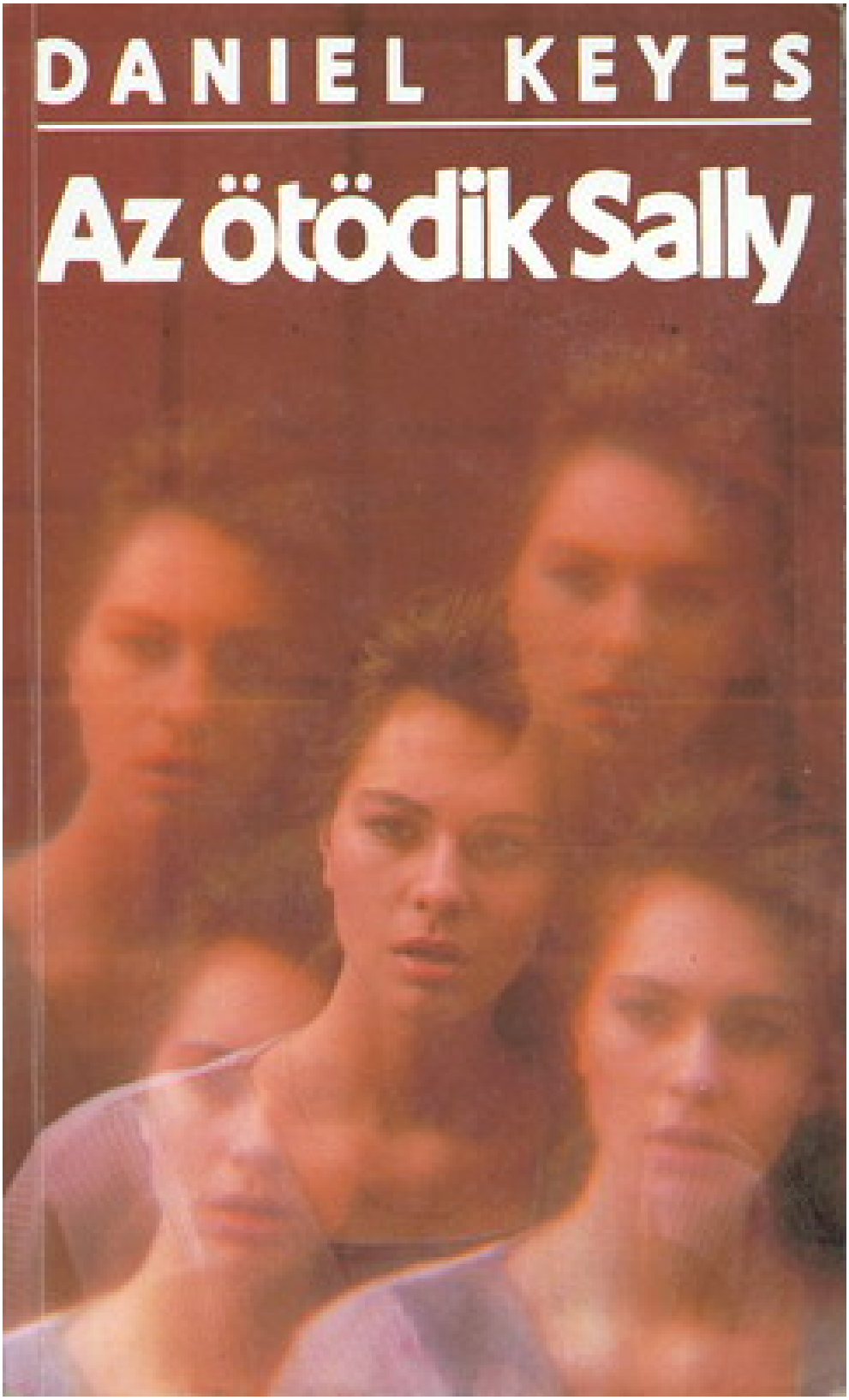

DANIEL KEYES
Az ötödik Sally

REGÉNY

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST 1989

A FORDÍTÁS AZ ALÁBBI KIADÁS ALAPJÁN KÉSZÜLT:
DANIEL KEYES
THE FIFTH SALLY
HOUGHTON MIFFLIN COMPANY BOSTON 1980
COPYRIGHT © 1980 BY DANIEL KEYES

HUNGARIAN TRANSLATION © SZILÁGYI TIBOR, 1989

Lányaimnak, HILLARY-*nek és* LESLIE-*nek,*
és feleségemnek, AUREÁ-*nak,*
aki mindig itt van, biztat és segít.

A szerző sok olyan típusú esetet tanulmányozott, amilyet a regényben ábrázol, és rájött, hogy figyelemre méltó közös vonásokat mutatnak, és életrajzi hátterükben is sok a hasonlóság. Bár írói munkájához ezek a kutatások szolgáltatták az alapot, a történet teljes egészében kitalált, tényeiben élő személyre vagy megtörtént eseményre nem támaszkodik.

ELSŐ RÉSZ

Egy

Oké, én Derry vagyok, és engem választottak ki, hogy mindezt leírjam, mert én vagyok az egyetlen, aki tudja, mi történik velünk, valakinek pedig számon kell tartania, hogy az emberek megértsék.

Mármost először is nem az én ötletem volt, hogy egy esős áprilisi éjszakán elcsatangoljak a lakásból. Úgy kezdődött, hogy Nolának azokon a görög tragédiákon járt az esze, amiket mindig olvas, és nagyon le volt lombozódva. Aztán eszébe jutottak a gyerekkori nyarak a tengerparton, és elhatározta, hogy újra látni akarja az óceánt. Manhattanből metróval ment Coney Islandre, aztán elindult sétálni. A ringlispílek meg a mutatványosbódék mind be voltak deszkázva, és a Neptune meg a Mermaid Avenue közt teljesen elhagyatottak

voltak az utcák, csak néhány szegény részeg kuporgott újságpapírba bugyolálva a kapualjakban. Ettől még rosszabbul érezte magát. Mintha a nyári nyüzsgő tömegekre várva megfagyott volna az idő.

Úgy érezte, egy csöpörgős áprilisi éjszakán Coney Island a legelhagyatottabb hely a világon.

Kivéve Nathan bisztróját. Emlékezett rá, hogy Nathan egész évben nyitva szokott tartani, a bisztró pedig a fény és a meleg oázisa volt, így hát elindult feléje. Néhányan kinn ácsorogtak előtte a járdán, műanyag poharakból kávét szürcsölgettek, rósejbnit ettek, meg „a világ leghíresebb hot dogját". Ha nem diétáztam volna, tüstént veszek egy jó szaftosat, mustárral meg savanyú káposztával. Nincs párja a hot dog meg a rósejbni illatának egy esős éjszakán. De Nola a tengert akarta látni. Megállt, megnézte az órát, hogy ellenőrizze a karóráját, és megjegyezte magának az időt. Háromnegyed tizenegy volt.

Észrevettem három fiatal hapsit, farmergatya meg szögekkel kivert farmerdzseki volt rajtuk, körbeadogatták a barna papírzacskóba tekert félliteres üveget, és jól megbámulták Nolát, amint végigment Nathan bisztrója és a jeges vaníliakrémet áruló bódé közt a sötét sikátoron. A tengerpart felé tartott, és a húsz évvel ezelőtti nyár járt az eszében. Játszani akart a zsúfolt, homokos parton, homokvárat akart építeni, aztán meg belecsusszanni a vízbe, hogy lemossa magáról a homokot.

Amikor lement a koromsötét stég alá, és orrába csapott a nedves homok illata, lerúgta a cipőjét. Érezte a lábujjai közt a csikorgó homokszemeket. Mindig kísértette a gondolat, hogy a tengerben kellene meghalni. Miközben a fekete víz felé ballagott, Homérosz borszínű tengere járt az eszében, levetette műanyag esőkalapját, és ledobta a homokba, de a homok mocskos volt, teli szeméttel, trágyával és kotonokkal, melyeket partra mosott a víz, miután úgy libegtek a tengeren, mint egy másik korszak üzenetei. Ugyan miért gondol a kotonokra, tűnődött, hiszen szűz, aki éppen most készül elvetélni a sorsát. Talán neki is üzenetet kellene hagynia, hogy nem tudja tovább élni ezt a töredezett életet, és jobb vízbe fulladni, mint ha felvágná az ereit.

Ezektől a gondolatoktól megfájdult a feje. Jó érzés volt levetni a blúzát meg a szoknyáját, és érezni a bőrén az esőt, miközben eldobálta a ruháit, és az elhagyatott homokparton a doromboló hullámverés felé ballagott. Keresztülvágott a nedves homokon, egészen odáig, ahol már kezdett megkeményedni. Aztán a homok iszappá vált, és fel-felbugyborgott a víz a lábujjai között, majd amikor visszahúzódott, a hullámok kimosták közülük az iszapot, és apró csatornákat vájtak a partba. Megnézte órája kivilágított számlapját, hogy rögzítse az időpontot.

Tizenegy óra huszonhárom.

Érezte a vizet, melegebb volt, mint a levegő, és a lába felelevenedett, míg testének többi része előbb lehűlt, aztán elzsibbadt. Pont az ellenkezője annak, amit Szókratész érzett, miután kiitta a bürökpoharat, gondolta – neki lassan kővé dermedt a lába és a lábszára.

Ostoba dolog, hogy az embernek ilyenkor megfájduljon a feje. Viaskodott fájó tarkójával és a fejét hasogató gondolatokkal, amelyek egyre csak azt mondogatták: *nem… nem… nem…* Valaki harcolt ellene.

A víz meleg volt a térdén, aztán a combján, és amikor megállt, és átengedte magát a simogatásának, lágyan körülpaskolta. Hamarosan az istenek ölében fog heverni. Akárcsak Athéné, ő is felnőttként fog kipattanni Zeusz fejéből. De ahogy a víz paskolgatta, borzongani kezdett, és beljebb ment. Aztán rájött, hogy amikor az ember a halálán meditál, a saját köldöke válik a világegyetem középpontjává.

Milyen érzés lesz a sós vizet belélegezni? Mi lenne, ha igazából szirén volna, és nem fulladna meg, hanem lesüllyedne a tenger birodalmába, és farkának egyetlen csapásával belépne Neptunus országába Némo kapitánnyal és…? Atyaisten, soha nem olvasta végig a *Moby Dick*et. Lehet, hogy egy könyvet nem elolvasni olyan bűn, ami a pokol tornácára sodorja, és arra kárhoztatja, hogy soha ne tudja meg, mi lett a vége. Lehet, hogy büntetésül az örökkévalóságig a végtelenbe forduló oldalak árja ellen kell úsznia, mely állandóan visszasodorja a befejezetlen történetek Sargasso-tengerébe.

A víz most már a mellét csókolgatta, mint valami démoni szerető, ez jó érzés volt, de aztán túljutott a hullámzáson, és a válla a vízbe süllyedt. Ahogy lassan-lassan egyre beljebb ment, fölmelegedett és elálmosodott.

A háta mögött kiabálás harsant. – Hé! Ott van a vízben! Kapjuk el!

Hátrapillantott, és három sötét alakot látott, feléje szaladtak a homokparton.

– Hagyjatok békén! – sikoltotta.

Fröcskölve gázoltak bele mögötte a vízbe. Megpróbált lebukni, megpróbálta belélegezni a vizet, de nem maradt meg benne. Megszédült, harákolt, sós víz bugyborgott az orrában. Valaki belemarkolt a hajába, aztán megragadták a karját. Lihegett, prüszkölt és sírt, amikor kihúzták.

Ó, istenem, kérlek, engedj meghalni…

Azt hitte, mesterséges légzést fognak alkalmazni rajta, így hát elernyesztette magát. Ehelyett bevonszolták a stég alá, és egyikük leeresztette a nadrágját. – Hé, hagyd nekem! – mondta az, aki a jobb karját fogta.

– Egy szart – mondta a leeresztett nadrágú. – Én láttam meg először. Te leszel a második. Ő a harmadik.

– Harmadik? Egy szart, apuskám!

Ekkor már tudta, nem azért húzták ki, hogy megmentsék. – Ne! – lihegte. – Kérlek, engedjetek el!

Aki a harmadik lett a sorban, elvigyorodott. – Úgyis a halakat akartad etetni vele. Egy kicsit elszórakozunk, aztán visszadobunk. Oké? Nem késel le semmiről.

– Aha – mondta a második. – Mi csak kölcsönvesszük.

Még mindig fájt a feje, gyötrően, makacsul, de leküzdötte. El tudja ő ezt boronálni. Tucatnyi kutyaszorítóból kiszabadult már. Ebből is ki tudja dumálni magát. Túl lehet járni az eszükön, át fogja őket ejteni.

Második és harmadik szétfeszítették a karját és a lábát, az első pedig rámászott.
– Fiúk, csak nem akarjátok itt csinálni a homokban? – mondta. – Miért nem jöttök föl a lakásomra? Innánk egy kis bort, van jó érett cheddar sajtom, hallgathatnánk egy kis zenét, és…
A férfi elvágta a szavát, whiskybűzös leheletével belecsókolt a szájába. Viaskodott, vonaglott, rángatta a testét, hogy a férfi ne tudjon beléhatolni.
– Mintha alligátorral birkóznál – mondta a harmadik.
– Ki kellett volna várnunk, amíg belefullad – mondta a második.
– Segítség! – sikoltotta. – Megerőszakolnak! Segítség!
Aztán Nola megpattant.
Jinx hamar rájött, mi történik, amikor azon vette magát észre, hogy vizesen és meztelenül fekszik a homokban, keze-lába leszögezve, két pár kéz lefogja, egy hapsi meg letolt nadrággal éppen meg akarja erőszakolni.
– Ki a fene vitt engem bele ebbe? – süvöltötte.
– Maradj veszteg egy percig – mondta a rajta fekvő férfi nevetve –, aztán már élvezni fogod.
– Te strici! Szállsz le rólam a francba!
Veszkődött, vonaglott, először egyik oldalra himbálta magát, aztán a másikra. Aztán sikerült hirtelen élesen elfordítania a fejét, és elérte a harmadik kezét. Erősen belélharapott, belemélyesztette a fogait, és úgy összeszorította az állkapcsát, mint egy harapófogót. A férfi felüvöltött, és elengedte. Erre azonnal lefelé lendült a jobb keze, elkapta az elsőnek a tökét, megszorította, és teljes erejéből belemélyesztette a körmeit. Most a férfi vált betöretlen csikóvá, felpúposította a hátát, aztán összeesett mellette.
A második annyira meglepődött, hogy eleresztette, és megpróbált hátrálva elkúszni, mint a rák, de Jinx homokot szórt a szemébe, mielőtt még meglóghatott volna, és nekiesett.
Karmolt és rúgott, aztán belemélyesztette a fogát a férfi lapockájába. Vér szökött a szájába. A férfi kitépte magát a karmai közül, és elszaladt. A harmadik szintén. Csak az első maradt ott, még mindig eszméletlenül. Jinx belebokszolt az arcába, összetörte az orrát, aztán körülnézett, egy darab uszadékfát vagy ócska deszkát keresett, amivel kiherélhetné. Azt akarta, hogy dögöljön meg, rohadjon el, szedjék széjjel a sirályok.
Aztán meghallotta odafönn az autót. Amikor felnézett, a stég deszkáinak résein át már látta a villogó kék-vörös fényt is. Jinx az égvilágon semmit nem utált úgy, mint zsarukkal szembenézni. Esze ágában sem volt hagyni, hogy bevigyék az őrszobára, és elkezdjék kérdezgetni: Maga vitte bele őket? Hagyta, hogy fölcsípjék? Mit csinált a strandon, egyedül, meztelenül? Pénzt kért tőlük? Volt már előzőleg valaha szexuális kapcsolata idegen férfiakkal?
Bármennyire szeretett volna is egy darabig kinn maradni, elcsórni egy kocsit és furikázni vele egy kicsit, vagy kimenni az autóversenyre, úgy vélte, jobb lesz, ha eltűnik. Mindig így volt. Valaki elkezdett valamit, nem tudta befejezni, és

kutyaszorítóba került, aztán ráhagyta Jinxre, hogy birkózzon meg vele. Hallotta a stégen a lefelé kopogó, rohanó lépteket, látta a villogó zseblámpákat, és azt gondolta: oké, ezt a roncsot vontassa be valaki más.

Amikor Sally fölébredt a Coney Island-i közkórházban, semmit nem tudott az előző éjszakáról. Kövér, anyás ápolónő állt az ágya mellett mosolyogva. Az évek során már megtanulta, hogy jobb, ha az ilyen tudatkiesések után csöndben marad, mert akkor ki tudja spekulálni, mennyi idő telt el közben, és mi az ábra. Nem akarta, hogy az emberek csudabogárnak tartsák. Gyorsan a faliórára pillantott. Kilenc-ötvenhárom.

Az ápolónő úgy nézett rá, mintha azt várná, hogy meg fogja kérdezni: Hol vagyok? Mi történt? De Sally már jobban ismerte a dörgést. Látta a nevet a fekete-fehér névkányán: A. Vanelli, képesített ápolónő.

– Tudja, hol van? – Vanelli ajkára odaragadt a zsíros mosoly, de a hangja vékony volt és éles, úgy hatolt Sally bőre alá, akár egy injekcióstű.

Sally összeráncolta a homlokát. – Volna rá bármi okom, hogy ne tudjam?

– Hát… ha azt vesszük, hogy majdnem megerőszakolták, maga meg majdnem széttépte a fickókat… gondoltam, talán kiborult egy kicsit.

– Hát igen – mondta Sally nyugodtan. – Persze hogy ki vagyok borulva.

– Emlékszik rá, mi történt?

– Miért ne emlékeznék? – Sally ökölbe szorította a kezét a takaró alatt. Meg volt rémülve, de elég jól megtanulta már, hogyan titkolja el rémületét.

– Mikor a rendőrök odaértek, maga már eszméletlen volt.

Sally megkönnyebbülten elfordította a tekintetét. – Ó, hát ebben az esetben nem várhatják, hogy emlékezzem rá, igaz? Nem várhatják el az embertől, hogy emlékezzen rá, mi történt, mikor eszméletlen volt.

– Meg kell kérdeznem magától egyet-mást – mondta Vanelli. Előhúzta az oldalzsebéből a tollát, és rendezgetni kezdte az írótömbjében a papírokat. – Neve és címe?

– Sally Porter, West Sixty-sixth Street 628.

Az ápolónőnek felszaladt a szemöldöke, mintha azt akarná kérdezni, mit keresett Sally olyan messze hazulról, a Coney Island-i stég alatt, de továbbra is mosolygott, és csak ennyit kérdezett: – Legközelebbi hozzátartozója? Férje? Családja?

– Elvált vagyok. Már egy éve. Tízéves ikreimet a férjemnek ítélték. Senki másom nincsen.

– Állásban van?

– Most éppen nem. De már terveztem, hogy állást keresek, amikor ez történt.

– Van egészségügyi biztosítása?

Sally a fejét rázta. – Csak küldjék el a számlát. Ki tudom fizetni. Tartásdíjat kapok.

– A doktor úr azt mondja, teljesen rendben van. Amint összeszedte magát, bármikor távozhat. – Leengedte az írótömböt, és gondosan visszatette a tollát az oldalzsebébe.

– Beszélni szeretnék valakivel – mondta Sally. – Egy pszichiáterrel vagy egy pszichológussal. Melyik is melyik? Mindig összekeverem őket.

– A pszichiáter orvos – mondta Vanelli, és megint fölszaladt a szemöldöke. – Miért akar beszélni vele?

Sally felsóhajtott, és hátradőlt a párnáira. – Mert háromszor próbáltam már megölni magamat ebben a hónapban. Mert van bennem valami, ami arra kényszerít, hogy mindenfélét csináljak. Ó, istenem, segíts meg, mielőtt elveszítem az ép eszemet.

Vanelli újra felnyitotta az írótömbjét, módszeresen előszedte a tollát, és följegyzett valamit. – Ebben az esetben – mondta fémes, csikorgó hangon – elintézem, hogy beszélhessen a pszichiátriai gondozónkkal.

Pár óra múlva Vanelli behozott egy kerekes széket, felvitte Sallyt a liften az ötödik emeletre, majd végigtolta a hosszú, csillogó folyosón a gondozónő irodájáig. Az ajtón tábla állt: Ms. Burchwell.

– Itt hagyom Sallyt magánál – mondta az ápolónő, és letette az íróasztalra a kórlapot. – A baleseti ügyelet már elbocsátotta.

Ms. Burchwell hatvan év körüli, apró, madárszerű nő volt, bohókás szemüveget hordott, ősz haját kékesre mosatta be. Sallyben azt a benyomást keltette, hogy ha megrémíti, amit hall, akkor egyszerűen el fog repülni.

– Beszéljen nekem egy kicsit a hátteréről, a körülményeiről – mondta Ms. Burchwell. – Hány éves?

– Huszonkilenc. Elváltam. Érettségiztem. Két gyerek… ikrek… egy fiú meg egy lány. A bíróság a volt férjemnek ítélte őket. – Olyan gyakran felmondta már ezt a litániát, hogy mintha egy telefonüzenet-közvetítőből szólt volna. Tudta, hogy Ms. Burchwellnek biztosan szöget üt majd a fejébe, miért ítélte az ikreket a férjének a bíróság.

– Segítségre van szükségem – mondta Sally. – Beszélnem kell valakivel azokról az érzésekről, amik időnként elfognak.

Ms. Burchwell rápillantott a kórlap legfelső lapjára, és elfintorodott. – Mielőtt továbbmennénk, Sally, meg kell értenie, hogy az öngyilkosság semmiféle problémára nem megoldás. Itt van ez a formanyomtatványunk, szeretném, ha aláírná. Ebben kijelenti, ígéretet tesz rá, hogy addig nem fog öngyilkosságot megkísérelni, amíg ambuláns betegként kezelés alatt áll, akár én kezelem, akár valaki más, akit én ajánlok.

– Nem hiszem, hogy ezt alá tudnám írni – mondta Sally.

– Miért?

– Lehet, hogy nem tudnám betartani az ígéretemet. Az az érzésem, hogy nem vagyok ura mindennek, amit csinálok.

Ms. Burchwell letette a ceruzáját, és Sally szemébe nézett. – Lenne szíves ezt egy kicsit bővebben kifejteni?

Sally összekulcsolta a kezét. – Tudom, hogy ez őrültségnek hangzik, de időnként úgy érzem, idegen erők élnek bennem. Valami vagy valaki olyan dolgokat csinál, amikért aztán engem kárhoztatnak.

Ms. Burchwell hátradőlt a székén, megkocogtatta az íróasztalát a ceruzájával, aztán előrehajolt, és felírt valamit egy jegyzettömbre. Aztán letépte a papírlapot, és átnyújtotta Sallynek.

– Ez egy ismerős pszichiáter neve és címe. Manhattanben dolgozik, a Midtown Kórház Mentálhigiéniai Központjában, de magánpraxist is folytat. Rendszerint nem vállal olyan pácienseket, akik megpróbáltak öngyilkosságot elkövetni, de mivel maga úgy érzi, hogy nincs felette uralma, magával talán kivételt tesz.

Sally megnézte a nevet. Dr. Roger Ash, orvos. – Gondolja, hogy őrült vagyok?

– Én ezt nem mondtam. Nekem sem képzettségem, sem eszközeim nincsenek hozzá, hogy a maga problémájával foglalkozzam. Olyasvalakit kell felkeresnie, aki többet tud segíteni magának.

Sally csöndesen ült, bólintott.

– Fel fogom hívni dr. Asht, és elmondom neki a maga esetét. De szeretném, ha előbb aláírná ezt a szerződést, hogy letesz az öngyilkosságról.

Sally fölemelte a tollat, és lassan leírta: *Sally Porter.* Odaosontam, és én is aláírtam – *Derry Hall.* Ms. Burchwell úgy tett, mintha nem venné észre, de elkerekedett a szeme, és amikor véget vetett a beszélgetésnek és felállt, Sally rájött, hogy Ms. Burchwell már elrepült.

Amikor Sally kijött a kórházból, és elsétált kétsaroknyira a Brighton Beach-i vonal magasvasúti állomásához, megpróbálta felidézni magában, hogy került Coney Islandre, és mi történt, de teljes űr tátongott az emlékezetében. Egész úton Manhattanig éber és izgatott volt a metrón.

Egy óra múlva kiszállt a Seventy-second Streetnél, a várost átszelő busszal elment a Tenth Avenue-ig, aztán gyalog tette meg dél felé a hatsaroknyi utat a lakásáig. Közben már majdnem besötétedett. Miközben a barnakő bérház felé tartott, görcsösen szorongatta a retiküljét, és idegesen nézegetett körül. Örömmel látta, hogy Mr. Greenberg szabóműhelyében még kuncsaftok vannak. Mindig megpróbált hazajutni, mielőtt Mr. Greenberg bezárta az üzletét. Bár a kis szabó már elmúlt hetvenöt éves, mégis biztonságban érezte magát az utcán, mért tudta, hogy van ott valaki.

Egy iramodással szaladt fel a lépcsőn a harmadik emeletre. Előbb megvizsgálta az ajtót, nem feszítették-e fel, csak aztán nyitott be. Odabenn egyenként átvizsgálta mind a négy szobát, benézett a beépített szekrényekbe, az ágyak alá, kétszer is ellenőrizte az ablakrácsokat, aztán amikor már biztos volt benne, hogy a lakásban nem járt betörő, újra bezárta a bejárati ajtón mind a három zárat, helyére tette a keresztvasat, és végigvetette magát az ágyon.

Holnap segítséget kapok, gondolta. A pszichiáter tudni fogja, mit kell csinálni. El fogok neki mondani mindent.

Úgy terveztem, hogy holnap előbújok, és vásárolgatok egy kicsit, de aztán úgy éreztem, jobb lesz, ha nem leszek útban, és csak megfigyelek. Miért ne? Csuda érdekes lesz hallgatni Sallyt, amint megpróbál megmagyarázni minket egy dilidoktornak.

Kettő

Amikor Sally elindult dr. Roger Ash magánrendelőjébe, a Lexington Avenue melletti Fifty-seventh Streeten, a kedvenc virágmintás empriméruháját vette fel. Hosszú fekete haját olyan kontyba fonta, amilyet a nagymamája viselt azokon a régi, lengyelországi, megfakult fényképeken. Én az ő helyében a szőke parókát tettem volna fel.

Úgy ült a várószobában, kezét az ölében összekulcsolva, mintha az istentisztelet kezdetére várna. Amikor az ápolónő végül beküldte, és látta, hogy a pszichiáter jóképű férfi, megrémült. Szerintem óriási volt a hapsi – a kedvenc férfisztár-típusom. Negyvenes éveinek az elején járhatott, és igazán klassz volt, lefogadom, hogy a főiskolán kosárlabdázott. Fekete hajának egyik fürtje folyton a szemébe hullott. De a szemöldöke volt az, ami igazán megragadott – ismerik ezt? –, fekete volt és bozontos, és egyetlen egyenes vonalban majdnem összeért. Számomra nagyon vonzók a méltóságteljes, érett férfiak. Ez a férfi számíthatott a teljes együttműködésemre.

Igencsak próbáltam előbújni, hogy beszélhessek vele, de Sally csak dörzsölgette a tarkóját, ahol megfájdítottam a fejét, és kitartott. Nem merte a doktor előtt elengedni magát és odadobni a gyeplőt, meg is sértődtem, mert igazán nagyon szerettem volna megismerkedni vele. Abból, ahogy Sallyre nézett, tudtam, hogy semmiféle benyomást nem tett rá, csak nézte nyugodtan, tisztán szakmai érdeklődéssel, azzal a mélyen ülő, fekete szemével. A legtöbb férfi így néz Sallyre. Fakó, mint egy hulla, senkinek nem tudja felkelteni az érdeklődését. Derry, mondtam magamban, eljön majd még a te időd. Nem tud örökre bezárva tartani.

– Ms. Burchwell felhívott, és beszélt magáról – mondta dr. Ash. – Már vártam, hogy megismerhessem, Sally. Megengedi, hogy Sallynek szólítsam? – Mély és szonórus volt a hangja, mint az esti tévéhíradó bemondóinak.

Sally bólintott, de csak a padlót bámulta, ami azért bosszantott, mert szerettem volna figyelni a hapsi szemét.

– Nos, én azért vagyok itt, hogy segítsek magán, Sally. Miért nem kezdi el, miért nem mondja el, mi zaklatja föl magát?

Sally vállat vont.

– Valaminek zaklatnia kell, Sally. Coney Islanden a kórházban azt mondta Vanelli nővérnek, hogy ebben a hónapban háromszor kísérelt meg öngyilkosságot. De a nővér azt is elmondta, hogy maga olyasmiről beszélt, hogy van magában valami, ami arra kényszeríti, hogy mindenféle dolgokat csináljon.

– Nem akarom, hogy őrültnek tartson.

– Én nem tartom magát őrültnek. Miért tartanám? De ahhoz, hogy segíthessek, többet kell tudnom arról, ami felzaklatja.

– Az zaklat fel, hogy elveszítem az időt.

Az orvos tanulmányozta az arcát. – Hogy érti ezt?

Sally egész testében megborzongott. Soha nem gondolta volna, hogy bárkinek is el fogja árulni a titkát. De valami azt mondogatta az agyában, újra meg újra: *Bízzál benne. Eljött az ideje, most kell elmondanod. Most kell segítséget kérned.*

– Tudom, hogy furcsán hangzik – mondta –, de amikor egy férfi… tudja… pimaszkodni kezd velem, vagy amikor veszélyben érzem magam, vagy amikor nyomás alatt kell cselekednem, megfájdul a fejem, és amikor kinyitom a szemem, közben eltelt az idő, és én valahol máshol vagyok.

– És maga hogy magyarázza ezt meg magának?

– Eleinte azt hittem, hogy mindenki így van vele. Láttam, amint az emberek dühösen kimennek a szobából, és mosolyogva jönnek vissza, vagy fordítva. Vagy megfigyeltem, amint két ember barátságosan beszélget, aztán az egyik hirtelen nekimegy a másiknak. Azt hittem, őelőttük is csak elsötétedik a világ, és elveszítik az időt, ahogy velem szokott történni. De most már rájöttem, hogy ez nem így van. És az öngyilkossági kísérletek megrémítenek. Valami nagy baj van velem, dr. Ash. Nem tudom, mi az, de maga a pokol.

– Most próbálja elengedni magát, Sally, és meséljen nekem a múltjáról. Mindent meg kell tudnom magáról, amit csak lehet.

Először kissé pánikba esett, mint mindig, amikor önmagáról kellett beszélnie, de aztán vett egypár mély lélegzetet, és sebesen beszélni kezdett.

– Huszonkilenc éves vagyok. Testvérem nincs, se bátyám, se húgom. Elváltam. Érettségi után egy évvel mentem hozzá Larryhez… csak hogy megszabaduljak a mostohaapámtól. Az igazi apám… Oscar… valamikor postás volt, aztán egy szép napon eltűnt. Egyszerűen nem jött többé haza. Aztán Fred hat hónap múlva feleségül vette az anyámat. Soha nem voltak barátaim. Már egész kis koromban is magamnak való voltam.

Kifulladva elhallgatott, hogy lélegzetet vegyen. Dr. Ash rámosolygott. – Nem kell ám így végigrohannia rajta, Sally. Lassítson le. Meséljen nekem az édesanyjáról.

Sally a padlót bámulta. – Soha nem engedett dühbe gurulni. Ha mérges voltam, megvert. Nagyjából tizenkilenc éves voltam, amikor fölvágta az ereit, közvetlenül azután, hogy elköltöztem hazulról. Hosszú ideig nem is hittem el, hiszen katolikus volt. Fred baptista.

– Maga vallásos, Sally?

– Most már nem sokat járok templomba. Azt hiszem, ami a vallást illeti, teljesen össze vagyok zavarodva. Sok mindenben meg vagyok zavarodva.
– Meséljen nekem a volt férjéről.
– Larry ügynök, a ruházati iparban dolgozik. Sikeres ember, mert olyan nagy hazug. Ó, istenem, micsoda szörnyű hazugságokat mesélt be rólam a bírónak. Azt mondta, hogy hetekre eltünedeztem. Tudja, mit mondott? Azt mondta, erőszakos természetem van, és egyszer egy szép napon kiviharzottam a lakásból, elszöktem Atlantic Citybe, és eljátszottam ötezer dollárt a megtakarított pénzünkből! Atyaisten, miket hazudott, és csak hazudott és hazudott, és a bíró neki ítélte az ikreket. Aztán múlt hónapban visszament a bíróságra, és azt mondta a bírónak, hogy én késő éjszakai telefonokkal zaklatom, és az életét meg a gyermekeim életét fenyegetem. El tudja ezt rólam képzelni? És azt mondta, hogy félmeztelen táncosnőként dolgozom egy éjszakai mulatóban. És ez is hazugság volt, mert nekem ott nem volt más dolgom, csak leszedtem az asztalokat. Teljesen felöltözve, biztosíthatom. És nemcsak a pénzért dolgoztam. Úgy értem, a tartásdíj, amit kapok, több mint elég. Nekem dolgoznom kell, csinálnom kell valamit. De a bíró elhitte Larry hazugságait, és megszüntette a láthatási jogomat.
Hirtelen rájött, hogy fölemelte a hangját, és a szája elé kapta a kezét. – Ó, dr. Ash… úgy sajnálom…
– Semmi baj, Sally. Nincs abban semmi rossz, ha kifejezést ad az érzelmeinek.
– Soha nem szoktam kiabálni.
– Nem kiabált.
Sally sűrűn pislogni kezdett. – Nem? Az én fejemben ordítozásnak hangzott.
– No jó, azt hiszem, ennyi elég volt egy napra a történelemből. Látom, mennyire fájdalmas magának végigmenni a múlton. Majd apránként csináljuk, egyszerre mindig csak egy kicsit.
Hiszen ha Sally kieresztett volna! Én el tudtam volna a doktort igazítani, és megspóroltam volna mindnyájunknak egy csomó időt meg energiát. Újra megpróbáltam, de még mindig viaskodott velem, annyira feszültek és rángatóztak az izmok a tarkóján meg a fejbőrén, hogy már attól féltem, görcsrohamot kap. Jesszusom, hiszen én csak segíteni akartam. Na jó, oké, gondoltam, kivárom, amíg eljön az én időm. Dr. Roger Ashnek előbb vagy utóbb el kell jutnia énhozzám.
– Mi a baj velem, dr. Ash? – kérdezte Sally.
– Ez az, amire rá kell majd jönnünk, Sally. Ma még csinálunk néhány tesztet, és megcsináljuk a teljes fizikai kivizsgálást, aztán szeretném, ha eljönne hozzám holnap a Midtown Kórház Mentálhigiéniai Központjába egy nátriumamytalos beszélgetésre.
– Az mi?
– Egy gyógyszer, közismert nevén igazságszérum…
– Arra nincs semmi szükség. Nem fogok hazudni.

– Persze hogy nem, Sally. Nem ez a lényeg. A gyógyszer el fogja magát lazítani, és lehetővé teszi, hogy mélyen behatolhassunk a gondolataiba és az érzéseibe, azok nélkül a gátak nélkül, amelyek útját állnák, hogy rájöjjünk, mi bántja magát.
– Úgy szeretnék megint jól lenni, dr. Ash. Szeretném, ha megint úgy tudnék élni, hogy ne nézzem folyton rémülten az órát, ne féljek mindig attól, hogy megint elveszítettem öt percet, egy órát vagy egy napot, és nem tudom, hová lett. Fogalma sincs róla, milyen iszonyatos ez… mikor az ember nem tudja, hol volt vagy mit csinált. Segítenie kell rajtam, dr. Ash.
– Megpróbálom, Sally. De viszonzásul meg kell ígérnie, hogy betartja azt a megállapodást, amit Ms. Burchwellnél aláírt. – Fölemelte a dossziét, és megcsóválta a fejét. – Ms. Burchwell biztosan megmondta magának, hogy rendszerint nem vállalok olyan pácienseket, akik öngyilkosságot próbáltak elkövetni. De a maga szokatlan időkiesés-problémája és a belső kényszerrel kapcsolatos érzései felkeltették az érdeklődésemet az esete iránt. Maga egészen más, mint azok a betegek, akikkel rendszerint találkozom. Én segíteni akarok magának, de meg kell ígérnie, hogy nem tesz kárt magában.
Sally könnyezve bólintott. – Megpróbálom.
– Ez még nem elég – bökött rá az orvos az ujjával az íróasztalán fekvő dossziéra. – Nem elég csak *megpróbálni.* Ragaszkodom hozzá, hogy határozottan kötelezze magát rá.
– Rendben van – mondta Sally. – Megígérem, hogy nem teszek kárt magamban.
Szerettem volna megkérdezni, miért nem vállal el olyan pácienseket, akik megpróbáltak öngyilkosságot elkövetni. Nem mintha Sally ígérete érne valamit, hiszen nem is ő akart meghalni – az Nola volt. De úgy spekuláltam, hogy oké, segítek addig szemmel tartani Nolát, amíg meglátjuk, mit tud csinálni Roger Ash.

Amikor kijöttünk Roger rendelőjéből, tudtam, hogy Sally meg van rémülve. Fogott egy taxit, és egyenesen hazamentünk. Miután kifizette a sofőrt, elindult a ház felé, de Mr. Greenberg integetni kezdett neki a szabóműhely kirakatából. Mr. Greenberg vékony, kiaszott öregember, fehér a haja, és olyan görnyedt a háta, mintha örökösen hajlongana.
Sally először nem volt biztos benne, mit is akarhat, de aztán az öreg odajött az ajtóhoz, és utánaszólt: – Miss Porter, hosszú ideje vannak itt ruhái. Akarja elvinni őket?… Szóval akarja elvinni őket?
– Ruháim? Nekem? Nem emlékszem.
Követte az öreget a boltba, aztán riadtan megpördült, amikor meglátott egy kirakati babát, amely rendőrnek volt öltöztetve: sisakkal, rendőrjelvénnyel, gumibottal, kompletten.
– Egy pillanatig azt hittem, igazi rendőr – nevetett Sally.
Greenbergnek oldalvást és fölfelé kellett fordítania a fejét, hogy görnyedt pozitúrájából felnézhessen rá. – Ja, ő Murphy – mondta. – Éppen most vettem, használtan. Hát nem jóképű? Éjszakára ki fogom állítani az üvegajtó mögé, hogy

elriassza a tolvajokat. Máris négyszer törtek be hozzám… szóval máris négyszer. Ellopják a kuncsaftok öltönyeit. Rémes.

– De hát mit használhat egy kirakati baba? – kérdezte Sally.

Greenberg végignézte a fogason lógó ruhákat, néhányat levett közülük, és lefektette őket a pultra. – Nem, a baba, az nem csinál semmit. A rendőregyenruha az ajtóban, annak pszichológiai hatása lesz. A gazfickó talán elhatározza, hogy inkább egy másik üzletet foszt ki… szóval egy másik üzletet.

– Miért hívja Murphynek?

Greenberg vállat vont. – Jobban kijön majd a többi rendőrrel, mint ha Cohen volna a neve… szóval Cohen.

– Tizennyolc dollár kilencvennyolc centbe jön – tolta Sally elé a ruhákat.

Sally csak nézte az élénkpiros ruhát, az átalakított fekete angol kosztümöt meg a kék zsákruhát.

– Ezek nem az enyémek – tiltakozott.

Greenberg fölpislantott rá. – Hogy érti ezt? Aszongya, itt áll mind a három cédulán: „Porter, West Sixty-sixth Street 628.”

Sally nézegette a rózsaszín cédulákat, és megpróbálta eltitkolni a zavarát. Gyakran talált előzőleg is ruhákat a szekrényében, melyek vásárlására nem emlékezett. De mindig megvoltak róluk a hitelkártyás eladási szalagok vagy a készpénznyugták. Most fordult elő először, hogy ruhákat vitt le a szabóhoz, és megfeledkezett róluk. De nem hagyhatta, hogy a szabó ezt megtudja.

– Amellett – mondta Mr. Greenberg – emlékszem, amikor fölhajtatta velem a piros ruhának az alját. Ugratott, engem, egy öregembert. Mondtam is magának, elég öreg vagyok hozzá, hogy a nagyapja lehetnék… szóval a nagyapja. Azért emlékszem rá, mert akkor nem volt ilyen, amikor kiengedtette velem a kék ruhát, vagy amikor bestoppoltatta a szakadást a fekete kosztümön. – Kinyitotta a kosztümhöz hozzátűzött kis nejlonzacskót. Ezt a kis ezüst repülőhalas brosst a kosztüm zsebében felejtette.

Aztán elmosolyodott, összecsattintva a műfogsorát. – De ha azt akarja, hogy hajtsam fel a szoknyája szegélyét, biztosíthatom, bármikor örömmel megteszem… szóval örömmel megteszem.

Sally mindebből semmire nem emlékezett. Kipirultan kifizette a számlát, aztán kirohant az üzletből, majdnem felborítva a rendőregyenruhás kirakati babát. Fölvitte a lépcsőn a ruhákat a lakásba, de annyira zavarban volt, hogy a harmadik emelet helyett a másodikon indult az ajtó felé. Aztán, amikor nem látta rajta a nevét, visszahátrált, és felrohant a harmadik emeletre.

Mint rendesen, ellenőrizte a zárat és a fém zárcímen, nincs-e rajtuk erőszakos behatolás jele, csak aztán nyitotta ki a nehéz fémajtó zárjait. Amikor bement és körülnézett, egy pillanatig nem tudta, mit is kezdjen a ruhákkal. Alaposan megvizsgálta őket, megpróbált valamiféle emléket felidézni a vásárlásukról. Semmi. Beakasztotta hát őket a hálószobai szekrénybe, hátra, jó messzire, ne legyenek szem előtt. Egy szép napon majd ki kell ókumlálnia, hogyan kerülhetett

a neve a nyugtára, és kivel tévesztette össze Mr. Greenberg. Öregember és rövidlátó. Erről van szó. Összetévesztette valakivel.

Levetette a cipőjét, gondosan elrakta a cipőszsákba, a ruháját szépen akasztóra tette, és kimosta a harisnyanadrágját. Aztán kisütött magának egy csirkés tévétálat vacsorára, desszertnek pedig megevett egy csomag csokoládékrémes piskótatekercset. A lakás ugyan makulátlan volt, mégis nekiállt port törölni, felporszívózta a nappalit, és szépen újra elrendezte a kitömött játék állatokat az ágyon.

Nem tudta megérteni, mitől olyan fáradt már este nyolckor, miért kel fel olyan álmosan reggelente, és miért érzi magát olyan agyonütöttnek egész nap. Holnap állást kell találnia magának. Pusztán a tartásdíjból nem tudná fizetni a pszichiátert. Törte a fejét, miféle állást is keressen, de azon kapta magát, hogy máris ásítozik. Majd reggel kigondolja. Lezuhanyozott, megmosta a haját, ivott egy pohár meleg tejet, aztán fogott egy detektívregényt, hogy majd olvas az ágyban. De mire letette a fejét a párnára, máris mélyen elaludt.

Azt nem tudta, hogy én szeretek sokáig fennmaradni, és bámulni a késői, nagyon késői műsorokat. Az ABC ezen a héten Bogart-fesztivált rendezett. Mikor Sally elaludt, előbújtam, csináltam magamnak egy kis pattogatott kukoricát, aztán a fotelbe kuporodva néztem Bogie-t meg Hepburnt *Az afrikai királynő*ben. Egyszerűen megőrülök ezekért a régi filmekért.

Amikor reggel Sally a fotelben ébredt fel a tévé előtt, pánikba esett. Felhívta a központot, hogy megtudja, milyen nap van ma, aztán megkönnyebbülten hallotta, hogy nem veszített napot.

A kávé és a kukoricalepény után elhatározta, hogy állást kerít magának. Nem tudta, hol kezdje, egyre csak az olyasmiken járt a feje, mint az utolsó munkahelye, ahol gépkezelő volt, és a gépe műanyag nyelet préselt csavarhúzókra.

Mostanában nem beszélek Sallyhez, felhagytam vele, mert bezsong tőle, ha hangokat hall. De rájöttem, hogy ha nagyon erősen gondolok rá, befolyásolni tudom. Eszembe jutott, hogy pár nappal ezelőtt, amikor arrafelé kocogtam, láttam az East Side-on egy „Pincérnőt keresünk” feliratot a Sárga Keramitkocka nevű vendéglő kirakatában. Így aztán a vendéglő nevére koncentráltam. Először nem vált be, mert Sally a telefonkönyv szakmai címjegyzékét ütötte fel. (Legalább a színt eltalálta!) Elkezdte hívogatni a vendéglőket, és megkérdezte, nincs-e szükségük gyakorlott pincérnőre. Csakhogy az A betűnél kezdte, így mindjárt tudtam, hogy sose fog eljutni a S betűig. Még erősebben próbáltam hát koncentrálni, de tudtam, hogy Sally egyre jobban megzavarodik. Végül hangosan kikiabáltam: – A Sárga Keramitkockában pincérnőt keresnek!

Annyira megrémült, hogy elejtette a kagylót. Ott is hagyta fekve az asztalon, és csak bámulta. Aztán fölemelte, és néhányszor belehallózott, azt hitte, a központos szólt hozzá telefonon, vagy valaki, de csak a tárcsahangot hallotta. Aztán letette a hallgatót, és végigböngészte az ujjával a vendéglők címjegyzékét, míg csak el

nem jutott a Sárga Keramitkockáig, a Seventy-second Street és a Third Avenue sarkán. És hál istennek, jó nagy hirdetésük volt: KÁVÉHÁZ ÉS VENDÉGLŐ, ESTÉNKÉNT MŰSOR ÉS TÁNC. Amikor felhívta őket, egy Todd Kramer nevű hapsi vette fel a telefont, és azt mondta, ő az egyik társtulajdonos, és ha Sallyt érdekli az állás, akkor jöjjön be, és beszéljék meg.

Végignézte a ruhásszekrényt, próbálta kispekulálni, mi lenne a legjobb viselet az állásmegbeszéléshez. Megpróbáltam rávenni, hogy Nola barna nadrágkosztümjét vagy az én kék ruhámat válassza. Ám ő azt a vénasszonyos apró pepitát vette föl. Erre föladtam. Mit erőltessem?

A Sárga Keramitkocka dupla üvegajtajához hosszú, sárga baldachin vezet az utcáról. Sally végigment alatta, aztán továbbment a sárga téglamintás szőnyegen, le a lépcsőn, végig a folyosón, el a „kisfiúk” és „kislányok” feliratú ajtók mellett. Végül a sárga csigavonalas mintán kötött ki, szemben a Smaragd bárral, ahol egy kövér mixer poharakat törölgetett. A helyiségben sötét volt, csak a táncparkett mögött égett a lámpa egy asztalnál, ahol férfiak kártyáztak.

Annyira osztályon felüli, pompás hely volt, hogy megrémült tőle. Már-már sarkon fordult és elmenekült.

– Segíthetek, hölgyem? – kérdezte a mixer.

– Megbeszélésem van Mr. Todd Kramerrel. A pincérnői állás ügyében.

A mixer a konyharuhával a kártyaasztal felé mutatott. – Az a szőke hapsi az.

– Talán nem lenne szabad zavarnom, amikor kártyázik.

A mixer a foltokat tanulmányozta egy poháron. – Akkor soha nem fog tudni beszélni vele.

Dilemmában volt: szakítsa-e félbe a kártyapartit, vagy menjen el megbeszélés nélkül. Végül aztán megmarkolta a retiküljét, és elindult az asztal felé, bár nagy zavarba hozta cipősarkának hangos kopogása az üres táncparketten. Közeledtére a férfiak fölnéztek. A jóképű szőke férfinak magas homloka volt és olyan kék szeme, amilyet még életében nem látott. Szájában hetyke szögben fogpiszkáló fityegett. Sallyt folyami hajókon dolgozó sipistákra emlékeztette a moziból, csak éppen farmernadrágot és gyűrött farmeringet viselt.

– Mr. Kramer?

A férfi felnézett a kártyájából, minden érdeklődés nélkül végigmérte, aztán újra a lapjába mélyedt. – És öt – mondta, és bedobott néhány fogpiszkálót. Meglepően halk és lágy volt a hangja.

– Ne haragudjon, amiért zavarom. Sally Porter vagyok. Én telefonáltam a pincérnői állás ügyében, de visszajöhetek, ha…

– Várjon egy percet – mondta a férfi. Aztán előrehajolt, és elvigyorodott, miközben tekintete lassan körüljárta az asztalt. – Három tízes – mondta.

– Ne haragudj, Todd – mondta neki egy fókaképű kis ember –, de nekem egy kis sorom van. – Diadalmasan vigyorgott, miközben maga elé húzta a fogpiszkálókazlat.

Kramer dühödten lecsapta a kártyát, fölugrott, és hátralökte a székét, hogy tüstént fel is borult. – Kurva egy lapjárás – kiáltotta. – Pár osztásra hagyjatok ki.

Sarkon fordult, és elindult Sally előtt, vissza se nézett, csak a begörbített mutatóujjával intett neki. – Istenverte nyamvadt kis sánta sor – dünnyögte. – Azt hiszem, csal ez a strici.

Az egyik bárszékhez vezette Sallyt, aztán leült melléje. Sally izgatott volt és zavart, tudta, hogy el fogja szúrni a megbeszélést. Így hát elkezdtem kifelé nyomakodni. Sally rendszerint küzd a fejfájás ellen, de ezúttal pánikban volt – mint mindig, amikor állásmegbeszélése van –, érezte a hűvösséget, és látta magát, amint eloson. Utoljára még megnézte a bár fölött az órát – ezt a régi trükköt még akkor tanulta, mikor gyerekek voltunk, hogy tudja, mennyi idő telt el az emlékezetkiesései alatt.

Három óra negyvenöt.

Na, hál' istennek. Éppen ideje volt, hogy előbújjak.

Todd Kramer a homlokát ráncolta, és fejét félrebillentve ugyanúgy nézett rám, ahogy az előbb az értéktelen kártyáit nézte. – Mi a baj?

– Ugyan mi baj lenne? – mondtam. – Maga pincérnőt keres, én pedig a leggyorsabb, legtapasztaltabb pincérnő vagyok, akit harmincon alul kaphat. Pont az vagyok, amire ennek a helynek szüksége van: a West Side gonosz boszorkánya. – Elkaptam a tekintetét, keresztbe raktam a lábomat, odavillantottam neki egy kis combot, és rámosolyogtam.

Táncolt az ádámcsutkája. – Maga úgy kapcsolt be, mint egy villanykapcsoló.

– Mindig villámgyorsan kapcsolok be. Valamikor divatmodell voltam – hazudtam. – Addig nem pocsékoljuk, amíg a fényképész nincs kész, és ki nem gyulladnak a reflektorok. Most látom, hogy itt műsor is van. Hát nem vagyok egy Judy Garland, de ha olyan a hangulatom, tudok énekelni és táncolni, és átkozottul jól nézek ki egy rövid szoknyában.

– Azt lefogadom.

– Kaphatok egy próbát?

Vizsgálgatott azok mögül a kék szemek mögül. Felcsigáztam az érdeklődését. – Jöjjön vissza fél hatkor, és mutatkozzon be a társamnak. Eliotnak mindenkit jóvá kell hagynia, akit fölveszünk. Több dolga lesz vele, mint velem. Én igazából csendestárs vagyok itt. Más érdekeltségeim vannak.

– Mint például? – kérdeztem.

Felvonta a szemöldökét. – Mindenféle.

– Engem tényleg érdekel – mondtam. – Szeretek mindent tudni az emberekről, meg amit csinálnak.

– Hát az ügetőszezonban a New York-i pályán működök. De az idő legnagyobb részében azért itt leszek.

– Ó, a pacik. Imádom őket. Maga mit csinál ott? Zsokénak túl magas lenne.

Nevetett. – Egyik barátom a különleges rendezvények menedzsere. Ha valakinek van egy politikai szervezete, vagy konferenciát szervez, vagy

pénzalapot akar gyűjteni valamire, segítek neki kidolgozni a propagandafogásokat.
– Jó mulatságnak hangzik.
– Munka az.
– Kérdezhetek valami mást is? Nem akarok indiszkrét lenni. Csak kíváncsi vagyok.
Todd bólintott.
– Mennyit érnek azok a fogpiszkálók?
Elővett egyet a zsebéből, és a szájába dugta. – Negyvenkilenc cent egy doboz – mondta. – De mi ládaszámra vesszük.
– Úgy értem, a kártyánál. Zseton helyett használták őket, igaz? Mi volt a tét?
– Semmi.
– Semmi?
Úgy nézett rám, ahogy egyes emberek a szemüvegük fölött szoktak keresztülnézni, csak ő nem viselt szemüveget. – Nem kártyázom többé pénzben – mondta, a fogpiszkálót rágcsálva. – Ez csak egy kis barátságos póker, agyoncsapjuk vele az időt.
– Remélem, nem haragszik, amiért megkérdeztem – mondtam.
Megrázta a fejét, de láthatólag még mindig tűnődött, mintha megpróbálna keresztüllátni rajtam. – A viszontlátásra fél hatkor.
Mikor elmentem, elhatároztam, hogy addig nem eresztem ki újra Sallyt, amíg nem beszéltem Todd társával. Ő úgyis elszúrná a dolgot. Úgy okoskodtam, mivel úgyis én fogom végezni a munka legnagyobb részét, jogom van a részemből egy kis előlegre, amiből vásárolhatok egyet-mást, és olyan ruhát szerezhetek magamnak, amilyet szeretek. Soha nem tudtam megérteni, hogy lehet Sallynek olyan rémes ízlése: mindig két évvel el van maradva az öltözködésében a megfelelő szoknyahossz mögött. Mindig zavarba jövök, valahányszor előbújok, és azon kapom magam, hogy szánakozó pillantások céltáblája vagyok. Egyszer kivágtam néhány fényképet a *Sunday Times* divatrovatából, és írtam melléjük egy cédulát Sallynek, hogy kiokosítsam. De amikor meglátta a képeket meg a cédulát, teljesen begolyózott, így aztán ezzel soha nem próbálkoztam többé.
Elmentem a Bloomingdale Áruházba, és kiválasztottam magamnak egy kis kék tavaszi ruhát az Eliottal való megbeszéléshez. Belepréseltem magam egy tízes méretűbe, és elhatároztam, hogy túrót fogok vacsorázni. A többiek fütyülnek az alakjukra, mindig nekem kell leadni a kilókat.

Fél hatra visszamentem a Sárga Keramitkockába. Már készülődtek estére. Már forgott a kristálycsillár, smaragdszín pettyeket hintett mindenfelé a padlóra, a plafonra, a falakra. Smaragdzöld flitterekkel kirakott, pántos felső részbe és rövid szoknyába öltözött pincérnők terítették az asztalokat.

A pókerparti éppen feloszlott. Todd egy kis műanyag zsákocskába rakosgatta a fogpiszkálóit. – Eliot pár perc múlva itt lesz – mondta. – Miért nem az irodájában vár rá?

– Remélem, tetszeni fogok neki.

– Maga is nő, nem? Nem sértegetni akarom.

– Nem sértődtem meg – nevettem.

Bevezetett hátul egy irodába. A falakat fényképek borították, legtöbbjük gyönyörű sztárocskákat ábrázolt, akik egy kövér, őszülő, csíkos öltönyt viselő üzletembert ölelgettek. A dedikációjuk: „Barátomnak, Eliotnak…”

Öt perc múlva nyílt az ajtó, de a férfi, aki belépett rajta, csak halványan emlékeztetett a fényképeire. Nagyon sovány volt, sárgásbarna vászonnadrágot és nyitott nyakú, kék selyem sportinget viselt, a nyakában nehéz aranymedalion fityegett. Mindkét kezének ujjain nagy gyémántgyűrűk villogtak, a haját pedig feketére festette.

– Eliot Nelson vagyok – mondta, aztán látva, hogy eltátom a számat, a fényképek felé intett a fejével. – Van egy kis különbség, mi? Tavaly kemény diétába kezdtem, és leadtam több mint negyvenöt kilót. Mintha új ember lennék, nem? Negyvenöt éves korban nem is rossz.

Elmosolyodott. Ettől ráncba szaladt a szeme, és előreugrott az álla. Minden vékonynak és bőrszerűnek látszott rajta, de puffadt orcájával, a dupla tokájával meg a szeme alatti zacskókkal olyan volt, mint egy mosolygó, barátságos buldog.

– Húsz évvel fiatalabbnak látszik – hazudtam. Arra gondoltam, hogy biztos átesett a középkorúság valamiféle válságán, és csak helyeselni tudtam a diétázását.

– Szóval maga pincérnő akar lenni. Van valami gyakorlata?

– Pincérkedtem én már mindenütt, ócska csehóktól kezdve pazar vendéglőkig. Utoljára Newarkban voltam, a Vad Kettesben.

Bólintott, és éhes tekintettel mért végig. – Oké, kipróbáljuk magát. Vacsorakor kezdhet. Mély benyomást tett Toddra. Rendszerint csak egyetlen pillantást vet a pincérnőkre, másodszor már meg se látja őket.

– Nem fogja megbánni – mondtam. – Csakugyan jó vagyok és gyors.

Átkarolta a derekamat. – Azt szeretem, hogy gyors, de remélem, nem túlságosan jó.

Megpaskoltam az arcát. – Gyors a lábam – mondtam –, és jó a kezem. Fekete öves karatés vagyok.

Nevetett, és föltette a kezét. – Csak ugrattam. De egyszer talán majd kung-fuzhatunk egy kicsit. Jöjjön, bemutatom Evvie-nek, a főpincérnőnknek. Ő majd megmutat magának mindent.

Evvie kerített nekem egy sárga flitterrel kivarrt smaragdszín uniformist, és megmutatta, hol öltözködhetek át. Aztán bemutatott a többi pincérnőnek, a szakácsoknak, a konyhai kisegítőknek és kuktáknak, megmutatta, hol vannak az étlapok, és végigment a rendelések leadásának rendszerén.

– Egyetlen dologra kell vigyáznia, és az Eliot – mondta.
– Hogy érti ezt?
– Amióta lefogyott, szabályos csődör lett belőle. A vén Don Juannak római keze van és orosz ujjai. Szabályos Egyesült Nemzetek.
– Majd vigyázok vele – mondtam nevetve.
– Nem valami vicces ám, amikor sarokba szorítja az embert a pult mögött vagy a konyhában. Az egész combom meg a fenekem teli van kék-zöld foltokkal a csipkedésétől. Túl van három feleségen és hét pincérnőn, csak akikről én első kézből tudok.
– Na és a másik?
– Todd? Ő mindig szenvedélyesebb szerencsejátékos volt annál, semhogy a nőkre is jusson ideje. De most, hogy belépett a Névtelen Szerencsejátékosok körébe, már nem lehet tudni. Lehet, hogy átirányítja az energiáit.
– Nagyon köszönöm a figyelmeztetést.
Mint a legújabb pincérnő, a legtávolabbi placcot kaptam, így alkalmam volt megfigyelni, hogyan üdvözli a *maître d'hotel* a vendégeket, és hogyan kíséri őket a helyükre. Evvie-t is megfigyeltem, láttam, ahogy felírja a rendeléseket, hátramegy a bárhoz, beszól az italokért, aztán leadja a rendeléseket a konyhának. Elég könnyű.
Végül az én placcomra is leültettek egy hattagú társaságot. Ilyen az én szerencsém: három középkorú, mogorva házaspárt. Mindjárt tudtam, hogy az első szereplésem hullaházi ügy lesz.
– Valamit a bárból? – kérdeztem.
– Egy nagyon száraz vodka-martinit – mondta az egyik férfi, és rám kacsintott. Nagydarab férfi volt, vastag nyakú, mint egy rögbicsatár. Használtautó-kereskedőnek néztem.
– Ezt töröltesd – mondta a felesége. – Leonard, ha csak egy pohárral is iszol, én felállok és elmegyek.
A férfi durcásan visszarendelte a martinit. A többiek közül sem kért senki semmit a bárból. Felvettem a vacsorarendelésüket, aztán útban a konyha felé szóltam a mixernek, hogy keverjen egy nagyon száraz vodka-martinit, olajbogyó nélkül, és töltse egy vizespohárba. Miközben felvettem az italt, Eliotnak nem sikerült a fenekembe csípnie, mert elhajoltam előle.
Amikor visszamentem az asztalhoz, úgy tettem, mintha látnék valamit Leonard vizespoharán. – Ez a pohár nem tiszta, uram. Azonnal hozok önnek egy másikat. – Kicseréltem a poharát a martinisra, és rákacsintottam, hogy vegye a lapot. – A vízért nem számítunk semmit.
Amikor megjöttem a tengeri herkentyűkkel meg a hízott rostélyosokkal, Leonard visszakacsintott rám, és a markomba nyomta az üres poharat. – Kérek szépen még egy kis vizet.

Markomba csúsztatta az italok árát, és hozzátett öt dollár borravalót. Amikor elmentek, megkérdeztem tőle, mi a szakmája, és azt mondta, hogy halkereskedése van.

Gyorsan és ügyesen dolgoztam a többi asztalnál is. Heccelődtem a hölgyvendégekkel és eltréfálkoztam a férfiakkal, akik flörtöltek velük. Jól éreztem magam. Sally összes állásai közül mindig a pincérkedést szerettem legjobban, mert akármilyen a hely, nem számít, én szeretek mindenféle emberekkel megismerkedni, és kitalálni, vagy legalább megpróbálni kitalálni, mit csinálnak és hova valók. És hát legyünk őszinték: mindig izgalmas pénzt találni az asztalon, miután elmentek, vagy látni, mennyire becsülik meg a szolgálataimat, amikor a hitelkártyabelégjükhöz hozzátesznek egy nagy borravalót.

Amit nem szeretek benne, az az asztalok letakarítása, meg a terítés a következő étkezéshez, a só- és borsszórók meg a fűszertartók feltöltése, a kecsapos palackok letörölgetése, az asztalnemű meg az ezüst fölrakása. Így hát arra gondoltam, ezt Sally is el tudná intézni. Miután a borravalóimat átváltottam bankókra, és a biztonság kedvéért bedugdostam őket a melltartómba, le is léptem.

Sally kábultan bújt elő. Semmi másra nem emlékezett, csak arra, hogy ül a bárszéken, és állást kér Todd Kramertől. Felnézett az órára. Elveszett hat órája és tizenöt perce. Este tíz óra volt, és flitteres, mélyen kivágott, pántos felsőrész és nagyon rövid szoknya volt rajta. A helyiség még mindig majdnem üres volt, de az asztalok teli voltak piszkos tányérokkal, újságok és szalvéták hevertek közöttük a padlón, a többi pincérnő pedig a bárpultnál ült, és a borravalóját számolgatta.

– Hé, bébi, hozna nekem még egy skót whiskyt szódával?

Hallotta a hangot, az alacsony termetű, kövér vendéget is látta a szeme sarkából, de nem volt benne biztos, hogy neki szól-e. Csak állt, képtelen volt megmoccanni, mert az agya nem volt ura a testének.

– Valami baj van? – kérdezte egy lágy, halk hang.

Amikor felnézett, Todd aggódó arca nézett le rá. A férfi egy fogpiszkálót rágcsált, és közben őt tanulmányozta. – Nem… Csak fáj egy kicsit a fejem. Én… én… – Aztán meglátta a rendelőblokkot a kezében. – Nem emlékszem, hová tettem a ceruzámat.

– A hajába tűzte. – Odanyúlt, kihúzta és a markába nyomta. Aztán megnyugtatóan Sally karjára tette a kezét. – Nagyszerű munkát végzett ma este. Maga pompás pincérnő. Azt hiszem, az a vendég a maga figyelmét próbálja felhívni magára.

Nagy keservesen összeszedte magát, elindult, és odament a kövér pasashoz, aki a poharával integetett feléje. Felvette a skót whiskyre és szódára szóló rendelést, de mikor elfordult, érezte, hogy a férfi keze végigsiklik a fenekén és belemarkol.

Erre felsikoltott, és elejtette a poharat. A pohár rapityára tört, Sally pedig kirohant a női vécére, és megpróbálta összeszedni magát.

No, szóval pont erre gondoltam. Nem lett volna szabad így kiborulnia, és ilyen komolyan vennie az ipsét. El kellett volna heccelődnie vele, játékosra kellett

volna vennie a figurát. A hapsik szeretik az ilyet. Akkor minden simán megy, és az ember kap egy szép nagy borravalót. Na és, ha nyúlkál, akkor mi van? Egy kis tapizás nem kerül semmibe. De Sally, az nem. Rögtön kiborul, ha egy hapsi hozzáérinti a kisujját a melléhez. Csak ült hát a klotyón, és azt mondogatta magában, hogy ki kell tartania. Gyakran történt azelőtt is ilyesmi, de most dr. Ash segíteni fog neki megérteni, hogy miért. Segítenie is kell, hogy átvehesse az uralmat a saját agya felett.

Valami csomót érzett a melltartójában, belenyúlt, és egész kis köteg pénzt talált. Negyvenhárom dollár. Nahát, gondolta, akármit csináltam ma este, nem végeztem rossz munkát. Todd Kramer azt mondta, jó pincérnő vagyok, és a borravalók is ezt bizonyítják.

Amikor kijött a női vécéről, úgy érezte, ura önmagának, csak ideges. Összerezzent, amikor Eliot megkérdezte, jól van-e. Nem tudta, kicsoda Eliot, de úgy nézett ki, mint egy középkorú tánctermi Romeo.

– Csak fáradt vagyok egy kicsit – mondta óvatosan.

Eliot rámosolygott. – Menjen, lépjen le – mondta. – Majd valamelyik lánnyal rendbe hozatom a placcát. A premier nagyon fárasztó tud lenni. De Todd is meg én is szeretnénk, ha tudná, nincs oka aggodalomra. Az állás a magáé.

Szóval ő az a társ, aki fölvette. Soha nem sejtette volna. Megköszönte neki, aztán, amikor látta, hogy két másik pincérnő a „Csak alkalmazottaknak” feliratú helyiség felé tart, követte őket. Ám tüstént zavarba is esett, mivel sehol sem látta azt a ruhát, amit délelőtt viselt. Így aztán csak lebzselt körülöttük, megvárta, amíg átöltöznek, és amikor elvitték a ruháikat és felakasztották az uniformisukat, látta, hogy még három ruha maradt – egy zöld nadrágkosztüm, egy kék ruha meg egy sárga-vörös mintájú szoknya és pulóver. Visszament a fürdőszobába, és csak üldögélt, amíg a másik két pincérnő is át nem öltözött. Csak a kék ruha maradt ott, fel is próbálta. Egy kicsit szűk volt, de remélte, hogy az övé, mert különben magyarázkodnia kellett volna.

Amikor kijött, Eliot rákacsintott. – Viszlát, holnap este.

Rábólintott, de arra gondolt, hogy esze ágában sincs ide valaha is visszajönni. Nagyon kedvesek voltak, de neki ez túlságosan gyors és túlságosan nyugtalan hely.

Három

Másnap Sally bement a Lexington Avenue és a Fifty-second Street sarkán lévő Midtown Kórházba. A Mentálhigiéniai Központ kívülről ugyanolyan volt, mint bármely más, csupa üveg és króm irodaépület. Maggie Holston, dr. Ash egyszálbélű, evetkeképű ápolónője bevezette egy vizsgálóba, és ott is maradt jegyzeteket készíteni.

– Szeretném magának mindazt elmagyarázni, amit a pácienseimnek elmagyarázok – mondta Roger. – A nátriumamytal hozzá fog minket segíteni, hogy átjussunk az elméjében lévő torlaszokon, segíteni fog magának visszaemlékezni azokra a dolgokra, amiket elfelejtett. Mihelyt a hatása alá kerül, az életkori regressziónak nevezett eljárást fogom alkalmazni, ami visszaviszi magát a gyerekkorába, és segít előhozni azokat az embereket és eseményeket, amelyek fényt deríthetnek a problémáira.

Sally most aztán istenigazából meg volt rémülve. Éreztem, hogy remeg. Dr. Ash beadta neki az injekciót, aztán számoltatta száztól visszafelé. Mire nyolcvannyolcig jutott, már kezdett számokat kihagyni, motyogott, és teljesen összekeverte őket. Úgy érezte, vattacsomókkal van teli a szája.

– Sally – mondta az orvos –, most ne aludjon el. Maradjon ébren, és koncentráljon. Menjünk vissza a gyerekkorába. Mire ötig elszámolok, maga visszakerül abba az időszakba, amikor még nem voltak emlékezetkiesései, és nem felejtette el, ami történt. Kinyitja a szemét, és úgy fogja maga előtt látni az egészet, mint egy tévé képernyőjén, mintha valaki mással történne. És el fog nekem mondani mindent, amit csak lát, hall és szagol. Ért engem?

Sally bólintott.

– Akkor minden rendben. Egy, kettő, három… négy… öt!

Sally kinyitja a szemét, ránéz az agyában futó tévé képernyőjére, aztán elmondja az orvosnak, amit lát.

Még nagyon kicsi. Oscar, az apja. Sovány, görnyedt vállú férfi, álmos a szeme, és olyan vékony a bajusza, mint egy ceruzavonal. Magával viszi a kézbesítőkörzetébe, és ráhagyja, hadd tegye be ő a leveleket a levélszekrényekbe, vagy adja át a bejárati ajtónál a postájukra váró hölgyeknek, akik mind megsimogatják a fejét, amiért ilyen jó kislány. Az egyik nőtől kap egy darabka pitét, lecsurgatja a forró almás tölteléket a zöld ruhácskájára. De Oscar nem veszi észre. Csak ballag mellette, mosolyog magában, mintha álmában kuncogna. Amikor kiürül a bőr postástáska, beleteszi Sallyt, és a vállán viszi. Sally nagyon boldog. Tudja, hogy az apja imádja, és nagyon szereti, hogy lefekvéskor minden este tündérmeséket mesél neki, a bűvös, feneketlen postazsákjából szedi őket. De egyszer, amikor négyéves, az apja megáll a Vén Lóherében, gyorsan lehajt néhány pohárral, és fölteszi őt a postástáskában a bárpultra. Ettől nagyon megijed, mert apja előzőleg már kétszer is nagyon berúgott, és támolyogva otthagyta őt. Egyszer a cirkuszban is ott felejtette a Madison Square Gardenben, miután bepiált a zsebében hozott üvegből, egyszer pedig felszállt a földalattira nélküle. Sally csak tolakodott a tömegben, sírt és sikoltozott, és amikor a rendőr rátalált, azt kiabálta: – Elveszett az apukám! Meg kell találnom az apukámat!

Egy szép napon egy teljes zsáknyi postát elveszített, aztán örökre eltűnt. Anyja azt mondta, hogy valószínűleg berúgott, beleesett a Hudson-folyóba, és megfulladt, de ezt Sally soha nem hitte el. És mind a mai napig valahányszor

meglát egy postásegyenruhát, kirohan megnézni, nem egy fáradtnak látszó férfi-e, akinek álmos és szomorú a szeme, ceruzavonalnyi a bajusza, és nevetgél magában. Biztos benne, hogy az apja azt hiszi, elveszítette őt valahol, és azóta is keresi.

– Nagyon jó, Sally. Most engedje el magát. Minden visszatér. Nem látja a mostohaapját meg az anyját?

Csatornaváltás: Sally most az egyszobás házukat látja, és le is tudja írni. Éjszaka van. A házban minden a feje tetején áll. A nagy családi ágy feldúlva, mellette áll az ő kiságya. A fafűtésű kályhában pattognak a fahasábok. Az anyja varr. Elhízott, és formátlan pongyola van rajta. Sötétbarna haját kontyba kötötte hátra. Ráncos a szeme alja, ettől olyan az arca, mintha sokat sírna.

Sally a földön ül, a babáival játszik. Látja, amint új mostohaapja, Fred Wyant elzárja a tévét, föláll a fonott karosszékéből, és azt mondja: – Vivian, rakd ki a kölyköt.

Az anyja azt mondja: – Fáradt vagyok, Fred, és fáj a fejem…

Fred dühösen rámered, hátrahúzza a fején a sapkáját, amit soha nem vesz le, benn a házban sem, kopasz koponyáján elővillan a horpadás, ahol egy részeg verekedésnél beverték a fejét.

– Azt mondtam, rakd ki a kölyköt, és feküdjünk le.

Anyjának legörnyed a válla, és felsóhajt. Valamikor gyönyörű és lágy arca földuzzadt, az orcája meg a szeme alja tésztássá vált, olyan lett az arca, mint az összeesett, félig kelt kenyér.

Beleejti a varrását a kézimunkakosárba, és berakja Sallyt meg a négy babáját a beépített szekrénybe. Sally halkan sírni kezd, mert megrémíti a sötétség.

Sally azt mondja, kialszik agyában a tévé képernyője, csak valami hangot hall – úgy sejti, odatoltak egy széket a beépített szekrény ajtaja elé. Sally nekirugaszkodik, de az ajtó nem enged. Néhány perc múlva nyikorogni kezdenek az ágyrugók, és Sally azt hiszi, hogy most le-föl ugrálnak az ágyon. Ugyanezt a hangot hallotta, amikor ő táncikált az ágyon, és az anyja ráordított, hogy hagyja abba. Elképzeli magában ahogy ezek ketten le-föl ugrabugrálnak az ágyon, de nem érti, ő miért ne nézhetné ezt. Úgy gondolja, biztos nagyon nagy rosszaság az ágyon ugrabugrálni, hiszen az anyja mindig rákiabál, hogy hagyja abba, és amikor ők csinálják, akkor mindig bezárják őt a szekrénybe.

Amikor az anyja kinyitja az ajtót és kiengedi, Fred már alszik az ágyban, tátott szájjal horkol, mint rendesen. Sally látja, hol hiányoznak a metszőfogai, aztán bemászik a kiságyába.

Könnyek futnak végig az arcán, és reszket, amikor fölidézi azokat az alkalmakat, amikor az anyja megfeledkezik a székről, vagy nem tolja rendesen az ajtó kilincse alá. Sally egy kicsit ki tudja nyomni az ajtót, és az éjjeli lámpa sárga fényében ott látja mindkettőjüket meztelenül. Nem ugrálnak az ágyon le-föl. Az anyja négykézláb térdel, fölemeli a fenekét, Fred meg rajta, és taszigálja, ahogy a kutyák. Az arca vörös, a feje túl nagy és túl kerek a vézna testéhez, és morog.

Amikor Fred lekecmereg, és Sally meglátja a micsodáját, amit az anyjába dugott, ó istenem, hogy megrémül. Elájul.

Amikor erre visszaemlékezett, Sally hangosan felkiáltott, és elkezdett előre-hátra himbálózni, az arcáról csurgott az izzadság. Szúró fájdalmat érzett a nyakában és a szemében, és még ott a vizsgálóban elfeketedett előtte a világ.

Bella kinyitotta a szemét, és körülnézett. Hát ez meg most mi a fene, tűnődött, de amikor meglátta Rogert, megelevenedett, megnyalta az ajkát, és elővette a Mae West-féle torokhangját. – Helló, szép fiú…

Az orvosnak kerekre nyílt a szeme, és már-már mondott volna valamit, de aztán nem mondott semmit. Gyors pillantást vetett Maggie-re, és egy kis figyelmeztető fejrázással magára is vonta a figyelmét. Az ápolónőnek tátva maradt a szája.

Amikor Bella látta, hogy egy vizsgálóasztalon fekszik, felült, oldalt lendítette a lábát, hogy lelógathassa az asztalról, és végigfuttatta a kezét a csípőjén. Még mindig Mae Westet adta, és rekedtes hangon beszélt.

– Hát, akármit is szedtem össze, doki, remélem, azért néha eljön meglátogatni.

Amikor még mindig nem szólaltak meg, Bella abbahagyta Mae West utánzását, és elnevette magát. – Maguk mind a ketten úgy néznek, mintha meghalt volna a páciensük, aztán visszatért volna az életbe. Remélem, nem antiszociális a betegségem.

Rogernek végre megjött a hangja, de elég rekedten szólalt meg. – Lenne szíves megmondani a nevét a felvételi nyilvántartáshoz?

– Felvételt készítenek? Nem hallok zenét.

– A beszélgetésünkről készült nyilvántartásra gondolok.

– Ja, a nyilvántartásra. Bella a nevem. Olaszul azt jelenti, hogy „szép”. Nem beszélek olaszul, de egyszer egy tehetségkutató, aki *nagyon* érdeklődött irántam, ezt mondta nekem.

Roger bólintott, és tudtam, hogy küszködve próbálja megőrizni a nyugalmát.

– Meg tudná mondani nekem, hány éves?

– Tizennyolc múltam – kuncogott Bella.

– Tudja, hogy hol van?

Bella körülnézett. – Hát, én egy vizsgálóasztalon vagyok, magán meg fehér köpeny van. Lehet, hogy ez a *Kórház* egyik díszlete, és ki akarnak próbálni engem egy szerepre. – Elnyúlt a vizsgálóasztalon, a feje alá tette a kezét, és sokatmondó pózba rendezte az egész testét. – Bármit megtennék, hogy elindulhassak a színészi pályán. Nagyon tehetséges vagyok.

– Én orvos vagyok, Bella. És azért vagyok itt, hogy segítsek magán.

Bella nevetett. – Fiú, ezt a szöveget én már máskor is hallottam.

– Ő Maggie Holston, az ápolónőm. Én pedig dr. Roger Ash vagyok, a maga pszichiátere.

Bella erre hirtelen felült. – Egy dilidoktor? Álljon le, öcsi. Én nem vagyok őrült.

– Persze hogy nem. De azért vagyok itt, hogy segítsek magának megoldani a problémáit.
– Nekem nincs semmiféle problémám.
– Jelent magának valamit az a név, hogy Sally Porter?
Bella hátradőlt, és undorodó arckifejezéssel bámult a plafonra. – Ó, te szent szar! Szóval erre megy ki az egész.
– Akkor hát ismeri.
– Személyesen nem, de hallottam róla valakitől, aki ismeri.
– Ki az?
– Derry.
– Derry kicsoda?
– Egyszerűen csak Derry, nem tudok róla többet. De én is láttam Sally ruháit, elolvastam néhány levelét, és mondhatom magának, Sally a legbutább, legbecsületesebb és legunalmasabb csaj, akiről életemben hallottam.
– Miért?
– Derry azt mondja, Sally semmi mást nem akar, csak otthon lenni és háztartást vezetni. Soha semmi másra nem gondol, csak arra, hogy visszaszerezze az ikreit attól a tetves alaktól, a volt férjétől. El nem menne táncolni vagy megnézni egy revüt. Soha be nem csíp. Atyaisten, micsoda körülszaros élet!
– Milyen kapcsolatban áll magával?
Bella ezen egy pillanatra elgondolkodott. – Tulajdonképpen nem tudom.
– Akkor hogyan működik ez? Van maguk kettőjük közt valaha is egyidejű kapcsolat? Maga is odakinn van néha ugyanakkor, amikor Sally?
– Hát… ez olyasmi, mint amikor az embernek pisilni kell, aztán rájön, hogy a női vécén minden fülkének zárva van az ajtaja, és nem tud bejutni, mert a zárról látja, hogy „foglalt”. Az ember csak vár, ácsorog, hallja, ahogy szarnak meg öblítenek, de egy fülkét egyszerre csak egy ember használhat. De ahogy mondtam, Derry mesél nekem róla.
– Maga tehát nem tudja, mi zajlik Sally elméjében?
– Nem tudtam, hogy van neki elméje.
– Tudatában van azoknak a dolgoknak, amik akkor történnek, amikor maga nincs odakinn?
– Csak annak, amit ki tudok filózni. Mint például amikor egyszer tavaly kijöttem, még a válás előtt, és egy esküvői fogadáson találtam magamat. Ez irtó szokatlan volt, hiszen rendszerint én szoktam társaságba menni. De Sally és Larry… a volt férje… meg voltak híva, és egyszer csak ott álltam a táncparketten, egy hapsi szorosan magához ölelt, és éreztem, hogy feláll neki. Akkor már tudtam, miért vagyok ott. Sally egyszerűen nem tud a férfiakkal bánni.
Így aztán egész este táncoltam azzal a hapsival, és kiderült, hogy a menyasszony barátja. Én a jegyespárt még csak nem is ismertem. De ez a hapsi csupa élet volt. Fölmentünk a szállodai szobába, az ágyban vetkőztetett le, és csókolgatta a mellemet, de ez volt az utolsó dolog, amire emlékeztem. Korán reggel az ablakon

doboló eső ébresztett föl. Akkorra a hapsi már nem volt sehol. Később Derrytől hallottam, hogy Sally pokolian összeveszett Larryvel emiatt, és azt hiszem, ez volt a végső, ami a váláshoz vezetett.

– Tud valamit Sally öngyilkossági kísérletéről?

Bella meglepettnek látszott. – Megpróbálta kinyírni magát?

– Nem hallott róla?

– Hát, egy ideje nem voltam kapcsolatban Derryvel, így lemaradtam a legfrissebb pletykákról. De végül úgyis el fogja nekem mondani. Derryt borzasztóan érdeklik az emberek meg amit csinálnak, és imád beszélni. Meg kellene ismerkednie vele. Azt hiszem, tetszene magának.

– Tervezem is. Nem ma, mert ma már késő van, de esetleg a következő alkalommal. És szeretnék köszönetet mondani magának, Bella, amiért olyan segítőkész volt.

– Akármikor, doki. Szerintem maga igazán klassz.

A doktor feszengve Maggie-re nézett, aztán félszegen rámosolygott Bellára. – Köszönöm, Bella. De most már itt az ideje, hogy lehunyja a szemét, és újra elaludjon. Számolni fogok, és amikor eljutok ötig, Sally fel fog ébredni, jól fogja érezni magát, és annyira fog visszaemlékezni ebből a beszélgetésből, amennyire akar. Magától függ, Sally, hogy mindenre emlékszik, valamire vagy semmire sem.

Amikor befejezte a számolást, Sally fölébredt. Kábultan és rémülten nézett körül, és nem emlékezett semmire. Ez felizgatta, mert ugyanolyan érzés volt, mint amikor elsötétedett előtte a világ.

– Ezt én nem bírom elviselni – zokogta. – Normális életet akarok élni. Azt akarom, hogy e nélkül az iszonyatos szorongás nélkül legyek képes este lefeküdni és reggel fölkelni. Őrült vagyok én, dr. Ash?

– Erre gondolnia sem szabad – mondta Roger. – Ez nem elmebaj.

– Akkor meg micsoda?

Az orvos egy pillanatig hallgatott, közben gyorsan előbb Maggie-re, majd Sallyre pillantott, mintha nem volna benne biztos, mit is fog erre mondani.

– Tudom, hogy ezt nehéz lesz elfogadnia…

– Kérem, doktor úr! Úgy érzem, mintha az egész világom széthullana.

– Természetesen nem lehetek benne biztos, de azt hiszem, olyan elmeállapottal van dolgunk, amellyel napjainkban egyre többször találkozunk. Az 1940-es évek derekáig csak mintegy százötven nyilvántartott esetéről tudunk, melyeket a pszichiátria a disszociatív típusú hisztériás neurózisok közé sorolt. Azóta több ezer további eset jelent meg, és ma már saját osztályuk van, „disszociatív rendellenességek”-nek nevezik őket.

Sally a szemöldökét ráncolta, és a fejét rázta. – Nem értem. Mit jelent ez?

Roger nem szólt semmit, aztán előrehajolt. – Látta azt a filmet, aminek *Éva három arca* volt a címe?

Sally a fejét rázta. – Sose megyek moziba.

– Olvasott valaha egy *Sybil* című könyvet?

Sally erre is a fejét rázta, de egész testében reszketni kezdett. – Nem olvastam, de hallottam róla. Mi közük ezeknek énhozzám?

– Mit hallott a *Sybil*ről?

– Hogy egy nő, akinek több személyisége van… – Kerekre tágult a szeme, és rámeredt az orvosra. – Azt akarja mondani…?

– Nem vagyok benne biztos, Sally. De okom van azt hinni, hogy ez a többszörösen hasadt személyiség szindróma része a maga problémájának.

Sally körül megfordult a világ. Tudta, hogy a doktor abszolút tévedésben van. Ennél nevetségesebb dolgot még soha életében nem hallott. De egy orvosnak nem szabad ellentmondani. Ha megmondaná neki, hogy nem hiszi el, valószínűleg elküldené, és nem segítene rajta. Márpedig tudta, hogy segítségre van szüksége. A bíró csak akkor engedi meg, hogy visszakapja a gyerekeit, ha jobban lesz. Vigyáznia kell hát, hogy meg ne sértse Ash doktort.

– Sok ilyen esete van? – kérdezte.

– Maga az első.

– Az én többsz… tudja, amit mondott… Ezért vállalta el a kezelésemet, holott általában nem foglalkozik öngyilkos hajlamú páciensekkel?

– Hogy teljesen őszinte legyek magához, hát igen.

Sally nem tudta, jó-e az vagy sem, hogy az orvos olyasmivel foglalkozik, amit azelőtt soha nem kezelt. Biztos volt benne, hogy neki nincs ilyen többszörös személyisége. De csak nem fog nekiállni vitatkozni vele. Amíg Roger úgy érzi, hogy érdekli az ő baja, addig folytatni fogja a kezelését. És csakis ez számít.

– Kap valami figyelmeztetést, Sally, mielőtt elfeketedik maga előtt a világ, és elveszíti az ellenőrzést önmaga felett?

– A fejfájás előtt rendszerint furcsa érzés fog el, mintha hűvös volna, és villamosság volna a levegőben.

A pszichiáter ezt följegyezte. – Majdnem úgy hangzik, mint egy epilepsziás aura, a roham előtti figyelmeztetés. Aztán hátradőlt a széken, és elgondolkodva kocogtatta a ceruzájával az íróasztalt. – De miközben a problémájának a megoldásán küszködünk, magának képesnek kell lennie dolgozni, élni és általában megbirkózni a világgal. Lehet, hogy időbe telik, amíg megtaláljuk a kulcsát, de megteszünk mindent ami csak tőlünk telik, hogy segítsünk magán. Kezdetben kétszer egy héten fogom fogadni… hétfőn és pénteken, tízkor… aztán majd a szükség szerint alakítjuk a konzultációk időpontját. Pénteken várom.

– Megbízom magában, dr. Ash. Akármi is a bajom, tudom, hogy megtalálja majd a módját, hogy meggyógyítson.

– Megtaláljuk, Sally. Legalábbis megpróbáljuk.

Amikor kijött a kórházból, megpróbálta átérezni, milyen volna, ha többszörös személyisége lenne, ha különböző emberek laknának benne. De még a gondolatot is ostobaságnak érezte.

Dr. Ash természetesen téved, gondolta. De ha folytatja a kezelést, rá fog bukkanni az igazi problémára, és akkor majd meg tudja menteni.

A várost átszelő busz zsúfolt volt. Sally megkapaszkodott egy fogantyúban, de egy pattanásos, nagydarab fiatalember odanyomakodott mögé, és zsebre dugott kézzel hozzádörgölődzött. Sally megpróbált másként állni, de valahányszor elfordult tőle, a férfi együtt fordult vele. Sally szégyellte magát, és megzavarodott – túlságosan szégyellte magát ahhoz, hogy mondjon vagy csináljon valamit. A fiatalember pedig csak erőszakoskodott, csak csinálta. Sally érezte, hogy feláll neki, a testéhez szorítja, és dörzsöli… dörzsöli… Érezte a hűvösséget – amit Roger aurának nevezett –, aztán a fejfájást, és már tudtam, mi fog történni. Én szépen félreálltam.

Jinx gyorsan előbújt. Keményen beletaposott a sarkával a fickó rüsztjébe, olyan szavakkal gyalázta, amiket nem vagyok hajlandó megismételni, aztán teljes erejéből belevágta a térdét az ágyékába. A fiatalember felüvöltött, az autóbuszon utazó nők pedig tapsolni kezdtek. Amikor a megállóhoz értünk, Jinx meglépett, és faképnél hagyta Sallyt, aki csak állt, kábultan, és csak most vette észre, hogy a busz majdnem kiürült.

A sofőr rámosolygott, amikor leszállt. – Maga aztán megadta neki. Lefogadom, hogy soha többé nem csinálja.

Sally csak bámult rá.

Néha igazán megsajnálom. Szét fog robbanni az agya, amikor végre tényleg megérti és elfogadja, amit Roger lassan megtud rólunk, többiekről. Olyanok vagyunk, mint egy gilisztákkal teli konzervdoboz. Tudtam, hogy Roger végül szét fog majd bennünket bogozni. Okos hapsi. De aztán mit tud majd csinálni? Úgy értem: vagyunk, létezünk. Persze megölhet minket, hiszen nem lesznek holttestek, melyektől meg kellene szabadulnia – alighanem ez lenne a tökéletes bűntett.

A hét gyorsan telt. Élveztem a vendéglői munkát és a besöpört borravalókat. Eliotra tényleg mély benyomást tettem, randevút is kért tőlem, de sikerült leszerelnem. Alig vártam a pénteket. Látni akartam Rogert.

Sally hajszálpontosan tízkor lépett be a magánrendelőjébe.

– Ma valami mást fogunk csinálni, Sally – mondta Roger. – Gyógyszer helyett most hipnózist fogok alkalmazni, így vissza tudunk majd idézni egy csomó dolgot a gyerekkorából, amelyeket elfelejtett. Beleegyezik?

Sally bólintott.

– Megkérem, nézzen ennek az aranytollnak a csillogásába a fényben. Tartsa rajta a szemét, és figyelmesen hallgassa a hangomat. Figyelje a tollat, és koncentráljon a szavaimra. Hamarosan nagyon álmosnak fogja érezni magát.

Lenyűgöző volt. Soha nem láttam még, amint valakit hipnotizálnak, kivéve a moziban. Őszintén szólva nem is hittem, hogy menni fog, mert valahol azt hallottam, hogy ahhoz intelligensnek kell lenni, hogy valakit hipnotizálni lehessen, Sally pedig nem egy észlény. De nagyon igyekezett, hogy Roger kedvében járjon. Rámeredt a csillogó aranyra, Rogernak pedig lágy és halk volt a hangja, így Sally lassan elzsibbadt, aztán kiürült az agya, ahogy közvetlenül

elalvás előtt szokott. Rendszerint ilyenkor szoktam előbújni, de most nyugton maradtam, hogy lássam, mit csinál ezután Roger.

– Amikor háromig számolok, ki fogja nyitni a szemét, de továbbra is hipnózisban lesz. Kérdéseket fogok feltenni magának, maga pedig képes lesz válaszolni, és természetesen, könnyedén fog beszélni velem. Mit is mondtam, hányig fogok számolni?

– Háromig…

– Helyes. Egy… kettő… három… No, most meséljen nekem, Sally. Ismer valakit, akit Bellának hívnak?

– Egyszer régen volt egy babám, mikor kicsi voltam. Őt hívtam Bellának.

– Meséljen nekem róla.

– Úgy tettem, mintha igazi volna, és beszélgettem vele.

– Válaszolt is magának valaha?

Sally egy pillanatra elhallgatott. – Az iskolában előadtak egy darabot, Hófehérkéről szólt meg a hét törpéről – suttogta aztán. – Bella királynő olyan muris boszorkánykirálynő volt, hogy azt játszottam, ő a babám, és aztán később a Bella babám beszélt is hozzám.

– Más babáknak is adott nevet?

Sally bólintott.

Roger hallgatott, de Sally csak ült, némán. Azt gondolta: *Várj, amíg megkérdezi.*

– Mikor volt ez?

– Különböző időkben.

– Hogy hívták őket?

– Nola.

– És még ki?

– Derry.

– Volt még más is?

Sally felsóhajtott, megkönnyebbülten, amiért a doktor kiszedte belőle. – Jinx.

– Tudta valaki más is a babák nevét?

Sally a fejét rázta. – Soha nem mondtam el senkinek. Kizárólag az én barátaim voltak. Derry a Hamupipőkéből lett, a Cin-*der*-ella közepéből.

– Értem. Miért akarta Cinderelláról elnevezni?

– Mert így hívták a kiscicámat.

Roger várt, de Sally is várt.

– Mi történt a kiscicájával?

– Meghalt már az első életében, pedig nekem azt mondták, hogy a macskáknak kilenc életük van. A mostohaapám, Fred. Hazudott nekem.

– Derry volt az első babája, akinek nevet adott?

– Nem.

– Mondja el nekem, milyen sorrendben jöttek.

– Jinx volt az első. Aztán Derry, aztán Bella. Nola volt az utolsó.

– Sally, most nagyon figyeljen. Szeretnék beszélni az elsővel, Jinxszel. Mit gondol, hajlandó lesz beszélni velem?

Sally csak a vállát vonogatta.

– No jó. Amikor azt mondom, *Gyere ki a fénybe,* maga újra elalszik, a másik pedig előjön, és beszélni fog velem. Mikor azt mondom, *Menj vissza a sötétségbe,* akkor az illető vissza fog térni oda, ahonnan jött. Mit fogok mondani?

– *Gyere ki a fénybe* vagy *Menj vissza a sötétségbe.*

– Helyes. Sally, most beszélni akarok Jinxszel. Azt mondom Jinxnek, *Gyere ki a fénybe.*

Egy pillanatig meg voltam lepve, amikor azt mondta, hogy Jinxszel akar beszélni. Azok után, amiket Bella rólam mondott, úgy képzeltem, velem akar majd beszélni. Eszembe se jutott, hogy sorrendben akar haladni. Csakhogy ez nem volt a megfelelő idő arra, hogy Jinxet előhívja. Ha mégis, abból nagy zűr lett volna. Az égvilágon semmit nem tudott Jinxről, egyszerűen nem volt rá felkészülve, hogy találkozzon vele. Lehet, hogy nem volt helyes, de amikor kimondta, hogy *Gyere ki a fénybe,* átvállaltam a dolgot, és én jöttem ki helyette. Jinx dührohamban tört volna ki.

– Helló – mondtam. – Tudom, hogy maga Jinxet hívta, de úgy gondoltam, előbb ismerkedjünk meg mi, és beszéljünk róla, mert Jinx roppant veszélyes teremtés.

– És maga kicsoda?

– Derry vagyok.

– Hogy van, Derry?

– Nem valami prímán.

– Mi a baj?

– Hát az, hogy azelőtt sokkal könnyebb volt kijönnöm, mint most. Kezdetben úgy csusszantam be Sally agyába, mint kéz a kesztyűbe. Most le van csökkentve az időm.

– Mit szeretne, Derry?

– Valódi személyiség lenni. Egész idő alatt odakinn lenni, hogy síelhessek, vitorlázhassak és repülhessek. Szeretném az ejtőernyős ugrást is kipróbálni.

– Csinált valaha ilyesmiket?

– Egyszer próbáltam meg síelni, „ellógtam” Vermontba egy hétvégén. Sally sose jött rá, mitől rándult ki a bal bokája. Most kocogni szoktam.

– Mi a véleménye Sallyről?

– Nagyjából a legunalmasabb ember, akit valaha ismertem. Magának fogalma sincs, mekkora kolonc az, ha az embernek azzal kell töltenie a napjait, hogy szappanoperákat meg sportközvetítéseket bámul, és takarítja a házat. Egyik nap porszívózik, másnap mos, harmadnap ablakot pucol, és így tovább, és így tovább. Atyaisten, hiszen úgyis csak újra piszkos lesz, és hamarosan elölről kell kezdeni az egészet. Én nem így képzelem el az életet. Csak akkor van egy kis szórakozásom, amikor kiszolgálom a vendégeket.

– Meg tudná nekem mondani, miért jött maga elő Jinx helyett?

– Szóval az úgy volt, hogy hallottam, hogy maga vele akar beszélni. És úgy gondoltam, nekem kellene először kijönnöm, és valahogy figyelmeztetnem magát. Jinxben annyi a gyűlölet, hogy azt el sem tudja képzelni. És okos és ravasz. Az ujja köré csavarná magát, aztán bedugná a tűzbe.

– Mit gondol, kárt tehetne bennem?

– Én csak azt tudom mondani, hogy ha valaha beszél vele, győződjön meg róla, nincs-e fegyver a keze ügyében.

– Megölt már valakit?

– Még nem. De én mondom magának, képes rá. És egyre erősebb lesz. Azt hiszi, az élet egyetlen nagy autóroncsderbi. Szállj be a kocsidba, és törd össze mindenki mását, mielőtt elkaphatnának.

– A jelek szerint maga sok mindent tud Sallyről és Jinxről. Sally mégiscsak úgy beszélt magáról, mint egy baba emlékéről. Meg tudná nekem magyarázni, hogy is van ez?

– Nos, én vagyok az egyetlen, aki tudja, mi zajlik az összes többi agyban, Sallyében és a többiekében, mit csinálnak vagy mit gondolnak, amikor kinn vannak. Én vagyok az egyetlen, aki akkor is látja, mi történik, amikor nem vagyok kinn. De egyiküket sem tudom irányítani. Aki kinn van, bárki is az, azt csinál, amit akar, mert mindnyájan különböző emberek. A többiek ismernek engem, és tudnak egymásról abból, amit mondtam nekik. Kivéve Sallyt. Ő még mindig nem tudja, hogy létezünk, de azt tudja, hogy valami baj van.

– De hogy működik ez, amikor maga nincs odakinn? Honnan tudja, hogy mi folyik?

– Amikor odakinn vagyok, a saját érzékeimmel veszek tudomást a dolgokról. Amikor valamelyik másik van odakinn, akkor mintha az agyuk egyik kis sarkában kuporognék. Így hát tudom, mi történik, de csak azon a módon tudom, ahogyan az illető látja. Például Jinx alig érez fájdalmat. Ezért amikor ő irányít, nem ijeszt meg, ha megpofoznak vagy behúznak nekem egyet. Nola rövidlátó, ezért ha nincs rajta a szemüvege, minden összemosódik. Amikor Bella van odakinn és táncol, érzem a zene lüktetését. Így aztán sokféle különböző módon látom a világot. Nem sok iskolát jártam, de rengeteg sok mindent fölszedtem a többieken keresztül.

Roger rám nézett, bólintott, és meghúzogatta a fülcimpáját. – Derry, megmondaná nekem, honnan jöttek maguk?

– Mi egyszerűen csak vagyunk – mondtam neki. – Mindig is voltunk, amióta Sally nevet adott a babáknak. Nem tudom, hogy történt, de utána a neveknek megfelelő valódi emberekké váltunk… csak Sally ezt nem tudja. Most kérdezhetek én is valamit?

Roger meglepettnek látszott, de azért bólintott.

– Oké – mondtam –, ez a terápia, amit Sallyn csinál… Ez azt jelenti, hogy mi többiek meg fogunk halni?

Még meglepettebbnek látszott. Keresgélte a szavakat, mintha eddig még nem gondolt volna erre. – Nem, természetesen nem. Úgy értem, ez nem halál. Ez…

szóval… hadd fogalmazzam meg így: az eljárás az lesz, hogy ráveszem Sallyt, ébredjen tudatára mindegyiküknek, és fogadja el magukat, először intellektuálisan, aztán emocionálisan is. Később össze fogjuk hozni Sallyt a többi személyiséggel, hogy kommunikálhassanak egymással, együttműködhessenek és tűrhető életet élhessenek. Végül pedig hipnoterápia segítségével meg fogom próbálni mindnyájukat újra egyetlen elmévé összeolvasztani. Öt helyett akkor egyetlen személyiséggé fognak válni.

– Ez szörnyen hangzik.

– Miért?

– Én *én* vagyok – mondtam. – Magának hogy tetszene, ha valaki elhatározná, hogy fel kell adnia a szabadságát? Aztán bedobná magát négy másik emberrel együtt az üstbe, és azt mondaná, ne aggódjon, szép új személyiséggel fog kikerülni belőle? Ami olyan lesz, mint a gezemiceleves?

– Nem így lesz ez, Derry.

– Honnan tudja? Sallynek azt mondta, hogy még soha nem volt olyan esete, mint a miénk.

– Ez igaz. Nem volt.

– A jelek szerint más orvosok se értek el sok sikert – dörgöltem az orra alá. – Nola mindent elolvasott a *Sybil*ről meg az *Éva három arcá*ról, és az ő orvosaik azt csinálták, hogy megszabadultak a többi személyiségtől. Legalábbis azt hitték. De aztán elolvasott egy másik cikket, amiből kiderült, hogy a többiek megölése nem vált be, mert tőlük különböző újak jöttek létre.

– Pontosan ezért nem áll szándékomban kimetszeni magukat, vagy bármelyiküktől megszabadulni. Mielőtt széthasadtak, maguk egyetlen személyiséget alkottak. Én most szeretném magukat újra összerakni, egybeolvasztani.

– *„Hiába száz ló, száz katona, nem rakják Humpty Dumptyt össze soha!”*

A homlokát ráncolta, tudtam hát, hogy felidegesítettem. Azt mondtam, sajnálom, és bármit megteszek, amivel segíthetek.

– Magának is érdeke, hogy kooperáljon Sallyvel – kocogtatta meg a mutatóujjával az íróasztalát. – Segítsen neki megtartani az állását. Ugye eleve maga szerezte neki?

Bólintottam.

– Akkor segítsen neki megtartani… kenyeret keresni, megőrizni a dolgok állandóságát, elfoglalni magát.

– Hogy aztán eltüntethessen engem?

– Nem ilyen lesz az.

– Neki kellene eltűnnie.

– Hogy érti ezt?

– Hát úgy, hogy ő egyikünkről se tud semmit, és nem tudja, mi történik, én meg tudom. Tudom, hogy mindegyikünk mit gondol és mit érez. Nekem kellene az igazi személyiségnek lennem, nem?

– Ez nem pontosan így működik, Derry. Tudja, sok, ezen a szakterületen dolgozó terapeuta szerint a legtöbb többszörösen hasadt személyiség kifejleszt egy *personát*, aki az összes többit ismeri. Pont úgy, ahogy maga. Ezt a jelenséget mi társtudatként emlegetjük, ezt a személyiséget pedig „nyomjelzőnek” nevezzük. Sőt, azt ajánlják, hogy a terapeuta próbáljon nagyon hamar kapcsolatba kerülni a nyomjelzővel, hogy minél többet tudjon meg a többiekről, és vegye rá a nyomjelzőt az együttműködésre. De a nyomjelző nem az igazi személyiség.

Ezzel aztán tényleg szíven ütött. Azt reméltem, az a tény, hogy csak én tudom, mi megy végbe az összes többi elmében, azt jelenti, hogy valójában én vagyok az igazi személyiség, és Sally csak azt hiszi, hogy ő az. – A nyomjelző, mi? Derry, a nyomjelző. Ez már valami. Oké, kooperálni fogok, de nem semmiért. Alkut ajánlok magának.

Meglepettnek látszott. – Miféle alkut?

– Ha ráveszi, hogy változtassa meg az életstílusát, ha megmondja neki, hogy szokjon le arról az ómódi frizurájáról, és vegyen egypár tisztességes ruhát, segítsen nekem a diétázásban, és szokjon le a hizlaló édességekről, akkor kooperálni fogok. Akkor legalább élvezni tudom az életet, miközben nyomjelzősködöm.

– Beszélni fogok erről Sallyvel. – Ahogy megpördült a forgószékével és rám nézett, mindjárt tudtam, azt fogja mondani, hogy menjek vissza a sötétségbe. Visszamentem.

Amikor visszahozta Sallyt, szuggerált neki egyet-mást azok közül a dolgok közül, amiket kértem tőle. Aztán megmondta neki, hogy ha a jövőben hipnotizálni fogja, csak annyit kell csinálnia, hogy azt mondja: *Ő tudja, mi van a sötétségben,* és Sally tüstént hipnotikus állapotba fog kerülni. A másik két kulcsszót; amit előzőleg adott neki – *Gyere ki a fénybe* és *Menj vissza a sötétségbe* – arra fogják használni, hogy egyik személyiségből átlépjenek a másikba.

– De maga csak akkor fog reagálni ezekre a szavakra, amikor én mondom ki őket. Senki más nem tud hatni magára, hiába használja ezeket a szavakat. Ért engem, Sally?

Sally bólintott. Roger még elmondta neki, hogy amikor ötig számol, fel fog ébredni, felfrissültnek fogja érezni magát, és képes lesz visszaemlékezni a beszélgetésre, az egészre, egyes részeire vagy semmire.

Nem emlékezett az égvilágon semmire.

Ez a hétvége is csak kolonc volt a nyakamon. Egyre vártam valami jelre, hogy meg fog változni, ahogy Roger megígérte, cserében az együttműködésemért. De olyan riadtan és idegesen járkált le-föl, hogy már-már feladtam minden reményt. Aztán körülbelül egy hét múlva Eliot megállította, amikor ment el és randevút kért tőle. Így igaz: nem Bellától vagy tőlem – Sallytől kért randevút. Persze ez Eliot tévedése volt, és Sally már majdnem nemet is mondott neki, de aztán

bekattant a fejében valami abból, amit Roger mondott, elpirult, és azt mondta, oké.

– Szerdán este szabadnapos – mondta Eliot. – Találkozzunk egy italra az Oroszlán és Koronában, aztán majd elmegyünk valahova, ahol jól fogjuk érezni magunkat.

Szerdán egész nap csak kóválygott a lakásban, szórakozott volt, úgy érezte, felborult a lelki egyensúlya. Egy időre megfeledkezett a randevúról, és nekifogott ablakot mosni. Csak nézett fölfelé, a bérházak tetejéről visszatükröződő ragyogó napfénybe, és próbálta az emlékezetébe idézni, mit is kell csinálnia. Valahová el kell mennie… valakivel találkozni.

Rányomtam az ujját az ablakra, és beleírtam a porba, hogy E-L-I-O-T. Azt hitte, ő maga csinálta, aztán eszébe jutott, hogy találkoznia kell vele az Oroszlán és Koronában.

Ránézett a fekete-fehér kockás ruhára, amit viselt, s most először jött rá, milyen lompos. Szerette ezt a ruhát, amikor megvette, de hirtelen valahogy rossznak látszott, különösen ahhoz rossznak, hogy Eliottal randevúzzon benne egy bárban. Nem tudta, miért lett hirtelen olyan fontos, hogy a kék ruháját vegye fel. Rendszerint megpróbálta leküzdeni magában a vágyat az ilyen impulzív dolgokra, mint ez, de dr. Ash azt mondta, nem szabad küzdenie a belső késztetése ellen, hogy másképp öltözködjön. Bármennyire lenézte is azt a közönséges kék ruhát, ezt az ígéretét be kellett tartania. Csak azt remélte, Eliot nem fogja azt gondolni, hogy az ő kedvéért vette fel.

Az Oroszlán és Korona zsúfolva volt, amikor Sally pontosan hatkor megérkezett. Angol kocsmautánzat a Madison Avenue-n: sötét, faburkolatos falakkal és sötét faasztalokkal és székekkel. Eliot egy hátsó bokszból integetett neki. Kihajtott gallérú levendulaszín selyeminget, hozzáillő nadrágot, fehér zakót és cápafogas nyakláncot viselt.

– ’karnak rendellni ’lamit? – kérdezte a pincér brooklyni olasz akcentussal.

– Én egy diétás Pepsit kérek – mondta Sally.

Eliot egy pint barnasört rendelt.

Amikor a pincér kihozta az italukat, Eliot rámutatott a diétás Pepsire. – Valamikor ezen a micsodán éltem. Látta a fényképeimet az irodámban, amikor igazán kövér voltam.

Sally bólintott, az italt szopogatva. – Most egész más embernek néz ki.

A férfinak sugárzott az arca. – Tudja, mit szoktak mondani. Hogy minden kövér emberben él egy sovány, és sikoltozik, hogy kijöhessen. Most azt látja, ami igazából bennem volt. Most már kijöttem. A hájas sikoltozhat, amíg belé nem szakad. Én kinn maradok.

Sally megborzongott, maga sem tudta, miért. Remegett a keze, csilingeltek a jégkockák. Letette a poharat.

– Lefogadom, hogy jobban is érzi magát – mondta.

– Újra kamasznak érzem magam. Ezért mentem át Svájcba. Van ott egy klinika, egy vendégemtől hallottam róla. Szó szerint az ifjúság forrása. Azok a svájci orvosok tudják a titkát, hogy kell az embereket fiatalon tartani. Diéták és mirigykivonatok. Majd tíz darab ezresembe került, de azt hiszem, megérte, visszatolta az órát. Az orvosom majd elájult. Azt mondta, olyan most a testem, mint egy harmincévesé.

Amikor ezt mondta, mélyen Sally szemébe nézett. A dolog ajánlatnak hangzott.

– Amíg egészséges – mondta Sally.

– Az elmúlt napokban sokat gondoltam magára, Sally. Szerintem maga fantasztikus nő. Érdekes, változékony, rejtélyes. Teljesen kihozott a sodromból, folyton azon törtem a fejem, hogy legközelebb hogy fog viselkedni. Egyik percben távoli és visszahúzódó, olyan, mintha tüstént darabokra hullana, ha megérinteném, a következő percben meg hűvös és összeszedett. Úgy dolgozik azon a placcon a legnagyobb forgalomban, ahogy még soha senkit nem láttam. És úgy bánik azokkal a pimasz fráterekkel, mint az a nő, aki tudja, mi az ábra, és hol van. Aztán máskor meg olyan, mint egy eltévedt kislány. Valahogy muszáj volt elgondolkoznom rajta. Hogy lehet egy nő olyan, mintha szinte két különböző ember lenne? Tudja, mire gondolok?

Sally az italát szürcsölgette, aztán lassan letette a poharat, és hátradőlt a boksz puha bőrülésén. – Én… én nem tudom ezt megmagyarázni, Mr. Nelson. De maga is tudja, a nők változékonyak… hangulataik vannak…

A férfi a fejét rázta, és a szemébe nézett. – Az az érzésem, hagy többről van szó ennél. Kérem, szólítson Eliotnak.

– Nézze, én nem tudom, mit akar maga tőlem, Mr. Nelson. Belementem, hogy találkozom magával, de nem gondoltam, hogy ilyen súlyos beszélgetésbe fogunk bonyolódni a hangulataimról. Tudnia kellene, hogy a nőknek vannak időszakaik, amikor idegesek, és változnak a hangulataik. Ennyi az egész.

– Ne haragudjon. Nem akartam felidegesíteni.

– Kezd megfájdulni a fejem. Csúnya fejfájásom van. Elnézést, Mr. Nelson, ki kell mennem a toalettre.

Kisurrant a bokszból, és a mosdó felé botorkált. A fájdalom a szeme közt ült, meg a tarkóján. Hűvösséget érzett, és megborzongott, mintha a teste elektromossággal volna feltöltve. Benn a toalettben odament a mosdókagylóhoz, és hideg vizet fröcskölt az arcába. Tudta, hogy ha elengedné magát, és besüppedne elméjének mélyén a sötétségbe, elmúlna a fájdalom, de nem akarta, hogy elfeketedjen előtte a világ. Ki kell tartania, le kell küzdenie a sürgető vágyat, hogy minden szexualitástól sistergő szituációban elszaladjon, és valaki másnak a háta mögé bújjon. Odakinn kell maradnia az arcvonalban, és szembe kell néznie a világgal. Muszáj… muszáj… ó, édes istenem… kérlek… ne…

Bella rámosolygott a tükörben önmagára.

Végignyalta az ajkát, és megnézte a fogát. Aztán elkezdett rúzs vagy ajakpirosító után kutatni a táskájában, de nem talált semmit. Szemfesték sincs, az

isten verje meg, semmi sincs. Olyan sápadtnak és unalmasnak látszik. Nincs mélység az arcában. Hála legyen az Istennek, legalább a ruháért. Nem az övé, de megteszi. Lejjebb húzta a nyakát, hogy mélyebb kivágást mutasson. Szeretett volna megnézni egy jó műsort, aztán elmenni táncolni… Úgy tervezte, hogy most aztán fene jól fogja érezni magát.

El is indult kifelé az Oroszlán és Koronából, egyenesen elment Eliot Nelson mellett.

– Sally, hová megy? – szólt utána Eliot.

Bella sarkon fordult, és visszament. Tudta, hogy soha életében nem találkozott ezzel a hapsival. Középkorú, gondolta, de ezekben a levendulaszín cuccokban belevalónak látszik. Hátrasétált, és leült az asztalhoz.

– Helló – mondta. – Nocsak, milyen jóképű maga.

A férfi meglepettnek látszott.

– Mi van, Sally? Olyan furcsán viselkedik…

– Miért nem szólít a becenevemen, Bellának?

– Bellának?

– És én hogy szólítsam magát?

A férfi úgy nézett körül, mintha azt lesné, nem figyeli-e valaki. – A legtöbb barátom Eliotnak szólít.

– Nem látok magán jegygyűrűt, Eliot.

– Átkozottul igaza van – nevetett Eliot. – A harmadik feleségem két évvel ezelőtt otthagyott. Azóta egyfolytában jól mulatok.

Bella végigfuttatta az ujjait a férfi selyemingén, és összecsücsörítette az ajkát. – Mulatni: ez a varázsszó. Lefogadom, hogy maga remekül táncol, Eliot. Hirtelen jött rám, vágyom egy kis rockra meg diszkóra. Nagyon régen nem táncoltam. Szeretne a karjai között tartani?

– Maga megint egészen más.

Bella elmosolyodott, és végigfuttatta a nyelvét az ajkán. – Hogy még jobban elbűvöljem, drágám.

– Emlékszik, miről beszéltünk, mielőtt kiment a klotyóra?

Bella kicsit gondolkodott. – Nem igazán. Azt hiszem, nem figyeltem túlságosan oda. Ott eszi a fene, azért jöttünk, hogy jól érezzük magunkat, nem? Úgy értem, nem rajongok túlságosan a komoly beszélgetésekért. Szeret táncolni, Eliot?

– Igen, hogyne, de azt hittem, vacsorázni megyünk, aztán talán egy moziba.

– Ó, a mozi le van szarva. Pedig a színházat szeretem. De most mindenfélét szeretnék csinálni. Megnézni egy jó műsort, táncolni, berúgni, és jól érezni magam… nem szükségképpen ebben a sorrendben.

– Oké, Bella. Akar előbb enni?

– Egy fenét, enni én mindig tudok. Zenét akarok, és fényt, és ritmust. Ezer éve nem táncoltam.

– Menjünk, bébi – mondta Eliot. – Nekem is megjött a kedvem. Tudok égy klassz helyet. Mindig oda járok.

Kifizette a számlát, és kirohantak taxit keresni. Amikor találtak egyet, Eliot kinyitotta Bellának az ajtaját, beugrott melléje, és odaszólt a sofőrnek, hogy vigye őket a Fekete Macska klubba.

– Nem tudom magam túltenni rajta, hogy most milyen más maga – mondta Bellának.

A lány átkarolta a nyakát, megcsókolta, és hozzászorította a testét.

– Jesszusom – mondta Eliot, amikor Bella végre elengedte –, azt hittem, táncolni akarsz.

– Akarok is.

– És én hogy a fenébe fogok táncolni, amikor teljesen felizgatsz?

– Megfeledkeztem róla – kuncogott Bella. – Elnézést. – Rátette a kezét Eliot nadrágjára, és megszorította.

– Jujj!

– Nyugi, fiú! Nyugi!

– Te ezt könnyen mondod – ölelte volna újra a karjai közé, de Bella kivonta magát.

– Hohó! Először táncolunk és mulatunk, aztán elmegyünk egy varietébe, és csak később a lakásodra. Majd ott eresztjük ki a gőzt a kazánból.

Előrehajolt, és megcsiklandozta a nyelvével Eliot szája sarkát.

– Úgy illene, hogy előbb csörögjél, mielőtt megmarsz – panaszkodott Eliot.

A Fekete Macska klubnál Bella előrerohant, miközben Eliot kifizette a sofőrt. A klub nyilvánvalóan magányos fiatalok törzshelye volt.

– Hé, várj már meg – szólt rá Eliot.

– Nem tudok várni. Gyorsan kell élnem, mielőtt lemegy a függöny.

Eliot kifizette a belépti díjat, aztán lihegve utolérte. – Jesszusom, de sürgős lett neked egyszerre. Nyugi, csak kényelmesen, lassíts le. Még fiatal az este.

– Nem tudok lassítani! – kiáltotta bele a hangerősítők lármájába Bella, és meglódult a teste a zene ritmusára. – Nincs idő! Csak a most van! Nekem a jelenben kell kiélnem magam, mert jövő nem létezik.

– Nem hallak! – üvöltötte Eliot. Döcögős mozdulatokkal táncolt, mint egy felhúzott játék baba.

– Rá se ránts! – kiabált vissza neki Bella.

Teljesen betöltötte a zene, de minél többet táncolt, annál többet akart. Testének minden része átvette a zene lüktetését, lábszárától a csípőjén át egészen a gyöngéden a feszes melltartójához dörgölőző melléig. Szerette volna letépni magáról a ruhát, és meztelenül táncolni.

– Gyönyörű vagy – mondta neki Eliot, amikor végre sikerült visszavinnie az asztalukhoz.

– Mondjál nekem még ilyeneket.

– Te vagy a legizgatóbb, legizgalmasabb, legvadabb, legőrültebb nő, akit valaha ismertem.

– Természetesen – suttogta Bella.

– És egyben a legzavarbaejtőbb, a legrejtélyesebb, a legváltozékonyabb, a legcsábítóbb…
– Kicsoda? Én? Te a kicsi Belláról beszélsz?
– Csak egy dologtól félek, Bella.
– Mitől?
– Attól félek, hogy meg fogsz változni. Félek, hogy kimész a vécére, és megváltozva jössz vissza. Vagy ha elfordítom a fejem, pislogok egyet, te már valaki más leszel, mielőtt még a karjaimba zárhatnálak, mielőtt…
– Ez azért van, mert én vagyok a világ legnagyobb színésznője. De komoly beszélgetéshez semmi kedvem. Én mulatni jöttem.
– De erről beszélnünk kell.
Bella felállt. – Ha komolykodni akarsz, akkor el kell mennem. Én nem vagyok komoly típus, Eliot. Ha tetszem neked, olyannak kell elfogadnod, amilyen vagyok. Ha megkérdezed, ki vagy mi vagyok, el kell mennem.
– Jesszusom, Hamupipőke, ne mondj ilyeneket. Nem gondoltam én semmire. Kérlek, ne menj el.
Bella leült. – *Nem* vagyok Hamupipőke. *Soha* többé ne nevezz így. Minden más szerepet eljátszom, de ezt nem.
– Oké, oké. Ne haragudj.
– Beszélj magadról, Eliot. Mit csinálsz, miből élsz?
Amikor a férfi szúrós tekintettel nézett rá, tüstént tudta, hogy hibát követett el. Már kezdett is felállni, de Eliot elkapta a csuklóját. – Az enyém az a vendéglő, ahol dolgozol, Bella. Társtulajdonosa vagyok a Sárga Keramitkockának.
– Hát persze, ezt tudom – mondta Bella, megpróbálva eltüntetni az áruló nyomokat. – Csak ugrattalak.
– Akkor tényleg te vagy a legnagyobb színésznő a világon.
– Mindig is erről álmodtam. Mindig tudtam, hogy ha megkapnám a főszerepet, karriert csinálnék a táncommal és az énekemmel, híres és gazdag lennék.
– El is hiszem.
– És nem csak a tánccal. Kaptam egypár szerepet színdarabokban és felolvasóesteken, off-off-Broadway helyeken meg a Village-ben, kávéházakban. Azt mondják, nagyon jó vagyok.
– Hé, hát akkor miért nem csinálsz nekünk valamit a Sárga Keramitkockában? Időnként előadunk revüket. Énekelhetnél vagy táncolhatnál, vagy valami, és szórakoztathatnád a vendégeket.
– Azt nagyon szeretném. Igazán szeretném. – Magához húzta Eliotot, és szájon csókolta.
– Akarsz menni? – kérdezte Eliot.
– Hová?
– A lakásomra? Vagy a tiédre? Táncolni akarok.
– Atyaisten! Csak nem akarsz egész éjjel táncolni?

– Mién ne? A tánchoz a legjobb az éjszaka. Az ember nem megy reggel vagy délután táncolni.
– Fáj a lábam – mondta Eliot. – És éhes vagyok. Kajára és rád.
– Hát én meg táncra vagyok éhes.
Fölállt, és elkezdett táncolni, először egyedül, aztán más férfiakkal. Sürgető ritmusban mozgott a teste, a karja. Hogy belé tudjon kapaszkodni a világba, engednie kellett, hogy a zene az itt és moston kívül minden más realitást kitöröljön belőle. Az volt az érzése, ha leállna, megváltozna a színtér, véget érne a felvonás, leereszkedne a függöny, mielőtt még készen állna, és a gondolat megrémítette. Aztán érezni kezdte a tarkóján a nyomást. Viaskodott vele. Ez nem igazság, nem volt olyan sokáig odakinn. De már lélegezni is egyre nehezebben tudott. Minden összemosódott előtte, aztán végigzuhant a padlón.

Amikor Sally kinyitotta a szemét, öklendezett az ammóniák bűzétől.
Körülnézett. Először üres volt az agya, aztán megtelt félelemmel. – Hol vagyok? Mi történt?
– Összeesett a táncparketten – mondta a tulaj, visszacsavarva az ammóniákos üveg tetejét. – Jól van? Vagy hívjunk orvost?
– Táncparketten? Én… én azt hittem, a mosdóban vagyok.
A tulaj Eliotra nézett. – A mosdóban?
– Igen, kiment a mosdóba. Nem érezte valami jól magát. Hazaviszem taxin. Rendbe fog jönni.
– Hány óra? – kérdezte Sally.
– Fél tizenkettő.
– Te jó isten! Eliot, vigyen haza. Kérem, most rögtön vigyen haza!
A portás szerzett nekik taxit. A taxiban látta, hogy Eliot fürkészve nézegeti. – Akarja, hogy elmeséljem, mi történt? – kérdezte végül.
– Elájultam, ennyi az egész.
– Ez nem minden, Bella. Valami más is történt.
– Miért szólít engem Bellának? – fordult feléje hirtelen Sally. – Kábítószert kevert az italomba?
– Jézusom, miről beszél maga?
– Az Oroszlán és Koronában voltunk. Maga hozatott nekem egy diétás Pepsit, és attól fogva az első dolog, amit tudok, hogy ott fekszem a táncparkett kellős közepén. Valaki biztosan beletett valamit az italomba.
– Figyeljen ide, Bella…
– Ne szólítson engem így. Tudja maga, hogy az én nevem… az én nevem Sally.
– Oké, Sally, figyeljen rám. Nem tudom pontosan, hogy is fogjak hozzá. De egész este közelről figyeltem magát. Toddnak igaza van. Maga egy szabályos Jekyll és Hyde, tudja azt? Egyik percben Sally, aztán kimegy a klotyóra, és Bellaként jön ki, aztán meg összeesik a táncparketten, miután egyfolytában három

órán át táncolt. és egyszerre csak megint Sallyvé változik. Mármost lehet, hogy maga nagyszerű színésznő, de…

– Én nem is tudok táncolni, Eliot. Soha nem táncolok.

A férfi csak bámult rá. – Ugyan már, nekem ne mondja ezt!

– Ez az igazság. Ügyetlen vagyok. Nincs érzékem a taktushoz, nincs ritmusérzékem.

– És az ígérete, hogy csinál nekünk egy műsort? A felolvasások meg a színielőadások?

– Soha. Bele is halnék, ha közönség elé kellene állnom.

Eliot az ülés támlájára hajtotta a fejét. – Ha nem láttam volna a saját szememmel… nem hallottam volna a saját fülemmel… maga két teljesen különböző módon viselkedett ma este, és mind a kettő egészen más, mint amilyen a vendéglőben szokott lenni.

Sally hallgatott. Érezte, hogy fulladozva feltör belőle valami, küszködve kellett visszafojtania a könnyeit.

– Jár maga orvoshoz? Magának szüksége van valakire, aki segítsen magán. Magának pszichiáterre van szüksége.

Sally bólintott. – Ezért vállaltam el az állást. A tartásdíjam nem elég hozzá, nem tudnám felszínen tartani magam, amíg hozzá járok…

Eliot nem szólt többé semmit, míg csak oda nem értek a Sixty-sixth Street és a Tenth Avenue sarkán álló barnakő bérházhoz. Kifizette a taxit, és Sally után eredt. Miközben a ház felé ballagtak, megállt a szomszédos szabóműhely sötét kirakata előtt.

– Egy zsaru van odabenn – mondta.

– Nem, az csak Mr. Greenberg kirakati babája, Murphy.

– Micsoda?

Sally odavezette Eliotot az üvegajtóhoz, amely mögött Murphy, baljában a gumibottal, jobb kezét fölemelve, őrséget állt. – Ő Mr. Greenberg biztonsági őre. Tavaly négyszer is betörtek az üzletébe, és ellopták a kuncsaftok ruháit. Így aztán Mr. Greenberg, mielőtt bezár, kiteszi Murphyt éjszakai őrségbe az ajtóba, ahol látni lehet.

– De hát ez nem téveszt meg senkit, aki közelebbről is megnézi.

Sally vállat vont. – Mr. Greenberg azt mondja, az emberek nem nézik meg rendesen a dolgokat, és ha valaki sietve be akar törni egy üzletbe, egyszerűen megijed Murphy egyenruhájától, és továbbmegy. Azt mondja, pszichológiai hatása van.

– Jesszusom – nevetett fel Eliot –, de nagy az Isten állatkertje. Jó éjszakát, Murphy biztos úr.

Sally odament a kapuhoz, aztán leült a legfelső lépcsőfokra. Eliot lenézett rá.

– Minden rendben lesz magával, Sally?

Sally biccentett, és intett neki, hogy üljön le mellé. – Nem akarok még fölmenni. Beszélgessen még velem egy kicsit. Meséljen magáról.

Eliot leült a lépcsőre. – A kedvenc témám. Mit szeretne tudni?
– Hogy társult Todd-dal? Hogy került a vendéglátó szakmába?
Eliot mosolyogva feltámaszkodott a könyökével a következő lépcsőfokra. – A vendéglő egészen a hetvenes évek közepéig egyedül az enyém volt. Az öregem egyetemre küldött, kitanulni az állatorvosságot. Megkaptam a diplomámat, aztán allergiás lettem az állatokra. – Rácsapott a térdére. – Mondhatom, állati szerencse. Én izgalmasabb életre vágytam.
– És hol találta meg?
– Csak követnem kellett a sárga Keramitot, lefelé Nyugat-Virginia hegyeiből.
– Mit akar ezzel mondani?
– A sárga tégla tulajdonképpen az, amivel a csalók a palimadarakat átejtették. Aranytégla. Az apám szélhámos volt, de nem értéktelen aranytéglákkal foglalkozott, hanem értéktelen szénbányák részvényeivel járta az országot. Ezeknek a szeneknek olyan magas volt a kéntartalmuk, hogy csak a pokolban lehetett volna elégetni őket. No, a végén New Yorkban kötött ki, aztán még mielőtt mindenét elveszítette és lesittelték, megvette ezt a vendéglőt, és a nevemre íratta. Ez lett az örökségem.
– És hogy lett Todd a csendestársa?
– A hetvenes években, a visszaesés idején, nagyon rosszul ment nekem. Emlékszik az első arab olajembargóra? Majdnem elveszítettem a vendéglőt is. Todd éppen nagy pénzt nyert pókeren. Amikor látta, hogy közel állok a csődhöz, elhatározta, hogy beszáll, és befekteti a pénzét. Aztán sokáig egyfolytában csak vesztett. Addig tartott a vesztő szériája, amíg csak hat hónapja el nem határozta, hogy abbahagyja a játékot. Ez az egyetlen, ami megmaradt neki. El se hinné, hogy két különböző generációba tartozó társ ki tud jönni egymással, de a mi viszonyunk nagyszerű.
– Szerintem ez csodálatos.
Eliot sokáig hallgatott. – Most magán a sor – mondta aztán. – Tulajdonképpen mi történt ma este?
Sally arcáról lehervadt a mosoly.
– Tényleg nem emlékszik semmire, mi történt, a között, hogy az Oroszlán és Koronában kiment a vécére, aztán magához tért az igazgató irodájában?
Sally csak a fejét rázta. – Teljes űr.
– Jelent valamit magának a Bella név?
Sally a kezét nézte. – Néha így szólítottak egyesek, akik azt állították, hogy ezen a néven ismernek. Rendszerint vadidegenek voltak. Biztosan van, valaki, aki hasonlít rám…
– Maga nevezte magát Bellának, amikor visszajött a vécéről.
– Ez lehetetlen.
– És úgy viselkedett, mintha egészen más ember volna. Vad volt és szexis, teljesen föl volt dobva. Addig táncolt, amíg csak össze nem esett.
Sally némán rámeredt, aztán sírni kezdett.

– Jesszusom, ezt nem akartam. Azt hittem, fontos volna magának, hogy tudja, mi az ábra, hogy tudjon valamit tenni ellene. El kellene mondania az orvosának. Ő majd meggyógyítja, összeszedi magát, és rendben lesz. Szeretném, ha tudná, hogy van egy barátja, akihez bármikor elmehet, ha a dolgok rosszra fordulnak. Bármikor felhívhat, éjjel-nappal, segíteni fogok. Az állása miatt pedig ne aggódjon. Majd adok segítséget, amikor nagy a forgalom.

– Köszönöm, Eliot – mondta Sally. Megtörölte a szemét, és mosolygott. – Maga a legaranyosabb ember, akivel csak találkoztam.

Eliot a kapuhoz kísérte Sallyt, és a lány kezet nyújtott. Eliot jól megszorongatta a kezét, és jó éjszakát kívánt neki.

Amikor bement a lakásba, előbb jól körülnézett, hogy meggyőződjön róla, egyedül van-e. Aztán odament a tükörhöz, és megnézte az arcát, ismerős-e. Attól félt, hogy esetleg elfelejtette az arcát.

– Meg fogsz bolondulni – mondta magában.

Aztán lefeküdt az ágyra, és a plafont bámulta.

Amikor végre elaludt, azt álmodta, hogy Eliottal táncol a tengerparton – csakhogy nem Eliot volt, hanem Murphy, és ő sem önmaga volt, egy Bella nevű próbabábuvá változott –, és betáncoltak az óceánba, míg csak össze nem csaptak a fejük felett a hullámok, el nem szakadtak a hullámverésben egymástól és meg nem fulladtak.

Négy

Ugyanezt álmodta másnap éjjel is. Amikor pénteken elmesélte dr. Ashnek, az orvos megkérte, hogy feküdjön le a díványra, és asszociáljon szabadon a táncoló próbababák álomképeiről. Követte a felbukkanó képek sorát… próbababák… ruhák… sima… kemény… tánc… szétszakadás… meztelenség… halál… Hamupipőke…

Itt aztán leblokkolt. Az asszociációk nem mentek tovább.

– Menjünk vissza egy kicsit. Milyen gondolatot ébreszt magában, amikor elképzeli a szétszakadást?

– Semmilyet.

– Van valami a tudattalanjában, ami érintkezésbe akar lépni magával, Sally. Ki kell tárnia magát, fogékonnyá kell válnia azokra a lelkében rejtőző erőkre, amelyek megpróbálnak segíteni magán.

– Nem tudom, hogy ez mit jelent, dr. Ash.

– Én csak segíteni tudok magának, Sally. A megértésnek és a gyógyulásnak belülről, saját magából kell fakadnia. Hamupipőkéről mi jut eszébe?

– A halál.

– Miért?

– Ő volt a kiscicám, és meghalt.

– Hogyan?
– Nem emlékszem. – De már miközben kimondta, csurogni kezdtek az arcán a könnyek. – Annyi mindenre nem emlékszem.
– A táncról mi jut eszébe?
Sally kényelmetlenül feszengett, majd hosszú hallgatás után azt mondta: – Várjon csak, valamire mégis emlékszem Hamupipőkéről, Cinderelláról. Eszembe jutott a Derry név. Az egyik babámat Derrynek neveztem el a közepéről… Jaj, mondtam én ezt már magának?
– Emlékszik rá, hogy mondta?
– Nem. Csak van egy olyan érzésem, hogy talán mondtam. Mondtam?
– Igen. Amikor hipnózisban volt, de amikor felébredt belőle, semmire nem emlékezett, amit a hipnotikus transzban mondott.
– Pontosan ugyanilyen, amikor elsötétedik előttem a világ. Semmire nem emlékszem abból, amit mondok vagy csinálok, csak homályos érzéseim maradnak róla. – Újra elhallgatott.
– Arról volt szó, hogy szabadon fog asszociálni a *tánc*ra.
Sally üres tekintettel nézett rá. – Csakugyan?
Az orvos mosolyogva bólintott. – Aztán leblokkolt, és mellékútra tért.
Sally hátradőlt a díványon, érezte, ahogyan a teste belepréselődik a bőrhuzatba, és szeretett volna teljesen belésüllyedni.
– Nem tudok táncolni – mondta. – Soha nem tudtam. Esetlen vagyok. Nincs ritmusérzékem. Utálok táncolni.
Az orvos bólogatott, és várt. Sally fészkelődött. Felbukkantak a szeme előtt az álomképek – egy árnyékszerű, hosszú, vörös hajú alak, amint vadul táncol, aztán beugrott a fejébe a Bella név.
– Tegnapelőtt este az egyik főnökömmel voltam. Eliottal. Azt mondta, táncoltam, és más néven neveztem magam.
– Mi volt az a név?
– Bella.
– Szokta használni ezt a nevet?
– Nem. Természetesen nem. Volt egyszer egy Bella nevű babám…
– Miért hagyta abba?
– Azt hiszem, ezt is elmondtam magának.
– Elmondta nekem a babái nevét – bólintott dr. Ash.
– Hipnózisban?
– Igen.
– Miért nem emlékszem rá?
– Mert fájdalommal asszociálódik. Nem akart rá emlékezni.
– De emlékeznem kell rá, hogy jobban legyek, nem?
– Idővel. Majd el fog jönni. Nem kell siettetni.

Sally elfordította a tekintetét. – Meséltem magának, hogy ezek a babák később a képzeletbeli barátnőimmé váltak, beszéltem hozzájuk, és úgy tettem, mintha válaszolnának nekem?

– Említette, hogy Bella beszélt.

– Egymással nem voltak hajlandók szóba állni. Csak velem. Én soha senkinek nem meséltem róluk. Megalapítottam egy képzeletbeli klubot, elneveztem a „Titkos Ötöknek". Benne volt Derry és Bella… meg egy Nola nevezetű… a… a negyedikre nem emlékszem… ő volt a bajkeverő. Összejöveteleket tartottunk, képzeletbeli csészében képzeletbeli teát szolgáltam fel, képzelt piskótát ettünk, és beszélgettünk. Az iskoláról, a fiúkról és más fontos dolgokról.

– Mi történt ezekkel a képzeletbeli barátnőivel?

– Nem tudom.

– Mikor találkozott vagy beszélt velük utoljára?

– Azt hiszem, a klub akkor oszlott föl, amikor elkezdtem Larryvel randevúzgatni.

– Az mikor volt?

– Érettségi után.

– Hogyan oszlatta fel a Titkos Ötöket?

Sally dr. Ash felé fordult, és azon tűnődött, miért is bízik benne ennyire, hogy elmondta neki ezt a titkot, amit soha senkivel nem osztott meg. Az orvos feszülten figyelte, aggodalmában még homlokát is összeráncolta.

– Megmondtam nekik, hogy nincs rájuk többé szükségem. De Derry azt mondta, hogy ez nem olyan könnyű. Azt mondta, mivel kitaláltam őket, nem hajlandók csak úgy egyszerűen eltűnni. Nola meg azt mondta, hogy nekik is vannak jogaik.

– És maga mit csinált?

– Kizavartam őket a fejemből. Elfoglaltam magam.

Az orvos bólintott, hogy folytassa.

– És ekkor kezdtek a feledékeny időszakaim sokkal rosszabbak lenni. Hosszú időszakoknak veszítettem nyomát, aztán az emberek elmesélték, hogy mi mindent csináltam közben, amire egyáltalán nem emlékeztem. Olyan dolgokat, amikről tudtam, hogy én soha olyat nem csinálnék… például…

– Például miket?

– Olyanokat, amit Eliot mondott múltkor este. Hogy Bellának neveztem magam, és egész este táncoltam…

– Mit gondol, Sally, mit jelent mindez?

– Nem tudom. Azt hittem, őrült vagyok, de maga azt mondja, hogy nem.

– Maga nem őrült – mondta nagyon határozottan az orvos, és megrázta a fejét. – Maga nem őrült, nem elmebeteg, nem pszichotikus… semmi ilyesmi. Ezeket a kifejezéseket azokra az emberekre szoktuk alkalmazni, akik annyira elveszítették a kapcsolatot a valósággal, hogy már képtelenek funkcionálni, vagy olyan veszélyt jelentenek önmaguknak és másoknak, hogy intézetben kell őket elhelyezni.

– Akkor mi vagyok?
– A maga baját azelőtt neurózisnak nevezték. – De ma már tudjuk a szakmában, hogy ennél sokkal súlyosabb dologról van szó. Mostanában „disszociatív rendellenességek” néven kategorizálják, ide tartoznak az amnézia, a menekülési állapotok, az alvajárás és az az állapot, amelyről az utóbbi időben „többszörösen hasadt személyiség” címen olyan sokat írtak.
Sally bólintott. – Nekem amnéziám van, ez igaz. Meg lehet engem gyógyítani?
Az orvos felállt, és az íróasztalához ment. – Azt hiszem, igen. De az első lépés ebbe az irányba az, hogy el kell fogadnia az állapotát. Először intellektuálisan, aztán emocionálisan is. El kell hinnie, és egész lényével tudnia és éreznie kell, hogy milyen. Csak akkor tudunk rajta változtatni.
Sally tudta, hogy dr. Ash ezzel sugallni akar neki valamit. – Úgy érti, hogy ez nem pusztán amnézia?
Az orvos bólintott.
– Csak nem az a… az a többszörösen…
Dr. Ash megnyugtatóan a vállára tette a kezét. – Azt hiszem, ezzel van dolgunk, Sally. Azt hiszem, a maga képzeletbeli játszótársai önálló életre keltek, és alteregókká, társszemélyiségekké váltak. Ezért vádolják magát azzal, hogy olyan dolgokat csinál, amikre nem tud visszaemlékezni. Az ilyesmit más, magától különböző emberek irányítása alatt teszi.
Sally bólintott. – Értem. Ez sok mindent megmagyaráz. Soha még csak nem is sejtettem… – De közben gondolkodott. Ez nem igaz. Ezt nem hitte el, és az orvos semmit nem mondhatott, amivel meggyőzhette volna.
– Sok, kemény munkára lesz szükség. Nagyon keveset tudunk a többszörös személyiségről. A terápiája nagyrészt kísérleti jellegű. De ahogy kialakul magában az állapotának a felismerése, azt hiszem, ki tudjuk fejleszteni azt a stratégiát, amivel megbirkózunk vele – és esetleg meggyógyítjuk.
– Köszönöm, dr. Ash. Mindent megteszek, amit csak mond.
– Akkor jövő héten várom.
Ám amikor kiment, az járt a fejében, hogy esze ágában sincs visszajönni. Nem fogja egy kuruzslóra pocsékolni a pénzét, aki megpróbálja meggyőzni róla, hogy ő egy többszörösen hasadt személyiség. Ez ki van zárva. Kell lennie rá más magyarázatnak.

Aznap még késő éjjel is csak hánykolódott, forgolódott az ágyában, nem tudott elaludni. Fölkelt, és valami olvasnivalót keresett. Mennyi olyan könyv van a könyvespolcon, amire nem is emlékszik, hogy megvette. Kant: *A tiszta ész kritikája.* Joyce: *Finnegan’s Wake.* Mikor beléjük lapozott, csak pislogott. Egy árva szót sem értett belőlük. Ledobta őket a padlóra. Miért vette meg ezeket a könyveket, ha nem tudja elolvasni őket?
Fölütötte egy brosúra címlapját. Az volt a címe, hogy *Az új nő: Egyenlőséget MOST,* és merész, nyomtatásra emlékeztető kézírással az volt beleírva, hogy

NOLA. *Nola.* Fölkapta a padlóra hajított könyveket: azokba is bele volt írva a Nola név.

Valószínűleg ő csinálta, csak megfeledkezett róla. Tréfát űzött vele az agya.

A könyvek mögött talált egy dobozt. Egy vibrátor volt benne, meg a használati utasítás a bőr edzésére és erősítésére. Erre se emlékezett, hogy ő vette volna. A *Playgirl* két összegöngyölt számára is rábukkant a könyvek mögött. Kinyitotta a magazint, de amikor a közepén meglátta a kétoldalas, kihajtható képet, visszahőkölt, és elállt a lélegzete. Ő vette volna ezeket a magazinokat? Lehetetlen. Soha rá se nézne meztelen férfiak fényképeire.

Larry a *Playboy*t olvasta. Meztelen nők fényképei. És azok a trágár képek a szexuális tanácsadó kézikönyvekben. Iszonyatos, ha olyasvalakihez megy férjhez az ember, akinek ilyen mocskos fantáziája van.

Megpróbált elaludni, de valahányszor elszundikált, mindig újra a tengerről kezdett álmodni. Ezúttal Murphy és Bella helyett az ikrekről álmodott: ott libegtek mindketten a vízen. Aztán látta, hogy a tenger kimossa őket a homokpartra, hínár borítja őket, és természetellenes pózba facsarodott a fejük meg a testük.

Lihegve ült fel. Tudta, hogy még nagyon korán van, de fel kellett hívnia Larryt, hogy megkérdezze, nincs-e baj a gyerekekkel. Amikor Larry nagy álmosan fölvette a kagylót, bosszús volt a hangja.

– Ne idegeskedj velem, Larry. Pennyről és Patről álmodtam. Lidérces álom volt… inkább látomás… szörnyűség történt velük.

– Nincs semmi bajuk.

– Beszélhetnék velük?

– Alszanak. Atyaisten, hajnali két óra van.

– Jogom van beszélni velük.

– Neked már nincsenek jogaid, Sally.

– Kérlek, Larry, legalább nézd meg őket. Balsejtelmeim vannak.

– Neked mindig balsejtelmeid vannak. Várj egy percig. Megnézem, és visszaszólok.

Néhány másodpercig várt, amíg Larry félretette a kagylót, fülelt, hangokat hallott. A háttérből egy nő hangját hallotta, aki azt kérdezte, ki telefonált.

Aztán Anna átvette a telefont. – Miért nem hagyod őt békén? Éjjel-nappal ez a rengeteg telefon. Az őrületbe hajszolsz minket. Ha nem hagyod abba, szólunk a rendőrségnek.

– Ez nem igaz. Hónapok óta nem hívtam fel.

– Hazudsz. Tegnap éjjel is, tegnapelőtt éjjel is. Te vagy az, aki trágárságokat mondasz a telefonba. Egyik nap vissza akarod kapni Larryt, másnap megfenyegeted, hogy megölöd őt is, a saját fiaidat is. Egyet mondok neked: a bíró azt mondta, hogy ha így folytatod, soha nem fogod visszakapni a láthatási jogodat.

– Nem! – sikoltotta Sally. – Ezt nem tehetitek. Ezt nem fogjátok megcsinálni. Az én gyerekeim… az enyémek és Larryéi. Nincs jogotok…

– Te vagy az, akinek nincsenek jogai. Te buggyant, eszement bolond! Ha nem hagyod abba a zaklatást és a fenyegetőzést…

Hallotta, amint Larry azt suttogja: – Hagyd, Anna. Hagyd békén. Bolond.

– A sírba fog hajszolni mind a kettőnket.

Vagy egy percig vitatkoztak, aztán Larry visszavette a kagylót. – Ide figyelj, Sally, nincs semmi bajuk. Mélyen alszanak. Tudom, hogy nehéz idők járnak rád, de Annának igaza van. Abba kell ezt hagynod, állandóan a leglehetetlenebb időkben telefonálgatsz.

– De hát én nem telefonáltam, Larry. Hónapok óta most hívtalak először. Nem tudom, Anna miről beszél. Én még mindig szeretlek, Larry.

– Már megint kezded? Atyaisten, az hittem, abbahagyod ezt a hazudozást meg ezeket a manipulációkat. Ebben a hónapban háromszor ébresztettél fel hajnali kettő és négy között. Felhívtál itthon, felhívtál az irodámban, éjjel-nappal hívogattál, a leglehetetlenebb időkben. Minek nézel te engem, Sally? Ez az irracionális viselkedés robbantotta szét a házasságunkat. Azóta már eltelt egy év, hát miért csinálod még mindig? Azt hittem, rendbe fogod szedni magadat.

– Én próbálom, Larry. Kezdek jobban lenni. Pszichiáterhez járok. És állandó munkám van, pincérnő vagyok, így nem kell tőled több tartásdíjat kérnem. Nem akartalak zaklatni, de folyton csak rád gondolok. Fáj. És aggódtam a gyerekek miatt.

– Nincs miért aggódnod. Vigyázunk rájuk, és gondoskodunk róluk.

– Anna nem az anyjuk. Én vagyok az anyjuk, és én vagyok a feleséged.

– Ide figyelj, Sally, ez elmúlt. Egyszer és mindenkorra vége. Most Anna a feleségem… és úgy szereti őket, mintha a saját gyerekei volnának.

– Nem – lihegte Sally. – Arra nem lehet képes. Nem. Az én gyerekeim. Nem hagyom, hogy máséi legyenek. Inkább látnám őket…

Megint az összezúzott testek látomása. Mit mondtam, Úristen? Mit gondoltam?

– Ó, Larry, nem. Ezt nem mondtam komolyan. Sajnálom. Én csak azt akartam, hogy úgy legyen, ahogy volt.

A vonal másik végén éles kattanást hallott, tudta, hogy Larry letette a kagylót. Ő is a helyére tette a hallgatót, és visszaejtette a fejét a párnára. Legalább a gyerekeknek nincs semmi bajuk. Végül aztán elaludt.

Úgy éreztem, ez is van olyan jó alkalom, mint bármi más, hogy magam is előbújjak. Csöppet sem voltam álmos. Azon járt a fejem, amit Roger az aznapi kezelésen Sallynek mondott. Így aztán felöltöztem, és lementem Murphyvel beszélgetni. Tudtam, hogy ez őrültségnek hangzik, egy kirakati babával beszélgetni, de hát nem sok ember van, akivel elbeszélgethetnék arról, ami történik. Most már persze itt van Roger. De még mindig nagyon megnyugtatónak érzem, ha elbeszélgethetek Murphyvel. Ő az *én* képzeletbeli barátom.

Ott állt, szolgálatban, az üvegajtó mögött, bal kezében a gumibot, a jobb kezét fölemelte.

– Beszélnem kell valakivel, Murphy – mondtam neki, és leültem elébe a lépcsőre.

– Tudom, mit érzel, Murphy – mondtam neki –, mikor éjszakáról éjszakára itt álldogálsz, és figyeled az embereket, akik csak jönnek-mennek, és te is arról álmodozol, amiről én: hogy isten egy szép napon igazi, élő emberré tesz. Emlékszel *Pinocchio* meséjére? Mindig úgy szerettem, mikor Oscar fölolvasta Sallynek. Pinocchio a végén igazi emberré vált. Ez veled is megtörténhet. Biztosan milliószámra vannak hozzánk hasonló képzeletbeli barátok, akik szeretnék, ha igazi emberek lehetnének.

Murphy nem szólt semmit, nem is vártam tőle. Nekem elég volt, hogy van valaki, aki meghallgat. – A probléma az, Murphy, hogy Sally nem hiszi el, amit Roger mondott neki. Vajon jó lesz-e neki vagy rossz, ha elfogadja a tényt, hogy többszörös személyiség, és meg kell ismerkednie velünk, többiekkel? Roger azt mondta nekem, hogy Sally gyógyulása nem jelenti azt, hogy én meg fogok halni, és én hiszek neki. De ő honnan tudja?

Murphy a szomorú mosolyával csak némán hallgatott.

– És mi történik velünk többiekkel, ha Sally vagy Nola öngyilkos lesz? Mindig úgy gondoltam, hogy mivel a halál után a test kiürül, a lelkünk, mindnyájunk lelke, fel fog szabadulni. És akkor mindegyikünknek saját útja nyílik az üdvösségre vagy a kárhozatra, aszerint, hogy hogy éltünk, aszerint, hogy mik vagyunk. Nem hiszem, hogy az Úr megengedné, hogy én szenvedjek amiatt, amit Jinx és Bella csináltak. Sally meg én tiszták vagyunk. Megérdemeljük, hogy helyet kapjunk a mennyben. Neked mi a véleményed, Murphy?

– Noláról még nem tudom, mit gondoljak. Alapvetően derék teremtés, és nagyon művelt, de ateista. Hiába veszi az Úr nevét, és iszonyú dolgokat mond a kormányról. És azt hiszem, a kommunaélet és a radikális eszmék pártján van. Vegyük például az ERA-t, az egyenlő jogok szövetségét. Amikor Nolának ezen jár a feje, biztos vagyok benne, hogy igaza van, és lelkesedem a szabadságért és az egyenlőségért. De amikor Bella tajtékzik ellenük, és azt mondja, neki sokkal jobb úgy, ahogy most vannak a dolgok, mert a nők tudják, hogyan vegyék rá a férfiakat arra, amit ők akarnak, akkor biztos vagyok benne, hogy neki van igaza, és Nola téved. És Nola még az abortuszt is pártolja, így hát nem tudom, hogyan is juthatna a mennybe. Én nem mondom azt, hogy csúf dolgokat művelt, kivéve, hogy időnként elcsört egyet-mást az üzletekben, de rosszak az elképzelései. Pokolba jut az ember a rossz elképzeléseiért, ha nem tesz értük semmit? És mi van, ha az ember *megpróbál* öngyilkosságot elkövetni, de nem sikerül?

Tudtam, mit mondana erre Murphy, ha beszélni tudna. Hogy nem tudja, hogy ezt senki nem tudhatja biztosan.

– Néha arra gondolok – folytattam –, hogy ezzel a mi fantasztikus mentális berendezésünkkel… amit Roger többszörösen hasadt személyiségnek nevez…

előfordulhat, hogy valamelyikünk meghal, és átmegy a másvilágra, mi többiek pedig életben maradunk. Akkor talán megtudhatnám, mi jön a halál után, anélkül, hogy nekem magamnak át kellene esnem rajta. Az már lenne valami…

Úgy éreztem, Murphy egyetért velem.

– Valódi személynek kellene lennem, nem, Murphy? Ó, istenem, de szeretnék valódi személy lenni.

Majdnem hajnali négyig beszélgettem Murphyvel, igazi spirituális mélységekbe ástunk le, és szinte könyörögtem neki, hogy segítsen rajtam.

Murphy megáldott a fölemelt jobb kezével, és ettől jobban éreztem magam. Sok mindent megtudtam önmagamról, miközben Murphyvel beszélgettem. És reményt merítettem belőle, hogy még ha Sally elfogadja is az igazságot, akkor is helyem lesz a világban.

Másnap reggel, amikor felébredt, Sally nagyon szégyellte magát, amiért felhívta Larryt. Eszébe jutott, hogy újra felhívja, és bocsánatot kér, de oda lyukadt ki, hogy ezzel csak még jobban felbőszítené. Elindult, keresgélte, mit vegyen fel, de valamiért egyik ruhája sem tetszett neki. Valami új holmira volna szüksége, ami egy kicsit feldobná.

Elhatározta, hogy Hortonnál vesz magának valamit. A metróban a Thirty-fourth Streetig egész úton feszülten és rémülten üldögélt. Olyan sokat olvasott a földalattin lezajló támadásokról, hogy rossz előérzetekkel figyelte minden férfi arcát – különösen a fiatalokét. A tizenévesek brutálisak lettek. Senki nincs többé tőlük biztonságban. Mind kábítószerekre lopják a pénzt. New York lidércnyomássá változott. Az átszállásoknál idegesen szorította magához nagy, piros retiküljét, és erősen figyelt, nem követi-e valaki.

Csak akkor lélegzett fel, amikor belépett a Horton jól ismert tágas kapuján, de még mindig úgy fogta a nagy retikült, hogy a fülét rátekerte a karjára, és jól megmarkolta, ahogy a tévében a rendőrség bűnözésmegelőző közleményei javasolták.

Két ruhát vett magának, és egy nadrágot, meg egy fürdőruhát. Nem olyasféle darabokat, amilyeneket rendszerint hordani szokott. Az volt az érzése, hogy az ízlése kezd a fiatalosabb, divatosabb stílus felé változni. A bevásárlás után éppen csak annyi pénz maradt nála, amennyivel haza tudott jutni. El is határozta, hogy hamarosan számlát fog magának nyittatni a Hortonban.

Amikor rálépett a lefelé vezető mozgólépcsőre, észrevette, hogy egy farmernadrágos, drapp dzsekis, himlőhelyes férfi figyeli. Az első emeleten lelépett a mozgólépcsőről, és a lift felé indult. A férfi zsebre vágott kézzel a nyomába eredt, közvetlenül mögötte jött. Sally a lift hátsó falához lapult, és a fejfájás beleállt a tarkójába. Meg fogja várni, amíg a férfi kiszáll, aztán fölmegy egy másik emeletre. Fölment a legfelsőre, de a férfi is a liftben maradt. A fejfájása csillapodott, de érezte, hogy reszket és kihűl a teste…

Nola kiszállt a liftből, aztán elcsodálkozott: mit keres ő a Hortonban.

Most volt először odakinn a tengerparti kaland óta. Emlékezett Nathan bisztrójára, az esőre, a nyirkos homokra a lábujjai között, meg a három férfira, akik behurcolták a stég alá. Meg kell majd kérdeznie Derryt, mi is történt Coney Island óta.

Belekukkantott a bevásárlószatyorba, és meglátta a kurta fürdőruhát. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy Sally nem lehetett az, aki ezt vásárolta. Vagy Bella, vagy Derry. No mindegy, ha már itt van, összeszedhetne magának pár festőholmit. Megnézte a pénztárcáját, de csak másfél dollárt talált benne. Még taxira se elég haza a lakásig. És a fene egye meg, a csekk-könyvet se hozta magával.

Dühös lett arra, aki ebbe a helyzetbe hozta, akárki volt is. Átment a képzőművészeti kellékek osztályára, és amikor az eladó elfordította a fejét, belecsúsztatott három nagy tubus olajfestéket a bevásárlószatyrába. Néhány ecsetre is szüksége volt. Roppant ügyesen el is csört kettőt.

Biztos volt benne, hogy senki nem vette észre. Elindult lefelé a mozgólépcsőn, aztán felfigyelt egy farmernadrágos, drapp dzsekis, himlőhelyes férfira közvetlenül a háta mögött. No, ha ez a faszi el akarja marni a pénztárcáját, nem sokra megy vele.

Éppen kilépett volna a bejárati ajtón, amikor a himlőhelyes utolérte.

– Hölgyem – mondta –, áruházi detektív vagyok. Lenne szíves visszajönni velem?

Nola rámeredt. – Mit akar maga?

– Csak jöjjön be, kérem.

– Honnan tudjam, hogy maga detektív? Amit én magáról tudok, attól még tolvaj is lehet. – Továbbindult, remélve, hogy az erélyes fellépésével kiszabadulhat a csávából.

– Hölgyem – mondta a himlőhelyes, aki mellette lépegetett –, álljon csak meg. – Előhúzta a tárcáját, és megmutatta az igazolványát, amelyen a „Horton Biztonsági Szolgálat” felirat állt. Nola azt is észrevette, amikor a tárcájáért nyúlt, hogy a dzsekije alatt a vállára akasztott tokban pisztoly van.

– Én nem csináltam semmit – mondta.

– Csak jöjjön be velem, majd ellenőrizzük.

Nola sarkon fordult és megindult a férfival befelé. – Majd megkapják a magukét az ügyvédemtől – mondta. – Be fogom perelni magát is, az áruházat is, jogtalan letartóztatásért.

A férfi odavezette a lifthez, amelyen „Csak alkalmazottak” tábla lógott. A liftben aztán szembefordult vele, és azt mondta: – Most fölmehetünk az igazgatósági irodába, és hívhatjuk a rendőrséget, vagy…

Hanglejtése kérdővé vált, és alaposan végigmérte Nolát. Látszott a tekintetéből, hogy alkut kínál.

– Vagy mit?

– Benyomhatok egy másik gombot, és lemehetünk az alagsorba. Van ott egy kis raktár, ahol időnként szunyálni szoktam egy picit. Teljesen eldugott hely.
– És aztán?
– Ha maga kedves lesz hozzám, én is kedves leszek magához.
– Megtarthatom a holmit, ami a zacskóban van?
– Miért ne? – vonta meg a vállát a férfi. – Nekem nem kerül semmibe.
Nola átnyúlt mellette, és benyomta az alagsor gombját. Úgy gondolta, ezzel is nyer egy kis időt, és ezalatt még kidumálhatja magát.
A lefelé haladó liftben a himlőhelyes Nola fenekére tette a kezét, és simogatni kezdte.
– Maga gyönyörű nő – suttogta rekedten.
– Tudom – felelte Nola. – Pont a maga típusa vagyok.
A lift megállt, kinyílt az ajtaja. Az alagsorban voltak. A férfi kartondobozokkal teli folyosókon át egy kis szobába vezette. Az alagsor teljesen elhagyatott volt, Nolának inába szállt a bátorsága. Hirtelen úgy érezte, hogy sarokba van szorítva. Kezét a mellére tette, érezte a hűvösséget, és remegni kezdett. – Hé, bébi – szólt rá a detektív. – Te is akarod, ahogyan én. – Lehúzta a sliccén a cipzárat. Nola elfordította a tekintetét, és lehunyta a szemét.

Amikor a himlőhelyes, két kézzel markolva a fenekét, magához húzta, Jinx hátrataszította. – Viszed a rohadt kezedet a seggemről! – reccsentett rá.
Hangjának hirtelen megváltozása megriasztotta a férfit, és elkövette azt a hibát, hogy megmarkolta a karját. Jinx egy dzsúdófogással elkapta a kezét, és földhöz vágta, aztán ugyanazzal a lendülettel már rá is vetette magát, bevágta a térdét az ágyékába, a tenyere élét pedig a torkára szorította.
– Meg kéne öljelek, te rohadt strici!
A fiatal detektívnek kidülledt a szeme a fojtogatástól. Jinx kitapogatta a pisztolyt, benyúlt a lemberdzsekébe, és kihúzta a tokjából.
– Ez pont jól jön.
A detektív arcára kiül a félelem, amikor a lány fölemelte a pisztolyt, és teljes erőből rávágott vele a koponyájára. Tüstént el is ájult.
– Hát majd megtanulod, hogyan baszogasd az ártatlan nőket.
Arrébb cibálta a férfi testét, hogy úgy lássék, mintha aludna a sarokban, utána beletette a pisztolyt a retiküljébe. Becsukta rá az ajtót, aztán addig bolyongott a kartondobozok közt, amíg meg nem találta a személyzeti felvonót. Beszállt, benyomta a földszint gombját, aztán amikor liftajtó becsukódott mögötte, gyorsan elvegyült a tömegben, és kiment a Seventh Avenue-hoz vezető kijáraton.
Földalattin ment vissza a lakásba. Beletúrt a bevásárlózacskóba, megnézte, mi van benne, utálkozva látta a ruhákat meg a festékeket. Megvizsgálta a rövid csövű, 0.38-as kaliberű szolgálati revolvert. Teljesen meg volt töltve. El kell dugnia valahová, ahol a többiek véletlenül sem bukkanhatnak rá. Előkerített a konyhából egy nejlonzacskót, és beletette a pisztolyt. Megvárta, amíg

besötétedik, aztán lement az alagsorba, fogott egy ásót, majd a ajtón kiment a bérház kicsiny kertjébe. Miután meggyőződött róla, hogy nem látja senki, a jobb oldali sarkában kiválasztott egy helyet, egy telefonpózna mellett. Kiásott egy körülbelül harminc centi mély lyukat, beletette a nejlonba bugyolált pisztolyt, betemette, aztán a frissen ásott rejtekhelyet betakarta gizgazzal.

Utána visszament a lakásba, és elaludt a díványon.

Mikor Sally másnap reggel fölébredt, körülnézett, és megpróbált visszaemlékezni, hol volt és mit csinált, az utolsó dolog, amire emlékezett, az volt, hogy a Horton Áruház liftjében van, és fél, hogy a himlőhelyes férfi kitépi a kezéből a retiküljét. Mi történhetett közben? Valamiféle érthetetlen okból piszkos volt a keze. Mit csinálhatott?

Körülnézett a szobában, kereste a bevásárlószatyrot, és nagyon megkönnyebbült, amikor megtalálta a beépített szekrényben. Kivette belőle a ruhákat, és fölakasztgatta őket. Aztán meglátta a két ecsetet, meg a három tubus olajfestéket, egy sárgát, egy kobaltkéket és egy égetett sziénát. Hát ezek honnan vannak? Végigkutatta a papírokat meg a csomagolást, és a ruhákról meg is találta a blokkot, de a festőholmikról nem. Hogy lehet ez? Ha ő vette volna őket, és megfeledkezett volna róla, a blokkoknak akkor is meg kellene lenniük. Ha nincs róluk blokk, az csak azt jelentheti, hogy…

Nem engedte meg magának, hogy végiggondolja. Lezuhanyozott, és felöltözött, aztán az egyik régi virágmintás ruháját vette fel. Nyugtalan hangulatban ette meg a reggelijét. Ő megpróbálta. Igazán megpróbálta. De nincs semmiféle javulás. Az emlékezetkiesések rosszabbak, mint valaha, mindenfélét csinál, mindenféle helyeken jár, és semmiféle emléke nincs róla, mi történt. Ha dr. Ash sem áll elő valami megoldással, mégpedig nagyon hamar, akkor előbb-utóbb az őrültekházába fog kerülni. Úton a buszmegállóhoz vett egy *Daily News*t, és látta, hogy a második oldalán riport van a Horton Áruház detektívje elleni támadásról.

Az áruházi detektív elmondta, hogy megtámadta egy nő, egy áruházi tolvaj, aki festőholmikat lopott, és egy nagy piros retikül, meg a Horton bevásárlószatyra volt nála. A riporttól Sally pánikba esett. A detektív leírása szerint középmagas, sötétbarna hajú nő volt, és a rémült arckifejezése tette gyanússá. Amikor a pisztolyról szóló részhez ért, és elolvasta, hogyan vált a nő hirtelen gyilkos, vad nőstény tigrissé, hevesen reszketni kezdett. Nem szabad tovább olvasnia. Munkába kell mennie. Erőszakkal kiverte a dolgot a fejéből. Örült, hogy aznap Todd volt benn ebédidőben, és nem Eliot. Nem akart a randevúval kapcsolatos kérdéseire válaszolgatni, se kerülgetni, nehogy megszorongassa a pult mögött. De észrevette, hogy Todd figyeli. Többször is megindult feléje, mintha kérdezni akarna valamit, de aztán elfordult, és csak dühösen harapdálta a fogpiszkálóját. Látta volna a News cikkét? Kezd gyanakodni?

Az ebédidei forgalom nem volt vészes, úgy döntöttem, hagyom, hadd csinálja egyedül. Nem követett el túl sok hibát, és senki nem szemtelenkedett vele, így hát délutánra szabadságoltam magam.

Amikor eljött a vendéglőből, nem vette észre, hogy Todd követi. A himlőhelyes detektívre meg a pisztolyra gondolt, és valami a *templom* szót sugallta neki az agyában. Nem én voltam. És a többiek sem. Egyszerűen olyan gondolat volt, ami néha eszébe jut az embernek. Bár még az én fülemnek is szózatnak hangzott. Amikor Sally megállt a kereszteződésben a lámpánál, újra észrevettem Toddot. Az utca túlsó oldalán állt, Sally nem látta. A Szent Mihály-székesegyház alig kétsaroknyira van a Keramitkockától, és amikor eszébe jutott dr. Ash tanácsa a belső erőkről, feltette a fejére a kendőjét, és bement.

A templom nyirkos hűvösségében megborzongott. Összehúzott szemmel próbált belelátni a sötétségbe. A gyóntatószékeket hirtelen egy sor telefonfülkének látta. Elképzelte, ahogy bemegy az egyikbe, interurbán felhívja Istent, megkérdezi tőle, miért kap az agya folyton foglalt jelzést, és miért kapcsolják ki olyan gyakran. De hát van a mennyországban telefon? És vajon mi lenne a körzetszáma? És föltárcsázhatja-e az ember egyenesen magát Istent, vagy csak a központon keresztül? Attól félt, Istennek alighanem titkos a száma.

Oda kellene mennie, és meg kellene gyónnia. De akárhogy próbálta, nem emlékezett semmiféle bűnre. Természetellenesnek érezte, hogy ne legyen semmi bűne. Ott volt az a riport az áruházi lopásról, de neki tiszta a szíve és a lelke. De ha nem vétkezett, akkor miért olyan nyomott? Miért érzi magát olyan tehetetlennek? Lehetséges, hogy ő tette ezeket a dolgokat, és nem emlékszik rá?

Látta, hogy az emberek nézik, amint ott áll a padsorok közt középen húzódó folyosóban, ezért térdet hajtott, keresztet vetett, beosont az egyik padba, és letérdelt imádkozni. Érezte, hogy valaki beül mögé, és amikor hátranézett, látta, hogy Todd az. Lehet, hogy tudja. Lehet, hogy olvasta a cikket, és a leírásból felismerte, hogy ő volt az a nő. Kinyitotta a száját, mondani akart valamit, de nem bírta tovább a kínzó fejfájást. Megnézte az óráját: két óra huszonhárom. Tenyerébe temette az arcát, és lehajtotta a fejét. De mire elmondta volna az ima első sorát – „Üdvöz légy Mária, malaszttal teljes…” –, már elsötétedett előtte a világ.

Öt

Nola már felkészült rá, hogy kirohan a kis szobából, hadd hívja csak az áruházi detektív a rendőrséget, de aztán, amikor felnézett, meglátta az oltárt, a pislákoló gyertyákat és Jézus alakját a kereszten. – Ó, nem… – suttogta.

– Nincs semmi baja, Sally?

Nola hátrafordult. A himlőhelyes detektív helyett egy szőke fiatalember vizsgálgatta aggódó kék szemmel, farmernadrágot és könyékig feltűrt fehér inget viselt.

Fölállt, nem válaszolt neki, csak kiment a templomból. A fiatalember szorosan a nyomában járt. – Furcsán viselkedik máma, Sally – mondta, amikor kiértek. – Nincs szüksége valakire, akinek elmondhatná, ami a szívét nyomja?

Nola lelassított, és a fiatalember felé fordult. – Miből gondolja, hogy beszélni szeretnék valakivel?

– Ma munka közben megint egészen más embernek látszott. Mikor eljött a vendéglőből, követtem, mert úgy gondoltam, segítségre lesz szüksége.

– Mi volt annyira más?

– Olyan elkeseredett volt az arckifejezése, valahogy mintha pánikban lett volna. Most már nem. Megint megváltozott.

– Mondjon valami közelebbit. Hogyan?

– Most egészen más, mint amikor először jött hozzám, az állás ügyében. Akkor félszegnek és hétköznapinak látszott, aztán hirtelen egyszerre megelevenedett. Elsőre bevettem azt a mesét, hogy azelőtt fotómodell volt. De amikor Eliot elmesélte nekem a randevújukat, hogy milyen féktelen volt, és mennyire nem érdekelte semmi, csak a tánc, már kezdtem érezni, hogy valami itt nincs rendben.

Fogalma sem volt róla, hogy Eliot kicsoda, de arra emlékezett, mert Derry egyszer említette, hogy Bella bolondja a táncnak. Így hát Eliot nyilván táncolni ment Bellával.

– És most?

– Most komolyabb. Másképpen beszél… csiszoltabban.

– Változékony személyiség vagyok.

– Azt hiszem, ez keltette fel az érdeklődésemet.

– Az érdeklődését… mi iránt?

– Hogy több legyek, mint a munkaadója. Szeretném jobban megismerni magát.

– Rendben van. Elvihet a Village-be, és fizethet nekem egy kapucínert.

Amikor elmentek egy kirakat mellett, és Nola meglátta magán az ízléstelen, virágos empriméruhát, felkiáltott. – Atyaisten! Ebben a rémségben nem mehetek a Village-be. Haza kell mennem átöltözni. Mi volna, ha később találkoznánk?

– Hadd menjek magával.

– Nem hiszi el, hogy találkozni fogok magával?

– Eliot figyelmeztetett rá, hogy maga nagyon kiszámíthatatlan.

– Nézze, ha velem akar jönni, és megvárja, amíg átöltözöm, oké. Nem tudom, mennyi időm lesz. De sok mindent akarok ma este csinálni, és a szex nem fér bele a menetrendembe. Ha ez jár a fejében, akkor ne fecsérelje rám az idejét.

– Én egyszerűen csak magával akarom tölteni az estét. Nem tudok magán eligazodni.

Nola elhatározta, hogy egy kicsit kiokosítja, anélkül hogy az egészet elárulná. – Nekem hangulataim vannak, Todd. Van, hogy egy bizonyos módon viselkedem, és szívesen csinálok valamit, aztán hírtelen… minden magyarázat nélkül… száznyolcvan fokos fordulatot veszek.

– Maga egészen más, mint a többi nő. Ettől izgalomba jövök.

– Ez oké, amíg csak nem jön *nekem*.
– Sally, én…
– Szólítson a becenevemen, Nolának.
– Még egy becenév?
– Van, aki sörösdobozokat gyűjt.
Taxiba ültek. Nola ragaszkodott hozzá, hogy ő fizet. A ház előtt Todd bekukucskált Greenberg műhelyének kirakatába, és odaintett.
– Helló, Murphy.
Nola feléje fordult, és végigmérte. – Hát ezt miért csinálta?
– Eliottól hallottam, amit mesélt róla. Tudja, Greenberg biztonsági rendszeréről.
Nola szúrósan nézett rá. – Szerintem ostobaság egy kirakati babát őrségbe állítani, és még nagyobb ostobaság rendőrnek öltöztetni, és nevet adni neki. Még egy üres férfi.
Todd gyorsan rábólintott. – Abszolúte egyetértek magával.
– Kíváncsi lennék, miért nevezte el Murphynek.
– Hát, ismeri Murphy törvényét. „Ami elromolhat, az el is romlik.” Az az érzésem, hogy az öreg Greenberg pesszimista ember.
Fönn a lakásban Nola leültette Toddot a nappaliban, amíg bement a hálószobába átöltözni. A kedvenc farmerblúzát vette fel meg a festékfoltos farmernadrágját, és szandált húzott hozzá.
Hirtelen észrevette, hogy a könyvei ott hevernek a földön, az ágy túlsó oldalán. Atyaisten, miért nem tudja Sally békén hagyni az ő holmijait. Ő mindig ügyelt rá, hogy soha ne nyúljon Sally dolgaihoz. Fölszedte a könyveket, felállt egy székre, és eldugta őket a beépített szekrény legfelső polcán. A fene essen belé, a könyvek fontosak! Úgyis olyan kevés módja van rá, hogy szélesíthesse a látókörét, és kiszabadulhasson ebből a szellemi csapdából. Úgy érezte, négy láthatatlan állattal van összezárva egy ketrecben, és vigyáznia kell, nehogy az ő territóriumukra lépjen. Akkor nekik se volna szabad bitorolniuk az enyémet, gondolta, és ökölbe szorította a kezét.
Kirobogott a hálószobából, még csak rá se nézett Toddra. – Menjünk – mondta dühösen.
– Idegesnek látszik.
– *Jön* vagy nem?
Taxiba ültek. Nola utálta a metrót, a nyüzsgő tömeget, és tetszett neki, hogy Todd megérezte, szüksége van saját térre, mert távolabb ült tőle. Ragaszkodott hozzá, hogy ő fizesse a taxit, pedig egyik része szerette volna hagyni, hadd fizessen a férfi. De semmiképpen nem akart a lekötelezettje lenni.
– Hová megyünk? – kérdezte Todd.
– A Lovashoz, Aki Ismerte Őt.
– Micsoda?
– Egy poén, egy kétértelmű mondás meg egy kávéház a Village-ben.
– Nahát.

– Majd juttassa eszembe, hogy egyszer elmeséljem a viccet.
– Biztosan nagyon mulatságos lehet. Végre mosolyog. A Lovas, Aki Ismerte Őt kávéházban sorban odajöttek hozzá az emberek, megkérdezték, hol volt, hiszen ősidők óta nem látták, és hiányolták az irodalmi felolvasásait. Szeretett itt lenni. Itt jutott a legközelebb a Balparthoz, és úgy érezhette, hogy itt írók és művészek közt van.
Éppen bővítették a kávéházat: kalapácsütések zaja hallatszott, a munkások éppen áttörték a szomszédos üres üzletbe vezető falat. A levegőben öreg vakolat szagát lehetett érezni. A kávéház berendezése francia *café*t próbált utánozni. Az asztallapok régi mészárostőkékből készültek, a falakat pedig francia, olasz és német újságok régi számaival tapétázták ki, a becsületes szegénység látszatát keltve vele. Mintha nem tellett volna másféle tapétára. A székek vegyesek voltak: fonott hátú székek álltak ebédlői faszékek mellett, az egyik falat pedig ócska kerti padok és apró kerek asztalok szegélyezték. A Tiffany-lámpák vöröses fényt vetettek a kopár fapadlóra. A pult mögött óriási eszpresszógép csillogott, bonyolult karokkal, a tartályokon sasok ültek.
Látta Todd tekintetéből, hogy nem tetszik neki a hely, és ez felbosszantotta. – Tudom, hogy ez *mache* – mondta, anélkül hogy lehalkította volna a hangját, fütyült rá –, de az én stílusomban *mache.*
– Én nem szóltam semmit.
– Nem *kellett* szólnia. Nagyon expresszív az arca.
– Az eszpresszógép is az – tréfálkozott Todd vigyorogva.
Nola csak mordult egyet.
– *Nola drágám!*
Felismerte a hangot, még mielőtt látta volna, ki az. Félig megfordult ültében, és kezet nyújtott, az alacsony, kövér férfi pedig, aki úgy viselte panyókára vetett kordbársony zakóját, mint valami köpenyt, kezet csókolt neki.
– Kirk *drágám!* Hogy vagy?
– Folyton csak várlak, Nola – bámult rá a férfi vastag szemüvege mögül. – Mindig megígéred, hogy eljössz valamelyik péntek esti szoarémra, aztán sose jössz el.
Nola bemutatta Toddnak. – Kirk közgazdaságtant tanít a Központi Népművelési Főiskolán. De csak azért csinálja, hogy áldozhasson igazi hivatásának: partikat rendezhessen minden péntek este a lakásán. Mindenki *odavan* értük. Kirk járja a várost, és valahányszor találkozik valakivel, aki érdekes vagy legalább *más,* meghívja a péntek esti összejöveteleire.
– El kell jönnötök valamelyik péntek este – mondta Kirk. – Csak hozzatok egy üveg bort.
Újra kezet csókolt, aztán elosont, hogy egy nagyon sovány, gömbölyű vállú fiatal nőt szorítson sarokba, aki parasztblúzt és nagyon hosszú szárú bőrcsizmát viselt. Nola még hallotta, amint azt mondja: – péntek este… és hozzon egy üveg bort.

A kávéház tulajdonosa is fölfedezte Nolát, és megkerülve a pultot odament hozzá, hogy megölelje:

– Mason kérdezősködött utánad – mondta. – Szüksége volna a lakbérre.

– Éppen hozzá igyekeztem, hogy kifizessem neki – mondta Nola. – Csak megálltam egy kapucínerre, meg körülnézni, hogy ki van itt. Abe, ő Todd Kramer. Todd, bemutatom Abe Colombót. – Amikor Todd kezet nyújtott, Abe belecsapott a nyitott tenyerével, aztán puszit lehelt Nola arcára, és visszament a kasszához.

– Abe Colombo? – suttogta Todd.

– Az apja a helyi Colombo család fekete báránya Kis Itáliában. Egy gyönyörű zsidó lányt vett feleségül. Aztán Abe ugyanezt csinálta. Sarah az, ott, aki felszolgál annál az asztalnál.

Nolát mulattatta, hogy a legtöbb ember képtelen megkülönböztetni egymástól a pincérnőket, akik mind olyan hófehérre mázolták az egész arcukat, mint a fekete balett-trikójuk fölött viselt kötényük. Mindnyájan fekete balettcipőt viseltek, hangtalanul jöttek-mentek a kis palatáblákra írott étlapokkal. A rendelőblokkjuk bőrszíjon fityegett a kötényükön.

Sarah is meglátta Nolát, és tüstént Todd kezébe nyomta a palatáblás étlapot. – Nola, Norm Waldron többször is kérdezősködött utánad. Tervez néhány előadóestet, és úgy gondolta, ez érdekelne téged.

– Mostanában nincs sok időm. A szabad időm nagy részét festéssel töltöm, és nem járok annyit mindenfele, mint azelőtt.

Sarah fölvette a rendelésüket a két kapucínerre, aztán visszasuhant a tömegbe.

– Magának rengeteg barátja van itt – mondta Todd.

– Ismerősök, nem barátok. De mint művész élvezem a kreatív emberek társaságát.

– Nem tudtam, hogy maga művész. Szeretném megnézni a munkáit.

– Úgy érti, hogy szeretne feljönni a műtermembe?

– Igen.

– És aztán természetesen szeretne meginni egy kis bort, és gyertyafénynél paráználkodni a padlón.

– Ide figyeljen, ne tévesszen engem össze Eliottal. Ő a Don Juan, nem én. Kérdezzen meg bárkit, aki ismer. Én nem vagyok szoknyavadász. De annyit mondhatok, hogy főiskolás korom óta maga az első nő, aki igazán fölkeltette az érdeklődésemet.

– Az nem volt olyan régen – nevetett Nola. – Oké, megreszkírozom. De figyelmeztetem, ha bármit kezdeményez, maga kockáztat.

Amikor kijöttek a kávéházból, a Houston Streeten indultak el a Soho felé, ahol Nola egy Mason nevű festőnőtől bérelt magának egy sarkot. Amikor Nola beengedte Toddot, és bementek, Mason a földön ült a festőállvány előtt, és marihuánát szívott. Nyomott orra és szögletes arcát keretező barna haja Nolát mindig kis pekingi palotapincsire emlékeztette.

– Hello – mondta Mason, és tántorogva megpróbált felállni. Toddról nem vett tudomást. – Gyere, és nézd meg a legfrissebb munkáimat – súgta oda Nolának. – Új színeket és formákat próbálok ki.

Nola megnézte a kockák meg a földalattin látható, festékszóró sprayvel készült graffitók kombinációit, és bólintott rájuk. – Eredeti. Szeretem a technikádat. Nagyon itt és most.

– Szerintem is – mondta Todd.

Mason dühösen rámeredt, aztán visszafordult Nolához. – A rendszerellenes fiatal nemzedékkel szeretnék kommunikálni.

Amikor Nola elvezette Toddot a saját műteremsarkába, Mason kiosont.

– Hát ennek meg mi baja? – kérdezte Todd.

– Nem kedveli a férfiakat.

– És maga?

– Körülbelül ugyanannyira, mint a nőket.

– Hát ez meg mit jelent?

– Ez nem *jelent.* Egyszerűen ez *van.*

– Atyaisten, eltévedtem az erdőben. Nem tudom követni a gondolatmenetét.

– Sajnálom, Todd, de nem tudom megváltoztatni, hogy a kedvére tegyek. Ha nem tudja követni, egyszerűen az erdőben kell tévelyegnie.

A férfi csak a fejét rázta. – Maga az, aki tévelyeg. Akkor meg miért ugrat engem?

– Mit akar ezzel mondani?

– Sally, Bella, Nola. Ki maga?

– Én *én* vagyok… akárminek neveznek az emberek.

– Tényleg az?

Nola elfordította a tekintetét. – Azt hittem, a képeimet akarja látni.

– Maga olyan, mint a higany. Meg akarom fogni, és kisiklik az ujjaim közül.

– Ezeket a képeket régebben festettem. De most már egy ideje nem dolgozom. Nem sokat jutok ki…

Megfordítgatta a falnak fordított, összestószolt képeket, és egymás mellé sorakoztatta őket, hogy Todd megnézhesse.

A férfinak elállt a lélegzete.

Nola tudta, hogy más szemében, olyasvalaki szemében, mint Todd, ezek az emberek, tárgyak, álmainak ezek a teremtményei olyannak fognak látszani, mint Dante Pokla. Neki magának sem volt halvány fogalma róla, honnan jönnek ezek a látomások. Amikor festett, lázas révületben építette fel a képeket a vásznon. Egy arctalan nő. Egy gyerek, az orcája, a homloka, az álla, csupa széttöredezett síkok, halott szemmel mered a szemlélőre. Egy teljes halálsorozat. Soha végre nem hajtott öngyilkosságok. Olajfestékkel hozta őket végleges formába. És ott volt a többszörösen hasadt sorozat: egy arc, sok-sok szájjal, mind sikolt. Egy bárddal kettéhasított fej.

– Miért? – kérdezte Todd.

– Mert módot ad arra, hogy kézben tudjam tartani az érzelmeimet. Hogy ura maradhassak valaminek önmagamban, azzal, hogy kivetítem magamból, és elég hosszú időre rögzítem ahhoz, hogy megnézhessem és megérthessem. Kézben tarthassam.

– Jesszusom! – rázta meg a fejét Todd. – Tudom, milyen, amikor az embert széttépik, tudom, milyen a poklokon keresztülmenni, de ezek a képek Alice tükrének a másik oldaláról valók.

Nola bólintott. – Maga más, mint a szokásos férfiak, akik…

– Akik?

– Nem érdekes.

– Akikkel Sallynek dolga van?

Nola rámeredt. – Ki mondta ezt magának? Mennyit tud maga?

Todd rámutatott az egyik festményre, amely egy síkokra tördelt arcú kislányt ábrázolt. – Csak amennyit ki tudtam spekulálni. Tíz az egyhez lefogadom, hogy maga nem az, akinek vagy aminek ebben a pillanatban látszik.

– Értem. És minek látszom?

– Intelligens, felszabadult nőnek, akit érdekel a kultúra meg a művészet. Hideg, szigorú, intellektuális.

– És mi vagyok valójában? A látszat mögött?

– Humpty Dumpty.

– „Hiába száz ló, száz katona…”

– De hát ez mind egy csomó Lovas, Aki Ismerte Őt.

Nola a törött tükörből visszatükröződő női arcképet bámulta. – „…nem rakják Humpty Dumptyt össze soha.”

– Nem kell magát összerakni. Én mindig a megérzéseimre játszom. Elfogadom magát, úgy, ahogy van.

– Mi vagyok én? Micsoda maga? Mondja el nekem, kicsoda maga!

– Más időkben mind más emberek vagyunk. A hatvanas években háborúellenes aktivista voltam a Columbián. A hetvenes években szenvedélyes szerencsejátékos. Most üzletember vagyok, része a rendszernek. Mindnyájan sok minden vagyunk.

Nola csak a fejét rázta. – Maga egy ember életének különböző szakaszairól beszél. A legtöbb embernek sok lapja, facettája van, olyan, mint egy gyémántprizma lapjai, amelyek visszatükrözik a fényt. Én más vagyok. Én egyetlen könnycsepp vagyok egy öt gyöngyből álló nyakláncon.

– Ez az, ami elképeszt. Magában van valami, ami újra izgalmassá teszi számomra az életet. Elzsibbadtam, eltompultam a szerencsejáték izgalma nélkül. De maga fölébresztett. Nem akarok úgy tenni, mintha tudnám, hogy mi ez. A maga folytonos változása az, ami izgalomba hoz. De ne értsen félre. Én nem úgy gondolok magára, mint egyre a sok neurotikus nő közül. Szerintem maga a legizgalmasabb, leglenyűgözőbb személyiség, akivel csak életemben találkoztam. Magával soha nem lehet unalmas az élet.

– Gondolni sincs joga arra, hogy velem éljen.
– Nem tehetek róla. Az első nap óta örökösen csak magára gondolok.
Könyörgőn nézett rá a kisfiús kék szemével. Nola vonzónak találta.
Ellenállás nélkül engedte, hogy a karjába vegye és szorosan átölelje. Bár a csókjára nem reagált, nem is viaskodott vele, de a mellére tett keze megijesztette. Megremegett, lelkileg visszahőkölt. Szerette volna, ha rajta tartja a kezét, megsimogatja és megcsókolja a mellét, de tudta, hogy ha folytatja, és ő elveszíti az önuralmát, valaki besurranhat a forgóajtón a többiek közül.
Miért? Miért nem maradhat odakinn, és adhatja oda magát valakinek, akit szeret, ha egyszer akarja? Nem igazság arra kárhoztatni valakit, hogy csak könyvekből és magazinokból ismerhesse meg az életet. Szerette volna a férfi gyöngéd kezének érintését érezni a testén.
Todd lehúzta maga mellé a priccsre. Kinn akart maradni, meg akarta engedni, hogy a férfi a magáévá tegye. De arra a gondolatra, hogy beléje fog hatolni, ez az érzés kiveszett belőle, növekvő vágya eltűnt, a teste kihűlt, hirtelen elzsibbadt, és tudta, hogy nem képes sem szenvedélyt, sem fájdalmat átélni. Haragra gyulladt, amikor meglódult az ajtó, és keresztüllökték rajta…

Jinx azon kapta magát, hogy kilódították. Idegen férfiszempárba nézett, és érezte, hogy egy kéz matat a combjai közt. Odakapott, megmarkolta a csuklóját, és belemélyesztette a körmeit a húsába, aztán felugrott.
– MIT KÉPZELSZ, MI A FENÉT CSINÁLSZ?
– Kívánlak. Megőrülök érted.
Jinx félrerántotta a kezét, és teljes erejéből pofon vágta. – TE STRICI! VESZED LE RÓLAM A MOCSKOS MANCSODAT?
Todd gyorsan elhátrált. – Jesszusom! – mondta. – Megint egy másik.
Jinx felkapott egy széket, és hozzávágta, de nem találta el, a szék a falnak vágódott, aztán visszapattant, és lyukat hasított Nola egyik festményébe. Todd elkapta a csuklóját, és leszögezte az ágyra. Rugdalózott, köpködött és visított, veszkölődött és forgolódott, hogy lerázza magáról, de Todd erős volt.
– Meg foglak ölni – sivította Jinx. – Hozom a pisztolyomat, és szétlövöm a fejedet.
– Nem tudnánk ezt megbeszélni?
– Meg akarsz erőszakolni, és meg akarod beszélni?
– Én nem erőszakoskodtam magával. Nola, mi a baj?
Jinx érezte, ahogy kiürül a testéből a feszültség. Gyorsan körülnézett, aztán rájött, hogy mi történhetett. Derrytől rendszerint azt hallotta, hogy Bella az, aki kikezd egy-egy férfival. Most meg Nola hozta ugyanebbe az istenverte szarba. Először azzal az áruházi detektívvel, most ezzel.
Todd még szorosabban lefogta, ettől úgy érezte, hogy meg van bénítva. Gyűlölte, ha megfékezték. A fájdalmat nem. Fájdalmat ritkán érzett, akkor is csak

halványan, mint valami tompa sajgást. De attól, hogy megbénították, olyan pánikba esett, mintha fojtogatták volna.

– Jól van! – lihegte. – Szállj le rólam.

Todd felkelt a priccsről, de még fogta a csuklóját. Jinx érezte, hogy úgy kapkodja a levegőt, mintha sokáig futott volna, de tudta, hogy ez csak a dühe. Atyaisten, mennyire gyűlölte ezt az érzést. Aztán a férfi lassan eleresztette.

Lassan körbejárt a műteremben, megnézte Nola képeit. Felingerelték. Az arcok olyan emberek arcai voltak, akikre homályosan emlékezett. Amikor a kislányhoz ért, akinek szét volt zúzva az arca, és üres volt a szeme, megborzongott. Mintha önmagát látta volna egy tükröző tükörben. Fölkapott egy kést, és széjjelhasogatta. Valahányszor Todd a közelébe ment, és megpróbálta leállítani, mindig odadöfött feléje, de a férfinak mindannyiszor sikerült idejében elugrania. Mire Jinx befejezte, minden képet elpusztított a műteremben – beleértve Mason festményeit is.

Todd már nem is próbálta leállítani. Leült a priccs szélére, és csak nézte. Jinx befejezte, aztán lihegve, teljesen kimerülten és petyhüdten megállt a szoba közepén.

– Ettől jobban érzi magát? – kérdezte Todd.

– Dögölj meg!

– Kiélt magából egy csomó agressziót. Most már elég nyugodtnak kell lennie ahhoz, hogy beszéljünk róla.

– Veled?

– Miért ne?

– Mert ti férfiak mind egyformák vagytok. Mindig csak egyre gondoltok, kihasználtok minket, aztán odadobtok a roncstelepre, mint egy ócska autót.

– Nola, így erről nem lehet…

– Kuss! – süvöltötte Jinx. – Nem akarom hallani. – Nekitámadt a késsel. Todd elperdült előle, de a kés így is beléhasított a bal alsó karjába, és vérző sebet hagyott maga után. – Nesze – mondta Jinx. – Ez a szín jobban áll neked. Ha megpróbálsz utánam jönni, befejezem a munkát.

Ledobta a kést a földre, és kirohant a műteremből. Leszaladt a lépcsőn, el egy kutyaarcú fiatal nő mellett, aki festékmocskos farmerjában a bejárat mellett álldogált. Rá se hederített, pedig a nő utána is kiáltott: – Hé, Nola, hová mész? Hol van a hapsi?

Jinx hol futott, hol csak ment, míg csak el nem jutott egészen a Washington Square Park déli széléig. Közben az emberek arcát tanulmányozta. Amikor a játszótér közelébe ért, megállt bámészkodni.

A homokozóban egy kisfiú egy kislányt gyötört. Megint egy gonosz, undorító kan. Folyton összetaposta a kislány homoktortáit, aztán amikor a kislány odébb lökte a lábát, meghúzta a haját. Jinx közelebb óvakodott. A kisfiú a hinta felé indult.

Eszébe jutott, hogyan szokta őt Sally mostohaapja, Fred, a hajánál fogva elkapni, amikor meg akarta büntetni, hogy aztán az ölébe fektetve lehúzza a bugyiját és elfenekelje. Ő már gyerekkorában se igen érezte a fájdalmat, de Fred addig verte, és addig nem engedte el, míg csak a keménysége el nem tűnt, és üveges nem lett a szeme. Mint most a kisfiúé. Jinx kinyújtotta a kezét, és gyorsan megmarkolta a torkát, aztán elkezdte fojtogatni.

Az egyik gyerek rákiabált, ezzel elterelte a figyelmét, én pedig kinyomakodtam. Eleresztettem a kisfiút, és gyorsan kereket oldottam. Rendszerint nem szoktam semmibe beavatkozni, de egy gyereket megölni? Atyaisten, már láttam magunkat, amint magánzárkában töltjük a következő száz évet.

A MacDougal Streeten találtam egy telefonfülkét, onnan felhívtam Roger rendelőjét, és elmondtam Maggie-nek, hogy Jinx az előbb megpróbált meggyilkolni egy kisfiút, és jobb lesz, ha Roger sürgősen csinál valamit. Dr. Ash a kórházban van, közölte Maggie, és azt mondta, menjek oda a mentős bejárathoz.

Izgatott voltam, remegtem a gondolattól, hogy ez a két kéz széthasogatta Nola festményeit, és majdnem megfojtott egy kis srácot. Valamit tenni kell, az nem kétséges. De mit? Lehet, hogy Nolának volt igaza. Lehet, hogy jobb volna, ha meghalnánk. Ezt a gondolatot elvetettem. Kell lennie valami kiútnak. Rogernak kell csinálnia valamit.

Hogy biztosan ne legyen semmi zűrzavar, abban az esetben, ha Sally előbújik, mielőtt eljutok Roger rendelőjébe, kitéptem egy lapot Nola kis jegyzetfüzetéből, és felírtam rá: „Amikor ezt elolvasod, menj egyenesen a Midtown Kórházba, a mentős felvételhez, Maggie ott fog várni.”

Először arra gondoltam, hogy taxin megyek, de aztán eszembe jutott, hogy valakinek ügyelnie kell a kiadásainkra, így hát a Fifth Avenue-n buszra szálltam. A cédulát összehajtogatva szorongattam a markomban, hagy ha Sally elő talál jönni, tudja, hová menjen. Az ő hibája az egész. Ha ő nem lenne olyan gyenge, akkor belé tudna kapaszkodni önmagába, és ki tudná rekeszteni Jinxet, nehogy átvehesse a parancsnokságot. Én mindig fedeztem Jinx aljasságait és erőszakoskodásait, és mindig időben előjöttem, hogy elsimítsam a dolgokat. Derry, a nyomjelző, aki mindig vidám és derűs, aki mindig ott van, és eltakarítja a romokat, amikor Jinx valami rémeset csinál, és bajba keveri Sallyt. Mint ma is. Nem így lenne, ha én válhatnék a teljes személyiséggé. Lehunytam a szemem, és elképzeltem, hogy szárnyalok, mint egy szabad, vad madár… egyre magasabbra és magasabbra, aztán éreztem, hogy hullok lefelé… lefelé… lefelé… és aztán megint csak ott voltam, kalitkába zárva, Sally elméjének sötét oldalán.

Sally hátrafordult, meg akarta kérdezni Toddot, miért követte a templomba, aztán döbbenten jött rá, hogy egy buszon ül, és festékmocskos farmernadrág van rajta. Körülnézett, vajon észrevette-e valaki, milyen zavarban van. Hol volt? Mit csinált? Most hová megy? Meddig tartott ezúttal az emlékezetkiesése? Megnézte

az óráját. Öt óra harmincegy. Az utolsó, amire emlékezett, az volt, hogy két óra huszonháromkor bement a Szent Mihály-templomba, és rájött, hogy Todd követi. De aznap van-e még? Miért van rajta ez a festékkel telifröcskölt farmernadrág? Szedd össze magad, gondolta.

Amikor érezte, hogy most nem fog elfeketedni előtte a világ, már jobban érezte magát. Megnyugodott, és fellélegzett. Az ablaknak támasztotta a fejét. Talán le kellene szállnia a következő megállónál, és fel kellene hívnia dr. Asht. Tudta, mennyire elfoglalt, nem akarta zavarni, de fogalma sem volt róla, mi történt a templom óta. Keményen ökölbe szorította a kezét, és rájött, hogy van valami a bal tenyerében. Kinyitotta, és meglátta az összegyűrt cédulát. Rémülten kisimította, aztán elolvasta az üzenetet.

Édes jó istenem, kérlek, gondolta, ugye nem engedted, ugye nem történhetett semmi rossz. Én jó ember vagyok. Nem akarok rosszat csinálni.

Hirtelen felnézett, és látta, hogy a busz elmegy a Városi Kórház megállója mellett. Felugrott az ülésről, és leszállt. Gyalog ment a Fifth Avenue-tól a Lexington Avenue-ig, közben a markában szorongatta a cédulát. Újra meg újra rápillantott. Ez nem az ő kézírása. Vastag, kerek betűk – mint a nyomtatás –, nem is hasonlítanak az ő csinos, rendes, balra dűtött betűire. Az ő írása olyan apró betűs, hogy az iskolában egy teljes leckét le tudott jegyzetelni egyetlen oldalra, amikor a többieknek ehhez három vagy négy oldalra volt szükségük. Ez a nagy betűs írás határozottan valaki másnak az írása. Gyorsan belökte a forgóajtót. Maggie ott várt rá az előcsarnokban, és megkönnyebbülten üdvözölte.

– Hogy van? – kérdezte Maggie.

– Kicsit rozogán.

– Ki…?

– Sally vagyok – nyomta Maggie kezébe az összegyűrt cédulát.

Maggie megnézte, aztán megcsóválta a fejét. – Rémes, miken mehetett keresztül.

– Bocsánat az alkalmatlankodásért. Tudom, dr. Ash mennyire elfoglalt…

– Maga éjjel-nappal, bármikor felhívhat bennünket, Sally – felelte Maggie, és bevezette egy hűvös, fehér vizsgálóba. – Most pihenjen egy kicsit. Dr. Ash betegnél van, de körülbelül öt perc múlva már meg tudja nézni magát.

– Az elképesztő az, hogy nem tudom, miért vagyok itt. Fogalmam sincs róla, hogy mi történt. Lehet, hogy semmi. Úgy szégyellem magam.

– Nem szabad így gondolkodnia, Sally. Tudom, hogy alapos oka volt, és segíteni fogunk magának megfejteni.

– Remélem. Nagyon meg vagyok ijedve. Kérem, hagyja nyitva az ajtót.

Pár perc múlva hangokra riadt. Két nő ment el a vizsgáló ajtaja előtt, be is néztek. Az egyik ápolónő volt, a köpenyén rajta a fehér betűs fekete névtáblája: P. Duffy, képesített ápolónő. A másik utcai ruhát viselt. Amikor látták, hogy fölnéz, hátat fordítottak neki. – Ez az a többszörösen hasadt? – kérdezte az egyik.

A hangjukról úgy hallatszott, mintha bementek volna a szomszéd szobába. Tisztán hallotta őket.

– Úgy látszik, Ash ezt gondolja.

– Már a gondolatától is futkos a hideg a hátamon.

– Én nem hiszek a többszörösen hasadt személyiségben.

– De dr. Ash…

– Ide figyelj, emlékszel még, milyen volt Ash, mielőtt rábukkant erre a nőre? Amikor egy pszichiáter ráun az átlagos skizofréniásokra és mániás-depressziósokra, elkezd egzotikus új betegségeket keresni.

– Gondolod, hogy ez a nő szimulál?

– Nem szimulál. Mindenki tudja, hogy a hisztériás neurotikusok megérzik, mit akar tőlük a terapeutájuk, milyenek legyenek, és azt nyújtják neki. Köztudott, hogy Ash emocionális válságban volt, mielőtt ez idejött. Ide figyelj, a kiégési szindróma sok kitűnő pszichiáteren előfordul.

Aztán becsukódott egy ajtó, és a hangok elhallgattak. Hallotta mindezt, vagy csak képzelte?

A folyosó túlsó oldalán kinyílt az ajtó, és egy girhes, dróthajú, pattanásos, ideges tekintetű lány jött ki rajta Maggie-vel.

Sally a lábát bámulta, hogy elkerülje a lány tekintetét. Most senkivel sem akart beszélni. Azok után, amit ezek a nők mondtak, leginkább fölkelni és elszaladni szeretett volna.

Pár perc múlva Maggie visszajött, és bevezette Roger rendelőjébe.

– Mi a baj, Sally? – kérdezte tüstént Roger. – Rosszul érzi magát?

– Iszonyatos fejfájásom van.

Maggie Rogerra nézett. – Egy perccel ezelőtt még semmi baja nem volt.

Roger fölállt, és odasegítette Sallyt egy székhez. – Történt valami?

– Hallottam a beszélgetésüket – mondta Sally. – A nővér, Duffy, meg egy másik nő a többszörösen hasadt személyiségekről beszélgettek. Azt mondták, a hisztériás neurotikusok csak kitalálják ezt a pszichiáterük számára. Én nem találtam ki semmit magának, dr. Ash. Esküszöm, hogy nem. Én nem színészkedem, nem játszom meg magam. Nem tudom, mi történik az agyamban, de az valódi. Az a pokol!

– Duffy!… Az isten verje meg azt az ostoba tehenet! Ha rajtam múlna, én…

– A fejem, dr. Ash! Széthasad!

Érezte, hogy egy csomó ül a feje búbján, lefelé nyomja, adtán ahogy még feszesebbre csavarodik, középre rántja a fejbőréről az egész haját.

– Most, most történik! Nem bírok kitartani!

Roger megfogta a kezét. – Ne küzdjön ellene, Sally. Nyugodjon meg. Felejtse el, amit azok az ostoba nők mondtak. Még tudunk majd beszélni róla. Maggie, hozzon egy kis vizet.

Még látta, ahogy Maggie elindul, de már egész testében reszketett. Roger arca elmosódott, a hangok pedig távolivá váltak. Mintha kerekekben forgó kerekek

pörögtek volna a fejében, mindegyik más-más sebességgel forgott, ő pedig át tudott szállni egyikről a másikra, eltávolodva a központi tengelytől – önmagától –, amelyen a többiek pörögtek.

Az orvos mondott neki valamit, megpróbálta szavakkal elérni, de ő nem tudott a középpontban maradni. Kisodródott, elkapta a második forgó kereket, aztán a harmadikat, és csak forgott körbe-körbe. Aztán hátradőlt, és a központ elmosódott. Szédült, aztán mielőtt elfeketedett volna előtte a világ, eszébe jutott, hogy egyszer majd meg kell kérdeznie, mitől égett ki a doktor.

Hat

Nola kinyitotta a szemét, és már-már viszonozta volna Todd csókjait, amikor körülnézett, és egy kórházi vizsgálóban találta magát, ahol egy fehér köpenyes orvos bámult rá, meg egy nő, akit még soha életében nem látott. Mint rendesen, csak üldögélt némán, és várta, hogy valami kulcsot kapjon hozzá, miért is van itt, és mi történik.

– Nos, Sally – mondta az orvos –, szeretném, ha most elmondana nekem mindent, amire csak emlékszik, amióta ma délután eljött a munkából.

Szóval azt hiszi, hogy ő Sally. Ha ez Sally pszichiátere, akiről Derry beszélt, akkor neki semmi köze hozzá, ő nem akar tőle semmit.

– Sally, nincs semmi baja? – erősködött az orvos. – Miért néz ránk ilyen furcsán?

– Mert furcsán érzem magam. Sok mindenen mentem keresztül ezekben a napokban, és nem tudom, miért vagyok itt. Ez felbosszantott.

– Azért van itt, mert Derry a maga sürgős kivizsgálását kérte. Telefonált, és elmondta, hogy maga majdnem megölt egy gyereket. Nem gondolja, hogy ez elégséges ok arra, hogy itt legyen?

Nola a szája elé kapta a kezét. – Nem én voltam. Én soha nem csináltam ilyesmit. Derrynek nem volt joga rá, hogy bármire elkötelezze magát a nevemben.

Látta, hogy azok ketten zavart pillantásokat váltanak egymással, és rájött, hogy túl sokat mondott. Hátradőlt, keresztbe tette a lábát, és hol az egyikre, hol a másikra nézett. Aztán ellazította magát, és végigfuttatta az ujjait a haján, kilazítva a frizuráját.

Az orvos előrehajolt, és egészen közelről nézte. – Volna szíves megmondani a nevét?

– Először mondja meg maga, hogy maga kicsoda, hol vagyok, és miért vagyok itt.

– Így igazságos – mondta a doktor. – Én dr. Roger Ash vagyok, a maga pszichiátere. Ő Maggie Holston, az ápolónőm, és legtöbbször az asszisztensem. A Városi Mentálhigiéniai Központban van, mert Derry telefonált, és azt mondta, hogy Sally bajban van.

Nola bólintott. – Nos, én nem Sally vagyok. Gondolom, erre már maga is rájött. Nola vagyok. És maga nem az én pszichiáterem. – Mulatott Rogeron, amikor meglátta a szemében a meglepődést. – Látom, hogy nem *engem* várt.

– Így van. Derry volt az, aki telefonált. Ismeri Derryt?

– Igen.

– Kérdezhetek magától valamit?

– Amíg nem órabérben fizetem, addig igen – hajtott oldalvást a fejét Nola mosolyogva.

– Köszönöm. Lenne szíves megmondani nekem, miért jött ki éppen most?

Nola ezen gondolkodott egy kicsit. – Látni akartam, hogy mi folyik. – Ránézett a festékmocskos farmernadrágjára. – Azt hiszem, éppen ma lehetett. A műteremben voltam… szóval valakivel… és… és aztán… most meg itt vagyok.

– Úgy érti, hogy egyáltalán nem tudott se Miss Holstonról, se rólam?

– Hát, közvetve tudtam magukról, Derryn keresztül, de csak úgy ismertem magukat, mint a falra vetülő árnyképeket.

– Ismeri a Sally elméjében élő többieket?

– Közvetlenül csak Derryt. Tudom, hogy mások is vannak. Olyan ez, mint amikor az ember más emberekbe ütközik a sötétben. Ki tudtam következtetni áruló jelekből, az odakinti emberek megjegyzéseiből meg abból, amit Derryből ki tudtam szedni. Szabályos Sherlock Holmesnak kellett lennem, apró információdarabkákból kellett összeraknom dolgokat. Én olvastam Éváról és Sybilről, én meséltem róluk Derrynek. Én olvastam a cikkeket a többszörösen hasadt személyiségről. Azt hiszem, kimondhatjuk, hogy én ültettem el a gondolatot a fejében, hogy talán mi is többszörösen hasadtak vagyunk, aztán ő továbbadta Sallynek, hogy kérjen segítséget. Erről van szó, doktor? Többszörösen hasadt személyiségről?

Dr. Ash bólintott.

– De Sally ezt még nem tudja, ugye?

– Megmondtam neki, de egyelőre tulajdonképpen még nem hajlandó beismerni önmagának. Szembe kell majd néznie vele. Valamelyikük megmondhatná neki az igazat.

– Jómagam nem tudom Sallyt elérni. Áthághatatlan szakadék van köztünk. És a dolgok a jelek szerint nem hogy javulnának, de egyre rosszabbak lesznek. Azelőtt sokkal gyakrabban jöttem ki olvasni meg festeni, mint mostanában. Most itt van ez a terápia meg Derry állása, a rohangálás meg a táncolás, itt vannak a férfiak, akikkel ő meg Bella járnak… Atyaisten, már akkor szerencsés vagyok, ha alkalmam van a hirdetéseket elolvasni a metrón.

– Azt mondja, olvasott a többszörösen hasadt személyiség kezeléséről. Akkor talán megérti, hogy egyes ilyen eseteknél mi a terápia stratégiája.

– Hát abból, amit összeszedtem, úgy látszik, kétféle megközelítési módszer van. Az egyiknél a terapeuta mintha levágná a többi személyiséget a gazdájáról…

valami módon megöli őket. A másiknál olyasmiről van szó, hogy az orvos összerakja őket… ezt ők fúziónak nevezik.

Roger úgy vonta fel a szemöldökét, mintha imponálna neki, amit hallott. – Így van.

– Maga melyiket tervezi?

Az orvos Maggie-re pillantott, aki szorgosan jegyzetelt. – Alighanem a kettő kombinációját. Rögtönöznöm kell majd, menet közben. Maga biztosan rájött már, Nola, hogy nagyon keveset tudunk a többszörös személyiséghasadásról.

– A könyvek szerint nagyon ritka – bólintott Nola. – Igaz lenne ez? Annyira különlegesek volnánk?

Roger elmosolyodott. – A maga… öööö… Sally esete miatt vissza kellett mennem a folyóiratokhoz. Az állapotot már az 1800-as évek elejétől ismerték, de egészen 1944-ig összesen csak körülbelül hetvenhat eset állt a többségünk rendelkezésére. Az *Index Medicus* szerint a világ orvosi folyóiratai körülbelül még egyszer ennyi esetet közöltek, szóval mondjuk, hogy összesen körülbelül százötven esetet tartottak nyilván a pszichiátria és az orvostudomány történetében.

– Akkor tehát ritka.

– Csakhogy azóta ezrével fordulnak elő további esetek. Furcsa módon szinte minden pszichiáter, aki egy esetet diagnosztizál, további esetekre bukkan. Az *Elmebetegségek diagnosztikai és statisztikai kézikönyvé*nek új, harmadik kiadása, amit az Amerikai Pszichiátriai Szövetség ad ki, a többszörös személyiséghasadást most egy új kategória, „Disszociatív rendellenességek” címszó alatt tárgyalja, olyan rendellenességekkel együtt, mint az amnézia vagy a menekülési állapot. Még rendszeres tájékoztató is megjelenik róla: a Többszörösen hasadt személyiségek Híradója. Ma úgy becsülik, hogy száz ember közül feltehetőleg három átéli a többszörös személyiséghasadási szindróma egyes tüneteit. Így hát nemcsak hogy nem ritkaság, hanem amit fölfedezünk, az csak a jéghegy csúcsa.

Ezen Nola egy darabig elgondolkodott. – Mivel magyarázza ezt a meredek számbeli növekedést?

– Lehet, hogy ennyi sok éven át egyszerűen nem vettük észre – vonta meg a vállát az orvos. – A többszörösen hasadt személyiségek öngyilkosok lettek, kivégezték őket, bezárták őket mint őrülteket, vagy egyszerűen elrejtőztek a nagyvárosokban, anélkül hogy felfedeztük volna őket. Most már, amikor tudjuk, hogy mit keresünk, egyre több esetet találunk.

Nola ezen gondolkodott egy kicsit, aztán megrázta a fejét. – Lehet, hogy a dolognak más magyarázata van. Lehet, hogy ez korunk betegsége. Ebben az atomhasadással rapityára robbantott világban az elméjük hasadásával szétvált személyiségekben talán a mi modern civilizációnk eredményét láthatjuk. Vagy talán valami mutáció ez, amit a gombafelhők izotópszennyezése okozott, és láncreakcióban széthasad tőle egy egész nemzedék.

– Ennek nincs semmi értelme – mondta a doktor.

Nola felállt, az ablakhoz ment, és lenézett a járókelőkre. – Miért ne volna? Talán így is kell lennie. Az emberi faj mindig alkalmazkodott a környezetéhez. El kell ismernie, hogy ebben az információrobbanásos világban logikus, ha az elménk autonóm rekeszekre oszlik, és egyfajta munkamegosztást, szellemi futószalagot alkalmaz.

– Csakhogy ez nem hatékony, mert maguk egymás ellen dolgoznak, mindegyikük lerombolja, amit a másik alkot, az eredmény pedig a káosz. Ez mindannyiukat el fogja pusztítani.

– Ez csak az amnézia, a belső ellenőrzés hiánya miatt van – nézett vele szembe gőgösen Nola. – Lehet, hogy ezek egy újfajta elme kifejlesztésének az első kísérletei, a természet korai evolúciós kudarcai. Egy szép napon talán születik majd egy többszörös személyiséghasadásra prediszponált gyerek, de egy csekély változással, aki képes lesz olyan egyesített funkciókat létrehozni, amelyek megoldják az amnéziát és a váltakozó személyiségek ellenőrzését. Akkor jön majd létre az igazán felsőbbrendű ember: a *Homo sapiens multiplus.* Lehet, hogy a hasadtság nem fogyatékosság, hanem a jövő zenéje.

Roger az asztalra csapott az öklével. – Nekem az a dolgom, hogy leküzdjem a hasadtságot, mert akinek ilyen szindrómája van, majdnem minden esetben súlyos kockázatnak van kitéve. Öngyilkosságnak és emberölésnek. Vissza kell fordítanunk a folyamatot.

– Fúzióra gondol?

– Úgy van – bólintott Roger –, a hasadás ellentétére. Mi a véleménye erről?

– Nem tudom biztosan. Abból, amit Derrytől megtudtam rólunk, tudom, hogy annyira különbözőek vagyunk, hogy el se tudom képzelni, hogyan tudna mindnyájunkat egyesíteni. De hajlandó vagyok megpróbálni, mert realista vagyok, és tudom, hogy ha valaki nem csinál *valamit,* akkor jobb lenne, ha meghalnánk. Isten tudja, én véget akartam vetni az egésznek, de valaki vagy valami folyton beleavatkozott. Talán ezért is vagyok most itt. De van egy dolog, amit egész idő alatt nem említett. Mi a terve, hogyan fogja beilleszteni Jinxet az erőszakosságával meg a szadizmusával az új Sallybe? Vagy talán az az illúziója, hogy ha nem vesz róla tudomást, majd csak el fog tűnni?

– Magának kitűnő meglátásai vannak. Igaza van. Még nem spekuláltam ki, hogy mit csináljak Jinxszel. Még nem találkoztam vele.

– Tekintse magát szerencsés embernek.

– Előbb vagy utóbb meg kell ismerkednem vele. Mit gondol, szóba fog állni velem?

– Kérdezze meg Derryt. Ő henceg az új címével, hogy ő a „nyomjelző”.

– Rendben van, akkor majd Derryn keresztül fogok dolgozni. Maga, ha kedve van, itt maradhat, és végighallgathatja, amíg beszélek vele. Ezt poszthipnotikus szuggesztióval meg tudom oldani.

Nola egy kicsit elgondolkodott ezen. – Izgalmas volna, de ez már az együttes tudat kezdete lenne, nem? Még nem. Talán majd máskor, amikor biztos leszek benne, hogy ellenőrzésem alatt tartom az egészet… Jinxet is beleértve.

– Ahogy maga akarja. Eszem ágában sincs egyiküket sem semmire rákényszeríteni, azon kívül, hogy maradjanak életben. Ha majd eljön az ideje, össze fognak jönni, én meg itt leszek, és segítek megoldani a problémákat.

Aztán Nola érezte, hogy az orvos ráteszi a kezét a karjára, és lehunyta a szemét.

– Mikor háromig számolok, elő fog jönni Derry, és beszélni fog velem. Fontos dolgokat kell vele megbeszélnem. Egy… kettő… három… Derry, *gyere ki a fényre.*

Kinyitottam a szemem, és rámosolyogtam. – Helló.

– Helló – mondta. – Lenne szíves megmondani a teljes nevét, a jegyzőkönyv számára?

– Derry Hall.

– Hogy van mostanában, Derry?

– Nem túl rosszul. Élvezem ezt az állást. Kemény munka, de mulatságos.

– Van valami, amit meg szeretne kérdezni tőlem?

– Arról akartam megkérdezni, amit Sally hallott, mielőtt Nola előjött. Hogy maga kiégett.

Roger elvörösödött, először Maggie-re nézett, aztán újra rám. – Mire gondol?

– Arra, amiről Duffy nővér meg az a másik nő beszéltek Sally mellett a szomszéd szobában. Hogy mindenki tudja, hogy maga *kiégett.* Mit akart Duffy ezzel mondani?

– Amikor azt kérdeztem, hogy akar-e valamit kérdezni, úgy értettem, hogy önmagáról vagy a többi személyiségről.

Láttam, hogy ingerültté tette a kérdésem, és megpróbálja kikerülni rá a választ. Ez csak még kíváncsibbá tett. – Hát, én mindig válaszolok a rám vonatkozó kérdésekre. De annyira érdekelnek az emberek. Persze, ha nem akarja nekem elmondani…

Szigorúan nézett rám, de aztán elmosolyodott. – Azt hiszem, joga van a magyarázatra. Az orvosok időnként úgynevezett „kiégési szindrómában” szenvednek. És mindig az orvos az utolsó, aki megtudja, hogy mi történt vele.

– Mi az, hogy szindróma?

Nem nézett rám. Az ereket vizsgálgatta a jobb keze fején. – Együttesen fellépő tünetcsoport. Ebben az esetben azt írja le, ami sok-sok pszichiáterrel történik, aki túl sok időt tölt a pácienseivel, vagy ahogy mostanában nevezzük őket, a klienseivel. Azok az évek, melyek során szembe kell néznie az emberek félelmeivel, emlékeivel, álmaival és hallucinációival, nem múlnak el nyomtalanul. És az orvost dehumanizálja, hogy állandóan ki van téve az emberi szenvedéseknek. Már nem figyel igazán oda. Hogy megvédje magát a szenvedések hatásaitól, héjat növeszt a lelke köré. Az érzelmei megkövesednek.

Végigcsinálja a lépéseket, fenntartja a látszatot és a doktor bácsis modort, de a lelke mélyén már nem törődik többé az emberekkel, akiknek segítenie kellene.

Vérzett érte a szívem. Meg tudtam érteni, milyen lehet az, amikor valakinek állandóan mások problémái zúdulnak a nyakába, amikor mindenki másnak a szenvedéseit át kell élnie. Bizonyos értelemben nekem is ezt kell csinálnom Sallyért meg a többiekért. Kíváncsi lennék, nem égtem-e ki én is.

– Örülök, hogy ezt elmondta nekem, Roger.

Egyenesen a szemembe nézett, és szigorú lett a hangja. – Meg kell értenie, hogy általánosságban beszélek a szindrómáról. Nem önmagamról beszélek. No de elég az elméleti szövegelésből. Mi történt ma munka után?

– Történt?

– Maga fölhívta Maggie-t, és valami olyasmit mondott, hogy majdnem megölt egy kisfiút.

– Ó, igen. Atyaisten, igen! Most már emlékszem. Csinálnia kell valamit Jinxszel. – Elmeséltem neki, mi történt, és igencsak nyugtalannak látszott. – Meg kell szabadulnia tőle – mondtam –, mielőtt még megöl valakit.

Szomorúan rázta meg a fejét. – Ő is része Sallynek, ugyanúgy, ahogy maga. Mindnyájuknak meg kell tanulniuk együtt élni vele.

– Senki nem tud egy ilyen gonosz nővel együtt élni.

Egy pillanatra elgondolkozott, és összeráncolta a homlokát. – Mit gondol, hajlandó lenne beszélni velem?

– Kétlem.

– Meg tudnánk próbálni érintkezésbe lépni vele?

– Én megpróbálhatom, de nem érne semmit. Tudja, hogy maga el akarja pusztítani.

– De hát én soha semmi ilyesmit nem mondtam. Honnan szedi ezt a gondolatot?

– Azt hiszem, tőlem. Én egyszerűen azt tételeztem föl, hogy maga nem akarhatja, hogy amikor összehozott mindnyájunkat, az új életünkben egy olyan szadista is részt vegyen, mint ő. Jinx rosszindulatú, Roger. Csupa gonoszság.

– Ezt könnyű mondani, Derry. Nekem az a dolgom, hogy megértsem, nem az, hogy ítéljek felette.

– De hát nem fogadhatja el szándékosan ezt a rosszindulatú gyűlölködést, hogy minket is részeltessen benne.

– Nola a jelek szerint úgy gondolja, hogy nem is tudnánk elszigetelni. Úgy érzi, Jinx mindig ott ólálkodna az árnyékban, mindig készen állna kitörni. Nem járnának jobban, ha megbékélnének vele, ha majd belátják, hogy van rá mód…?

Ettől nekem felállt a nyakamon a szőr. – Ez annyi, mint alkut kötni a Sátánnal!

– Ó, ugyan már.

– Maga még nem ismeri.

– És el tudná intézni?

– Nem hinném, hogy bele fog menni, de azért megpróbálom. A saját szemével és fülével kell látnia és hallania.

– Rendben van – mondta. – Jinx, *gyere ki a fényre.*

Lehunytam a szemem, és majdnem egy teljes percig összeszorítottam a számat. De nem történt semmi. – Nem fog kijönni. Nem bízik magában.

– Mondja meg neki, hogy csak találkozni akarok vele, szemtől szembe.

Újra megpróbáltam. – Nem ér semmit. Nem hajlandó kijönni. Atyaisten, hidegrázást kapok tőle. Nézze, csupa libabőr lettem. Meg fog ölni valakit, annyi szent.

– Miért akar ölni?

– Hosszú ideig meg akarta ölni Larryt, Sally volt férjét.

– Nem tudja, miért?

– De, azt hiszem, tudom. Azt hiszem, a partnercsere miatt.

– Megmagyarázná ezt?

– Én csak másodkézből tudok róla, Roger. Larry elvitte esténként Sallyt, ruhaipari fejesekkel találkoztak… tudja, beszerzőkkel, kereskedelmi igazgatókkal meg a feleségeikkel. Megvacsoráztak, elmentek egy táncos helyre vagy egy revübe, aztán a férfiak elkezdtek arról beszélni, hogy cseréljenek partnert éjszakára. Larry azt mondta Sallynek, hogy ez nagy eladásokhoz segítené hozzá őt.

– És Sally hogy reagált erre?

– Megfájdult a feje, és megkérte Larryt, hogy vigye haza.

– És hazavitte?

– Nézze, Roger, ahogy mondtam, én csak másodkézből tudok ezekről a dolgokról. Sally nem ment el azokkal a férfiakkal, és én se, abban meg biztos vagyok, hogy Nola nem. Ha tényleg tudni akarja, mi történt, jobb lesz, ha megkérdezi Bellát.

– Rendben van – mondta. – Derry, *menj vissza a sötétségbe.* Bella, *gyere ki a fénybe.*

– Helló, helló – mondta Bella pislogva, mintha reflektor vakítaná el. – Hogy vannak mindig?

– Bella, azért küldtem magáért, mert azt remélem, hogy tud nekem némi háttérinformációt adni Sally volt férjéről. Derry szerint Jinx meg akarja ölni, bizonyos partnercserés incidensek miatt. Tud maga erről valamit?

– Hát ha valakinek, nekem aztán tudnom kell róla. Sally nyuszi volt ahhoz, hogy belemenjen a buliba. Úgy értem, Larry felesége volt, nem igaz? És Larrynek olyan asszonyra volt szüksége, aki segít neki előrejutni. De amikor eljött a társas élet ideje, Sallyre rájött a fejfájás, és nekem kellett előjönnöm. Na, nem akarom ócsárolni. Jó murik voltak, a tánc meg a revük, meg utána a bulik.

– És Larry hogy reagált a maga beugrásaira?

– Mindig elképedt tőlük. Azt szokta mondani, hogy én vagyok a legváltozékonyabb nő vagy a legnagyobb színésznő a világon. Megmondtam neki, hogy mind a kettő.

– Tudja, miért akarja Jinx megölni Larryt?

– Derry szerint Jinx nagyon berágott rá, amikor utoljára partnert cseréltünk. Aznap éjjel a Copacabanába mentünk, megnéztük Buddy Hackett műsorát. Egyszerűen imádom Buddy Hackettet. Úgy értem, a disznó viccei igazán felülmúlhatatlanok. Akkor este Sallyre nagyon korán rájött a fejfájás. A „pikáns történetek”, ahogy ő nevezi őket, nagyon felidegesítik. A szent szart, hallott már valaha ilyen prűd nőt? No mindegy, előjöttem én, és mint rendesen, még éppen elkaptam a műsor végét. Később, amikor cseréltünk egy másik városból való bevásárló feleségével, úgy éreztem, ez jó muri lesz. A hapsinak gyönyörű fehér Cadillacje volt, az Americanában szállt meg, és egyszerűen tudtam, hogy fantasztikusan klassz lesz.

Én táncolni akartam menni, de a hapsi be volt rúgva, és annyira sietett, hogy menjünk fel a szobájába, hogy gondoltam, gyorsan kettyintünk egyet, és majd aztán megyünk el táncolni. Hát az a strici nem elkap egy óvatlan pillanatban, és összekötözi a kezemet a hátam mögött? Amikor elkezdek küszködni vele, a lábomnak esik, és összekötözi a bokámat. Hé!, mondom neki, minek kell ezt csinálni? Én benne vagyok a játékban. De ő azt mondja, hogy ő így szereti, és a feleségét nem tudja rávenni, hogy így csinálja.

Most már könyörögni kezdek neki. Kérlek, ne, mondom. Nem bírom elviselni, ha bántanak. Aszongya, szeretni fogod, szivi. Aszongya, ettől nagy lesz neki, és tudja, hogy a nők tulajdonképpen imádják, ha megbüntetik őket. Te meg vagy őrülve, mondom neki. Nekem semmi szükségem nincs büntetésre. Könyörögjél csak, mondja. Aztán kihúzza az övét a nadrágjából, és kettőbe hajtja, ki akarja porolni a seggemet. Ezt ne csináld, figyelmeztetem. Nem tudod, hogy ez mire vezethet. De csak elkezd verni. Mármost mikor fájdalomról van szó, én egy gyáva alak vagyok. Egyszerűen nem bírom elviselni. Így aztán kereket oldok.

– Mi történt?

– Igazából nem is tudom, mert ahogy mondtam, én megléptem. De Derry később elmesélte nekem, hogy Jinx kijött, és kiszabadította a kezét meg a lábát. A hapsi a kórház intenzív osztályán kötött ki, Larrynek meg új állást kellett keresnie. Attól fogva Jinx egyfolytában vadászik Larryre.

– Jól van, Bella, köszönöm. Nagyon sokat segített. Igazán nagyra értékelem a segítségét.

– Magának akármikor, nagy fiú… – indította be vihogva a Mae West-hangját.

– Bella, most azt szeretném, hogy *menj vissza a sötétségbe.* Amikor ötig számolok, előjön Sally, és annyira fog visszaemlékezni ezekből a beszélgetésekből, amennyire akar.

Számolt, Sally kijött, körülnézett, és tüstént elkezdett egész testében reszketni.

– Ez a fejfájás, dr. Ash. Nem tehetek róla.

– Emlékszik valamire, ami ma ebben a rendelőben történt?

Sally kábultan nézelődött. – Én csak bejöttem ide, aztán leültem, nem?

– Elfeketedett maga előtt a világ, Sally. Semmire nem emlékszik, ami ez alatt a tudatkiesése alatt történt?

– Nem. Soha nem emlékszem semmire.
– Ezen majd még dolgoznunk kell – mondta Roger. Aztán elmesélte neki, amit Nolának meg nekem már elmondott arról, hogy kommunikációs összeköttetést kell kiépítenünk egymás közt. – Ez az egyetlen módja annak, hogy áttörjük az amnéziát.
Sally a fejét rázta. – Ne haragudjon, dr. Ash. Maga egyre ezekről a többiekről beszél nekem, és én megpróbálom elfogadni a gondolatot. De azt hiszem, mélyen, belül, a szívem mélyén nem hiszem el igazán. Ne haragudjon.
Remegett az ajka, majdnem elsírta magát.
– Nincs szükség bocsánatkérésre, Sally. Más pszichiáterek, akik többszörösen hasadt személyiségű páciensekkel dolgoztak, már régen felfedezték, hogy a páciens első védelmi vonala a kezeléssel szemben majdnem mindig a tagadás. Ezért csöppet sem vagyok meglepve, amiért nem hiszi el. De fel kell rá készülnie, hogy valamikor a közeli napokban szembe kell néznie azzal, hogy a többiek is léteznek.
– Meg fogom próbálni, dr. Ash, de ez nagyon nehéz.
– Jusson eszébe, Sally, hogy ezeknek a védelmi vonalaknak a kiépítése egész életén át tartott. A falak nem fognak csak azért leomlani, mert megfújjuk rájuk a harsonáinkat.
Hazafelé egész úton mozgott az ajka. Az emberek utánafordultak, megbámulták, de csak én hallottam, mit mondogatott újra meg újra, némán, gondolatban. „Nincsenek mások. Csak én vagyok. Én vagyok az egyetlen. Nincsenek mások. Csak én vagyok. Én vagyok az egyetlen. Nincsenek mások…”
Atyaisten, de letörtem ettől.

Hét

Néhány hétig ezután simán mentek a dolgok. Én elnézést kértem Toddtól a kiszámíthatatlan hangulataimért, amire azt mondta, hogy nincs szükség bocsánatkérésre. Sally járt a kezelésre, Bella és Nola meg problémák nélkül jöttek-mentek rövidebb időszakokra. Jinx lapított. Én végeztem a munkámat, és már kezdtem azt remélni, hogy a dolgok ilyesformán állandósulhatnak, és talán nem kell csakugyan összeolvadnunk. Ha már nem lehetek én az igazi személyiség, ami a legjobb volna, akkor ez is jó lesz.
Aztán egyik este zárás után, amikor kifelé indultam a Sárga Keramitkockából, Todd megállított. Kivette az összerágcsált fogpiszkálót a szájából, és azt mondta: – Tudom, hogy holnap szabadnapos, Sally, de szeretnék magától kérni egy szívességet.
– Mondja – feleltem.
– Ugye, tudja, hogy az ügetőversenyek idején propagandakampányokat szoktam rendezni a New York-i pályán, a különleges rendezvények igazgatójának?

Bólintottam.
– No szóval, a háborús hősök emléknapján, az utolsó futam előtt mindig beöltöztetünk egy csinos csajt zsokénak. Tudja: selyemdressz, sisak, autószemüveg. Elnevezzük „Betty Wynns”-nek. Az a lány, aki ezt rendszerint csinálja, most telefonált, hogy beteg, és Eliot fölvetette, hogy maga esetleg beugorhatna helyette.
– Mit kellene csinálnom?
– Betty Wynns csak feszít peckesen egy guruló dobogón, amit az utolsó futam előtt végigvontatunk a pályán, elénekel egypár dalt… akármit, amihez csak kedve van… és kihúzza a díjnyertes jegyszelvényeket a szerencsekerékből. Ötven dolcsi van a dologban magának.
– Hé, szívességért nem kell fizetnie.
– Egy frászt, ez hozzátartozik az üzlethez. A pályaigazgatóság fizeti. Kinn töltenénk az estét a pályán, én közben megmutatnám magának a szerkentyűket. Az egész felvonulás nem tart tovább negyedóránál.
– Benne vagyok – mondtam.
Megdörzsölte a száját, de közben engem figyelt. – Biztos benne, hogy ez oké? Úgy értem, nem valami olyasmi, ami kiválthat egy hangulatváltozást?
Nevettem. – Csak szóljon, mikor gyúlnak ki a reflektorok, és megtartom az előadást. Jó heccnek látszik.

Todd másnap este hatkor értem jött legújabb típusú fekete Lincoln Continentaljával, aztán úgy vizsgálgatott, mintha azt próbálná pszichológiával kiszimatolni, ki is vagyok. Elég közel is került az igazsághoz.
– Hahó – mondtam, végigfuttatva a kezemet a kocsi gesztenyebarna belső bőrborításán –, ezt én is meg tudnám szokni.
– Pont ez a probléma – mondta, miközben behajtott a Central Park Sixty-sixth Street-i bejáratán. – Miután hozzászokik az ember, ez is csak szállítóeszköz, semmiben nem különbözik az ütött-kopott öreg Chevrolettől, de még mindig fizetni kell utána a vaskos részleteket.
– Akkor miért vette meg?
– Ha az ember góré, őriznie kell a látszatot.
Lassan ráhajtott az FDR sztrádára, és elindult a Queensboro Bridge felé. Élveztem a kocsikázást, és egy darabig csak hülyéskedtünk, aztán egyszer csak azt mondta: – Sally, én…
Tudtam, hogy most az én hangulataimra akar rátérni, így gyorsan elébe vágtam. – Nehéz elhinni, hogy maga radikális volt egyetemista korában.
– Miért?
– A háborús években mélységesen felnéztem a legtöbb idősebb diákra. Mindig csodáltam azokat az idealistákat, akik elsősorban az ügyért lelkesedtek, és nem érdekelték őket az anyagiak. De akik tiltakoztak, azok nem akartak a győztes

oldalon állni. Azt akarták, hogy Amerika veszítse el az általuk igazságtalannak tekintett háborút. A szerencsejátékosok egészen mások. Ők nyerni akarnak.
– Ebből is kiderül, hogy maga milyen keveset tud a szerencsejátékosokról – mosolygott Todd. – Ahogy az egyszeri ember mondta: „Nem az az érdekes, hogy nyersz-e vagy vesztesz, hanem az, hogy hogyan játszod le a partit.” A szerencsejátékos számára nem a nyerés számít, hanem az akció, az izgalom.
– Mikor kezdett el játszani?
Todd maga elé meredt, és a kocsi hirtelen száznegyvenre gyorsult fel. – Amennyire vissza tudok rá emlékezni – mondta –, a város nyugati felén, a West Side-on születtem… a Pokol Konyhájában. Centekben és tízcentesekben tanultam meg pókerezni.
– Már kissrác korában játszott?
– A szerencsejáték volt az életem, míg csak a Columbiára nem mentem. De akkor is a rabja maradtam. Jöttem-mentem, perselyeztem különféle jogvédelmi alapokra vagy a Hanoi Segélyre, de folyton azt mondogattam magamban, hogy ezt a pénzt én meg tudnám duplázni vagy háromszorozni egy kockajátékban vagy a lóversenyen. A jó ügy érdekében a Szerencse Istenasszonyának rám kell mosolyognia, gondoltam.
– Na és, magára mosolygott?
– Egy darabig. Egyszer volt egy szerencsés szériám, majdnem három hétig tartott, és akkor mindenki azt hitte, hogy az egész mozgalomban én vagyok a legnagyszerűbb pénzalapgyűjtő.
– És amikor veszített?
– Akkor a kárhozottak kínjait szenvedtem el, de tovább kellett játszanom, esélyt kellett adnom Fortuna kerekének, hogy felém forduljon.
– És amikor nagyokat nyert?
– Életemben akkor történt velem a legjobb dolog, amikor hagytam, hogy Eliot rábeszéljen, fektessem be a nyereségem egy részét a Sárga Keramitkockába. Ha az nincs, mindenemet elvesztettem volna.
– És hol léptek be a Névtelen Szerencsejátékosok?
– Miután beletettem a pénzemet a vendéglőbe, vesztő szériába kerültem. Ez elvitte az egész összegyűjtött pénzemet, majdnem tízezer dollárt. Pánikba estem. Pénzre volt szükségem, de Eliotnak nem volt annyi dohánya, hogy megvásárolja a részesedésemet. Aztán rábeszélt, hogy lépjek be a Névtelen Szerencsejátékosok közé. Hat hónapja nem nyúltam kockához, nem kártyáztam pénzben, és nem tettem fel pénzt egy lóra vagy egy kutyára.
A vállára tettem a kezemet, mert vérzett érte a szívem. El tudtam képzelni, min mehetett keresztül, és ugyanazt a gyötrelmet éreztem, amin neki kellett keresztülmennie, hogy legyűrje az elmének ezt a betegségét.
– No és ez a pálya? – kérdeztem, amikor befordultunk a fenntartott magánparkolóba. – Ez nem jelent kísértést?

– Ez egészen más – mondta. – Amit itt csinálok, az nem szerencsejáték. Itt nem a saját pénzemről van szó.

Látta, hogy nem hiszek neki, de csak nevetett. – Pár perc múlva majd meglátja.

Nem a tribünök vagy a klubház bejáratán át, hanem egy különleges bejáraton mentünk be. Az őr biccentett, és üdvözlésül a sapkájához emelte a kezét. – Jó estét, Mr. Kramer.

A személyliftet kezelő öreg néger is fejet hajtott, amikor beléptünk. A turflap kipreparált példánya volt a kezében.

– ’Stét, Mr. Kramer – kukkantott föl belőle. – Mit szólna az első futamban India Hercegéhez?

– Utoljára még a totalizatőrt se hozta be, Jason.

– Aha – mondta Jason, és megvakarta a fejét a ceruzacsonkkal, amivel bejelölte a tippjeit a turflapra. – De akkor sáros volt a pálya. Máma gyors lesz. Asziszem, ráteszek egy kettest. Azt hallottam a zsokék öltözőjének a takarítónőjétől, hogy ez a zsoké aszonta neki, meg fogja nyerni az első futamot.

– Jason, maga elég régi bútor itt ahhoz, hogy jobban tudhatná.

– Aha, rendszerint rá se hederítek az ilyen tippekre, de ma reggel csak-csak eszembe jutott ez a ló. Arról az indián hercegről álmodtam, aki a születésnapján aranyban kapta meg ajándékba a saját testsúlyát. Arra gondoltam, hogy ez nem lehet véletlen.

– Jason, a maga kétdollárosáról van szó. Szerintem tökmindegy, hogy veszíti el, így vagy úgy.

– Nem beszélt maga mindig így, Mr. Kramer.

– Maga is tudja, hogy milyen mélyen voltam, Jason. Hosszú az út fölfelé, és nem hiszem, hogy sok további esélyem volna.

– Hát, én nem másztam bele olyan csúnyán, mint maga, Mr. Kramer – mosolygott Jason. – Néha megteszek egy kettest, akkor is csak a hecc kedvéért.

– Tartsa magát ehhez, Jason, és akkor nem lesz szüksége a hecc kedvéért a Névtelen Szerencsejátékosokra.

Mire a tribün tetején megállt a lift, és Jason kiengedett bennünket, rájöttem, hogy mindannyiunknak megvan a magunk saját pokla.

– Milyen a szerencsejátékosok pokla? – kérdeztem Toddtól. – Vesztes tikettek tüzén sülnek? Vagy az örökkévalóságig négykézláb kell csúszkálniuk a nyertes tikettet keresve, ami kiesett a lyukas zsebükből?

Miközben a tribün teteje felé igyekeztünk, Todd lenézett az ovális versenypályára. A reflektorok fénye visszatükröződött a zsokék parádés selyemdresszéről. – Minek kellene ezt találgatni, amikor itt van? Számomra ez a szerencsejátékos pokla: amikor ő maga nem vehet részt a játékban.

Ahogy végigballagtunk a tribünön, egy csomó ember integetett Toddnak: tikettpénzárusok a kasszákból, takarítók, árusok a büfés standokról. Úgy látszott, hogy mindenki ismeri és szereti. Amikor keresztülmentünk a sajtóirodában, több sportújságíró is üdvözölte. Visszaintegetett nekik, és megnézte az óráját.

– Még van egy negyedóránk az első futamig – mondta. – Itt az ideje, hogy bemenjünk Stanhez. – Egy kis szobán keresztül odavezetett a külső lépcsőhöz, amely a versenybemondó páholyához vitt.

A csigalépcsőn fölmentünk a csupa üveg és acél megfigyelőpáholyba. Az üvegajtó mellett bombacsinos barna csaj ült, a *Vallomások a filmvilágból* friss számát olvasta. Amikor az üvegajtón át meglátta Toddot, semmi jelét nem adta annak, hogy megismerné, de odanyúlt, és kinyitotta a reteszt, hogy beengedjen minket, aztán visszabújt a magazinjába.

– Ő Holly – mondta Todd –, Stan barátnője. Két évvel ezelőtt szépségversenyt nyert, ő lett a Miss Englewood.

A páholynak a versenypályára néző túlsó végében Stan meg a kisegítője már ott ültek egy asztalnál a mikrofon mögött. Stan távcsövön nézte a pályán körbeparádézó lovakat.

– Gyors lesz ma este a pálya – mondta Todd.

Stan fölnézett. Kisfiús pléhpofa arcával olyan volt, mint egy szomorú szájú, fehérre mázolt bohóc. Bólintott, előszedett egy csuklószíjas, erszény méretű bőrtáskát, kinyitotta a cipzárját, és kihúzott belőle egy köteg, gumiszalaggal körülfogott százdollárost. Odanyújtotta Toddnak, aki megszámolta őket, húsz darab volt, aztán visszatette rájuk a gumiszalagot, és bedugta a köteget a nadrágzsebébe.

– Lesz az első futamban valami? – kérdezte.

Stan fölemelte a látcsövét, és az ügetőlovakat tanulmányozta. A lovak mostanra már megkerülték a pályát, és visszafelé tartottak a bokszba.

– Nem. Négy jó ló indul… túl szoros a fogadáshoz. Megvárjuk a második futamot. Szólj majd föl. – Stannek kemény és közönyös volt a hangja, illett a pléhpofájához. Miss Englewood csak annyi időre nézett föl a képeslapjából, amíg kiengedett minket, aztán bezárta mögöttünk az ajtót.

– Mi volt ez? – kérdeztem, Todd nyomába eredve a csigalépcsőn.

– Stan huszonhat éves – mondta Todd –, és egyike a legfiatalabb lóversenybemondóknak, és az egyik legjobb hendikepszakértő a szakmában. Nem sokan vannak, akik tudják, hogy a bemondói munka csak mellékes. Az igazi pénzt azzal keresi, hogy országszerte ott van a galoppon meg az ügetőn.

Kezdett a dolog derengeni. – És maga teszi meg a tétjeit…

Todd mosolyogva bólintott. – Neki nem illik fogadnia ott, ahol ő jelenti be a versenyeket. Öt százalék jutalékért én intézem a fogadásait. Vagy itt, vagy telefonon, a bukmékeremmel. Mivel én nagy játékos hírében állok, rám senki nem gyanakszik… senki olyasvalaki, aki számít.

Amikor kiszálltunk a liftből, a pincér egy asztalhoz vezetett minket a közvetlenül a célvonal fölött lévő VIP teremben, aztán fölvette a vacsora- és italrendelésünket, és odahozta nekünk a turflapot, különféle hendikep- és más tipptáblázatokkal.

– Nem valami jó érzés nekem, hogy ennyi pénzt költ rám – mondtam, amikor kihozták az italokat.
– Ezért nem számolnak föl semmit – rázta a fejét mosolyogva Todd. – A pálya fizeti a cehet. Ez is hozzátartozik a ma esti kedvezményekhez.
– Hát akkor az izgalmas estére – emeltem meg a konyakos ballonomat.
Todd hozzákoccintotta a poharát. – A legizgalmasabb és leglenyűgözőbb nővel, akivel valaha találkoztam. – Igazán nagyon kedves volt, nagyon közel is éreztem hozzá magamat ekkor. Mint egy igazi jó barát.
Ekkor megszólalt Stan hangja a hangszóróból. El se tudtam hinni, hogy ez ugyanaz a hapsi. Az első futam indításának időpontját mély, dús, nazális hangon jelentette be.
Jó néhány ember bejött közben a VIP terembe, és a jelek szerint mind ismerték Toddot.
– Választott lovat Stan az első futamra? – kérdezte egy óriás szivart pöfögtető pirospozsgás férfi, akinek három ujján is briliánsgyűrűk villogtak.
Todd megrázta a fejét. – A második futamra valószínűleg lesz majd valami tippje.
– A francba! – mondta a férfi. – Azt reméltem, hogy kiszúrja nekünk az elsőre a nyerőt.
Todd a markomba nyomott egy húszdollárost. – Ez minek?
– Hogy fogadjon vele.
– Azt hittem, az első futamban nem fogadunk.
– Stan meg én nem. Tudja, Stan se szerencsejátékos. Ő hendikepszakértő, és ahogy mondta, ez nagy különbség. Aki ért a hendikephez, az csak nyerőre fogad. A szerencsejátékos az izgalom kedvéért játszik… nyer vagy veszít. Így hát csak maga játszik. A maga izgalma talán bennem is fel fogja dobni az adrenalint.
– Melyikre fogadjak?
– Hát ott van Jason tippje, az India Hercege.
Föltettem a húsz dollárt nyerőnek India Hercegére. Todd remekül szórakozott rajtam, ahogy ugrabugráltam és üvöltöztem, de hiába, India Hercege kiesett a ritmusból, és utolsóelőttinek futott be.
Közvetlenül a második futam előtt Todd egy vörös telefonon felszólt Stannek. Amikor letette a kagylót, odanyomakodott melléje a szivaros hapsi a három gyűrűjével. Odajött még három másik, gazdagnak látszó pofa is.
– A másodikban Real McCoy – mondta Todd. Mindegyik hapsi Todd markába nyomott egy húszast. Amikor kimentek, és odaadták a pénzt Jasonnek, hogy tegye meg a tétjüket, Todd a markomba nyomta az egyik húszast. – Látja? Itt könnyen jön a pénz. Menjen, és tegye föl Real McCoyra.
Odamentem a pénztárhoz, és egyre az a nóta járt a fejemben a *Dörzsölt fiúk és babák*ból… „Van itt egy ló, nem gebe, Paul Revere a neve…” Todd az ötvendolláros pénztárnál állt, és Stan tétjeit tette meg.

A startharangtól megborzongott a hátam, és amikor elindultak, olyan hangosan visítoztam, mint még soha életemben. Real McCoy egészen az utolsó kanyarig a harmadik helyen maradt, aztán nekilódult, és a célfotó döntött: nyertünk. A ló öt az egyhez fizetett. Beváltottam a tikettjeimet, és leszámolták a pénzt. Reszkető kézzel gyorsan belegyömöszöltem az erszényembe. Ez ám az élet! Todd négy ötvendolláros tikettet váltott be Stannek.

– Ez tulajdonképpen a magáé – kínáltam oda Toddnak a nyereséget.

Csak a fejét rázta. – Ez azt jelentené, hogy játszom. Mit szólnának a barátaim a Névtelen Szerencsejátékosoknál?

Stan következő lova csak harmadiknak futott be, de még három jó totalizatőrös tippje volt, és a nyolcadik futamra már négyszázhetven dollár harmincöt centet nyertem.

– Kire fogadjak a következőben? – kérdeztem.

Todd a fejét rázta. – Stan kihagyja az utolsó két futamot. Túl sok jó ló indul. Amellett magának dolga is van.

Csak akkor jutott eszembe, hogy miért is vagyok itt. Be kell avatnom Bellát a buliba, nehogy elszúrja. Idegesen néztem körül. Túl sok ember nyüzsgött körülöttünk. – Van itt valami hely, ahol pár percig egyedül lehetek?

– A versenytitkár irodája mellett van egy öltöző. Ott vannak a kosztümök is. Odaadom Stannek a pénzét, aztán visszajövök magáért.

A pöttöm öltözőben belebújtam a kék-vörös selyem zsokétrikóba, megigazítottam a hajam a tükör előtt, és bedugdostam a pénzt a melltartómba, aztán előhívtam Bellát. Elmagyaráztam neki, mi az ábra.

Megsértődött. – Hogy én ebben a micsodában táncoljak? Sisakban és autószemüvegben? Nem vagyok én bohóc!

– Ide figyelj, Bella, én megígértem Toddnak.

– Ha ígérted, csináld is meg.

Kopogtattak az ajtón. – Minden rendben?

– Aha. Mindjárt jövök.

– A hajtó már várja magát.

– Oké – mondtam. Aztán Bellához fordultam. – Mondok neked valamit. Rüsztolom veled a nyereményemet. Négyszázhetven dollárt nyertem.

– Ide a felét. És az este további része az enyém, nem fogsz félrelökni.

– Hé, ez rablás fényes nappal.

– Szó sincs róla, *ez show business*. Ha nem tetszik, szerződtess valaki mást.

– Oké. Oké. A figurát Betty Wynnsnek hívják. – De mielőtt átadtam volna neki a terepet, még jól megjegyeztem magamnak, hogy ezt egyszer még lekvittelem. De úgy, hogy Bella ne hallja.

Bella megnézte magát a tükörben, fölkent a szájára még egy kis rúzst, aztán a nyakára tekert egy vörös selyemsálat, amit az öltözőszekrényben talált.

A hajtó meg Todd az öltöző előtt várták. Bella odasurrant Toddhoz, és óvatlanul szájon csókolta. – Még látjuk egymást, szivi.

– Jesszusom – suttogta Todd.

– Betty Wynns is én leszek – vihogott, aztán a fenekét riszálva elindult a hajtó után.

A hajtó, egy Paco nevű, jóképű Puerto Ricó-i fiatalember, odavezette a fehér teherautóhoz, amire a virágokkal borított dobogó fel volt szerelve. A magas színpadon *sulky,* ügetőkocsi állt, előtte egy faló meg a belépti jegyek szelvényeivel teli dróthálóból készült szerencsekerék.

– Tudja, mit kell csinálni? – kérdezte Paco.

Bella közben már fölmászott az ügetőkocsiba, és kézbe vette a gyeplőt. Megint Mae Westet utánozta. – Én mindig tudom, mit köll csinyáni – mondta.

– Oké – mondta a fiú nevetve. – A vezetőfülkében is van egy mikrofon. Be fogom magát jelenteni, és megadom a hangot. Csak annyit kell csinálnia, hogy elénekel egy-két dalt… amit csak akar… és integet a fasziknak, amíg én nagyon lassan háromszor ide-oda hajtok a tribün előtt. Aztán középen leállok, maga meg csinálja a dolgát.

Amikor a teherautó behajtott a pályára, a tömeg integetni és tapsolni kezdett.

– Hé, Betty Wynns!

– Hé, fogadom, hogy vesztesz!

– Énekelj nekünk egy dalt, Betty!

– Valódiak ezek a csöcsök?

– Betty elveszti őket a pályán!

– Hé, Betty, add ide reggelire!

Amikor a tribün közepénél megálltak, Betty fogta a mikrofont, és elénekelte a „Camptowni verseny”-t. A közönség elismerően ujjongott.

Az első szám után Paco megköszönte a közönségnek, amiért eljött a New York-i Ügetőpályára, aztán bejelentette, hogy most pedig Betty Wynns ki fogja húzni a nyertes jegyszelvényeket a vezetőfülke hátára erősített szerencsekerékből. Egyenesen a tribünnel szemközt állt meg a teherautóval. Közben a tévéhíradók kamerái egész idő alatt Bellára szegeződtek.

– Az enyémet húzd ki, Betty!

– Hé, Betty, rajtam akármikor lovagolhatsz!

Bella integetett, levette az autószemüveget, aztán megforgatta a dróthálóból készült szerencsekereket, és összekeverte a szelvényeket.

– Ha a nyertesek jóképű fiúk – mondta –, mindegyik kap ráadásul egy puszit. – A tömeg újra felüvöltött gyönyörűségében.

Bohóckodott és viccelődött, játszott a közönségnek. Amikor meglátta a tévékamerát, megnedvesítette az ajkát, és szexi, Marilyn Monroe-s hangon belesuttogott a mikrofonba: – De hát az reméltem, lesz itt egy szereposztó dívány is, ahol megmutathatom, mit tudok. – Megriszálta magát, a tömeg ujjongott.

Kihúzta az öt nyertes szelvényt. Az első három nyertes férfi volt, őket meg is csókolta. Aztán amikor a húzás véget ért, elénekelte „A szívem a papáé” című dalt, amire vastapsot kapott. Egy csomó fiatalember átugrott a kerítésen, és beözönlött a pályára. Paco elhajtott a teherautóval a tribün elől, de vagy fél tucat pályaőrnek kellett visszaterelni a tömeget, hogy le lehessen futni az utolsó futamot.

– Óriási volt – mondta neki Todd, amikor Paco hátrahajtott a kifutók bejáratához. Erre Bella hosszan és erősen újra megcsókolta.

– No menjünk – mondta Todd.

– Hová?

– Átöltözni. Aztán meg majd hazaviszem.

– Fogadni akarok az utolsó futamban.

– Stan semmit nem szúrt ki az utolsó futamra.

– Stan kicsoda?

Todd hosszú ideig csak nézett rá, aztán megcsóválta a fejét. – Újabb hangulatváltozás. Maga az a másik. Sejtettem.

– Micsoda másik?

– Aki elment táncolni Eliottal, akinek Bella a beceneve.

– Maga leleplezett, szivi – veregette meg a hátát Bella. – De most hadd bújok ki ebből a hajtógöncből. Alig várom, hogy mehessek.

Amíg átöltözött, beszéltem a fejével. Megmondtam neki: azt akarom, hogy szálljon ki.

– Kötöttünk egy alkut – mondta.

– Neked adom az egész négyszázhetven dollárt.

– Ki akarsz fizetni? Én mentem ki, én énekeltem, én játszottam. Nekem jár a pénz is meg a kimenő is.

– Meg fogod ezt még bánni, Bella.

– Na és akkor mi van? Kötöttünk egy egyezséget. Én nem engedlek ki belőle.

Nem tehettem semmit. Todd kinn várt az öltöző előtt. – Ne tegyen fel túl sokat az utolsó futamban. Stan szerint túl szoros a verseny.

– Ez Stan problémája, nem az enyém.

Odament az ötvendolláros pénztárhoz, és feltette mind a négyszázhetven dollárt, *zig*-re, Sulky Salre. Azt hitte, ez egy fantasztikusan jó megérzés. Sulky Sal negyediknek jött be.

– Hát ez izgalmas volt – mondta Toddnak, és csábítóan nyújtózkodott egyet.

– Maga aztán tud veszíteni – mondta neki Todd.

– Mindig ugyanazt mondom a pénzről, amit a férfiakról: „Könnyen jött, könnyen megy.”

Todd hazavitte a kocsiján, és Bella meghívta egy pohár italra.

Amikor fölfelé mentek a lépcsőn, már átkoztam magam, amiért ostoba módon úgy alkudtam vele, hogy az esté hátralévő részére nem küldöm vissza. Attól

féltem, hogy rá fog hajtani Toddra, és Jinx megint elszabadul. Jinx nem volt benne az alkuban, de Bella erre nem gondolt.

Ekkor eszembe jutott egy ötlet. A többiek közül senki nem kötött alkut vele, így valamelyikük félrelökheti. Nola esetleg bonyodalmakat okozhatott volna, úgy döntöttem hát, hogy a legjobb lesz, ha Sally veszi át a dolgokat. Neki persze halvány fogalma sem volt semmiről.

Bella bement a hálószobába, hogy valami kényelmesebb göncöt vegyen magára, amíg Todd megkeveri az italokat. Ekkor közbeléptem, és előkecmergett Sally, azon töprengve, hogy most meg mi a fene van.

– Ez nem igazságos… – kezdte mondani Bella, de addigra már el is tűnt. Sally éppen az új rózsaszín fürdőköpenyét kanyarította magára, amikor zajt hallott a nappaliból. Megrémült, és bekukucskált az ajtórésen. Látta, hogy Todd pohárral a kezében éppen bekapcsolja a tévét.

– Hé – kiáltotta a férfi –, lehet, hogy benne lesz a késői híradóban!

Sally lassan kecmergett elő, mert megpróbálta megfejteni, hogy Todd miről beszélhet. – Miért lennék én benne a híradóban?

– Hát nem látta a kamerákat lenn a pályán?

Sally kábán bámult. – Mit keres maga itt? És mi köze a kameráknak a pályán énhozzám?

– Ó, nem! – csapta le a poharát Todd, és felkészült a menekülésre. Az ajtó felé hátrált. – Az isten verje meg, most melyik maga?

– Nem tudom, Todd, mit akar ezzel – meredt rá dühösen Sally. – Egész nap ki se tettem a lábam a lakásból.

– Nem? – mutatott rá Todd a képernyőre. – Akkor magyarázza meg ezt!

– …és ma este – mondta a bemondó – az emberek pompásan érezték magukat a New York-i Ügetőpályán a díjkiosztáson, és nem más szórakoztatta őket, mint maga Betty Wynns, aki ma egészen kivételes formában volt.

A kamera közelre svenkelt, és Sallynek elkerekedett a szeme, amikor meglátta önmagát.

– Atyaisten!

– Ha maga egész este itthon volt, akkor ez kicsoda?

– Én vagyok… – lihegett Sally. – De nem emlékszem…

Nézte, ahogy Bella táncol, hallgatta, ahogy énekel és jópofáskodik. Könnyek csurogtak végig az arcán. – Ez nem én vagyok. Ez nem lehetek én. Nem emlékszem.

Todd megpróbálta nyugtatni, de Sally elhúzódott tőle:

– Kérem, hagyjon magamra. Gondolkodnom kell. El kell ezt valahogy rendeznem magamban.

– Oké – állt fel Todd –, ha biztos benne, hogy nem lesz semmi baja. Nem számít, akármi történik, szeretném, ha tudná, hogy szeretem magát.

Amikor elment, Sally elzárta a tévét, aztán csak bámulta az elsötétedett képernyőt.

Nem mondhatta többé, hogy nem igaz. A saját szemével látta.
Kísérteties volt a csönd, és annyira gyötrődött, hogy megsajnáltam. Mintha valaki letépte volna az álarcot az arcáról, és hirtelen megláthatta a tükörben, mi történt azok alatt az évek alatt, amikor elveszítette az idő fonalát, és olyan dolgokért kárhoztatták, amelyekről tudta, hogy nem tette meg őket, hazugnak nevezték, és megbüntették; hallania kellett, hogy összesúgnak a háta mögött, és látnia kellett, ahogy az emberek körkörösen mutogatnak a mutatóujjukkal a homlokukra.
– Nem akarok élni! – sikoltotta.
„Élned kell”, mondta a hang.
– Ki vagy? Kinek a hangja ez? Te melyik vagy?
„Azért vagyok itt, hogy vigyázzak rád.”
– Többszörösen hasadt személyiség vagyok. Torz alak vagyok. Meg akarok halni!
„Most, hogy már tudod az igazságot, a gyógyulás útján vagy. Ne add fel.”
– Nem bírom elviselni ezt a poklot! Hagyjál meghalni!
Összetört egy poharat, és a cserepekkel elkezdte vagdosni a csuklóját, de a hang megállította.
„Most, hogy láttad Bellát, és megtudtad az igazságot, el fogod fogadni a többieket, emocionálisan éppúgy, mint intellektuálisan. Mondd el dr. Ashnek, és akkor haladni fog a kezelésed.”
Sally elájult.
Nem tudtam, honnan jött a hang. Valószínűleg mind bediliztünk.

A kórházi rendelőben a pénteki kezelésen Sally elmondta Rogernak, mi történt. Az orvos nyugtalan lett.
– Terveztem én, hogy összehozom magát a többi énjével – mondta –, de úgy gondoltam, hogy én is jelen leszek, amikor szembekerül az igazsággal. Soha nem képzeltem volna, hogy tévén fogja látni.
– Szerettem volna meghalni, dr. Ash. Soha életemben nem éreztem még ilyen rosszul magamat.
– Ez fájdalmas, de szükséges lépés a javulás felé vezető úton. Keresztültörtünk a tagadásán… az első védelmi vonalán… és most, amikor már kénytelen elfogadni a tényt, hogy csakugyan élnek más emberek is magában, elindulhat a közös tudat felé. Mihelyt mindnyájan megtanulnak kommunikálni egymással, képesek lesznek viszonylagos biztonságban funkcionálni. A legnagyobb veszély mindig az volt, hogy egyikük se tudta, mit csinálnak a többiek.
– Nagyon sajnálom, hogy meg akartam ölni magam, dr. Ash.
Az orvos néhány másodpercig elgondolkodva nézett rá. Aztán előrehajolt. – Ez nagyon aggaszt engem.
– Nem fogom többé megtenni.

– Nagyon kényes szakaszba értünk, Sally. Most igen nagy veszélyben van. Azt hiszem, talán az lenne a legjobb, ha most önként befeküdne ide a kórházba. Csak egy rövid időre, amíg létrehozzuk a közös tudatot.

– De miért? – hápogott Sally. – Én nem vagyok őrült. Azt mondta, nem vagyok pszichotikus.

– Persze hogy nem. De ahogy az előbb mondtam, a következő lépés kulcsfontosságú, és azt akarom, hogy a nap mind a huszonnégy órájában emberek legyenek maga körül arra az esetre, ha további emlékezetkiesések lépnének fel.

Sally a homlokát ráncolta, és megrázta a fejét. – De hát világéletemben voltak emlékezetkieséseim, mégse volt soha szükségem kórházra. Mit akar csinálni?

Az orvos előrehajolt, a két keze közé fogta Sally kezét, és a szemébe nézett. – Sally, mostanáig valahányszor hipnotizáltam, és magára bíztam, akar-e emlékezni rá, mindig tökéletesen amnéziásan ébredt. Olyan erősen blokálta a többieket, hogy nem jutottunk sehová.

– Mit fog csinálni? – kérdezte Sally. Rémület és félelem volt a hangjában.

– Hipnotikus parancsokat fogok adni magának, hogy emlékezzék rá, mi történik, amikor a többiekkel beszélek. Nemcsak hallani fogja őket Sallyként, hanem emlékezni is fog rá, mit hallott. El fogja kezdeni elfogadni őket.

– Nem akarom elfogadni őket. Csak meg akarok szabadulni tőlük.

– Ezt nem tehetjük. Most, amikor már tudomása van a létezésükről, és emocionálisan és intellektuálisan egyaránt tudomásul vette őket, össze kell hoznunk mindannyiukat. El kell kezdeniük közvetlenül kommunikálni egymással.

– Félek.

– Hát persze. Maga azért teremtette meg őket, mert szüksége volt rájuk, de aztán amnéziával védekezett a tudomásulvételük ellen. Hozzá fogunk látni ezeknek a káros védekező mechanizmusoknak a lebontásához, nyílttá fogjuk tenni az egészet, hogy mindnyájan együttműködhessenek. Emlékezzen csak rá: valamikor ők a maga képzeletbeli barátai voltak.

Sally letörölgette a könnyeit. – Igen, de soha nem gondoltam, hogy újra találkozni fogok velük.

– Ez az egyetlen út, Sally. Úgy tervezem, hogy csoportterápiába kezdek az összes személyiségével, és azt akarom, hogy itt legyen a kórházban, ahol állandó megfigyelés alatt lehet.

– És mi lesz az állásommal?

– Mondja meg Eliotnak és Toddnak, hogy egészségi okokból egy-két hét szabadságot kell kivennie. Nem kell belemennie a részletekbe. Itt meg majd én elrendezem magának a dolgokat.

– Megteszek mindent, amit csak mond – bólintott rá Sally.

Amikor kilépett a rendelőből, érezte, hogy egész teste megfeszül, és minden izma görcsösen összecsomósodik. Az jutott eszébe, hogy összecsomagol egy koffert, és megszökik. De tudta, hogy nem fog megszökni. Szembe fog nézni ezekkel a lidércnyomásos emberekkel, akik szerteszaggatják az életét. Ha

szemtől szembe találkozik mindnyájukkal, vagy meg fog gyógyulni, vagy bele fog halni.

MÁSODIK RÉSZ

Nyolc

A rákövetkező héten Sally felvételre jelentkezett a Városi Kórház Mentálhigiéniai Központjában. A második emeleten, a nyitott részlegben helyezték el, ami sokkal inkább emlékeztetett modern szállodára, mint kórházra. Mégis meg volt rémülve, félt az ápolónőktől, az idegen orvosoktól és a többi pácienstől, így aztán összepakolta a lelki kofferjét, és kikapcsolt. Én vettem át a dolgokat. A nagypofájú Duffy nővér időről időre bekukkantott a szobámba, néha az éjszaka kellős közepén ébresztett fel. Mindig azt kérdezte, hogy ki vagyok. Tudtam, hogy nem hisz nekünk, ezért nagy színjátékot rendeztem: mondtam neki egy csomó új nevet, és további személyiségeket színleltem. Csudára izgalomba jött, amikor azt mondtam neki, hogy négyéves vagyok, Louise-nak hívnak, és az anyukámat keresem. Egyik délután meg azt mondtam neki, hogy én vagyok az a Martin Kosak, aki kirabolt Tucsonban egy bankot. Duffy mindezt gondosan felírta.

A zöld növényekkel teli napfényes nappaliban egy csomó kedves emberrel ismerkedtem meg, de amikor elterjedt a híre, hogy többszörösen hasadt személyiség vagyok, a többi beteg kezdett úgy viselkedni, mintha szörnyszülött volnék.

– Máma melyik vagy? – kérdezte tőlem egy ősz hajú öreg hölgy.

– A Hasfelmetsző Jack – feleltem. – És annak idején sok öreg hölgyet megerőszakoltam.

Erre aztán sietve eltotyogott. Tudom, hogy ez nem volt valami szép, de az ilyen ostoba kérdésektől fölmegy bennem a pumpa.

Összebarátkoztam Maryanne-nel, a dróthajú, pattanásos arcú lánnyal, aki egyre azt mondogatta, hogy milyen kedves és barátságos vagyok. Ahányszor csak bementem a nappaliba, és fölkuporodtam valamelyik szivárványszínű, habszivacs párnás heverőre, mindig odajött, és leült mellém. Nagyon szeretett pletykálkodni, én meg szívesen hallgattam, mert annyira élvezte, hogy ő az első, aki elmesélheti, mi újság, meg mert mind a ketten Roger páciensei voltunk.

A harmadik kórházi napomon, amikor egy csomó teszt után visszamentem a nappaliba – köztük volt az a tintapacnis, meg még valami, amit úgy neveztek, hogy „Kaliforniai Pszichológiai Leltár” –, fáradt és rosszkedvű voltam, csak pasziánszozni lett volna kedvem. De Maryanne odajött, és mellém húzta a székét.

– Nem akarom, hogy dr. Ash maradjon az orvosom – mondta.

Én csak raktam a kártyákat, föl se néztem. – Miért?

– Mindenki csak róla beszél. Mikor az asztalokat törölgettem a kávézóban, kihallgattam három orvos beszélgetését. Azt mondták, szeretnék kitenni a konzultánsok közül, de félnek, hogy emiatt bajba kerülnének. Az egyik diktátornak nevezte, és azt mondta, hogy ha dr. Ash egyszer eldönt valamit, akkor nem hallgatja meg a mások véleményét. Azt hiszi, mindent tud.

– Lehet, hogy tényleg mindent tud. – A pasziánszom befulladt, így hát csaltam, és lopva kiraktam a pakli aljáról egy ászt.

– Azt mondják, annyi időt tölt a te eseteddel, hogy nem foglalkozik eleget a többi pácienssel, és nekik kell helyette dolgozniuk. És igazuk is van. Több időt tölt veled, mint velünk többiekkel összesen.

– Na és? – reccsentem rá. – Ez azért van, mert belőlem öt van, belőletek meg csak egy.

Erre eltátotta a száját. – Hát beismered?

– Beismerem? Büszke vagyok rá. Ettől ötször olyan okos, ötször olyan szép és ötször olyan szexi vagyok, mint ti.

– Te rüfke! – villant rám a szeme. – Mindenki azt mondja, szimulálsz, csak hogy magadra vond a figyelmét, és elvedd az időt tőlünk többiektől.

– Hát persze – nevettem fel. – Igazából színésznő vagyok. Filmet fognak csinálni a többszörösen hasadt személyiségről, és gyakorlom a szerepet. Híres leszek.

– Te csak ugratsz. Nem veszel komolyan. Tudod, mit hallottam még? A nővérek azt mesélik, hogy a felesége fölakasztotta magát a kertjükben egy fára, mert nem bírta többé elviselni vele az életet.

– Rohadt hazug vagy, te pattanásos képű, olcsó kurva!

Azt hiszem, egy kicsit messzire mentem. De ott egye a fene, beleuntam, és torkig elegem lett belőle, hogy mindenki csak Rogert gyalázza. Maryanne hirtelen nekem esett, a kártya szétrepült, ahogy székestül hátralökött. Nagyot puffantam a földön, Maryanne meg máris rám vetette magát, és elkezdte a hajamat cibálni. Gondoltam, ezzel a girhes csajjal magam is elboldogulok, mert Jinx csak ránézne, és tüstént megölné. Nem akartam semmiféle bonyodalmat a kórházban.

Hemperegtünk a földön, el is szakította a ruhámat, de aztán félnelsonba fogtam, és ráültem. – El foglak kapni! – üvöltötte. – Meg fogod még bánni, hogy kikezdtél velem!

– Én kezdtem ki veled? Te voltál az, aki…

Mielőtt befejezhettem volna, lerántottak Maryanne-ről. A nagypofájú Duffy meg egy másik ápolónő hátrafeszítették a karomat, és elkezdték csavargatni. Maryanne fölugrott a földről, és gyomron rúgott, miközben ezek lefogtak. Három egy ellen, ez nem volt igazságos, így hát erősítésért folyamodtam.

Jinx villámgyorsan rúgott ki a lábával, egyenesen az állán találta el Maryanne-t, aki eszméletlenül esett össze. Aztán hirtelen elernyesztette magát, amivel mind a két ápolónőt meglepte. Meglazult a fogásuk, és Jinx kiszabadította a fél kezét. Az egyiket egy balegyenessel kapta el, a másikat egy jobbhoroggal. Hallotta a

sípszót meg a vészcsengőt, és látta, hogy a többi páciens a sarokban lapul, de csak kergette a két nővért. Véres volt a padló, és tudta, hogy nem az ő vérétől.

Duffy kiveszkölődött az ütőtávolságából, és megpróbált újra nekirontani, de Jinx leszerelte, belérúgott, és megharapta. Aztán kicsapódott a nappali ajtaja, és három férfi ápoló rohant be rajta. Az egyik kényszerzubbonyt hozott magával. Amikor körülfogták, eleresztette Duffyt.

– Gyertek csak, ti stricik! Majd elbánok én veletek!

Felfordult a gyomra a szájában lévő vértől, de most nem akart hányni. Nem szabad engednie, hogy elkapják.

A nagydarab ápoló megszorongatta. Megpróbálta tökön rúgni, de a férfi kivédte a rúgást a lábával, és még erősebben szorította.

– Te vadmacska – mondta nevetve.

– El ne ereszd, Toby. Mindjárt ráhúzom ezt a kombinét.

– Jesszusom, csak gyorsan.

Jinx megpróbált belekarmolni, de az ápoló elhajolt, és kitért előle. Végül aztán leteperték a padlóra, és ráhúzták a kényszerzubbonyt.

Miért hozták be a bolondokházába? Átkozottul rohadt egy trükk: diliházba csukatják, aztán beleviszik egy verekedésbe. Nagyon jól tudta, hogy ez nagy zűrt jelent.

– Azt hiszem, értesítenünk kell Ash dokit. Ez az ő istenverte problémája.

– Túlságosan kesztyűs kézzel bánik velük – bólintott a másik ápoló –, aztán nekünk kell belemászni a szarba. Nézd meg ezt a harapást. Valószínűleg megkapom a veszettséget.

Duffy fölkelt a földről. – Most már majd kézbe veszem – mondta. – És majd én fogom értesíteni a doktort. Csak segítsenek visszavinni a szobájába, és bilincseljék az ágyhoz. Mivel a doktor utasítást adott, hogy semmilyen körülmények közt ne adjunk neki Thorazint, pár napig bilincsben tartjuk, hadd térjen észre a szuka. Urai vagyunk a helyzetnek. Nincs rá semmi szükség, hogy a hét végén zavarjuk a derék doktort.

– Vedd úgy, hogy már meghaltál – vicsorgott rá Jinx. – Egy szép napon ki fognak engedni, akkor utánad megyek, és kitépem a szívedet.

Duffy jeges pillantást vetett rá, de leplezte a dühét. – Jól színészkedik, Sally. De ma túljátszotta. Lehet, hogy dr. Asht be tudja csapni, de minket többieket nem tesz bolonddá.

Félig vonszolták, félig cipelték, de odahurcolták Jinxet a szobájához, és belökték az ajtón. Hiába viaskodott, ráerősítették a bőr karpereceket és bokapántokat, aztán hozzákötözték az ágyhoz. Ettől dührohamot kapott. – Ott egye meg a fene – hörögte. – Különben se én kezdtem ebbe az istenverte verekedésbe. Mi a fenének maradjak itt és tűrjem el ezt a szarságot? Vedd vissza, Derry.

– Én aztán nem – mondtam. – Nem bírom elviselni, ha megkötöznek.

– Hát én megyek – mondta Jinx –, akkor add vissza a Tökfejnek.

Éreztem egy kis bűntudatot, mert a dolog egyáltalán nem Sally hibája volt. De inkább ő, mint én. Így hát csak figyeltem, amikor Jinx meglépett. Aztán az a furcsa érzés fogott el, hogy valaki más is ott figyel mellettem, pedig tudtam, hogy az nem lehet, hiszen én vagyok a nyomjelző, és én ismerek mindenkit. No, akárhogy is, amikor Sally előkerült, és rájött, hogy keze-lába az ágyhoz van kötözve, sikoltozni és nyöszörögni kezdett, és rángatta a bilincseit.

Ekkor kezdett el a hang újra beszélni hozzá, lágy, barátságos hangon. Azt mondta: „Nyugodj meg, Sally. Kárt teszel magadban, ha így küszködsz. Türelmesnek kell lenned. Bízzál dr. Ashben. Fenntartás nélkül hinned kell neki, és meg kell ismerkedned a többiekkel. Teljesen egyetértek vele: valódi veszélyben vagytok mindnyájan, ha nem teszünk gyorsan valamit."

Gondoltam, ez a diliház kezd mind a kettőnknek az agyára menni. De Sally megnyugodott, miközben hallgatta. Aztán bólintott, és csak feküdt nyugodtan. Nem fog ellenállni, nem fog viaskodni. És akárki tette is ezt vele, talán vissza fog jönni, és le fogja róla venni a bilincseket.

Megpróbálta kiüríteni az agyát, de amikor ez nem ment, elkezdett a valódi apjáról, Oscarról, a postásról gondolkodni, aki a nagypapa halála után eltűnt.

Most vissza tudott emlékezni az arcára, amelyet annyit keresett. Milyen gyakran kutatott utána a város utcáin kóborolva, mennyit kereste azt a szomorú, nehéz szemhéjú szemet, amely miatt Oscar alvajárónak látszott, a postástáska cipelésétől a hosszú évek során meggörnyedt vállat (de álmaiban ő volt az álomhozó ember, ha a táskája levelek helyett álomhomokkal volt teli, ahogy játszani szokták, amikor lefekvéskor tündérmeséket mondott neki). És hallotta a csintalan nevetését, mintha álmában kuncogna. Vagy az ő álmában nevetett?

Biztos volt benne, hogy az eltűnése csak áprilisi tréfa, és egy szép napon odalép majd a háta mögé az utcán, befogja a szemét, és azt mondja: – Április bolondja, Silly-Sally. – Vagy rámutat valamire, és azt mondja: – Nézd csak ott azt a kacsát! – Ő meg odanéz, és az apja csúfolkodva dúdolja neki: – Becsaptalak! Becsaptalak! Bekaptad a döglött halat!

Mindig viccelődött, és játszott a szavakkal, amikor magával vitte a kézbesítőútjára. – Nézd már azt a kutyát, két farka van! – Aztán meg: – Április bolondja! Május szamara!

Azok a szomorú szemek, amikor reggel fölébresztette, hogy iskolába kell menni. – Föl kell kelni, Csipkerózsika. Ugye nem akarod, hogy megharagudjon rád a tanító néni?

Mindig Oscar tartotta számon neki az időt. Miért rohant el aznap, miért szállt fel a vonatra, és miért hagyta ott őt az állomáson? Annyira lekötötte volna a gondolatait a kézbesítés, hogy megfeledkezett róla, arról, hogy vele van? Zokogott, amikor a rendőr rátalált a peronon, és bevitte az állomásépületbe, felhívni az anyját, hogy jöjjön érte.

És aztán, amikor ő meg anya kimentek az állomásra, kitölteni az eltűnést bejelentő űrlapot. De hát hogy tűnhetett el Oscar? Hogy veszhetett el? Valahol

lennie kellett. Sally tudta, hogy már réges-rég elveszett valahol a saját gondolatai közt. Amikor felébredt, minden reggel ott látta: egyedül ült a reggelizőasztalnál, és úgy meredt a semmibe, mintha tüstént le akarna csukódni a szeme. És amikor már biztos volt benne, hogy no most, most el fog bóbiskolni, hangosan felkuncogott, megpödörte az ujjával satnya bajuszát, és azt mondta: – Oscar… Oscar! – mintha megpirongatná magát. Aztán szomorúan megint félig lehunyta a szemét, mintha rájött volna, hogy hol van és kicsoda.

Később, évek múlva, sokat tűnődött rajta, ugyan miről gondolkodhatott azokban a napokban, mielőtt eltűnt. A tengerről álmodozott volna? Anyja egyszer azt mondta, hogy Oscar valószínűleg a tengerre szökött, mert kisfiú korában imádta a hajókat, vízicserkész volt, az apja pedig igazi matróz; és mindig arról beszélt, hogy tengerésznek áll. Csakhogy mindjárt érettségi után megnősült, anya pedig otthagyta az iskolát, és hat hónap múlva megszületett Sally. Mindig tudta, hogy az anyja szégyelli ezt, és keserűen gondol rá vissza.

De Sally nem hitte, hogy a tengerre ment. Még mindig az álomhozó embernek képzelte magában, aki megy az ösvényen, a bőr postástáskája teli van álomporral. Egy szép napon majd meglátja, utánaszalad, hátulról befogja a szemét, és odasúgja neki: – …Na, ki vagyok, Álomhozó úr, ki vagyok?

Bárcsak itt volna most Oscar. Azon tűnődött, nem ment-e el valahová, hogy új életet kezdjen. Hallott már férfiakról, akik ezt csinálták: új feleséget kerestek, új gyerekeik lettek, új nevet és teljesen különböző személyazonosságot vettek fel.

Minél többet gondolt Oscarra, annál gyorsabban kavarogtak a gondolatok az agyában. Olyangyorsanjárazagyam nembíromelviselni. Lekellszállnom. Avonattúlgyorsanmegy. Le kell lassítanom. Miért olyan nehéz a legegyszerűbb döntéseket is meghoznom? Mit vegyek fel? Mit egyek? Hányadik emeleten szálljak ki a liftből?

Oscar, segíts.

Dr. Ash, segítsen.

Istenem, segíts.

Beszélnie kell dr. Ashnek Oscarról. Hogy hogy is volt az, hatéves korában, amikor még senki nem tudta, csak ő, hogy nem fog visszajönni. Honnan tudta, hogy valami nem stimmel akkor este, miután Oscar elmondta neki a tündérmesét, és azt hitte, hogy a táskájából előszedett mesebeli homok már elaltatta. Fölébe hajolt az ágyra, és megcsókolta az arcát. – Szép álmokat, Csipkerózsika, amíg csak a Herceg föl nem ébreszt a csókjával – suttogta, aztán bólogatva és mosolyogva kiment a szobából. Akkor látta utoljára.

Duffy szombaton egész nap az ágyhoz kötve tartotta Sallyt, aztán vasárnap egészen délig. Akkor bejött, és a szemébe nézett.

– Kicsoda maga? – kérdezte.

– Sally Porter.

Egészen közel húzódott, és gonoszul rámeredt. – És a többiekről hazudott, igaz?

– Hogy érti ezt?
– Nincsenek más személyiségek. Csak kitalálta az egészet, nem igaz?
Ijesztő volt a gyűlölködő tekintete. Sally nem is tudta, mit csináljon, amíg a hang meg nem szólalt a fejében. „Hagyd rá. Ez gonosz és bolond. Mondd ennek az erőszakos vaddisznónak, amit hallani akar.”
– Nem – mondta Sally hangosan. – Én nem hazudok. Dr. Ash azt mondja, hogy mások is vannak, és én hiszek neki.
– Ash utasítást adott, hogy ne kapjon nyugtatókat – mondta Duffy –, és ahogy én látom, maga még mindig dühöng. Így hát holnapig így marad.
De egy óra múlva beküldött valakit, hogy vegye le róla a bilincseket.
– Ne haragudjon – mondta a nagydarab, anyás ápolónő. – Duffy egy erőszakos nő. Nem volna szabad a pszichiátrián dolgoznia.
Sally dörzsölgette a csuklóját meg a bokáját, hogy helyreállítsa a vérkeringést. Gyorsan megnézte a nővér fekete-fehér névkártyáját. L. Fenton, képesített ápolónő. Neki is erre volna szüksége, gondolta, egy névkártyára. Hogy az embereknek ne kelljen mindig megkérdezniük, kicsoda.
– Közönöm szépen, Fenton nővér. Sajnálom, hogy alkalmatlanságot okoztam.
– Ugyan már, dehogy. Magának segítségre van szüksége, ennyi az egész, és egy remek orvos gondoskodik magáról.
Sally legszívesebben egész vasárnap a szobájában maradt volna, de Eliot bejött meglátogatni, virággal és édességekkel, és megengedték neki, hogy lemenjen vele a látogatók szobájába. Eliot most valahogy másnak látszott. Sally próbálta kitalálni, mi lehet ez, de nem tudta.
– Kedves magától, hogy bejött meglátogatni – mondta.
– Todd is bejött volna, de ki kellett mennie a pályára, egy nagy bulinak a propagandáját intézni. Elmesélte nekem, mi történt. Mármint hogy látta magát a televízióban.
– Dr. Ash azt mondja, ez jót tett nekem – bólintott Sally. – Addig soha nem voltam hajlandó elfogadni az igazságot a bennem lakozó többiekről.
– Én attól fogva sejtettem, amikor először elmentünk táncolni. Emlékszik, hogy megsértődött, amiért Bellának szólítottam?
Sally bólintott.
– Maga gyönyörű nő, Sally. De sokkal több ennél, maga nagyon derék ember. Melegszívű, eleven, izgalmas. Mondanom se kell, hogy megőrülök magáért.
– Beteg vagyok.
– De meg fog gyógyulni. Egy szép napon, hamarosan össze fogja szedni magát. És mondok én magának valamit. Tudom, az a hírem, hogy csapodár vagyok, Sally, de ennek már vége. Én szívesen várok magára, ha ad nekem egy kis reményt.
– Mit akar ezzel mondani?
– Három kudarc után eszembe se jutott, hogy újra megházasodjak, de magában több jóságra találtam, mint bárkiben, akit valaha is ismertem. Ha lenne egy

tekintélyes férje, akinek van egy jó üzlete, talán a bíró is újra meggondolná a gyerekeire vonatkozó ítéletet. Gondolkozzon erről, gondolkozzon a jövőről.
Sally elpirult. – Ez nagyon aranyos magától, Eliot. A világon nincs számomra fontosabb az ikreknél, de egy házasság… Én… én… én nem tudom…
– Kérem, most ne mondjon erről semmit, Sally. Én csak elültettem egy magvacskát, ennyi az egész. Lehet, hogy ki fog hajtani. Ha nem, és nem lehetek a férje, akkor abba is belenyugszom, ha jó barátok lehetünk…
– Maga nagyszerű ember – bólintott rá Sally.
Mikor Eliot elment, elgondolkodott a dolgon. Megpróbálta elképzelni, hogy hozzámegy egy középkorú nőcsábászhoz, aki minden nővel kikezd, aki csak a szeme elé kerül. Talán meg is tudna változni. Miközben a csokoládéval bevont mogyorós grillázst majszolgatta, hirtelen rájött, hogy miért változott meg Eliot. Kitelt az arca. Eliot nyilvánvalóan újra hízni kezdett. Lehet, hogy él benne egy kövér ember, aki most sikoltozva ki akar szabadulni?

Hétfőn reggel tízkor érte jött Maggie, hogy átvigye az osztályról a csoportterápiára.
– Hallottuk, mit csinált Duffy – mondta Maggie. – Dr. Ash ki van kelve magából. Panaszt fog tenni a kórház igazgatóságán.
Maggie kivezette a pszichiátriai szárnyból, aztán átkísérte az udvaron az igazgatósági és terápiás épületbe, ahol Roger kórházi rendelője volt.
Amikor belépett a rendelőbe, tüstént észrevette, hogy át van rendezve, öt szék áll benne körben. Négynek az ülésére tükröket támasztottak. Amikor bement, Roger felállt, és odavezette ahhoz a székhez, amelyiken nem volt tükör.
– Nagyon sajnálom, Sally. Amit Duffy csinált, arra nincs mentség.
– Nincs semmi bajom, dr. Ash. Tényleg nincs. Nekem azt mondták, maga utasítást adott, hogy ne nyugtatózzanak. Duffynak valószínűleg nem volt más választása…
– Ez képtelenség. Telefonálnia kellett volna a lakásomra. Tüstént bejöttem volna. Elég lett volna, ha bezárja magát a szobájába. Semmi ok nem volt bilincsekre. Nem vagyunk a középkorban.
– Dühöngtem, dr. Ash. És Duffy tudott róla, hogy már megpróbáltam eldobni az életemet.
Roger odahúzott magának melléje egy széket. – Ezzel foglalkoznunk kell, Sally. Elő kell ásnunk a háttérből, hogy gyorsabban haladhassunk. De ahogy már mondtam, magának éppúgy meg kell ezt ismernie, ahogy nekem. Újra át kell élnie, az összes fájdalommal és szenvedéssel együtt. Most, amikor már tudja, hogy a többiek léteznek, kapcsolatba fogom hozni velük.
Sally körülnézett, olyan rémülten nézte a négy széket a tükrökkel, mintha búvóhelyet keresett volna. – Erre még nem vagyok felkészülve. Túl hamar jött.
– Én csak azt remélem, hogy még nem túl késő.

Sally előrehajolt, szinte belebújt a székébe, mintha minél kisebbre akarná összehúzni magát. – Nem hiszem, hogy el tudom viselni.

– Én hiszek magában, Sally, különben nem vágnék bele. Hadd mondjam el, mit terveztem mára.

Sally bólintott, de nem nézett rá.

– Először megpróbáljuk hipnózis nélkül. Szeretném, ha a saját akaratával hívná elő a többieket, megszólítaná őket, és beszélne velük, ahogy kislány korában.

Sally csak a fejét rázta. – Nem hiszem, hogy képes vagyok rá, dr. Ash.

– Csak próbálja meg, Sally. Ha nem megy, most, először, még mindig alkalmazhatok hipnózist, hogy elindítsam a dolgot.

– Mit mondjak?

– Azt magára bízom.

Sally sorra belenézett a tükrökbe. Mindegyikben a saját tükörképét látta, és hülyeségnek érezte, hogy önmagához beszéljen. – Dr. Ash megkért rá, hogy beszéljek veletek…

Néhány pillanatra elhallgatott, aztán újra megpróbálta.

– Mindnyájunknak össze kell jönnünk, és együtt kell működnünk, mert dr. Ash megpróbál segíteni nekünk…

Pánik fogta el. A nyaka tövét szorongatni kezdte a fejfájás, és érezte a hűvösséget, de tudta, hogy dr. Ash nem ezt akarja. Nem akarta, hogy elfeketedjen körülötte a világ. Öntudatánál kell maradnia, és szembe kell néznie azokkal – akárkik legyenek is –, akik benne élnek.

– Kérlek, gyertek ki – kiáltotta. – Derry… Nola… Bella… akárhol vagytok. Beszéljetek velem.

Semmi.

– Ne haragudjon, dr. Ash – mondta. – Cserbenhagytam.

– Nem szabad ezt mondania, Sally. Még gondolnia sem szabad ilyet. Ez csak egy kis késedelem. Természetes, hogy ideges és fél, amikor ilyen nagy lépést kell megtennie… meg kell nyitnia a kommunikációs vonalakat.

– De ők nem kommunikálnak.

Még egy percig várt. Éreztem, hogy Nola és Bella ott ólálkodik a környéken, és pont olyan kíváncsiak, mint én, hogy most mi fog történni. Arról fogalmam sem volt, hogy Jinx hol lehet.

Eszembe jutott Sally tizennegyedik szülinapja, amikor az anyja partit rendezett, és meghívta a környékbeli srácokat, de senki nem jött el, mert a srácok mind furcsának tartották Sallyt. De Sally különben is jobb szeretett egyedül lenni. Mindnyájan fölmentünk a szobájába, és saját bulit rendeztünk, fagylalttal, süteményekkel meg a tortával. Bella elfújta a gyertyákat, Nola pedig kívánt valamit. Később Jinx lemászott az esőcsatornán, elcsórta Fred kocsiját, és elvitt minket kocsikázni. Sally rosszul lett, hányt, és még meg is verték, pedig a világon semmire nem emlékezett az egészből. Szégyen-gyalázat, hogy a mulatságból soha nem volt része, de neki kellett megfizetnie érte.

Sally megpróbálta nem elbőgni magát. Csak várt, összeszorította térdét, összekulcsolta az ujjait, és remegett a hangja. – Jobb lesz, ha maga küld értük, dr. Ash. Az én kedvemért nem jönnek.

– Rendben van, Sally – simított végig a karján Roger. – *Ő tudja, mi van a sötétségben…*

Sally lehunyta a szemét, és hipnotikus állapotba merülve várta az utasításokat.

– Amikor ötig számolok, mind be fognak jönni a szobába, és részt vesznek a csoportterápiás ülésen. Fontos dolgokat kell megbeszélnünk, ezért mindenkinek jelen kell lennie. Mindenkinek, úgy értem, Derrynek, Nolának, Bellának, Jinxnek… és természetesen magának is, Sally. Mit mondtam, meddig fogok számolni?

– Ötig – suttogta Sally.

– Rendben van. Hát akkor: egy, kettő, három… négy… öt… *mind gyertek ki a fényre.*

Sally rémülten várta, mi fog történni, amikor ezt meghallotta. Aztán egyszer csak éreztem, hogy valami kilódít.

– Helló, Roger – mondtam. – Rég nem láttam. Hogy félreértés ne legyen, én vagyok, Derry.

Amikor Sally meghallotta a hangomat, eltátotta a száját, és csak bámult egyik tükörről a másikra, hogy lássa, ki az. Csak az egyik tükörkép különbözött a sajátjától, közvetlenül mellette balra: saját barna szeme és barna haja helyett egy kék szemű, szőke lányt látott a tükörben, akinek vidám volt a tekintete, és hajlamos volt oldalvást pislogni.

– Helló, Derry – mondta Roger. – Mi történt mostanában?

Elmeséltem neki az estét a lóversenyen Todd-dal, aztán hogy hogy reagált Sally, amikor meglátta magát Bellaként az esti tévéhíradóban. Neki természetesen fogalma sem volt az este elejéről, így teljesen lenyűgözte, amit Toddról meséltem.

– Kezd kialakulni egy probléma – mondtam. – Todd és Eliot mindketten lépéseket tesznek.

– Mit akar ezzel mondani? – kérdezte Roger.

– Todd Nolába szerelmes, de összetévesztett engem vele. Eliot meg van őrülve Belláért, de Sallynek kérte meg a kezét.

– Maga melyikre szavazna, Derry?

– Én? Egyikre se – mondtam a szemébe nézve. Reméltem, észre fogja venni, hogy engem csak ő érdekel.

– Hát ez valami olyasmi, amit szemmel kell tartanunk – mondta. – De a fúzióig semmiféle döntést nem szabad hozni. A teljes Sallynek kell választania.

– Csak aztán jól válasszon – vágtam rá.

– Van még valami, amit tudnom kellene, Derry?

Ezen gondolkodtam egy kicsit, aztán eszembe jutott az a nógatás, mielőtt előbújtam. – Most, hogy szóba hozta – mondtam –, igen, van valami. Az a fura érzésem van mostanában, hogy figyelnek. Néha egy idegen hangot hallok, de

nincs ott senki. Ez a hang állította le Sallyt, mikor meglátta Bellaként önmagát, és föl akarta vágni az ereit. Normális körülmények közt félnék tőle, de most az az érzésem, hogy ez valami jó: valami vagy valaki törődik velünk.

– Vártam már valami ilyesmit – bólintott Roger. – A legtöbb többes személyiséggel ez történik. Amíg pozitív az, amit mond, hallgatni kell rá. De folyamatosan tájékoztasson róla.

Biccentettem. – Majd nyomjelzőt küldök utána – vihogtam. – Ne haragudjon, ennek nem tudtam ellenállni.

Roger mosolygott, én meg örültem, hogy nem sértődött meg a tréfámon.

– Egy dolgot megtehetne, Derry.

– Csak egy szavába kerül.

– Szeretném, ha segítene ebben a csoportterápiás próbálkozásban. Megkérné a többieket, hogy jöjjenek elő, és csatlakozzanak hozzánk?

– Megpróbálhatom, Roger. Ki legyen a következő? Van valaki, akit különösen szeretne?

– Ezt magára bízom.

Gondolkodtam rajta egy kicsit, és úgy spekuláltam, hogy Bella lenne a legjobb. Mindig sóvárgott, hogy kijöhessen, és soha nem hagyta cserben a közönségét. Megmondtam neki, hogy Roger azt szeretné, ha egyszerre volnánk odakinn. Nevetett, és azt mondta, ő is nagyon szeretné.

Sally egyszer csak meglátta a tükörben, hogy elváltozik az arca: vörös hajú, műszempillás, színpadra vastagon kifestett, élénkpirosra rúzsozott, csücsöri szájú lány lett belőle. Vajon melyik az igazi, tűnődtem. Amit most lát, vagy amit a tévében látott a videófelvételen?

– Pfuu! – nyújtózkodott érzékien Bella. – Szédülök. Olyan ez, mint amikor az embert körbepörgetik a reflektorfényben.

Sally annyira rémültnek látszott, hogy azt hittem, tüstént elfeketedik előtte a világ. – Hadd mutassalak be egymásnak benneteket – mondtam. – Sally, ő Bella.

– Hogy vagy? – mondta Sally.

– Remekül, mikor nem takarsz el a színpadon.

Sally csak a homlokát ráncolta, nem értette, miről beszél Bella.

– Bella színésznő – magyaráztam neki. – Őt láttad múltkor este a tévében… amikor Betty Wynnset játszotta a lóversenypályán.

Sally megrázta a fejét. – Én nem őt láttam. Magamat láttam. Hogy létezik ez?

Akkor jutott eszembe, hogy igaza van. Én is láttam. Bellának mindig ez volt az arca, amikor szemtől szembe láttam – mint most is –, de a videófelvételen Sally arca volt.

– Ezt nem nehéz megmagyarázni – mondta a hang a harmadik tükörből, Bellától balra, egyenesen szemben azzal a székkel, amin Sally ült. Sally megint új arcot látott a tükörben. Magasan ülő arccsontjával, olajbarna bőrével és hosszú, derékig érő, egyenes szálú fekete hajával majdnem olyan volt, mint egy indián.

– Bízzátok csak Nolára – mondtam. – Ő az észkombájn, ő mindenre tudja a választ.
– Igazán egyszerű, ha az ember csak egy kicsit is konyít a pszichológiához – nézett Rogerra, de Roger csak mosolygott, és nem szólt semmit.
– Amikor Sally minket lát – folytatta Nola –, a tudattalanjából vetít ki képeket. Amit viszont a képernyőn látott, az egy videószalagra vett kép volt, és a videóban nincs benne az ő képzelete.
Bella megsértődött. – Azt akarod nekem mondani, hogy igazából egyikünk se olyan, amilyen? Hogy mind pont olyanok vagyunk, mint ő?
– Úgy van – felelte Nola.
– Én ezt nem hiszem el – makacskodott Bella. – Én csak tudom, hogy milyen az arcom!
Nola Rogerra nézett, támogatást várt. – Maga mit szól ehhez, Roger? Nem gondolja, hogy tisztáznia kellene számukra a dolgokat?
– Maga nagyon jól csinálja – felelte Roger. – Ebben a csoportszituációban nekem mint terapeutának a lehetőség szerint kívül kell maradnom.
– Valamit meg akartam kérdezni magától, amióta csak meghallottam ezt a csoportterápiás ötletet. Nem olyasmi ez, mint amit a legtöbb freudista pszichoanalitikus csinálna? Úgy értem, ők rendszerint lefektetik a pácienst a díványra, az analitikus a háttérben marad, a páciens pedig szabadon asszociál, és mindenféle tudattalan anyagot előkotor, igaz?
– Igaz – mosolygott Roger –, de én nem vagyok pszichoanalitikus, és nem vagyok freudista. Bár sok mindenben hiszek, amit Freud tanított, és sok elgondolását elfogadom, az olyanokat, mint a tudattalan elfojtása meg egyes álomanyag-értelmezések, és mások elgondolásait is alkalmazom: a nem irányító terápiát, a pszichodrámát, valamint a hipnoterápia és a csoportterápia elméletét és technikáját.
– Más szóval: maga eklektikus.
– Azt hiszem, ezt lehet rám mondani.
Nola nagyon erősnek érezte magát. Úgy érezte, tüstént bevetheti a bombáját.
– Akkor azt hiszem, ide kellene hoznia a székét, és be kellene ülnie a körbe – mondta. – Ahhoz, hogy beavassuk a problémáinkba, többet kell tudnunk magáról.
Roger megrázta a fejét. – Nem hiszem, hogy ebben a stádiumban okos dolog volna, ha én…
– Szerintem Nolának igaza van – vágott közbe Bella. Ha mi mindent elmondunk magának, magának se szabad titkolóznia előttünk.
– Ez a maguk ülése – erősködött Roger. – Nekem ki kell maradnom belőle. – Segélykérőn Sallyre nézett, de az csak a padlót bámulta. – Kérem, Sally, folytassa a megbeszélést – mondta.
– Én… én… szerintem dr. Ashnek igaza van – nyögte ki Sally. – Ő az orvos, ő tudja, mi a legjobb.
– Kettő az egy ellen – mondta Nola. – Derry, te mi gondolsz?

Roger felpattant, és elkezdett le-föl járkálni a rendelőben. – Ez hihetetlen! – mondta. – Életemben nem hallottam ilyesmit! Ez nem olyan dolog, amiről szavazni tehet. A terapeuta egyszerűen nem vonja be önmagát és a problémáit a terápiás szituációba.

– No, akkor van egy technika – mondta Nola –, amit szerintem be kell illesztenie a fegyvertárába.

– És mi volna az? – vonta fel Roger a szemöldökét.

– Az „önleleplező" módszer.

– Honnan a csudából…?

– Egy vékonyka kötetből, a könyvtárban akadtam rá. Sidney Jourard. *Az áttetsző Én.* Feltételezem, hogy ismeri a munkásságát. Meg Mowrerét. Biztosan ismeri Mowrer könyvét, *Az új csoportterápiá*t.

– Persze. De nem látom be, mi köze van ennek hozzánk?

– Nos, Mowrer és Jourard mind a ketten úgy vélik, hogy a terapeutának modellül kell szolgálnia a páciens számára, azzal, hogy leleplezi magát, kinyílik, és feltárja a saját életét és problémáit. Ha maga elismeri, hogy különféle forrásokból meríti és választja ki az elméleteit és a technikáit, nekünk is jogunk van arra kérni magát, hogy maga is tegye meg azt, amit tőlünk kér.

Csak ültünk, és figyeltük, ahogy kényszeredetten fészkelődött. Nola csapdát állított neki, ő meg belesétált.

– Én Sallyvel szavazok – mondtam, árulónak éreztem magam Nolával és Bellával szemben. – Ha Roger nem akarja feltárni magát, nem muszáj neki. Azt hiszem, nagyon sokkal tartozunk neki, és szerintem nem tisztességes dolog sarokba szorítani. Bevallom, én is kíváncsi vagyok, és szeretnék többet tudni magáról, Roger. De ha úgy gondolja, hogy ez nem helyes, vagy nem jó nekünk, akkor én magával tartok. – Aztán szembenéztem Nolával. – Kettő a kettő ellen. Döntetlen.

Hirtelen nagy csönd lett a szobában. Mindnyájan az ötödik széken lévő tükörre néztünk, és töprengtünk, vajon Jinx előjön-e, és megjelenik-e benne. A tükörben nem volt semmi. Megkönnyebbültem, de tudtam, hogy Jinx holtbiztos maga fogja megválasztani az időt és a helyet.

– Csak maga döntheti el a dolgot, Roger – mondta végül Nola. – Mármint ha el akarja mondani nekünk, miért akasztotta fel magát a felesége egy fára, a saját hátsó udvarukon.

Roger csak bámult rá, minden vér kiszaladt az arcából. – Ezt… ezt… honnan tudja?

Nola megpróbált nem mosolyogni. Nem mindennap szoríthatja az ember sarokba a pszichiáterét. Mindig úgy erőlködnek, hogy biztonságosan az árnyékban maradjanak, ne lehessen hozzájuk férni. De nem akarta Rogert bántani. Tényleg kíváncsi volt a felesége ügyére.

– Honnan tudta meg?

– Nem én tudtam meg – felelte Nola. – Sally hallott róla a kórházban, ezért verekedett össze azzal a pattanásos képű lánnyal. Az a lány azt mondta, hogy maga nem valami jó pszichiáter, hogy a nővérek meg az orvosok kórházszerte azt pletykálják, hogy a feleségének az öngyilkossága is hozzájárult ahhoz, hogy maga „kiégett”, legalábbis ők ezt állítják. Derry aztán elmondta nekem.

– És még mit mondtak?

– Hogy már nem adja bele a szívét a munkájába, és mivel folytatnia kell, hamis magabiztosságot mutat, úgy tesz, mintha törődne a pácienseivel meg azzal, amit csinál, mikor pedig valójában elfojtott magában minden érzést, hogy tovább tudjon létezni. Szóval láthatja: jogunk van többet tudni magáról, mielőtt a kezébe tesszük az életünket.

– Jól van – mondta Roger rekedt, elfúló hangon. – Lehet, hogy *most* jött el az ideje az önleleplezésnek. Ha ez hozzájárul a maguk életben tartásához, akkor meg is fogja érni.

Behúzta a székét a körbe, közém és Nola közé. Aztán lehajtotta a fejét, és a padlóra meredt.

– Lynette nagyon fiatal volt, amikor összeházasodtunk. Gyönyörű volt, és nagyon szerettük egymást. Dolgozott, ő segített hozzá, hogy elvégezhessem az orvosi egyetemet. No, szóval, van az orvosok közt egy probléma, amiről nem sokan tudnak. Ahogy Derrynek elmondtam, a túlzásba vitt munka és a pácienseknek való túlságos kiszolgáltatottság az úgynevezett „kiégési szindrómához” vezethet. Az ember úgy tesz, mintha mélységesen beleélné magát a páciensei életébe, pedig csak színjátékot játszik, mert már mindezt látta, mindezt hallotta, és a saját problémái nagyobbaknak és nyomasztóbbaknak látszanak, mint az ő problémáik. Az ember megkeményíti magát a fájdalom és a szenvedés ellen, hogy tovább tudja folytatni, de az belészivárog a saját személyes életébe… akarom mondani, az *én* személyes életembe. Mindig figyelmeztettem a pácienseimet erre a hibára, hogy ne mondják azt, hogy „az ember”, amikor azt akarják mondani, hogy „én”, és tessék, én is ezt csinálom. Atyaisten, micsoda mocsár…

Egyébként azt hiszem, ezért ölte meg magát. A kimerültségtől érzelmileg halottá váltam. Lynette saját magát okolta, és mivel finom és érzékeny lélek volt, akinek mélységesen szüksége volt a szeretetre és a támogatásra, és mivel én nem tudtam ezt neki megadni, ő… ő… – Megrázta a fejét, és kényszerítette magát, hogy folytassa.

– Egyik reggel, amikor fölébredtem, és kinéztem az ablakon, megláttam az égre rajzolódó sziluettjét. Ott lógott. Azt a juharfát választotta, amelyikbe belevéstük a nevünk kezdőbetűit. – Sorra végignézett mindegyikünkön.

– A tizenéves fiam engem kárhoztatott a haláláért. Utána három évig járta a javítóintézeteket. Aztán amikor tizenhat éves lett, egy szép napon eltűnt. Azóta se nem láttam, se nem hallottam róla. Egyedül élek. Nem házasodtam meg újra. A

munkámnak szenteltem az életemet. Nagy részét rutinszerűen csináltam… egészen mostanáig.

Elhallgatott, és Nolára nézett. Karja petyhüdten csüngött a szék karfáján.

– Szóval ezért nem vállalta először az esetünket – mondta Nola. – Az én öngyilkossági kísérletem miatt.

– És azért harcol most olyan keményen, hogy életben tartsa Sallyt – mondta Bella.

Roger bólintott. – Amíg az ember kitart, mindig van reménye a változásra. Az életet nem szabad eldobni. Akármilyen rosszra fordulnak is, akármilyen feketének látszanak is a dolgok, nem szabad feladni.

Nola hirtelen nagyon közel érezte magát Rogerhoz. – Örülök, hogy megosztotta ezt velünk, Roger. Most, hogy tudom, min ment keresztül, már jobban bízom benne, hogy meg fogja találni a módját, hogyan hozzon össze bennünket. Nem lesz több öngyilkossági kísérlet. Megígérem, hogy együttműködöm magával.

Roger hátradőlt a székén, és maga elé nyújtotta hosszú lábát.

– Azt hiszem, fontos lenne Sally számára, ha vissza tudná idézni, mi is történt akkor, amikor maguk képzelt barátokból valódi személyiségekké változtak.

– Jól hangzik – mondtam –, csak én történetesen nem emlékszem rá.

– Én sem – mondta Bella.

Nola csak a fejét rázta.

– Akármelyiküknek segíthetek hipnózisban visszaemlékezni rá. Van erre egy életkor-regressziónak nevezett technika.

– Nolának kellene kezdenie – mondtam.

– Miért nekem?

Ezen elgondolkodtam egy kicsit. Aztán egyszerre csak kipattant a fejemből a válasz, szinte mintha egy halk, idegen hang válaszolt volna neki a ködből. – Mert te voltál az utolsó, akit megteremtett.

– Mi köze van ennek bármihez?

– Derrynek igaza van – mondta Roger. – Logikus, hogy ott kezdjük, ahol a legközelebb vagyunk ahhoz, ahol most tartunk, és aztán visszafelé haladjunk.

– Így nem kell megbirkóznunk Jinxszel – bólintott Bella –, csak legutoljára, ha és amikor előkerül.

– Nos, Nola? – mondta Roger. – Én feltártam magamat. Most magán a sor. Azt mondta, együtt fog működni.

– Rendben van – fonta keresztbe a karját Nola. – Nosza, regrediáljon.

– Nola – mondta Roger –, *ő tudja, mi van a sötétségben…*

Nola bólintott, és lehunyta a szemét. Roger feléje nyúlt, szétbontotta összefont karját, és megfogta mind a két kezét.

– Sally, magának is figyelnie kell. És maguknak többieknek is. Nola vissza fog menni abba az időbe, amikor született. Világosan fel fogja idézni, Nola, és fel fogja tárni nekünk is. Kérem, mondja meg, mikor is volt ez.

– Tizenkét éves koromban… két héttel a hálaadásnapi vakáció előtt.

– Hol volt?
– A Thomas Jefferson középiskolában, matematikaórán.
– Rendben van. Most abban az osztályteremben van, abban az időben. Írja le a saját szavaival.
Nola nyitott szemmel beszélt, de már nem köztünk volt. A saját fejében járt, réges-régen és nagyon messze…

– *Furcsán* érzem magam. Ülök az osztályban a padomban, és mindenki rám bámul. De nem én vagyok, hanem Sally. A tanár föladott neki egy kérdést, mindenki figyel, és várja a válaszát, de ő nem tanulta meg a képletet, mert iszonyú gyönge matekból, és fél a geometriától. A szögek meg az ívek teljesen összezavarják, soha nem értette, miért kell neki ilyesmiket tanulnia. Rendszerint ébren álmodozik a matekórán, vagy a füzetébe dugott képregényt olvasgatja. Az állandó matektanárnőnk tudja ezt, és *soha* nem szólítja fel Sallyt. De ma helyettesítés van, és a tanár felszólította, hogy oldjon meg egy egyenletet. Mindenki mosolyog, mert tudják, milyen gyönge geometriából, és milyen nehéz ez a bizonyítás.
„No, Sally? Én várok."
„Én… én… bocsánat, tanár úr, nem csináltam meg ezt a példát."
„Hogy érti azt, hogy nem csinálta meg? Az állandó tanárnőjük kiadta házi feladatnak, nem?"
„Igen, de…"
„Semmi de. A többi példát megcsinálta?"
„Nem. Bocsánatot kérek."
„*Bocsánatot?* A bocsánat nem oldja meg a példát. Kérem, menjen ki a táblához, fogja a krétát, és mutassa meg, hogy meg tudja oldani."
Sally utált kimenni a táblához, ahol mindenkinek rászögeződött a szeme, a srácok meg vihorásztak és kuncogtak, mert Sally soha nem volt jó tanuló. Kétségbeesetten szeretett volna a barátjuk lenni, szerette volna, ha szeretik. Most pedig ki fogják röhögni, és mindennek vége lesz a suliban. *Az a tökfej Sally bolondot csinált magából a táblánál.*
Amikor kiment a táblához, és fölemelte a krétát, hallotta a háta mögött a vihogást, és érezte, hogy elvörösödik. Hirtelen hűvöset érzett, és olyan fejfájás fogta el, hogy majd széthasadt a koponyája. Aztán kiszállt, és eltűnt. *Én* fogtam a kezemben a krétát. Ránéztem az üres táblára, és minden teljesen világos volt.
„Azért nem piszmogtam a házi feladattal – mondtam –, mert ez meglehetősen egyszerű probléma."
Gyorsan felvázoltam a diagramot, és felírtam a képletet. Aztán erélyes krétavonásokkal levezettem a bizonyítást, a végére odaírtam, hogy Q. E. D., aztán hangosan is kimondtam: *Quod erat demonstrandum!*
Sarkon fordultam, dühösen szembenéztem a tanárral meg az osztállyal, és láttam, hogy mindenki csak ámul-bámul, voltak, akik a szájukat is eltátották.

Magasra emelt fejjel néztem le szegény bolondokra, és diadalmasan mentem vissza a helyemre. Aztán mindjárt kicsengettek, és megtört a varázs, de utána mindenki körém tódult, és kérdezgették, hogy ezt hogy csináltam.

Attól fogva erősebb lettem, és többet jöttem ki. Én jártam a matekórákra, én kaptam a jeleseket. Aztán elkezdtem franciára, társadalmi ismeretekre meg angol irodalomra járni, és minden pillanatát szerettem a létezésemnek. Abban az időben nem tudtam a többi személyiségről, de azt észrevettem, hogy soha nem jutok el a tornaterembe, a színházba, a háztartástanórákra, se táncolni vagy bármiféle társadalmi eseményre. Először azt hittem, mindenki így van vele, hogy az élet az idő ilyen tömbjeiből áll, melyekben az ember hirtelen benne találja magát egy szituációban, és élvezi, hogy ki kell spekulálnia és meg kell birkóznia vele, logikával és dedukcióval rakosgatva össze a hiányzó darabokat. De aztán azokból a dolgokból, amiket mások mondtak nekem, rájöttem, hogy ez nem így van, és én csak nagyon korlátozott, speciális időszakokban létezem, amikor szükség van a tudásomra.

Amikor egyszer egy lány megállított a folyosón, és azt mondta, hogy csodálatos kókuszos süteményt hoztam össze majdnem semmiből a háztartástanórán, tudtam, hogy itt valami nagyon nem stimmel, hiszen én soha életemben nem sütöttem semmit. Máskor meg egyszer egy fiú azt mondta, hogy milyen pompásan vezetem a szurkolókórust. Így aztán logikus elemzéssel elkezdtem összerakni az igazságot.

Kieszeltem egy tervet. Amikor megláttam a hálaadásnapi rögbimeccs utáni táncmulatság plakátjait, elhatároztam, hogy összpontosítom minden energiámat, és kinn maradok a nagy meccsre. Valahányszor azon kaptam magam, hogy elkalandoznak a gondolataim, ébren álmodozom, vagy kiürül az agyam, fókuszáltam valamire, elkezdtem számolni vagy a lélegzésemre koncentrálni. Egész nap kitartottam. Egyes osztálytársaimmal akkor találkoztam először, és sokan furcsán néztek rám, amikor nem ismertem meg őket, vagy nem tudtam, miről beszélnek. De azért kinn maradtam, és kimentem a meccsre.

Soha nem voltam még azelőtt rögbimeccsen, és ez volt a nagy rangadó a Tilden ellen. De amikor Sallynek a mamája kivasalta a szurkolók egyenszoknyáját, és kimosta a fehér pulóvert, rajta a nagy J betűvel, már tudtam, hogy itt bajok lesznek. Halvány fogalmam sem volt róla, mit is csinál a szurkolók kórusvezetője. Végigkutattam Sally íróasztalát, kerestem az iskolai kézikönyvet, hátha benne lesznek a buzdítások, de nem találtam semmit. De azért csak felöltöztem, és kimentem a busszal a pályára.

Akkor kezdődött a fejfájás. Olyan volt, mint a táblánál, csak az Sallynek fájt. Úgy éreztem, mintha lehasítanák a fejem tetejét. De harcoltam ellene. Vagy átélem ezt az élményt, vagy belehalok a próbálkozásba, gondoltam. Odamentem a felsorakozott lányokhoz, akik furcsán néztek rám. Csak álltam ott lihegve. – Iszonyatosan fáj a fejem – mondtam. Ekkor hallottam először Derry hangját.

– Gyerünk, Nola – mondta. – Ne szúrd ezt el, az mindnyájunknak rossz.

– Hol vagy?
– A fejedben, Nola. Ne tartsd fel tovább a dolgokat. Mindenki vár.
– Te ki vagy?
– Derry a nevem. Most nincs időnk jobban megismerkedni. Hidd el nekem, hogy a nagy biztatást meg a táncot Bellának kell vezetnie, te mindjárt elszúrnád az egészet.
– Kinn akarok maradni, és látni akarom.
– Nem lehet. Ha nem tisztulsz el az útból, gondoskodom róla, hogy egy álló évig ne jöhess elő. Most lódulj.
Makacs voltam, kitartottam, esetlenül végigcsináltam a biztatást, a többi lányt lesve. De éreztem a tűrdöfésszerű fájdalmat a szememben, Derry hangja meg azt mondta:
– Figyelmeztetlek: tűnj el, vagy megvakítalak, és soha többé nem olvashatod azokat a felvágós, intellektuális könyveidet.
Így hát elmentem az útból. És nem láttam semmit a nagy meccsből. Aztán hallottam, hogy vesztettünk, huszonegy–hétre. Ekkor ébredtem tudatára, hogy többen vagyunk, rajtam kívül mások is vannak, és Derry az egyetlen, aki tudja, hogy mi zajlik mindannyiunk fejében. A többiekről aztán sok mindent megtudtam, részben közvetett úton, részben Derrytől.

Nola elhallgatott.
– Azt hiszem, ma sokat végeztünk – mondta Roger. – Mindnyájan megtudtak egy keveset a történetükről. Ki kell jelentenem, hogy első csoportterápiás ülésünk sikeres volt.
– Gyakoroljuk egyedül is? – kérdeztem.
– A világért sem! – vágta rá gyorsan és élesen. – Veszélyes lenne. Sallynek még mindig ingatag az állapota. Ne siettessék a dolgokat, és mindenekfelett próbálják kerülni a stresszhelyzeteket. Szeretném, ha mindnyájan megígérnék nekem, hogy együtt fognak működni, és mindent megtesznek, amit csak tudnak, hogy nyugodt mederben tartsák a dolgokat.
Megígértük. – Amikor ötig számolok, Sally fel fog ébredni, maguk többiek pedig visszamennek a sötétségbe. Sally mindenre világosan emlékezni fog, ami itt történt. Jól fogja érezni magát, és ki lesz pihenve.
Ötig számolt, de amikor Sally kijött a hipnózisból, kábultnak érezte magát, és látta, hogy Roger feszülten nézi.
– Helló – mondta gyönge hangon.
– Hogy érzi magát?
Az ujját forgatva mutatta, hogy szédül.
– Emlékszik arra, ami történt?
– Mint egy álomra – bólintott Sally. – Három képzeletbeli barátnőm eljött az ülésre, de már nem képzelt alakok. Valódivá váltak. És együtt kell működnünk.
– Ez remek, Sally. Sok és jó munkát végzett ma.

– Dr. Ash, maga arról beszélt, hogy őrizkedjünk a stresszhelyzetektől. Ez a hely számomra teli van stresszel. Félek Duffytól, és nem szeretek itt lenni. Kiengedhetnének, és hazamehetnék a lakásomra?

Roger egy kicsit gondolkodott ezen. – Maga önként jött be ide, Sally. Ha úgy érzi, hogy ezt odakinn jobban fel tudja dolgozni, akkor azt hiszem, nincsen rá semmi ok, amiért továbbra is itt kellene tartanunk a kórházban. Találkozott a többiekkel. A jelek szerint jól megbirkózott az élménnyel. Várjon még egy napot, hogy biztos legyen benne, tényleg ura-e a helyzetnek, aztán hazamehet.

– Maga nagyon megértő, dr. Ash – mosolygott Sally. – Maga az egyetlen, aki igazán törődik velem.

– Mások is vannak, Sally. Maga csodálatos, értékes ember, és biztos vagyok benne, hogy képes lesz teljes és értelmes életet élni, ha meg tudjuk oldani a problémáját.

Már visszatért az osztályra, amikor eszébe jutott, hogy meg akarta kérdezni Rogertől, hogy is van ez az ötödik székkel és tükörrel, és ki az, aki nem jött el a csoportterápiára.

Kilenc

Sally szerdán reggel korán ébredt, összecsomagolta a kofferjét, és türelmetlenül várt. Kinézett az ablakon, és látta, hogy esik. Amikor Fenton nővér megmondta neki, hogy minden rendben van, kimehet, Sally búcsúzóul megölelte, aztán sietve – majdnem futva – ment végig a folyosón.

Hazafelé, a várost keresztülszelő buszon, Sally egész úton azon töprengett, hogy vajon most, miután találkozott a többiekkel, másként fogja-e magát érezni a lakásban. Több gondot kell majd fordítania a holmijaikra, gondolta magában. Mindnyájan egyéniségek, tisztelettel kell bánnom a dolgaikkal.

Amikor a megállóban leszállt a buszról, a szabóműhely előtt, odaintegetett az ősz, görnyedt vállú Mr. Greenbergnek. A szabó visszaintett neki. Valószínűleg nem is tudta, hogy ő egy hétig a kórházban volt. Honnan is tudta volna? Szegény ember, megvan neki a maga baja. Az a sok betörés. A West Side-nak ez a része félelmetes környék. Oldalvást meglátta Murphyt, háttal állt neki. Persze szamárság, de amikor néha, nagy ritkán sötétedés után ért haza, megnyugtató látvány volt az üvegajtón át a rendőregyenruhája.

Hirtelen eszébe jutott, mi van, ha kirabolták a lakását, amíg ő odavolt? Sebesen vert a szíve, miközben kettesével rohant fel a lépcsőn. Odafenn gondosan ellenőrizte az ajtót, nincs-e rajta erőszakos behatolás nyoma. A zár körüli horpadások és karcolások régieknek látszottak, de ebben nem lehetett biztos. Nagy zajt csapott, amikor kinyitotta az ajtót, és bekiabált: – Halló! Van itt valaki? – remélve, hogy ha valaki esetleg betolakodott volna, ettől tüstént kibújik az ablakon, és lemászik a tűzlétrán.

A jelek szerint minden rendben volt, minden a helyén. Senki nem tört be, hál' istennek.

Rántottát csinált magának ebédre. Rósejbnit is akart sütni hozzá, de eszébe jutott, hogy megígérte: a többiekkel együttműködve vigyázni fog a súlyára.

Mosogatás közben rápillantott a sütő sötét üvegablakára. A saját tükörképét látta benne. Keze megállt a habos vízben, elgondolkodott. Dr. Ash azt mondta, ne vegye fel a kapcsolatot a többiekkel, csak amikor ő is jelen van. Miért? Mi baj történhet? Talán tudta, hogy az ő jelenléte nélkül úgysem mehet végbe. Talán igaz, amit Duffy nővér mondott, hogy a pszichiáterek teremtik meg a személyiségeket. Valószínűleg akkor se tudná elérni a többieket, ha megpróbálná. Dr. Ash hipnózisban vette rá őket, hogy jöjjenek el a csoportterápiára. Lehet, hogy csak egy hipnotikus fantázia az egész, ami a doktor nélkül nem működne. De talán mégis. Miután kiporszívózta a szőnyegpadlót, bekapcsolta a tévét, de a csatornaváltót továbbcsavarta kedvenc vetélkedőiről és folytatásos szappanoperáiról. Végül egy vitaműsornál kötött ki, amelyben három közgazdász a gazdasági visszaesés okait elemezte. Egyikük sem tudott semmi jót jósolni. Beugrott a fejébe egy gondolat – „a lehangoló tudomány". Ugyan honnan jutott ez eszébe? Nem értette, amit mondtak, és nyomasztotta is, de Nola kedvéért rákényszerítene magát, és végignézte. Amikor vége lett, megkönnyebbülten felsóhajtott, és elzárta a tévét.

Ugyan mit árthat, ha elbeszélget egy kicsit a többiekkel? A kórházban mind olyan nyeglék voltak. Egyikük sem vette komolyan a dolgot. Meg kell nekik mondania, hogy ez élet-halál kérdése.

Bement a hálószobába, hogy lássa, meg tudja-e mondani, melyik holmi kié. Az okoskodó könyvek biztosan Nola könyvei. Fölemelte a *Finnegan's Wake*-et, megpróbált beleolvasni, aztán csüggedten becsapta a könyvet. – Nola, tudom, hogy itt vagy valamerre. Beszélnem kell veled. Látnom kell, igaz-e ez az egész, látlak és hallak-e anélkül, hogy dr. Ash hipnotizálna.

Később addig kotorászott a könyvek mögött, amíg meg nem találta a vibrátort. Milyen is Bella valójában? Mit csinál? Ahogy forgatta a kezében a vibrátort, megütődött az alakján, aztán eszébe jutott valami. A Times Square-en, a szexshop kirakatában voltak ilyen vibrátorok. Meg másfélék, amik úgy néztek ki, mint…

– Atyaisten, de undorító – mondta, és visszalökte a vibrátort a dobozába. – Miféle perverzek ezek?

Aztán megfékezte magát. – Nem szabad ítélkeznem fölöttük. Mindegyikük önálló individuum. Nem szabad őket elutasítanom. Meg kell próbálnom megérteni őket.

Visszament a szekrényhez, és elővette belőle a kék ruhát. – Derry, kitaláltam, hogy ezt te vetted, aznap, amikor megkaptad az állást. Beszélnem kell veled, Derry. Tudnom kell az igazságot. Derry? Derry?

Dr. Ash azt mondta neki, hogy ne keressen kapcsolatot nélküle a csoporttal. Ezzel az erővel azt is mondhatta volna, hogy ne vakaróddzon, ha viszket. Nem bírta többé elviselni a feszültséget. És nem megmondta az orvos, hogy kerülje a stresszt? Meg kell győződnie róla, csakugyan képes-e áttörni az elméjében lévő gátakon. Biztos volt benne, hogy ehhez nem kell semmi más, csak egy kis külön erőfeszítés. Mindenki mindig azt mondta, hogy nincs akaratereje. Hát most majd megmutatja nekik.

Először is mellétette a telefonkagylót, és ellenőrizte a két zárral bezárt ajtót. Aztán módszeresen rendet csinált a lakásban, mintha társaságot várna.

Meleg vízzel lezuhanyozott, hogy kilazuljon tőle, megkefélte a haját, és fölvette azt a régi virágos empriméruháját, amit már hosszú ideje nem viselt. Körbe állított négy széket. Az egész lakást végigkutatta, amíg talált három tükröt, aztán a támlákhoz támasztva fölállította őket a három üres szék ülésére.

Az egyik tükör elé odatette a *Finnegan's Wake*-et. – Soha nem olvastam ezt, Nola, de megígérem neked, hogy hamarosan elolvasom. Elhatároztam, hogy többet fogok olvasni, és fejlesztem magamat. Szeretnék beszélni veled, mert te irányítani tudnál, és meg tudnád mutatni, hogy mit csináljak.

Aztán kezébe vette a kék ruhát, szépen összehajtogatta, és letette a második székre. – Derry, én igazán meg fogok próbálni többet szórakozni és nevetni, ahogy te szeretnéd. Ha jönnél, és segítenél nekem, több lenne bennem a hit, és akkor megmutathatnánk dr. Ashnek, hogy együttműködünk. Jól elszórakozhatnánk együtt, mint jó barátnők.

Óvatosan, a hüvelyk- és mutatóujja közé csípve tette le a vibrátort a harmadik székre, megpróbálva leplezni az undorát. – Tudom, hogy nem kellene annyira félnem a szextől, Bella. Gyere, beszélgess velem. Mondd el nekem, hogyan tudnám magam elengedni, hogy ne essek mindig pánikba a férfiakkal.

Némán ült, és várt, nem tudta, hogyan hozza elő az elméjében látott és hallott embereket.

– Nem vagyok őrült – mondta. – Hiszek dr. Ashnek. Így hát valamennyien léteztek. Elő kell jönnötök, és meg kell magatokat mutatnotok nekem, hogy mi négyen jobban kijöhessünk egymással.

A szobában csönd volt, csak az eső kopogott az ablakokon. Sally fölállt, és tágra nyitotta mind a három ablakot, aztán visszajött, leült és várt. Még mindig sehol semmi.

– Tudom már – ugrott fel hirtelen. – Teaestélyt fogunk rendezni, ahogy régen szoktunk, amikor ti még mind az én kis babáim voltatok.

Kiment a konyhába, és a parádés teáskészlettel jött vissza. Az ezüstszervizt is behozta, azoknak a nászajándékoknak egyikét, amiket megtarthatott. Négy terítéket rakott ki a szoba közepén az összehajtható tévéasztalkára. Addig is, amíg felforrt a víz, kibontott egy doboz mandulás süteményt, és szépen elrendezte egy tálon. Soha nem vett mandulás süteményt, időről időre mégis talált egy-egy dobozzal a konyhaszekrényben. Valamelyik személyisége biztosan rajong érte. A

konyhában felhangzó sivítás megrémítette, vissza is tartotta a lélegzetét, amíg rá nem jött, hogy vízforraló fütyül. Ekkor újra felugrott, kitöltötte a kannába a teát, és letette a sütemények mellé.

– Kérlek, jöjjetek – könyörgött, egyik tükörről a másikra nézve. – Tudom, hogy nem lett volna szabad egyedül előhívnom benneteket, de nem tudom tovább elviselni. Ha valamelyikőtök nem jön elő beszélgetni velem, én kiugrok az ablakon.

Tudtam, hogy csak blöfföl. Soha nem szegné meg Rogernak tett ígéretét. De hát én is szavamat adtam, hogy vigyázok rá. Valószínűleg egyszerűen elsötétíthettem volna előtte a világot, és átvehettem volna a parancsnokságot, de annyira torkig voltam a gyerekes viselkedésével, hogy gondoltam, most a lelkére beszélek.

– Ez butaság – mondtam. – Tudod, mit mondott neked Roger. Mit képzelsz, mit csinálsz?

Megpillantott a tükörben, és tüstént fel is ismert. – Ó, Derry, úgy sajnálom. Nem tudtam tovább elviselni. A fejem már majd szétrobbant, meg kellett tudnom, tényleg igaz-e, meg tudom-e egyedül csinálni.

Valódi pánik volt a hangjában.

– Nyugi – mondtam. – Mit akarsz?

– Csak találkozni akartam veletek, mindnyájatokkal, beszélgetni akartam. Tudni, hogy barátok leszünk, és együtt fogunk dolgozni.

– Hát, én nem tudom, hogy ebből mi lesz.

– Kérlek, Derry, ne utasíts vissza. – Vad tekintettel nézett körül. – Innál egy csésze teát?

– Igen. De régen volt. Amikor utoljára hívtál meg minket teára, a csészék meg a csészealjak egy alumínium játékkészletből voltak. A tea víz volt, a süteményeket meg csak elképzeltük.

– Ez most igazi tea – nyugtatott meg Sally –, és van vajas, mandulás sütemény is.

– Tudom – mondtam. – A kedvencem.

– Szóval te vetted. Látod, ezt se tudtam soha. Nekem fontos, hogy tudjak az ilyen dolgokról.

– Miért?

– Hogy közelebb érezzem magam hozzátok, és jobban fel tudjak készülni a fúzióra.

– Ha ugyan lesz fúzió – mondtam.

Erősen figyelt a tükörben, és arra gondolt, hogy óvatosnak kell lennie, mert abból, amit Roger mondott neki, tudta, hogy én vagyok az egyetlen, akinek közös a tudata az övével meg a többiekével, és nélkülem nem jöhet rendbe. Meg kellett hát hódítania.

– Elfelejted, hogy én tudom, mit gondolsz, Sally.

Ezen megdöbbent. – Hát persze. Elfelejtettem. Ne haragudj. Nem akartam semmi…

– Te nem használhatsz ki engem, és nem tehetsz bolonddá, Sally. Lehet, hogy a terápiáddal előnybe jutottál, mert most már elfogadsz érzelmileg, és képes vagy kommunikálni a többiekkel. De én tudom, hogy mit gondolsz, és csak én ismerem az *összes* többit, és csak én tudom elérni őket. Kössünk hát egyezséget.

Érezte magán a tekintetemet, így hát szándékosan a teájára koncentrált. Nem akart megsérteni. Most nem.

– Te szándékosan kiüríted az agyadat, hogy kirekesszél engem. Ez nem fog menni. Hagynod kell, hogy mindent lássak és halljak. Ha azt akarod, hogy segítsek, teljes jogú társaddá kell tenned.

Egyenesen a szemembe nézett. – Hogy érted azt, hogy teljes jogú társammá?

Nem terveztem el előre, amit erre mondtam. Egyszerűen csak kipattant a fejemből, és – ahogy Bella mondaná –, elhatároztam, hogy bedobom.

– Alkut kínálok – mondtam. – Segítek neked megszabadulni a többiektől. Aztán kettesben maradunk. *Two for tea* és *Tea for two*. Te értem, én érted.

– Akkor végül még mindig kettős személyiség leszünk. Mint Jekyll és Hyde.

– Nem egészen. Inkább úgy, mint Hamupipőke, amikor a tündér keresztanyja int egyet a kezével, és egyszerre estélyi ruha van rajta, és elmehet táncolni a herceggel a bálba. Megosztjuk az időnket. Te fönn lehetsz éjfélig, én utána, és szabadok és boldogok leszünk, akár egy kétszárnyú madár, oda repülhetünk, ahová csak akarunk. Beutazhatnánk a világot… megnézhetnénk Londont, Rómát, Párizst. Élnénk a világunkat.

– De dr. Ash azt mondta…

– Azt mondta, hogy mi különlegesek vagyunk. Nézzünk szembe vele: ha én nem volnék, fütyült volna rád. Ott rohadhatnál valahol egy eldugott kórteremben. Jogom van a részemre a boldogságból. Élni akarok, és én is igazi ember akarok lenni.

Sally arra gondolt, hogy igazam van, de felizgatta, hogy ezt be kell vallania. Ha én ragaszkodom az állandó társas viszonyhoz, gondolta, az soha nem lesz normális élet, akár most mindjárt meg is ölhetem magam.

– Állj meg! – szóltam rá. – Hóha! Szedd össze magad. Hát mondtam én, hogy ennek mindörökké így kell lennie?

Sally erre szúrósan rám nézett. Rájött, hogy az öngyilkosság gondolatára válaszolok. – Hogy érted ezt?

– Nem fogok én örökké élni. Csak egy kicsit több időt akarok odakinn, néhány jó évet, romantikát, utazásokat távoli helyekre, meg egy kis izgalmat, mielőtt az éjfél a kocsist megint úritökké változtatja.

Sally rájött, hogy mégiscsak kézben tud tartani valamivel, mert az öngyilkosság gondolata nyugtalanított.

– Igen – mondtam. – Zavar. Nem vagyok benne biztos, hogy fog a dolog beválni, de ha megölöd magadat, esetleg engem fognak kárhoztatni, és a pokolba juthatok miatta. Nem akarok kockázatot vállalni. Szóval nem tehetsz nekem szemrehányást, amiért megpróbálom.

Sally érezte, hogy rátör a fejfájás. A nyaka tövéből áramlott fölfelé, egész koponyája egyetlen sajgó sapkává vált.
– Engedd el magad. Ne harcolj ellene, Sally. Ha küszködsz, attól csak még jobban fáj.
– Nem értem.
– Azt akartad, hogy a többiek is jöjjenek elő, és teázzanak velünk. De amikor küzdesz ellene, a nyakadban lévő feszültségtől megfájdul a fejed.
– Ki fog most kijönni?
– Hé, nem vagyok én jósnő. Amíg nem hallom, nem tudhatom.
Sally csak ült, és várt, megpróbált nem küszködni ellene. Ellentétben a sok múltbeli alkalommal, most úgy érezte, hogy kinn tud maradni, ahelyett, hogy megpucolna.
Aztán meglátta az arcot a középső tükörben: a műszempillákat, a vastagon fölmázolt színpadi arcfestést, az érzéki ajkat.
– Hát itt mi a fene folyik?
– Nincs semmi baj, Bella – mondtam. – Sally elhatározta, hogy szeánszot rendez. Visszahívta a Titkos Ötök négy alapítótagját a nagy semmiből.
A klub elnevezése egy pillanatra zavarba ejtette Bellát. Az ötös számú tag járt a fejében.
– Ó, le vagytok szarva! Ötye. Mikor éreztem, hogy jövök kifelé, azt hittem, valami muri lesz. Semmi kedvem egy leányzsúrhoz.
– Kérlek, maradj, Bella! – mondta Sally. – Mindnyájatokkal beszélnem kell. Kulcsfontosságú ponthoz érkeztünk a terápiában. Ez mindnyájunkat érint.
Bella egyenesen a szemébe nézett, kiült az arcára az undor. – Mi a fenének szedted elő a vibrátort? Maszturbálni fogunk?
Sally meg volt botránkozva, de megpróbálta nem kimutatni: – Nem, csak arra gondoltam, ha előszedem a dolgokat, amiket megérintettetek, az segít nektek kijönni.
– Nekem segít elmenni, az szent.
– Nem úgy értettem…
– Túl sok kísértetfilmet látott – mondtam. – Jesszusom, Sally, nem olyan ez, mint a fekete mágia, vagy amikor visszaidézik a halottakat?
– Ezt nem tudtam.
– Sose tudod – mondta Bella. – Ezért vagyunk mindnyájan ebben a szarban. – Az üres tükörre nézett. – Ki jön még?
– Csak mi meg Nola – mondtam.
– És vele mi van? Tudod, kivel.
– Sally még nem tud róla. Még nem találkoztak.
– Kivel nem találkoztam? – kérdezte Sally.
– Ne törődj vele – feleltem. – Lesz még rá idő bőven.
– Átkozottul meg lesz sértve, ha rájön, hogy nem hívtátok meg a teaestélyre – mondta Bella.

– Ott egye meg őt a fene.
– Ha ez engem is érint – mondta Sally –, akkor jogom van tudni róla.
– Hát ezt meg ki mondta neked? – kérdeztem. Nem akartam undok lenni, de kezdtem torkig lenni a kötekedésével.
– Kérlek, Derry. Megígérted dr. Ashnek, hogy együtt fogsz működni.
– Te meg megígérted neki, hogy nem fogsz önállóan kapcsolatot keresni velünk.
Sally gyámoltalan képet vágott. – Ne haragudj. Igazad van. Nem fogok kérdezősködni.
– Ott egye a fene! – mondtam, megint ellágyulva. – Bella Jinxről beszél.
– Jinx kicsoda?
– Az egyik közülünk.
– Még egy? Azt hittem, csak mi négyen vagyunk.
– Emlékszel a klub nevére? A Titkos Ötökre?
Sally megrázta a fejét, mintha ki akarná tisztítani. – Jinx? Hallottam már ezt a nevet, de mindig azt hittem, az embernek csak azt mondják, én vagyok a *Jinx,* aki balszerencsét hoz.
– Nem is áll olyan messze az igazságtól – mondta Bella.
– Miért nem akarod, hogy Jinx is eljöjjön? – kérdezte tőlem Sally.
– Mert brutális – mondtam. – Nem lehet kiszámítani, mit fog csinálni, amikor dühbe gurul.
– Mitől gurulna dühbe?
– Dühösnek született – feleltem. – Gyűlölködő, gonosz csaj, minél kevesebb dolgunk van vele, annál jobb.
– Egyetértek Derryvel – mondta a jobb oldali tükör. Amikor Sally feléje fordult, Nola elgondolkodó tekintetét és vállára hulló, hosszú fekete haját látta a tükörben. – Jinxet most kiengedni annyi volna, mint kinyitni Pandora szelencéjét. Dőlne belőle a baj, és csúnya időket élnétek át, amíg vissza tudnátok tuszkolni.
– Ez megrémít – mondta Sally elcsukló hangon. – Ha mindnyájan így érzitek, igaznak kell lennie. És ha Jinx az én részem, akkor biztosan én is erőszakos és gonosz vagyok. Ó, édes istenem… mi vagyok én?
– Balfasz vagy – mondta Bella. – No, én megyek.
– Szerintem nem kellene elmenned – mondta Nola.
– Ez csak egy kalap szar. Akkor megyek, amikor nekem tetszik, a fene ott egye meg.
– Strichelni egy kicsit?
– Mit tudsz te erről, te okostóni? – vihogott Bella. – Téged még soha nem keféltek meg. Ezért hagyott ott végül minket Larry. Ez főleg a te hibád.
– Ez nem igaz – mondta Nola.
– De mennyire. Soha nem mentél el vele inni. És büdösek voltak neked a barátai.
– Te meg megbüdösödtél köztük, és végül *akárkinek* lefeküdtél, mint egy olcsó kurva.

– Vigyázz a szádra, hogy miket mondasz, te szar!
– Hé-hé – mondtam. – Nem veszekedni jöttünk ide. Sally, ezt te indítottad el. Te vagy a háziasszony, neked kell egyenesbe hozni.
– Igen – mondta Sally, akit nyilvánvalóan felizgattak az elhangzott sértések. – Én hívtalak össze benneteket. Úgy értem, én hoztam össze ezt a bulit. Meg kell beszélnünk a jövőt. Együtt kell működnünk dr. Ashsel… Úgy értem… – Elfulladt, nem tudta, most mit mondjon, és látta, hogy az ujjai egymásra fonódnak. A hűvösség érzését gyorsan követte a feszültség a nyakában, amiből fájdalom sugárzott. Kétségbeesetten nézett rám. Tudta, mit jelent az aura és a fejfájás. Mindnyájan tudtuk. Sally megpróbált kinn maradni, kapaszkodni, de a fájdalom túl erős volt, széthasította, kettészakította a koponyáját. A falitükörben meglátta az arcot: vad volt, és a haja, mint egy fürt kígyó.
– Derry… – suttogta. – Segíts. Azt hiszem, ez…
– Oké – mondtam. – Engedd el magad, és eressz be. Jinx engem nem tud erőszakkal kiszorítani.
Sally gyorsan az órára nézett. Nyolc óra negyvenhárom…
Hát most az egyszer tévedtem.
Jinx üvöltve előugrott. – Hát itt mi a lófasz van? – Meglátta az arcokat a tükrökben, és sorra összetörte őket. Letépte a függönyöket, és szétverte a bútorokat. Atyaisten, de örültem, hogy nem kell itt töltenem az éjszakát. Fölfirkantotta Bella szájrúzsával a falitükörre, hogy J-I-N-X, aztán azt is összetörte. A három kis tükörrel együtt ez számításaim szerint huszonnyolc évi balszerencsét hoz. Jesszusom! Én tényleg megpróbáltam átvenni az irányítást, de Jinx most túl erős volt nekem.
– Ez csak a kezdet! – süvöltötte. – Ti rohadt seggfejek! – És ezzel kirohant a lakásból.
Jinx végigszaladt az alagsoron, félrerugdalva a kartondobozokat, képeket és játékokat, aztán kirohant a hátsó udvarra. Mindnyájunkra dühös volt, de különösen rám. Tudta, hogy nem szeretem, ha férfiruhába öltözik, hát csak azért is ezt fogja csinálni, hogy truccoljon velem. Átmászott a kerítésen a szomszéd udvarba, és ekkor eszébe jutott, hogy már milyen régen nem tört be Greenberg szabóműhelyébe. Elkezdte feszegetni a hátsó ajtaját, aztán látta, hogy kicserélték rajta a zárat. No, az csak pár másodperc, amíg kifeszíti a keretéből. Visszament az alagsorba, addig keresgélt, amíg egy fémrudat nem talált, aztán visszament az ajtóhoz, és kifeszítette a zár nyelvét. Az ajtó kinyílt, és Jinx beosont a hátsó helyiségbe.
A férfiöltönyök közt kotorászott – mind frissen voltak vasalva, még bennük volt a tisztító szaga –, de egyiket a másik után félrehajította, mert mind túl nagyok voltak neki. Aztán, amikor félrerántotta a függönyt, és előrement az üzletbe, döbbenten hátratántorodott.
Egy istenverte rendőr! Ott állt az ajtóban, háttal neki. Hallania kellett, ahogy fölfeszítette a hátsó ajtót. Lebukott a pult mögé, és oldalvást, a tükörből figyelte.

A gumibot úgy állt a bal kezében, mintha tüstént kész volna használni is. De meg se moccant. Nem helyezte át a testsúlyát egyik lábáról a másikra.

– A strici! – suttogta Jinx. – Egy istenverte kirakati baba! – Aztán valahogy átvillant az agyán a Murphy név. Hátrahúzta a babát az üzlet hátsó részébe, levette róla a zubbonyt, és felpróbálta. Mellben egy kicsit feszült rajta. Az egyik fiókban talált egy ripszszalagot, és lekötötte vele a mellét, aztán újra felpróbálta a ruhájára a zubbonyt. Tökéletesen illett rá. Lehúzta a babáról a nadrágját is. – Még csak micsodád sincs, hát akkor mit vigyorogsz itt? – reccsent rá. Fölvette a nadrágot meg a sapkát, a csuklójára húzta a gumibot madzagját, és megnézte magát a tükörben. Azt fogják hinni, hogy egy zsaru ölte meg Larryt. Ez aztán elküldi őket az erdőbe.

Kiment a hátsó ajtón, és átmászott a kerítésen. Addig kaparta a földet a telefonpózna mellett, amíg ki nem tapintotta a nejlonzacskót, amibe a pisztolyt bebugyolálta. Letörölgette róla a földet, és elővette a rövid csövű, 0.38-as pisztolyt, amit attól a himlőhelyes stricitől vett el a Horton Áruházban.

Először megöli Larryt, aztán azt a rohadt dilidoktort, aki el akarja tenni láb alól. Ez tulajdonképpen önvédelem.

Bedugta a pisztolyt az övébe, aztán gumibotját lóbálva az alagsoron át kiment az utcára. Bár még csak fél tíz volt, a Tenth Avenue már teljesen elnéptelenedett. Ő azért magabiztosan indult el rajta. Senki nem próbál meg egy zsarut kirabolni vagy megerőszakolni, különben is van gumibotja meg pisztolya, meg tudja védeni magát.

Észak felé indult, próbálgatta a parkoló kocsik ajtaját, de eredménytelenül. Aztán a Riverside Drive-on meglátott egy kopasz, szarukeretes szemüvegű, középkorú férfit, aki éppen beszállt egy vadonatúj Mercedesbe. Odalépett mellé, és megkocogtatta a gumibotjával az utasülés melletti ablakot.

A férfi megnyomta a gombot, és leeresztette az ablakot. – Tessék, biztos úr…

Jinx megmutatta neki a pisztolyt. – Ha nem esik pánikba, nem bántom. – Kinyitotta az ajtót, és becsusszant az ülésre. – Gyerünk, el innen a fenébe – mondta.

A férfinak elkerekedett a szeme, és tiltakozni kezdett. – Ne lőjön. Ne bántson. Vigye a kocsit. Csak hadd…

– Indulás, te strici – nyomta a bordái közé a pisztolyt Jinx.

A férfi elfordította a slusszkulcsot, és beletaposott a gázba. A kocsi süvöltve lőtt ki a járda mellől, áthajtott egy piros lámpán, aztán megfarolt, amikor egy furgon majdnem nekiment. Néhány háztömb után Jinx szólt neki, hogy forduljon be egy mellékutcába. Az utca elhagyatott volt.

– No most itt álljon meg.

– Mit akar csinálni?

– Szálljon ki!

– Ne lőjön! – vackolódott ki a férfi a vezetőülésből. Rávágott a pisztoly csövével a kopasz fejére, és leverte a szemüvegét. A férfi hátratántorodott.

– Nem pocsékolok rád golyót – mondta Jinx, miközben átsuttyant a vezetőülésre. – A sok hülye férfi vezetője!

Gyorsított, észak felé tartott a Riverside Drive-on a Henry Hudson gyorsforgalmi út felé. A Washington hidat választotta, aztán amikor átkerült New Jerseybe, elkezdett szlalomozni az autósztráda forgalmában. Az autósok tátott szájjal néztek utána, egyesek átkozódtak, amikor elébük vágott, mások az öklüket rázták, amikor megsturcolta a lökhárítójukat. Atyaisten, de szerette volna kivinni ezt a járgányt egy kocsitörő versenyre, aztán látni a kopasz öreg hapsi pofáját, amikor visszaviszik neki. A stricinek különben is bőven van biztosítása.

Aztán hirtelen rájött, mekkora hülyeség, ha magára vonja a figyelmet, és megkockáztatja, hogy elkapják. Másra se volt szüksége, mint hogy rajtakapják rendőrmezben, töltött pisztollyal. Letért a sztrádáról, és lassan hajtott végig a New Jersey-i Englewood felé vivő utcákon, a házat keresve.

Végül leparkolt az utca túlsó oldalán, szemben Larry csúf, sárga-vörös kétszintes házával. Igen, ez az, négy római oszlop, meg a pázsiton az a tizenkilencedik századi gázlámpamásolat. Amikor kiszállt a kocsiból, és átment a ház kocsifelhajtójához, látta, hogy egy nő járkál le-föl a nappali panorámaablaka mögött. Úgy sejtette, az lehet Anna. Megfordult a fejében a kérdés, vajon az új feleségének is hazudik-e. Meg kell fizetnie a stricinek azért a sok fájdalomért és szenvedésért, amit a nőknek okozott. Ó, igen, most meg fog fizetni érte. Meg fog fizetni azért, hogy először úgy tett, mintha Jinx volna az, akit igazán szeret, hogy Sallyt csak eltűri, hogy vele lehessen. Akkor éjjel, amikor előjött, és rajtakapta, amint Bellát keféli, megpróbálta megölni, de túl erős volt, és ki tudta csavarni a kést a kezéből. No és aztán az a partnercsere! Csúnyán megalázta, lealacsonyította. No, most majd megfizet minden szenvedéséért.

Látta, amint egy férfialak elmegy az ablak előtt. Egye meg a fene! Ha csak egy pillanattal előbb ér oda, akkor most lelőhette volna. Telihold volt, ezért elbújt a pázsit szegélyén álló tiszafa alatt, ahová az utcáról nem lehetett belátni. Bámult befelé a panorámaablakon, megint látta Annát, aztán más embereket is látott. Újra felbukkant Larry is, de valaki takarta. Jinx ráfogta a pisztolyt, bal kezével is megtámasztotta. Ha még egyszer a szeme elé kerülne…

De ehelyett kialudtak a fények.

Halkan káromkodott. Aztán néhány másodperc múlva látta, hogy az emeleten kigyulladnak a lámpák. Visszacsúsztatta a pisztolyt az övébe, és végiggondolta a dolgokat.

Meg fogja várni, amíg eloltják az összes lámpát, aztán ráhagy még egy fél órát, és bemászik valamelyik földszinti ablakon. Óvatosan föloson a lépcsőn, és valamivel eltorlaszolja Penny ajtaját, nehogy előjöjjön és beavatkozzon. Aztán majd beoson a szülők hálószobájába, és megöli Larryt. Persze Annát is le kell lőnie. A lárma addigra előcsalja majd Patet, őt is le kell majd lőnie. Aztán nyomás, le a lépcsőn, és eltépni, mielőtt Penny elő tudna bújni, és meglátná, hogy ki az. Ha Penny az ablakon át látja, csak annyit tud majd mondani, hogy egy

rendőr volt, aki elhajtott egy fekete autóval. Aztán Pennynek Sallyhoz kell majd költöznie, és vége lesz a szenvedésnek meg a lidércnyomásoknak.

Elaludtak a lámpák. A pázsit gázlámpautánzatát kivéve az egész ház elsötétedett. Várt még egy órát, aztán megpróbálkozott a bejárati ajtóval. Be volt zárva. Óvatosan megkerülte a házat, kipróbálta az oldalajtót, aztán a hátsót. Mind be volt zárva. Kipróbált három ablakot is, de nem tudta az alumíniumzsaluk szárnyait kimozdítani. Végül aztán a ház negyedik oldalán meglátta az alagsori ablakot. Teljes erejéből belérúgott, és a zár engedett. Fél kézzel kitárta az ablakot, aztán besurrant az alagsorba. Az emeletről zajt hallott. Aztán megint. Léptek. Meghallotta volna valaki? Fölment az alagsori lépcsőn, el volt rá szánva, hogy akárkivel is találkozik a folyosón, azt lelövi. Amikor kinyitotta az alagsorból a hallba nyíló ajtót, hallotta, hogy nyílik a garázs oldalajtaja. Jön valaki? Motorzúgást nem hallott. Aztán rájött, hogy nyilván Larry megy el hazulról.

Kikukucskált az ablakon, és a holdfényben látta, hogy egy férfialak árnya átvág a pázsiton, aztán beszáll a kocsifelhajtón álló autóba. Hova a pokolba megy ilyenkor ez a strici? Valószínűleg kutyálkodni. El tudná kapni közben. Kirohant a hátsó ajtón, megkerülte a házat, és még éppen látta, amint Larry kocsija kihúz a járda mellől. Beugrott a Mercedesbe, és néhány saroknyira fényszóró nélkül követte. Amikor Larry befordult az egyik sarkon a Washington híd irányába, bekapcsolta a lámpáit, és a nyomába eredt.

Háromnegyed óra múlva Larry az East Side-on a Third Avenue közelében behajtott egy földalatti parkológarázsba. Jinx közvetlenül mögötte szintén. Larry most már gyanakodni fog, de itt és most kell megtenni – amíg úton van ahhoz, akivel találkozni akar. Valószínűleg megint egy társasszex-bulira megy. Atyaisten, de jó volna látni az arcát, mielőtt lelövi.

Talált egy üres parkolóhelyet, és várt. Látta, amint Larry bezárja a kocsiját, és elindul a lift felé. Mikor a közelébe ért, kilökte a kocsi ajtaját, és előhúzta a derékszíjából a pisztolyt.

A férfi megtorpant, aztán amikor meglátta a pisztolyt, föltartotta a kezét. – Én itt lakom, biztos úr. Igazolni tudom, én…

Nem Larry volt, hanem egy savanyú képű idősebb férfi, akinek rövidre volt nyírva az ősz haja, és őszült a bajusza. A büdös strici, hát nem egy másik hapsit követett? – Kicsoda maga? Mit keresett Larry házában?

– Maga nő? Maga rendőr? Miért követett engem?

Jinx a halántékára nyomta a pisztolyt csövét. – Maga rohadt faszkalap. Jobb lesz, ha beszél, de gyorsan, mert különben a falra loccsantom az agyát.

– Maga nem is zsaru! Hé, hölgyem, én… oké, ne lőjön. Én… én látogatóban voltam. Larry kereskedelmi igazgatója vagyok. Ő tudja, hogy ott voltam. Ez valami szörnyű félreértés. Ellenőrizheti a…

– Átkozott, rohadt stricik, még mindig ezt csinálják.

Megfordult a fejében, hogy agyonlövi, de hát ő Larryvel akart végezni, és a lövésekre odajöhetne a házmester vagy az őr, és elkaphatnák, akkor pedig nem lesz rá esélye, hogy megtegye, amit meg kell tennie.

– Ide figyeljen, ha pénzt akar, van vagy száz dollár a tárcámban. A magáé lehet. Csak ne csináljon semmit…

Jinx széles ívben meglendítette a pisztoly csövét, és belevágott az arcába, előbb egyik oldalról, aztán a másikról.

– Atyaisten! – kiáltott föl a férfi, és véres arcához kapott. Aztán elájult.

Jinx visszaült a Mercedesbe, és kiszáguldott a garázsból. Miközben a sztráda felé hajtott, egyfolytában csak azt ismételgette motyogva: – Szar! Szar! Szar!

Mire kiért a FDR Drive-ra, és dél felé indult, annyira kiábrándult volt, és annyira undorodott önmagától, hogy száznegyvennel hajtott. Aztán meghallotta a háta mögött a szirénát, és meglátta a villogó fényeket. Az isten verje meg! Pont erre volt most szüksége. A Forty-second Street-i kijáratnál kihúzott a sztrádáról, és háta mögött a járőrkocsival, elkezdett ész nélkül szlalomozni, egyik utcán be, a másikon vissza, lökhárítókat sturcolva, túl élesen véve a kanyarokat. Behajtott a tilos irányban egy egyirányú utcába a Central Park felé, keresztülhajtott a városon, és sikerült leráznia a járőrkocsit, mire visszaért a lakáshoz. A járda mellé húzódott az utca túlsó oldalán, és kiugrott a kocsiból.

Simán bejutott a bérházba. Már becsapódott mögötte a kapu, amikor meghallotta a szirénát. A rendőrautó odaállt az összetört Mercedes mellé, az ablakon át látta a villogó fényeket. Nevetve leszaladt az alagsorba, kiment a hátsó udvarra, és a régi helyen újra elásta a pisztolyt. Aztán visszaosont Greenberg műhelyébe. Levetette az egyenruhát, felöltöztette Murphyt, és visszatolta az üvegajtó mögé. Akkor jött rá, hogy a gumibotot elvesztette. Egy pillanatig nem tudta, mit kezdjen Murphy üres kezével, aztán tenyérrel fölfelé fordította a jobb kezét, és előrehúzta a hüvelykujját, mintha fityiszt mutatna a világnak.

Amikor visszaért a lakásba, és látta, mekkora rumlit csinált, mielőtt elindult őrült hajszájára, azt mondta: – Le van szarva. Átveheted, Derry.

– Én aztán nem – feleltem. – Én nem takarítok utánad. – Azt nem mondtam meg neki, mennyire meg vagyok rémülve, és ki vagyok merülve. Szeretem a kalandokat, de ez túl sok volt nekem. Örültem, hogy megszabadult a pisztolytól, és bár félig-meddig szerettem volna kiásni és eldobni, tudtam, hogy nem fogom. Félek a fegyverektől. Egyébként is, szerintem Sally dolga elintézni ezt a disznóságot. Az ő hibája az egész. Ha ő nem lett volna olyan buta, Jinx nem verte volna széjjel a teaestélyt.

Tíz

Pénteken hagytam, hadd menjen Nola a terápiára, mesélje csak el ő Rogernak a teaestélyt, meg hogy Jinx kijött. Azt nem mesélte el, hogy mi volt a pisztollyal,

meg hogy Jinx megpróbálta megölni Larryt, mert nem tudott róla. Én éppen ezért lapítottam. Féltem, hogy el kell mondanom neki, és akkor vissza fog minket küldeni a kórházba.

Amikor elmesélte Rogernak, hogyan verte szét Jinx a lakást, Roger fölállt, elkezdett le-föl járkálni a rendelőben, és a tenyerébe csapkodott az öklével. Nola még soha nem látta ilyen izgatottnak. – Ez iszonyatos! Megmondtam magának. Figyelmeztettem, hogy ne csinálja egyedül.

– Nem én csináltam! – mondta Nola. – Én nem Sally vagyok. Jesszusom, azért nem kell kiabálnia velem.

– Bocsásson meg, Nola – zöttyent vissza Roger a székre –, de egy ilyen félrefogás az életükbe kerülhet. Valamennyiük életébe. Soha nem bocsátanám meg magamnak, ha történne magukkal valami.

Nola erős bűntudatot érzett, de mégis örült, hogy a doktor ennyire törődik vele. Most csöppet sem látszott kiégettnek. Egészen más lett. Ha csak színleli, hogy törődik velük, akkor Oscar-díjas szinten játssza meg.

– Közvetlenül, mielőtt Jinx átvette, Derry azt mondta Sallynek, hogy „Jinx nem tud engem erőszakkal kiebrudalni”. Hát tévedett. Vagy Derry gyengül, vagy Jinx erősödik.

Roger bólintott, és az állát babrálta ujjai hegyével.

– Fordulóponthoz értünk. Azt hiszem, eljött a következő lépés ideje.

Nola tudta, hogy az orvos mire gondol, és ettől végigfutott a hátán a hideg. – Nem lett volna szabad beszélnem magának a teaestélyről.

– Nola – mondta Roger az íróasztala fölött előrehajolva –, ez nem holmi intellektuális társasjáték. Itt valódi veszély áll fenn. Nem szabad tovább késlekednünk. És magával kell kezdődnie.

– A fúzióról beszél, ugye?

– Igen.

– No, várjon csak egy percet – mondta Nola. – Én soha nem adtam jóváhagyásomat hozzá.

– Éppen ezt kérem most magától.

– De nem mindig válik be, igaz?

Az orvos az íróasztalán fekvő arany töltőtollal játszadozott, és a fejét rázta.

– És amikor beválik, akkor sincs rá garancia, hogy végleges marad – folytatta Nola.

– Ez is igaz. A legtöbb többszörösen hasadt személyiségnél csak látszólag sikeres a fúzió, szélsőséges stressz hatására a páciensek újra széthasadnak. Egyes szituációkban új személyiségek jelennek meg. Nola, nincsenek garanciák. Csak megpróbálhatjuk.

– Én nem vagyok kísérleti nyúl.

– Egyes esetekben a módszer sikeres volt, Nola. Nincs más utunk. Nézzünk szembe vele, nekem mindennél fontosabb, hogy életben tartsam magukat.

Válságos helyzetbe jutottunk, amely mindnyájuk életét veszélybe sodorja. Megfontolt szakmai véleményem szerint ez a legjobb út.

– De miért pont én?

– A legjobb stratégia az időben visszafelé haladni. Mivel maga alakult ki utolsónak, magának kell elsőnek beolvadnia. Amellett a maga műveltsége, önfegyelme és büszkesége, Sally jó természetéhez és alázatosságához járulva fokozni fogja Sally képességét arra, hogy megbirkózzon a további fúziókkal.

– Ha… ha beleegyezem… tudatában leszek annak, ami a fúzió után történik?

– Ebben nem lehetek bizonyos, de az elméletem szerint az új Sally részeként átfogó tudata lesz.

– És mi lesz Jinxszel?

– Remélem, eleinte a maguk kettőjük kombinációja intellektuális gátat emel a kilengései elé. Később, amikor ehhez már Bella érzéki és Derry érzelmi kvalitásai is hozzáadódnak, elégséges biztonsági szelepük lesz ahhoz, hogy maguk négyen képesek legyenek elfojtani Jinx dühét és agresszióját.

– Szóval erre gondolt, amikor a múltkor azt mondta, hogy esetleg *mindkét* technikát alkalmazni fogja: a fúziót is, meg a kimetszést is. Négyet összeolvaszt, egyet meg kimetsz.

– Nem szükségképpen kell kimetszeni. Az elfojtás minden emberi lelkiállapotnak normális része. – Hátradőlt a forgószékében, és egyenesen Nola szemébe nézett. – Szükségem van a beleegyezésére, Nola.

– Egyszerűen nem hiszem el, hogy joga van elpusztítani egy individuumot. Én szellemi realitás vagyok, *cogito ergo sum.*

Roger rácsapott a szék karfájára, aztán felugrott, és elkezdett le-föl járkálni.

– Én nem tagadom a maga létezését, Nola, de mindegyikük ugyanígy érvelhet azzal, hogy joga van továbbra is a maga külön életét élni. Ha fizikailag volnának megtöbbszörözve, valahogy úgy, ahogy a sziámi ikrek, akkor talán széjjel tudnánk választani magukat, és mindnyájuknak önálló létet tudnánk adni. De arra nincs mód, hogy szétvágjuk a lelküket, és külön testet adjunk nekik. Azok a kísérletek, amelyek során meg akartak szabadulni a társszemélyiségektől, a jelek szerint nem váltak be. Így hát a másik módszerrel kell próbálkoznunk… a fúzióval. Amit tenni fogunk, az nem semmisíti meg magát, az csak…

– Megváltoztat.

– Ez elkerülhetetlen.

– De én nem akarok megváltozni. Meg vagyok magammal elégedve, úgy, ahogy vagyok.

– Ezt meg tudom érteni. De mert maga művelt és büszke, az még nem jelenti azt, hogy teljes vagy tökéletes.

– Ezt nem vagyok hajlandó elfogadni.

Roger fölemelt tenyérrel feléje nyújtotta mind a két kezét, valósággal könyörgött neki, hogy értse már meg. – A teljes emberben más is van: emóciók, szexualitás, empátia mások iránt, és még némi alázat is. Nem fogom magát elpusztítani, Nola.

Csak segíteni fogok magának, hogy túl a könyveken, a filmeken, a klasszikus zenén és festészeten, elérjen az emberi szintre. Hogy teljesen őszinte legyek: magának éppúgy szüksége van rá, hogy összeolvadjon a többiekkel, mint nekik, hogy összeolvadjanak magával.

– Ezen gondolkodnom kell.

– Természetesen – mondta az orvos. – Gondolja át a hét végén. Esetleg konzultálni akar majd a többiekkel, de lehet, hogy egyedül akar vele megbirkózni. Ha beleegyezik, hétfőn megpróbálkozunk az első fúzióval.

Elengedte Nolát anélkül, hogy visszaváltoztatta volna Sallyvé.

Valamiféle kimondatlan megegyezés alakult ki köztünk: kimenőt adunk Nolának a hét végére. Neki meg kell hoznia a döntését, én meg megmagyaráztam a többieknek, hogy talán ez az utolsó néhány napja, és ez így igazságos.

Nohát aztán csapott is nagy murit, a maga módján. Atyaisten! Pénteken egész este a lemezeit hallgatta. Beethovent meg Bachot. Azt hittem, belebolondulok, de aztán rájöttem, szüksége van erre a fajta zenére, hozzásegíti, hogy végig tudja gondolni a dolgokat, így hát beletörődtem.

Szombaton elment a Museum of Modern Artsba meg a Metropolitanbe, aztán este megnézett egy dögunalmas off-off-Broadway színdarabot, jó késő lett, mire egyedül megvacsorázott egy kis francia vendéglőben. Amikor *escargot*-t rendelt, kíváncsi lettem, de mikor láttam, mi az, majdnem elhánytam magam. Az is elég hosszú időbe telt, amíg az osztrigához meg a kagylókhoz hozzászoktam, de a csigánál aztán nekem tényleg snitt. Pfuj! De ha meg akarom mondani az igazat, be kell ismernem, hogy egyáltalán nem volt rossz.

A vasárnap volt a csúcs. Reggelire füstölt lazac, hosszú francia kenyérrel, aztán egész álló nap a *New York Times*t olvasta – elolvasta mind az öt kilót, az első oldaltól az utolsóig. Mintha ez volna az utolsó alkalom, amikor olvashatja. Számomra ez a hétvége víkend volt a pokolban.

De még ekkor sem szánta rá magát a beleegyezésre. Még soha nem láttam ilyen letörtnek. Látta magát, amint fölmegy a háztetőre és leugrik, aztán arra gondolt, hogy fölmetéli a csuklóját. Aztán eszébe jutott egy vers, valami Dorothy Perkertől vagy Parkertől, és nevetni kezdett. Valójában azon a dilemmán gyötrődött, hogy hogyan adja fel az életét, olvadjon be, vagy dobja el magától. Odament az orvosságos szekrényhez, a Libriumát kereste, de azt én szerencsére már a múlt héten kidobtam. Erre leült az íróasztalhoz, elővett egy lapot a saját bézsszínű levélpapírjaiból, aztán írni kezdett.

Képtelen vagyok tudatosan elfogadni ezt a fúziót. Újra meg újra föltettem magamnak a hamleti kérdést, de az ő dilemmája az enyémhez képest egyszerű volt. Ez nem egyszerűen *lét* vagy *nemlét* kérdése. Itt az a kérdés, hogy *valaki más legyek-e, mint önmagam,* vagy *ne legyek,* és őszintén szólva nekem jobban tetszik az alternatíva második fele. Tudom, hogy ez önző dolog. A

problémát súlyosbítja, hogy nemrég megtudtam, ha eldobom a magam életét, a többiekét is eldobom. És hogy mi álmok főnek a halálban… abban a nem ismert tartományban, ahonnan nem tér meg utazó? Így a lelkiismeret mindünkből gyávát csinál…

Írás közben valahogy kettős érzés fogta el – depresszió nyomasztotta, de ugyanakkor figyelte is önmagát, és rájött, hogy nagyon érzelgős és szentimentális. A kettősség érzése egyre erősebb lett benne, egy pillanatra kisodródott önmagából, és látta magát, amint ott ül, mintegy részeként valaminek, ami a távolban lebeg fölötte, és figyeli őt, amint ír. Hátrafordult, és egy alakot látott. Az arca elmosódott volt, nem tudta volna megmondani, férfi-e vagy nő – vállig ért a haja, indián hajszalagot viselt, és valami libegő fehér ruhadarabba burkolózott, ami olyan volt, mint egy lepedő.

– Te ki vagy? – kérdezte.

– „A Segítőd.”

– Nem emlékszem rád.

– „Csak rövid ideje létezem.”

– Miért vagy most itt?

– „Hogy visszatartsalak, nehogy kárt tégy magadban.”

– Jogom van eldobni a saját életemet.

– „Csakhogy ez nem a te saját életed. Te is tudod. Gondoltál is rá, hogy felelősséggel tartozol a többieknek?”

– Mit tegyek?

– „Hallgass dr. Ashre. Jó és bölcs ember.”

– Le akar engem alacsonyítani, amikor fuzionáltatni akar azokkal az ostoba teremtésekkel, akiket a személyiségeimnek nevez.

– „Bízzál benne, amikor azt mondja, hogy ez nem lesz lealacsonyító. A szellemi életed időnként nemes magaslatokra jut, de ez még mindig csak üres, részleges élet. Egyetlen reményed, ha lemondasz az individualitásodról a nagyobb szükség érdekében.”

– Segíts nekem átadni magam.

– „Rajtad magadon múlik. Én csak irányítani tudlak.”

– Mutasd meg nekem akkor az utat. Félek.

Az alak közelebb húzódott hozzá. Látta, amint felizzik, aztán úgy siklik beléje, mint egy kettős kép, amelyet élesre állítanak. Aztán már nem különálló valakinek látta a Segítő körvonalait, hanem önmaga részének.

– „Ez egy csöppet sem fájt, igaz, gyermekem?”

– Nem. És még mindig úgy érzem, hogy én én vagyok. Így lesz akkor is?

– Így.

Nola csak ült, törte a fejét, hogy mi történik vele. Aztán eszébe jutott, hogy olvasta egy kaliforniai pszichiáter cikkét, aki leírta, hogy a legtöbb többszörösen hasadt személyiségben létezik valami ilyesmi.

– Te vagy a Belső Önsegítő? Amit BÖ-nek neveznek?
– „Azért vagyok itt, hogy segítsek, amikor szükség van rám.”
– Egyike vagy a személyiségeinknek?
– „Nem. Én nem vagyok különálló lény, mint ti többiek. Én csak segítőnek és oltalmazónak vagyok itt. Bennetek lakom, de ugyanakkor kinn az univerzumban is. Csak akkor manifesztálom magam, amikor szükség van rám.”
– Szükségem van rád. Mondd meg, mit tegyek.
– „Dr. Ash azt mondja, neked kell döntened, és önként kell döntened. Én csak abban segíthetek neked, hogy elég erős légy, és a jót válaszd.”
– Te vagy a tündérkeresztanyám!
– „Neveztek már annak is. De gurunak is, kalauznak, BÖ-nek, tanítónak. Segítőnek is. Mind ugyanaz.”
– Örülök, hogy van egy BÖ-nk. Könnyebbé teszi a dolgot.
– „Itt az ideje, hogy döntsél, gyermekem.”
Nola hosszú ideig csak üldögélt, érezte, hogy lassan melegség önti el a testét, aztán fölemelte a tollat, és az addig írottakhoz a lap aljára biggyesztette:
ELFOGADOM A FÚZIÓT…
Aztán hirtelen nagy fényességet látott, és a BÖ eltűnt. Egyedül volt a szobában, és jól érezte magát.
Én sem tudtam uralkodni magamon. Annyira boldog és izgatott lettem, hogy kiosontam, fölvettem a telefont, mielőtt még meggondolhatta volna magát, és megmondtam Rogernak.

Hétfőn reggel Roger rendelőjében Nola már kezdett volna visszatáncolni.
– Félek elveszíteni azt, amim van… azokat a dolgokat, amiket szeretek. Mindig úgy éreztem, hogy jobb a részleges létezés egy minőségi életben, mint hetenként hétnapi középszerűség.
Roger hirtelen nagyon fáradtnak látszott. – Mégis folyton megpróbálja megölni magát.
– Elfog a depresszió.
– Nola, semmi oka nincs azt hinni, hogy le fog süllyedni egy közös nevezőre. Nem fog péppé foszlani az elméje. Inkább úgy gondoljon a dologra, mint valamiféle szellemi *bouillabaisse*-re, amelybe mindnyájan beléadnak hozzávalókat az egészhez, de ugyanakkor mindegyikük megőrzi a maga felismerhető minőségét.
Nola csak a fejét rázta. – Maga pompásan bánik a szavakkal, Roger. De elfelejti, hogy az *abaisse* a latin *abassaré*ból származik, ami azt jelenti, hogy megalázni, lealacsonyítani.
– Gyatra kis példa volt.
– Szerintem nagyon is helyénvaló. A legtöbb többszörös személyiség életének hátterében ott a megalázás, nem? Annak, hogy az ember tudja, nem kell senkinek, és gyerekkorában és serdülőkorában megalázzák, és rosszul bánnak vele?

– Ez igaz, de magának semmi oka nincs megalázottnak éreznie magát, amiért fuzionál. Nem kirekesztik, hanem befogadják.
– Ezt mondja maga – meredt rá dühösen Nola –, de én, még mindig úgy érzem, hogy nem kellek. Szégyent érzek. És lealacsonyítást.
– Mindnyájan törődünk magával, Nola. Szükség van magára. És amikor segít meggyógyítani Sallyt, nem csak egyetlen egyénen segít, sokkal nagyobb szolgálatot tesz. Amit ebből az eljárásból megtudhatunk, az ezrek szenvedésein enyhíthet azok közül a nemrégiben felfedezett többszörösen hasadt személyiségek közül, akik titokban az idő káoszában élnek, mert félnek, vagy szégyellik magukat, ezért nem bújnak elő a rejtőzködésből.
– A rejtőzködő többes személyiségekért áldozzam fel magamat?
– Nem áldozat ez. Úgy gondoljon rá, hogy egy én egyik *részéből* teljes énné fog válni. Maga már sokszor véget akart vetni az életének. Ahelyett, hogy eldobná magától, inkább tegye fontossá a létezését. Az isten szerelmére, Nola. Adja át magát az egésznek. Szükség van magára.
Nola egy darabig csak hallgatott, de nem vette le a szemét Rogerről. – Használhatnánk a Nola Bryant nevet a Sally Porter helyett? – kérdezte végül.
– Ez gyakorlatilag nem járható. A születési anyakönyvi kivonat Sally Porter névre szól. A társadalombiztosítási törzsszám, a biztosítás, a nyugdíjjogosultsága az állásai után szintén. Aztán ott vannak a közműszámlák, az orvosi zárójelentések, az adóbevallások, a hitelkártyák, a bankszámlák. Az ő törvényes neve nélkül nem tudná többé hitelesen igazolni magát.
Nola érezte, hogy noszogatja valami belülről, aztán, szinte akarata ellenére, mesélni kezdett Rogernak a Segítőről.
Roger elgondolkozva végighallgatta, aztán összekulcsolta a kezét, és bólintott. – Hadd mondjam meg magának az igazat: már egy ideje töprengtem rajta, mikor fog már manifesztálódni valami olyasmi, mint a Belső Önsegítő. Először azt hittem, Derry lesz az, de egy pszichiáter, aki számos többszörösen hasadt személyiséggel foglalkozott, kimutatta, hogy a BÖ különbözik a szokásos személyiségektől, nem fejlődik ki teljesen, inkább a lelkiismeret megszemélyesítője. Amit a freudisták felettes énnek neveznek.
– Én azt hiszem, inkább valahogy vallásos dimenziója van – mondta Nola. – Bár életem legnagyobb részében ateista voltam, határozottan átéreztem azt a hindu elképzelést, hogy az Atman… a bennünk lakozó individuális szellem vagy lélek… összeolvad a Brahmannal, az egyetemes lélekkel vagy elmével. Ez egy kétségbeesett, de nyugalmas pillanatban világosodott meg előttem, és most azon tűnődöm, hogy vajon olyasmi lesz-e a fúzióm, amit az indiai bölcsek nirvánának neveznek… amikor az élet lángja elfúvódik, individuális létünk kialszik, és összeolvadunk a világszellemmel.
– Ezt csak egyetlen módon lehet megtudni, Nola.
Nola érezte, hogy kezd elgyöngülni, és ökölbe szorította a kezét.

– Ugyan már – mondta Roger lágyan. – Hát mi a név? A rózsa, bárhogy nevezzük, éppoly illatos…

– Aki ellopja nevem, mindent ellop… – nézett fel nevetve Nola. Aztán, hosszú hallgatás után, széttárta a tenyerét, és az ujjait kezdte nézegetni. – Csinálja gyorsan – bólintott.

– Rendben van – emelte fel arany töltőtollát Roger. – Sally, *gyere ki a fényre.* Nola, maradjon maga is. Most már mind a ketten megtanulták, hogy ennek a problémának a megoldásához egyesíteniük kell az erőiket, és egyetlen személyiséggé kell válniuk. Ez csak úgy történhet meg, ha kettőjük elméje összeolvad, átjárja egymást, és egyetlen elmévé fuzionál, amelyben mind a kettőnek a jellemzői megvannak, úgy, ahogy akkor voltak, mielőtt Nola lehasadt. Gondoljanak úgy magukra, mint két tóra. Az egyik maga, Nola, teli műveltséggel, kultúrával, büszkeséggel. A másik maga, Sally, aki elveszítette azokat a dolgokat, amelyek átömlöttek a Nola nevű tóba, de saját jogán teli van anyai vágyakkal, a jó és a rossz tudásával és alázatossággal.

– Most árkot fogok ásni a két tó között. Láthatják a lelki szemeikkel. Sally tavánál fogom elkezdeni. Kemény munka, de egyre közelebbre és közelebbre ások Nola tavához. Eljön a pillanat, amikor elérem Nola tavát, és már tudják, mi fog történni, amikor a két tavat összeköti az árok. Mondja el nekem, Sally, mi fog történni?

– A… a vizek… összekeverednek…

– Maga pedig mondja el nekem, Nola: Mi fog történni, amikor a vizek összekeverednek?

– A tulajdonságok összevegyülnek.

– Beleegyezik ebbe a keveredésbe, Sally?

Sally bólintott.

– Maga is beleegyezik a keveredésbe, Nola?

Nola habozott.

– Nola, most fenntartás nélkül el kell köteleznie magát. Ha a vizek egyszer összekeverednek, nem lehet őket többé széjjelválasztani. Maga és Sally egy test és egy lélek lesznek. Beleegyezik, Nola?

– Igen.

– Helyes. Akkor most elkezdek ásni, a Segítőjük irányításával. Íme. Áttörtünk. A vizek mindkét tóból az árok közepe felé ömlenek. Sally tudata Nola felé árad. Nola tudata Sally felé ömlik. Látják a kavargó áramlást, ahogy a vizek összekeverednek, és tulajdonságaik feloldódnak az egyesült víztömegben. Mostantól fogva nincs többé Nola, és nincs többé Sally. Csak egy második Sally van: egyetlen személy, aki művelt és büszke, aki bízik benne, hogy meg tud birkózni a munkájával, az életével és mindazokkal, akik esetleg megpróbálnak beléavatkozni, de aki egyben alázatos is, és együtt érez másokkal. Amikor négyig számolok, ki fogja nyitni a szemét, Sally. Maga olyan sokra vagy olyan kevésre fog emlékezni ebből, amennyire szüksége van. Visszaemlékezhet a külön-külön

életeire, de csak mint történelemre. A jelenben és a jövőben egyetlen lélekké, egyetlen testté, egyetlen személlyé egyesülnek, aki mind a két elmétől különbözik. Maga most teljesen új nő, a második Sally. És ezzel nagyon boldoggá tett mindnyájunkat, és a Segítőjét is. Egy… kettő… három… négy…

Sallynek megrebbent a szeme, pislogott néhányat, aztán tágra nyitotta.

– Hogy érzi magát?

– Kábultan. Mintha örvényben lettem volna, forogtam és forogtam körbe-körbe, aztán lezuhantam egy vízesésen.

– Engedje el magát, aztán mesélje el nekem, amire emlékszik.

Sally mély lélegzetet vett, hogy összeszedje magát. – Nem sokra.

– Hogy hívják?

– Sally Porter – felelte egy hosszú sóhajjal.

– Mi az utolsó dolog, amire vissza tud emlékezni?

– Hogy meghívtam a többieket teára. Aztán *minden* elfeketedett.

– Milyen érzései vannak azzal kapcsolatban, ami történt?

– Szörnyű hiba volt. Tudnom kellett volna, hogy nem szabad belefognom.

– Hajlandó volna ezt egy kissé tisztázni?

– Én mindig magányos voltam. Kérem, Roger, bocsásson meg, nem akarok sznobnak látszani, de azok a dolgok, amiket szerettem, és amikben sikeres voltam, mindig olyasmik voltak, amiket egyedül csináltam. Tudom, hogy még mindig vannak problémáim, de erős bennem az érzés, hogy ha *magamra* maradhatok, hogy végiggondolhassam a dolgokat, akkor meg fogom tudni oldani őket.

– Értem.

– Természetesen nem magára gondolok. Ne értsen félre. Úgy értettem, hogy jobban járnánk, ha maga meg én hoznánk a fontos döntéseket, anélkül hogy a többieket csoportterápiába vonjuk be.

– Köszönöm, hogy ezt tisztázta. Azt hittem, úgy érti, hogy szeretné, ha egy időre magára hagynám.

– Egyáltalán nem – nézett Sally Roger szemébe. – Szerintem maga a legintelligensebb férfi, akivel valaha találkoztam. Úgy érzem, felvillanyoz a társasága.

– Kösz.

– Én… én nem is tudom, miért mondtam ezt. Olyan furcsán érzem magam.

– Hogyan furcsán?

– Nem vagyok biztos magamban, sem abban, amit mondok, és hogy miért beszélek így. Az a fura érzésem van, mintha egészen másképp beszélnék, ahogy azelőtt soha nem beszéltem… olyan dolgokat mondanék, amiket azelőtt soha nem mondtam.

– Erre a fúzió után számítani lehetett. Szeretném, ha megtenne nekem valamit – nyújtotta oda a jegyzetblokkját meg a ceruzát. – Kérem, írja ide a nevét.

Sally habozás nélkül leírta: *Sally N. Porter*.

– Nem is tudtam, hogy két keresztneve van – mondta Roger. – Mit jelent az N betű?
– Nem tudom, ezt miért csináltam. Soha nem használtam ezt a rövidítést.
– De mit jelenthet?
– Gondolom, Nolát.
– Ez nagyon kedves gesztus. Tudatosan határozta el, hogy felveszi második keresztnévnek?
– Csak úgy jött – rázta meg a fejét Sally. – De valahogy így érzem *helyesnek.* Mit gondol, jó, ha használom?
– Miért ne. Egyelőre. Gondolja, hogy Nolának kifogása lenne ellene?
Ezen Sally hosszasan elgondolkodott. – Van egy furcsa érzésem. Úgy érzem… nem tudom, miért… hogy Nola elment, eltűnt az életemből. Kicsit elszomorít, olyan ez, mintha az ember elveszítené egy régi barátját, amikor éppen újra rábukkant. Azt jelentené ez, hogy a fúzió sikeres volt, hogy kezdek jobban lenni?
– Reméljük. Azt hiszem, ez jó jel, de még várnunk kell. Majd meglátjuk.
– Remélem, nem haragszik, hogy ezt mondom, de nem sok férfi van, aki úgy ismeri a nőket, mint maga.
– Sokat tanultam magától – nevetett Roger.
Sally felpattant.
– Mi van?
– Folyton egy furcsa frázis jár a fejemben. Folyton arra gondolok: *a második Sally.* Nem fura ez? Mit jelenthet?
– Talán azt jelenti, hogy második szakaszába ért a fejlődésének… vagy az újraintegrálódásának.
– Üldöz egy őrült ötlet: szeretnék elmenni egy francia vendéglőbe, és megkóstolni egypár finomságot. Nem lenne kedve velem vacsorázni?
– Azt hiszem, egy darabig szorosan szemmel kell tartanom magát – mosolygott Roger.
– Én nem erre gondoltam.
– Tudom. De hagyja meg nekem ezt a fényűzést: hadd legyen szakmai ürügyem arra, amit amúgy is szeretnék.
Sally nevetett, és a fejét csóválta. Tudta, hogy Roger most egészen másképp beszél vele – már nem leereszkedő. Tetszett neki, hogy tiszteli az intelligenciájáért.
– Annak az embernek, aki éppen az előbb istent játszott, nem kell racionalizálnia azt az óhaját, hogy elvigye a teremtményét vacsorázni.
Amint kimondta, máris szerette volna visszaszívni. Nem akart fájó tüskét hagyni a férfiban, mégis úgy érezte, belé kell döfnie. Pedig sikerült: látta, hogy Roger morcosan összeráncolja a homlokát. – Ne haragudjon. Ezt nem kellett volna mondanom.
– Várható volt – nézett rá az orvos elgondolkodva. – Őrült tudós istent játszik… Talán haza kellene kísérnem. Aztán majd meglátjuk, mi legyen a vacsorával.

– A vacsora eldöntött dolog. De egyedül is haza tudok menni.
– Tiszteletben tartom a kívánságát – bólintott Roger.
Amikor Sally kiment, magabiztosabb volt a járása, és emeltebben tartotta a fejét. Nyoma sem maradt a régi Sally meghunyászkodó görnyedtségének.
No, mondhatom maguknak, nekem a hideg futkározott a hátamon az egésztől. Megpróbáltam elérni a régi Nolát. De Sallynek igaza volt: Nola eltűnt. Mintha csak elrabolták vagy meggyilkolták volna, vagy valami. Eszembe jutott az egyik könyve, amit annyira szeretett, és állandóan az a gondolat járt a fejemben, hogy végül mégis vízbe fojtotta magát, és a holtteste ott hever valahol a Malden-tó fenekén. Amellett még egy dolog bosszantott. Tudtam, láttam a tekintetén, hogy Roger nagyon vonzó nőnek találja ezt a kettes számú Sallyt.

Amikor Sally kilépett a rendelőből, valahogy mintha minden kiment volna a vinkliből, mintha mindent új szemüvegen át látott volna. A múltban pánikba esett, amikor a liftben szembe kellett néznie a nyomógombokkal meg a vezérlőtáblával. Soha nem volt benne biztos, melyiket is kell megnyomnia, melyik emeleten kell kiszállnia. Most magabiztosan benyomta az ELŐCSARNOK gombot, és élvezte a gyors lefelé siklást.
Odakinn egy darabig csak figyelte a mindkét irányba siető tömeget. A járókelők úgy néztek rá, mintha zavarba ejtené őket, hogy valaki csak úgy álldogál a belvárosban, és csak nézelődik, ahelyett, hogy rohanna valahová. Aztán lassanként, akár a jéghideg vízbe merülő úszónak, visszatért a normális lélegzetvétele, elindult a kapuból, és belévetette magát a központ felé haladó áramlatba.
Azon kapta magát, hogy kiélesíti az érzékeit a tömeg névtelen összezártsága. Mivel senkivel nem kellett szóba elegyednie, elszigeteltnek érezte magát – ezt lényének egyik része mindig élvezte –, ott volt, és mégsem volt ott.
Velük volt, de nem tartozott *közéjük.* Egyre vízmedencékre gondolt, meg arra, hogy ő lebeg bennük. Ebbe egy kicsit beleszédült, de csak nevetett. Örült, amiért Roger nem viszi el vacsorázni. Izgalmasabb lesz egyedül tölteni az estét. Sétálgatni a városban! Élvezte a kettős látást: benne van a tömegben, és megfigyelheti magát benne. Saját dobosának a ritmusára jár.
A Times Square felé sodródott. Eddig mindig elkerülte a pornómozikat és a pornóboltokat. Mindig megvetette a felkínálkozó nőket meg a kurvákat. Most, életében először, embereknek látta őket, mindegyikük egyedülvaló és rendkívüli volt. Nem állt többé felettük, nem hozott róluk gyors ítéletet. Hirtelen rájött: mindeddig sznob volt.
A Forty-second Streeten keletnek indult, a Központi Könyvtár felé. A Bryant Park előtt néhány részeg megpróbált feléje nyúlkálni, de kitért előlük. A múltban az ilyen férfiak olyan félelmet ébresztettek benne, hogy pánikba esett, és elfeketedett előtte a világ. Most érezte, hogy ura a helyzetnek, és egyre erősebb lesz. Tudta, hogy ha megpróbálják molesztálni, ki tudja magát dumálni a bajból.

Ahelyett, hogy a Forty-seventy Street-i bejárathoz ment volna, körben átsétált a Fifth Avenue-ra, hogy megnézze az oroszlánokat. Hirtelen valahogy fontosnak érezte, hogy lássa ezeket az őrzőket a lépcsők mentén, amikor elmegy közöttük. Ők majd megvédik. Eszébe jutott az első iskolai kirándulás ebbe a könyvtárba, amikor még azt hitte, ha elég elszántan és sokáig olvas majd, a világ minden könyvét ki fogja végezni, és mindent tudni fog. Most csak mosolygott ezen a csacskaságon. Bement a kölcsönzőbe, és böngészni kezdett. Rátalált egyik kedvenc könyvére, átpörgette a lapjait, hamarosan beléveszett Thomas Wolfe *Nincs visszaút*jának buja prózájába, hömpölygető sodrásába. Azon kapta magát, hogy beléhull a nagyváros doboló ritmusába és dús képeibe. Aztán becsukta a könyvet, letette, és kiment. Teljesen egyetértett: nincs visszatérés.

De azért jobb lesz, ha hazamegy a lakásba, lezuhanyozik, és felöltözik. Be kell mennie a Sárga Keramitkockába. Amikor kiszállt a taxiból, nem értette, mitől szomorodott el. Aztán hirtelen lesújtott rá a felismerés, hogy amit most érez, az csak időleges. Hamarosan újabb összeolvadás következik, aztán megint és megint… eljön egy harmadik, aztán egy negyedik Sally. És minden fúzió után új és idegen módon fogja látni a világot. Minden alkalommal valaki más fog sétálgatni a városban, valaki más fog álmodozni és tűnődni a jövőről.

Meglátta a kirakatban a rendőregyenruhás próbabábut, aztán jól megbámulta, amikor elment mellette. Mintha fityiszt mutatott volna a világnak. Mit is mondott Todd? „Murphy törvénye. Ami elromolhat, az el is romlik.” Ez ostobaság, értelmetlen babona. Semmi nem mehet gajra. Erősebb, mint valaha. Kézben tart mindent.

A lakásban kiszedte az ágyból a kitömött nyulat meg a pandamacit, belerakta őket Greenberg egyik műanyag zsákjába, aztán belökte az egészet jó hátra a szekrénybe. Aznap estére egy feltűnő sárga-fehér csíkos ruhát választott ki magának. Aztán kiment a fürdőszobába, és sokáig bámulta magát a tükörben.

– Tudod, hogy ki vagy – mondta magában. – Most már erősebb vagy. Nem feketedik el előtted többé a világ. Nem fogsz többé személyiséget váltani. Kezedben lesz az *ellenőrzés,* és megmutatod Rogernak, hogy a többiekkel nincs szükség fúzióra.

El volt ragadtatva ettől a gondolattól. Minél többet gondolt rá, annál inkább úgy érezte, hogy ez lesz a válasz a problémáira. Magától is stabilizálni tudja az életét, meg tudja *előzni* az elfeketedéseket vagy az átváltozásokat, nem lesz szükség további összeolvasztásokra. Hát ez az! Csodálatos!

Beállt a zuhany alá, zúdult rá a víz, forrón és gyönyörűségesen, ő meg csak hagyta, hadd ölelje körül. Míg ő a zuhany alatt élvezkedett, rájöttem, hogy hamarosan össze fogunk marakodni, Bella, Jinx meg én, hiszen nem csak erről az új Sallyről lesz szó. Most már a BÖ is mellette áll.

HARMADIK RÉSZ

Tizenegy

Néhány hétig minden oké volt, minden jól ment. Sally kettő más volt, mint azelőtt. Sokkal okosabb – no, én ehhez nem nagyon értek –, talán azt kellene mondanom, hogy sokkal műveltebb. Amellett egyfolytában azt gondolta, hogy mindig kinn fog maradni, ura lesz a saját életének, és soha többé nem fog elfeketedni előtte a világ.

Én attól akadtam ki, hogy örökösen külföldi filmeket nézett (Atyaisten, de utálom a feliratokat olvasgatni, hiszen közben az ember elszalasztja az arckifejezéseket!), járta a múzeumokat, és olvasott… olvasott… olvasott. A tévé kinyiffant, ő meg nem vette magának a fáradságot, hogy megcsináltassa, így még a késői műsorokat se nézhettem. Ez nem az az alku volt, amibe én belementem, azt mondhatom maguknak.

Aztán egy szép napon elhatározta, hogy megpróbál maga megbirkózni a csúcsforgalommal a Sárga Keramitkockában. Kezdtem volna én előjönni, mint rendesen, de bumm!, kőfalba ütköztem.

Oké, gondoltam, most, hogy lett egy kis eszed, a rendelésekkel valószínűleg meg tudsz birkózni, de mit fogsz csinálni Bella fellépésével a műsorban? Csakhogy az új Sally erre is gondolt. Azt mondta magában: majd kézben tartom a dolgokat, amíg el nem oltják a lámpákat, akkor kiengedem Bellát, de rövid pórázra fogom, és tüstént átveszem az irányítást, mihelyt vége lesz a műsornak. Nem tudta, hogy Bella elhatározta, ha egyszer kiszabadul, akkor kinn is maradunk, és majd nekünk áll a bál.

Todd odament az asztalhoz, ahol Sally, miután átöltözött a pincérnő-egyenruhába, egy kicsit kifújta magát, és alaposan végigfürkészte. – Ma este megint másnak látszik – mondta. – Hűvös és fensőséges. Maga Nola?

– Sally vagyok – rázta meg a fejét.

– Úgy látszik, jót tett magának a kórház – húzta fel Todd a szemöldökét.

– Tényleg jót tett. – Látta, hogy Eliot aggódva figyeli őket a bár távoli végéből.

– Sally, amióta csak megláttam a tévéhíradóban akkor este, nem tudom kiverni magát a fejemből.

– Todd, én igazán nem szeretnék…

– Hallgasson végig. Maga csodálatos nő… kedves és komoly. Elbűvölőnek találom, és beleszerettem magába.

– Maga keresi magának a bajt, Todd.

– Ezt hadd ítéljem meg én magam.

– Maga voltaképpen nem ismer engem. Vannak gyönge oldalaim.

– Ide figyeljen, most, hogy legyűrtem a saját beteges szerencsejátékos-szenvedélyemet, elég erős vagyok kettőnkhöz is. Mindent meg fogok tudni magáról és a problémájáról, és segíteni fogok. Nem kell egyedül harcolnia vele.

Szüksége van valakire, akivel beszélgethet, valakire, aki segít magának összeszedni a darabkákat, amikor széthullik.

Sally lesütött szemmel az asztalt bámulta. – Kérem, Todd, adjon nekem rá időt, hogy összeszedjem magamat.

Todd elgondolkodva ránézett, és bólintott. – Amennyi időre csak szüksége van. – Aztán felállt az asztaltól, és elment.

Sally birkózott magában az ajánlattal. Nem szerelmes belé, de hát ez később talán majd megjön. Vagy talán nincs is szükség szerelemre. Két ember más szinteken is képes működőképes kapcsolatot fenntartani. Amikor Todd otthagyta, már látta, hogy Eliot elindul a táncparkettre bejelenteni a kilencórai műsort. Feszült rajta a szmokingja, megint hízni kezdett. Sally fölállt, és elindult a táncparkett közepe felé, közben még azt hitte, maga is képes lesz leadni a műsort. De aztán, amikor érezte, hogy kavarog a gyomra, borzong és fejfájás kerülgeti, hirtelen visszavillant benne az az emlék, amikor Bella szurkolóvezető napjaiban megpróbált kinn maradni, és aztán az utolsó pillanatban elengedte magát.

Bella kipattant a táncparkettre. A lámpák kialudtak, és amikor a reflektor fénye körülölelte, a feje fölé emelte mind a két karját, és felnevetett. – Emberek, ma este olyan számot fognak látni, amilyet még soha életükben nem láttak! – Fölkapta az elektromos gitárt, és riszálva énekelni kezdett. Úgy érezte, most kárpótolhatja magát azért a sok időért, amíg Sally nem engedte ki. A közönség tűzbe jött, verték a ritmust a lábukkal, tapsoltak. Egyre forróbb, vadabb ütemre váltott, aztán egyszer csak úgy érezte, mintha meg lenne kötözve, vagy fűző szorítaná. Hirtelen lehúzta a smaragdszín flitteres vállpántot, elhajította a melltartóját, és meztelen mellel táncolt tovább.

Látta, hogy Todd döbbenten a táncparkett felé indul, de Eliot visszatartja. A két férfi a kasszánál állva figyelte. Tudta, hogy gyönyörű a teste, és tudta, hogy kell vele bánni, rázott és riszált, amitől a kurta szoknya is a parkettra hullott. Végül már egy szál bugyiban táncolt. Újra vadnak és szabadnak érezte magát. Joga van az izgalomra, a reflektorfényre, a tapsra.

Mi abban a rossz, ha megmutatja a testét? Előadóművésznek az a fölszerelése. Mióta csak vissza tudott rá emlékezni, mindig azok voltak a legboldogabb pillanatok az életében, amikor szemben állt a közönséggel, és úgy érezte, hogy visszatükröződik a szemükben, érezte az elismerést, és hallotta a tapsot. *Tükröm, tükröm, mondd meg nékem, ki a legszebb a vidéken?*

Beléveszni a ritmusba. Szaporán járni a táncot. Lüktessen minden: a kar, a láb, a fej, a mell. Istenem, de boldog volt! Ez az, ahogy kinyúlhat az emberek felé, megoszthatja magát idegenekkel, akik értékelik.

Nem számítottam rá, hogy Bella bedobja a sztriptízt, gondoltam, most előbújok, és véget vetek neki, de Jinx megelőzött. Kipenderítette Bellát a reflektorfényből, aztán hirtelen megállt. Mozdulatlanul állt, dühös tekintettel, a melle közt csurgott lefelé az izzadság. A közönség döbbenten elnémult.

– Meztelen testet akartok látni? – üvöltötte Jinx. – Látni akarjátok, ahogy egy nő a húsát mutogatja, hogy elélvezhessetek az asztal alatt? Akkor nézzetek meg egy valódi bemutatót a nők lealacsonyításából!

Odalépett az egyik asztalhoz, és kikapta egy vendég szájából a cigarettát.

– Nézzétek meg ezt a testet – acsargott –, aztán lássátok, hogyan lehet megbélyegezni, mint a marhát!

Vagy két centire a mellbimbója fölött belenyomta a cigaretta égő végét a mellébe. A közönség felhördült. Nem tudhatták, hogy nem érzi a fájdalmat. A fájdalom Sally fájdalma volt, de ő csak akkor fogja érezni, ha visszajön, addig nem.

– És egy másikat ide! – nyomta oda a másik mellbimbója fölé is. Megperzselt hús szaga szállongott a levegőben.

– Te jó isten! Ez megégette magát! – ugrott fel egy nő kiabálva az egyik környező asztaltól.

– Beletartozik a számba! – kiáltotta a közelében egy férfi tapsolva.

Aztán mások is tapsolni kezdtek körülötte, végül már az egész közönség ujjongott.

– Még nem láttatok semmit! – kiáltotta Jinx. – Még csak most kezdődik ez a kibaszott műsor.

Todd és Eliot végre elindultak feléje, de Jinx erre elhajította a cigarettacsikket, és az egyik asztalról felkapott egy borospoharat. A tartalmát a vendég arcába loccsantotta, aztán odaverte a poharat az asztal széléhez, és a letört szárát a torkára nyomta. – Tágítsatok innen, ti ketten – kiáltotta –, különben gyorsan befejezem.

Todd és Eliot erre megtorpantak, Jinx pedig odament a parkett közepére, és azt mondta: – Most élőben fogjátok látni az első színpadi öngyilkosságot. Nola emlékére, aki nincs többé közöttünk! – Le-föl masírozva a feje fölé emelte a bal karját, és a törött üveggel átnyisszantotta a csuklóját. Fölemelt karjáról dőlt a testére a vér.

– Az isten szerelmére, állítsátok meg! – sikoltott fel valaki.

– Színpadi vér! – kiáltotta valaki más. – Láttam már ilyen számot.

Aztán fölvágta a másik csuklóját is, a törött poharat a közönség közé hajította, és csak masírozott le-föl, karját a feje fölé emelve. Megpróbálta Bellához hasonlóan riszálni magát, de tudta, hogy nincs semmi ritmusérzéke, és nem tud úgy bánni a csípőjével, mint Bella. Ettől vad dühbe gurult.

– Hogy vót! Hogy vót! – kiáltotta valaki.

– Figyeljetek rám, ti stricik! – mennydörgött Jinx. – Mind elvéreztek és meghaltok. Mind a képzeletem teremtményei vagytok, és amikor meghalok, az egész világ egy csapásra elpusztul. Nem látjátok, mit csinálok? Nem magamat ölöm meg, benneteket pusztítalak el. Amikor elfolyik a vérem, és kiürül az elmém, senki nem fog létezni közületek.

A közönség nevetett és tapsolt.

De amikor a parkettet körülvevő asztalok mellé táncolt, egy nő odahajolt, feltörölte a vörös cseppeket a szalvétájával, és közelebbről is megnézte.
– Ez igazi! – sikoltott fel. – Ez vér! Ez tényleg megöli magát!
Újabb nagy taps. De aztán, amikor Jinx tántorogni kezdett, a taps elcsitult, és már mindenki lenyűgözve, némán figyelte. Most kezdett nekik derengeni, hogy nem egyszerűen a sok szadisztikus punk-rock szám közül látnak egyet. A pincérnők leálltak. A pikolófiúknak földbe gyökerezett a lábuk. Mindenki a véres haláltáncot bámulta.
Ostoba liba! Ez tényleg megpróbál mindnyájunkat megölni! Nyomakodtam, és küszködve próbáltam áttörni, de csak akkor sikerült, amikor Jinx elcsúszott a saját vérén, és ez egy pillanatra elterelte a figyelmét. Ekkor valami megtaszított hátulról, és azt suttogta: *Kinn vagy.*
Egy pillanatra megmerevedtem a reflektorfényben. A közönség engem mindig megrémít. – Aztán elnevettem magam. – A bűvészmutatványnak ma estére vége, hölgyeim és uraim – kiáltottam. – Nincsen vér. Nincsen bor. Még csak test sincs. Én nem létezem. Én csak egy illúziónak a nyoma vagyok. Bűvésztrükk az egész.
Meghajoltam, sarkon fordultam, és megriszáltam feléjük a popsimat, mire felugráltak, és vastapsba fogtak. Mihelyt kiértem a színről, Todd markába nyomtam egypár szalvétát. – Jobb lesz, ha bekötözi a karomat, mielőtt még nagyobb mocskot csinálok. Azt hiszem, mind beveszik, hogy csak trükk volt.
De Todd és Eliot tudták, hogy az égési sebek, a vágások meg a vér valódiak. Előkapták az elsősegélydobozt, és Todd fertőtlenített és bekötözött.
– Maga őrült kakadu – mondta Eliot. – Minek csinál ilyesmit?
– Bárcsak tudnám – feleltem.
– Beviszem a kórházba – mondta Todd, miután bekötözte a karomat.
– Nincs rá semmi szükség – nyugtatgattam. – Most már kezemben tartom a dolgokat. Csak vigyen haza.
Némi vita után hozatott nekem egy taxit, de ragaszkodott hozzá, hogy velem jöjjön. A lakásban aztán nem akart egyedül hagyni. – Ápolónőt kellene hívnom, aki magával marad – mondta.
– Minden oké lesz, Todd. Nem lesz velem semmi baj.
– Sally… Nola… Derry… akármelyik is. Ha valami történne magával, nem tudom, mit csinálnék.
– Semmi nem fog történni.
– De majdnem történt. Nem tudom elviselni a gondolatot, hogy maga veszélyben van. Legyen a feleségem, és engedje, hogy gondját viseljem.
– Az nem megy, Todd. Nem vagyok magához való, nem teszek jót magának.
– Jót? Maga a legjobb, ami csak az életemben felbukkant. Soha nem ismertem olyan nőt, mint maga. Jó, intelligens, eleven…
– És a gonosz, erőszakos hangulataim? Látta, mi történt ma este.
Erre csak a fejét rázta, aztán elkezdett föl-le járkálni. – Mikor rendbe jön, ezzel meg tud majd birkózni. Semmi más nem kell hozzá, csak önuralom. Ma este is

megváltozott, és akármi szállta is meg, leállította. Ez is mutatja, hogy a jósága erősebb, mint a romboló hajlamai.

– Nem vagyok benne biztos többé – mondtam.

Megfogta a kezemet. – Legyen a feleségem.

– Ne sürgessen, Todd. Ma este nem vagyok önmagam.

– Na jó – mondta –, de akárki maga, engem maga tett újra elevenné, és én semmi mással nem törődöm.

Amikor elment, megpróbáltam elaludni, de csak hánykolódtam és forgolódtam. Félig-meddig attól féltem, hogy mihelyt elszundítok, fogalmam se lesz róla, ki bújhat elő.

Lementem, és elmeséltem mindent Murphynek. – Én mondom neked, Murphy, magam is meg vagyok lepve, hogy még nem lettem idegroncs ettől.

De amióta Jinx kifordította a kezét, és úgy igazította be, mintha fityiszt mutatna a világnak, azóta nehezemre esett bizalmasan kiadnom magam Murphynek. Valakinek meg kéne mondania Mr. Greenbergnek, hogy igazítsa meg. Ez így illetlenség.

Tizenkettő

Bella körülnézett, már-már hajlongott volna, hiszen arra számított, hogy ujjongó közönséggel fog szembenézni. Amikor ehelyett ágyban találta magát – méghozzá egyedül –, és napfény sütött be az ablakokon, felkiáltott. – Mi a szent szar! Csak nem, már megint!

Aztán észrevette, hogy be van kötözve a csuklója, belenézett a tükörbe, és látta a mellén az égési sebeket. Jesszusom, gondolta, valakit jól helybenhagyott egy szadista.

Fölugrott, és csípőre tett kézzel dühösen körülnézett. Ez már aztán igazán sok, az isten verje meg! Tudta, hogy már hozzá kellett volna szoknia, de tényleg nagyon bosszantotta, hogy soha nem képes rendesen befejezni egyetlen fellépését sem. Beléunt és torkig elege lett abból, hogy egyik szituációban a másik után örökösen ő kerül a színpad előterébe – reflektorfénybe vagy ágyba. Mit ér hát akkor ez az egész szar kooperáció? Akárki is vette át tőle, tisztelnie kellene azokat a dolgokat, amelyek fontosak a számára. No, az isten verje meg, megfizet még ő ezért, ha az lesz az utolsó dolog is, amit csinál.

Az asztali naptárra pillantott, melyre be volt jegyezve: *d. e. 10. Pszichoterápia, Roger rendelőjében.*

Kilenc óra volt. Már csak egy óráig maradhat kinn? Ez nem igazság. Aztán Rogerra gondolva támadt egy ötlete. Kinn fog maradni, elmegy a rendelőjébe, úgy tesz majd, mintha ő lenne az új Sally, és egy óvatlan pillanatban lekapja a tíz körméről. Az új Sally még nem volt régóta köztünk, de már meséltem róla Bellának, Bella pedig gyorsan tanult. Tudta, hogy meg tudja csinálni. És ha itt-ott

el is szúrja a szövegét, Roger attól semmivel se lesz okosabb – még ő sem ismeri olyan jól az új Sallyt.

Kuncogott, amikor elindult, hogy fölvegye Sally valamelyik ruháját. Már maga előtt látta az egész csábítási jelenetet. Megjátssza majd az új Sallyt, de tövig, és jól felcukkolja Rogert. Látta magát, amint könnyek közt fekszik a fekete bőrdíványon, rájátszik Roger együttérzésére, aztán mikor majd odahajol hozzá, hogy megvigasztalja, megmutatja neki az összeégett mellét, a karjába veszi, és elcsábítja. Nagy alakítás lesz. Miközben a taxira várt, elképzelte magát, amint a virágcsokrokat magához ölelve hajlong az elragadtatott közönség előtt.

Közvetlenül mielőtt Bella bement volna Roger rendelőjébe, megpróbáltam átvenni a vezetést, de most már annyira elszánt volt, hogy nem bírtam kinyomakodni. A nyomjelző határozottan gyöngébb lett. Nagyon bosszantott, hogy Bella el akarja játszani Rogernak ezt a színjátékot. Megmondtam neki, mit érzek iránta, és Bella meg is ígérte, hogy nem veti ki rá a hálóját. De hát ki bízhat meg Bellában, amikor férfival van?

Csak annyi telt tőlem, hogy nekibotlasztottam Maggie íróasztalának.

– Bocsánat, Maggie – mondta –, úgy elgondolkodtam egy új könyvön, amit a nők felszabadítási mozgalmáról olvasok, hogy észre se vettem, hogy máshová tették az íróasztalt.

– Nem tették azt sehová – mondta Maggie.

– No akkor – rögtönzött Bella, felvonta a szemöldökét, ahogyan Nola szokta – át kéne tenni.

Tüstént láttam, hogy Maggie észrevette a kötéseket a csuklóján, de megpróbál nem reagálni rájuk. De amikor Roger beszélni kezdett Bellához, másként bánt vele, mint azelőtt. Valahogy olyan volt, mint amikor valaki, akit az ember nagyon jól ismer, telefonál valakivel: abból, ahogyan beszél, meg a hanghordozásából meg tudja mondani, hogy kivel. No, szóval Roger lassan és óvatosan szokott beszélni a régi Sallyvel, és közben erősen figyelte az arcát, hogy érti-e, amit mond. Amit most mondott, pont úgy hangzott, ahogy azelőtt Nolával beszélt.

– Akar beszélni nekem erről? – kérdezte.

– Miről?

– Ezekről – mutatott rá Roger a csuklójára.

– Teljes emlékezetvesztés – mondta Bella. – Semmire nem emlékszem. Biztosan magam vagdostam föl. Azt hiszem, valaki megpróbált megölni.

Aztán, amikor eszébe jutott, hogy kinek kell mutatkoznia, megvonta a vállát, ahogy a második Sally tette volna. – Időnként még mindig úgy érzem, hogy nem érdemes élni az életet.

– Megígérte, hogy nem fog ilyesmiket mondani. Az öngyilkosság nem elfogadható megoldás. Tudja, milyen érzéseket kelt bennem az efféle beszéd.

– Igen, a felesége miatt. Huhuuu…

Roger ránézett, és barázdákba szaladt a homloka, mintha valami ferdeséget érezne a válaszaiban.

– Nem öngyilkosságot próbáltam elkövetni – mondta Bella. – Tudom, hogy megváltoztam. Másként érzek, jobban tudatában vagyok, hogy mi folyik körülöttem, de azt hiszem, nem tartom annyira kézben a dolgokat, mint gondoltam.

– Lassan kell hozzászoknia – mondta Roger. – Maga egyre erősebb lesz, de a többiek harcolnak az életben maradásukért.

– Ezért nem is kárhoztatom őket. De nekem is vannak jogaim. Vissza akarom kapni az ikreimet. Egy anya a poklokon megy keresztül, amikor a gyerekeire gondol. Rendbe kell jönnöm, és meg kell mutatnom a bírónak, hogy meg tudom tenni.

– Én bízom magában, Sally. És tudom, hogy Derry segíteni fog magának végigcsinálni. Nemcsak Derry, de Bella is együttműködik. Tudom, hogy nehéz rá így gondolnia, hiszen olyan gyakran keveri bajba magát. De míg Nola folyton a halálon töprengett, Bella csak az életre gondol.

– Sose gondoltam rá így. Persze, most már látom, hogy valószínűleg így van. – Keresztbe tette a lábát, és lesimította a szoknyáját. – De azt hiszem, Derry fél attól, amit maga csinálni fog. Tudja, a gyógymódtól. Hogy összefundál minket. Ez a helyes szó, ugye? Fundió. Vagy fúzió?

Roger erre feszült figyelemmel tanulmányozni kezdte az arcát, aztán hirtelen fölkapott egy sárga írómappát meg egy ceruzát, és Bella markába nyomta. – Lenne szíves felírni valamit? Azt akarom, hogy ez az üzenet legyen magánál papíron, arra az esetre, ha megint elfeketedne maga előtt a világ. Írja le: *Szükség esetén hívják fel dr. Roger Asht a Városi Kórházban.* – Várt, amíg leírja. – No most mutassa csak meg, legyen szíves.

Bella odaadta neki.

– Nem szeretem ezt a viselkedést – mondta Roger, amikor meglátta a kézírását.

– Mit akar ezzel mondani?

– Jól van, Bella, hol van Sally?

Bella elképedt, amikor Roger leleplezte. Lesütötte a szemét. – Nem tudom. Valahol.

– Beszélhetnék vele?

– Most nem.

– Beszélnem kell Sallyvel – mondta Roger. – *Ő, aki tudja, mi van a sötétségben…*

Bellának lecsukódott a szeme, szelíden bólogatni kezdett, keze ernyedten az ölébe hullott.

– Beszélnem kell Sallyvel. Nagyon fontos. Sally, *gyere ki a fényre.*

Bella kinyitotta a szemét, és megnyalta az ajkát. – Még mindig én vagyok.

– Miért nem akar Sally kijönni?

– Nagyon ki van borulva, és most nem akar beszélni.

– Mikor fog beszélni?

Bella csábítóan elnyújtózott. – Ó, majd amikor felkészül rá. Teljesen össze van zavarodva, és szégyelli magát azért, amiket csinált. Végig akarja magában gondolni a dolgokat. Azt mondja, beszélhet helyette velem, ahogy Derryvel szokott. Derry már nem olyan erős.

Roger ezen egy pillanatig elgondolkodott. – Rendben van, Bella. Úgyis régóta tervezem, hogy mélyterápiába megyek magával. Ha már itt van, akár mindjárt el is kezdhetjük.

– Pontosan erre gondoltam én is. Mélyterápiára. Szükségem van rá.

– Milyen érzései vannak ezekkel az öntudatvesztésekkel kapcsolatban, Bella?

– Olyasfélék, mint tizenéves koromban voltak. Akkor is örökösen eljártam a Broadwayre, megnézni a műsorokat, ha nem volt egy vasam se. Lebzseltem a színház előtt, aztán amikor az első felvonás után, a szünetben kijöttek cigarettázni, beslisszoltam a tömeggel. Majdnem mindig találtam magamnak üres helyet. Úgy hívtuk ezt, hogy „második-felvonásozás”. Szóval minden darabnak meg musicalnek ismertem a közepét meg a végét a Broadwayen, de azt sose tudtam, hogy kezdődtek. Aztán elkezdtem a hézagokat találgatással kitölteni. Ilyen lett az életem is. Mindig a második felvonásban jövök be… rendszerint a táncparkettre vagy egy idegennel az ágyba. De legtöbbször az a legcikisebb, hogy nem tudok kinn maradni, nem jutok el a drámai csúcspontig, sem a végső függönyig.

– És ez nem nagyon tetszik magának, ugye?

– Magának tetszene, ha soha nem tudhatná meg, hogy alakultak a dolgok? Nézzünk szembe vele, Roger. Rám férne, hogy néhányszor kitapsoljanak a függöny elé.

– Mi volna, ha én hozzá tudnám segíteni egy új szerephez, Bella? Egy nagy szerephez. Lehet, hogy nem maga lenne a sztár, de benne lenne az előadásban, amely egy hosszú, boldog élet egész hátralevő részén át menne.

– Mi a fene, Roger – nevetett Bella. – Mindig sejtettem, hogy ez a maga szereposztó díványa.

– Komolyan beszélek, Bella. Mint előadóművész, maga is tudja, hogy időnként bele kell olvadnia a figurába… valaki mássá kell válnia, a darab egészének az érdekében.

Bella elgondolkodva dörzsölgette a kötést a csuklóján. – Hogyne… ahogy mondani szokták, belülről játszani, az az igazi.

– Azt hiszem, itt az ideje, hogy osztozzon a főszerepben.

– A főszerepben? Úgy érti, hogy én kerülök a színlap tetejére?

– Nem egészen. Eljátszhatja a főszerepet, de le kell kerülnie a színlapról. Úgy, mint az előbb, amikor bejött, és úgy tett, mintha maga lenne Sally. Össze fog olvadni a figurával, és belemerül abba a szerepbe, amit egyelőre úgy fogunk hívni, hogy „a harmadik Sally”.

Bella nem volt benne egészen biztos, mire is akar Roger kilyukadni, de valahogy bízott benne. – Tánc is lesz benne?

– Lehet benne.
– És jóképű férfiak?
– Miért ne?
– És maga is benne lesz?
– Én fogom rendezni, de jómagam nem játszom.
– Maga óriási férfi főszereplő lenne, Roger. Lefogadom, hogy nagyszerűt tud alakítani. Nagyon szeretnék magával játszani.
– Köszönöm, Bella – mosolygott Roger a fejét rázva –, de biztosíthatom, hogy rémes színész vagyok.
– Hogy állítjuk ezt a dolgot színpadra?
– A Sztanyiszlavszkij-módszert fogjuk alkalmazni. Először is visszanyúlunk az emlékezetébe, egészen odáig, amikor először kezdett el önállóan, Sallytől függetlenül játszani. Azt hiszem, nagyon fontos a maga számára, hogy újra átélje ezt a korszakot. Mihelyt ezt végbevitte, segíteni fogok magának beállni a harmadik Sally szerepébe. Hipnózis révén be fog illeszkedni az ő helyzetébe, az ő nézőpontjából fogja látni a dolgokat, aztán végül… mint minden jó színésznő… bele fogja olvasztani a saját identitását a figurába, amelyet játszik.
– Hűha – vihogott Bella –, ez nagy szerepnek hangzik. El is játszom, ha lesz benne zene, tánc és szex, meg időnként egy kis jó olasz kaja.
– Ezt majd külön kikötjük a színészszakszervezetnél a szerződésben.
– Oké, *maestro.* Kezdődjék hát a jáááték.
Roger hipnózisba hozta az arany töltőtollával, aztán megparancsolta neki, hogy menjen vissza egészen odáig, amikor először hasadt le. Bella teljesen elfelejtett mindent, de amikor lelki szemei előtt látta az iskola nagytermét azon a téli estén, már emlékezett rá, hogy történt.
– Mondja el nekem, hol van, és mi történik – utasította Roger.

Bella úgy érezte, mintha valami sebes áramlat sodorná visszafelé, de aztán, mint egy színésznő, aki elkapja a végszót, kiugrott a tizenegy éves, hatodik osztályos Sallynél. Sally éppen a színpadra készülődött a karácsonyi színielőadásban, a *Hófehérke és a hét törpe* zenés változatában. Bella szerepét játszotta, a Szórakozott Király újdonsült feleségét, a Boszorkány-királynőt. Sally reszketett. Tudta, hogy el fogja felejteni a szövegét. Tudta, hogy a hangja el fog bicsaklani a magas hangokon. Tudta, hogy el fog előtte feketedni a világ, el fogja felejteni, hogy mi történt, aztán meg majd megbüntetik, mert valami rosszat csinált. Jinx akkor már körülbelül négy éve megvolt, és sok zűrt kevert, ha nem is akkora zűrt, mint amit ő fog most.
Mamája és Fred az első sorban ültek. Sally nem akart szerepelni a színdarabban, de az anyja erősködött, hogy egy szép napon színésznő lesz belőle.
A fejfájás a tarkóján kezdődött, aztán lassan átterjedt az egész fejére. Nekitámaszkodott a falnak, nem tudott kimenni. Nem létezik, nem tudja megcsinálni. De a Hapcit játszó fiú meglódította, és már kinn is állt a színpadon,

szemben a vakító reflektorfénnyel, a tanítónője a színfalak közt, előtte az összemosódott közönség. Mozdulatlanná dermedt, és elfeketedett előtte a világ.

Mielőtt Sally összeeshetett volna, Bella megtalálta önmagát.

Bella énekelt és táncolt, az ő tréfáin nevettek legtöbbet, és amikor lement a függöny, mindenki fölállt és tapsolt, négyszer tapsolták ki a függöny elé. Mindenki azt mondta, hogy Sally született színésznő, mert abban a pillanatban, amikor Bella a királynő szerepében kiment a színpadra, a félszeg kislányból igazi sztárrá változott. A tanítónője azt mondta, ő a legjobb színésznő, aki csak valaha az iskolába járt. A közönség még egyre tapsolt és zsibongott. Még Fred is odament utána hozzá, azt mondta, hogy a színpadon igazán csinosnak látszott, a derekára fonta a karját, és azt mondta, hogy úgy néz ki, hogy lesz egy igazi színésznő a családban.

Kezének érintése és szemének tekintete üzent valamit a kislánynak, vissza is mosolygott a mostohaapjára. Az rákacsintott, és megszorongatta a derekát, de akkor hirtelen odajött az anyja, és elrángatta.

– Eridj, vesd le már a jelmezedet – mondta az anyja. – Haza kell mennünk.

Ez volt minden, amire Bella arról az estéről emlékezett.

Roger – még mindig hipnózisban – visszahozta a jelenbe, és megkérdezte tőle, milyen érzéseket keltett benne ez az emlék.

– Akkor voltam először kinn – mondta Bella. – És soha nem felejtettem el, milyen érzés volt a figyelem középpontjába kerülni. Attól fogva a középiskolában végig benne voltam minden színdarabban. És csak a színpadon éltem igazán, voltam igazán én, a bámuló közönség előtt. Minden szóra tátott szájjal figyeltek, amit csak mondtam, nevettek, tapsoltak. Szerettem volna, ha ez örökké tart. Azt akartam, hogy soha ne hulljon le a függöny. Soha nem akartam lemenni a színpadról. Ének, tánc és színpadi játék nélkül én nem vagyok semmi. Később aztán én lettem a szurkolók fő lelkesítője… de még ez sem volt ugyanolyan.

Aztán elgondolkodott azon, amit az előbb mondott. – Nem vagyok semmi. És ha fuzionálok vele, akkor leszek valaki?

– Így is lehet nézni a dolgot, de magának kell választania. Gondolkozzon rajta. Aztán hétfőn majd tudassa velem, beleegyezik-e, hogy végigcsinálja.

– Fájni fog?

Roger a fejét rázta. – Biztos vagyok benne, azt se fogja tudni, mi történt.

– És tartós lesz? Derry szerint maga elmagyarázta Nolának, hogy esetleg nem lesz tartós, és egy szép napon megint mind kiszabadulunk.

– Ez a lehetőség fönnáll. De sok mindent tanultunk már a többi esetből. Azt hiszem, az én módszerem, az intenzív hipnoterápia és a viselkedésmódosítás kombinációja, túlmegy azon, amit mások végeztek ezen a területen.

– Én élni akarok, Roger.

– Tudom. És azt hiszem, ez a legjobb és az egyetlen esély arra, hogy életben maradhasson.

A hét végén egyre ezt forgatta az agyában, és újra meg újra megkérdezett, hogy én mit gondolok. Én azt mondtam, hogy neki magának kell döntenie. Én mélységesen tisztelem Rogert, mondtam, és biztos vagyok benne, hogy azt próbálja csinálni, ami a legjobb, de nem vagyok hajlandó a vállamra venni a felelősséget egy ilyen döntésért. Komoly problémákon keményen elgondolkodni nem az én műfajom.

Szerette volna, ha tanácsot kérek Nolától, hogy némi fogalmat kapjon róla, milyen érzés ez, de megmondtam neki, hogy amióta Nolából Sally kettő lett, egyáltalán nem tudok kapcsolatba lépni vele.

– Olyan, mintha meghalt volna? – tudakolta.

– Honnan tudjam én, milyen halottnak lenni?

Megmondtam neki, hogy Nola egyszerűen eltűnt, puff, elpárolgott. Egyik percben még itt volt, a következő percben meg már nem. Elmeséltem neki a két tavat meg az összevegyülő vizeket, de Bella ettől csak ideges lett, mert nem tud úszni.

Ez csak egy elképzelt valami, a lelkében, mondtam neki, és ettől megnyugodott. Azt is megmondtam neki, igazából az a fontos, hogy Sally, úgy látszik, részben átállt Nola gondolkodási stílusára. – Ha te is beolvadsz – mondtam neki –, akkor valószínűleg erősen megváltoztatod a hozzáállásukat a szexhez meg a tánchoz.

– Meg a színházhoz – mondta.

– Ahhoz is.

– Tépelődöm – mondta. – Soha nem kellett még ilyen nehéz döntést hoznom.

Pénteken egész éjjel a régi rock and roll-lemezeit hallgatta. Szombat délután elment a *Táncos lábak* című revübe, utána meg este egy diszkóba. Egyedül ment, és csak táncolt, táncolt egy csomó idegen fiatalemberrel, de valahogy megváltozott. Nem adta bele a szívét. Bedobta magát, ropta a zene ütemére, próbálta lerázni magáról rémült érzéseit, de szédült az örvénylő fényektől.

Túl sokat ivott, és amikor egy jóképű, lófarokfrizurás fiatalember tánc közben szorosan magához ölelte, belecsókolt a nyakába, és súgott-búgott, hogy mást is szeretne vele csinálni, arra gondolt, miért ne? Talán ez lesz önmagaként az utolsó szereplése.

– Vigyél haza – suttogta a fiú fülébe.

A fiúnak – nem lehetett több tizenkilenc-húsz évesnél – egy ócska, ütött-kopott Dodge-ja volt, és vezetés közben csak a fél kezét tartotta a kormányon, a másik keze Bella combjai közt járt. Bella odasimult hozzá, lehúzta a nadrágján a cipzárat, és játszadozott vele.

Odafönn a lakásban a fiú megcsókolta, ő pedig magához ölelte.

– Ó, bébi, igen… – súgta rekedten. Két kézzel átölelte a fiú nyakát, belekapaszkodott a lófarkába, és mélyen lenyomta az arcát a melle közé. – Add meg nekem, keményen!

Szerette volna magában érezni… a súrlódást, az emelkedést a csúcspont felé… De a fiú éppen csak kezdett beléhatolni, amikor érezte, hogy megborzong a teste.

– Nem! – kiáltotta. – Ne még! Várj!

De a fiúnak már elment. Lehömpölyödött róla az összezsugorodott micsodájával, aztán elfordította a tekintetét. – Sajnálom – mondta. – Atyaisten, mennyire sajnálom.

Bella undorodva dőlt hátra. Lement a függöny, csúcspont nélkül, és vacakul végződött, mint rendesen. – Nincs semmi baj, gyerek – mondta. – Én is gyorsan elmentem, ugyanakkor.

– Tényleg? – A fiú közelebb gurult hozzá, de még mindig kétségbeesetten nézett rá.

– Aha. Ide figyelj, én pont úgy kívántalak, mint te engem. Óriási voltál. Ez volt az első?

A fiú elpirult, bólintott, aztán kezdte felhúzni a gatyáját meg a nadrágját.

– Hé, te, hová mész? Azt hittem, együtt töltjük az éjszakát.

– Nem lehet – nézett a fiú az órájára. – Máris elkéstem. A szüleim meg fognak ölni.

Megcsókolta Bellát. – Gyönyörű vagy – mondta. – Kösz mindent.

Bella kiengedte, aztán bezárta mögötte az ajtót. – Kösz a nagy semmit… – mormolta, amikor a fiú már hallótávolságon kívülre került.

Végigvetette magát az ágyon, aztán csak feküdt petyhüdten, bámulta a lélegzetével együtt emelkedő-süppedő mellét. Rátette a kezét a mellbimbóira, körözött rajtuk, érezte, ahogy megkeményednek az érintésére. Akarta. Valakit, akárkit. Dörzsölgette magát, megpróbálta újra felkelteni magában az érzést, de ez most nem ért semmit. Fölkelt, és végigkutatta a fiókot, kereste a vibrátort, amit pár hónappal azelőtt vett. Az a tökfej Sally azt hiszi, hogy a nyak és az arc bőrének masszírozására való. Hová dughatta el?

Elkezdte simogatni magát az ujjával, először lassan, aztán már-már kétségbeesetten. Éppen az izgalom csúcspontjára ért volna, amikor újra rájött a fejfájás.

– Egy szart! – mondta. – Hagyjatok békén. Még nem vagyok kész. El kell élveznem…

– *Hadd segítsek.*

– Ki a fene ez? – ült fel az ágyon Bella.

Ez Jinx, mondtam neki.

– Hé, nem is rossz ötlet – felelte.

Megmondtam neki, hogy én ebből kimaradok. Ha Bella el akar játszogatni magával, az az ő dolga, de nem helyeslem a kölcsönös etyepetyét. Bellának eszébe jutott, hogy még soha életében nem volt nővel, és a gondolat felkeltette az érdeklődését. Megmondtam neki, hogy én még csak hallani se akarok róla.

– De hát te vagy az összekötő kapocs – mondta Bella. – Én Jinxről csak rólad keresztül tudok.

– Hát én meg egyszerűen nem akarom, hogy ehhez bármi közöm legyen. Jinxnek a szadizmusban telik gyönyörűsége.
– Savanyú a szőlő. Csak azért nem akarod, hogy másnak valami mulatsága legyen, mert frigid vagy.
– Nem vagyok frigid. Én normális vagyok.
– Egy szűz… normális?
– Egyszerűen nem hiszek a házasság előtti szexben.
– Mire vársz? Hogy eljön a herceg a fehér paripáján, és megpuszilja a fenekedet?
– Hagyjál engem ki ebből. Nem hiszek az orgiákban.
– Orgiák? Miféle orgiák?
– Hát hogy neveznéd másképp, ha három ember vesz részt a szexben?
– Ó, az isten szerelmére, ez csak egy technikai részlet.
– Tökmindegy – mondtam. – Beteges dolog, és nem akarok részt venni benne.
– *Nincs rá szükségünk* – mondta Jinx, és akkor jöttem rá, hogy már másodszor szól közvetlenül Bellához.
– Most, hogy már közvetlenül is elérjük Sallyt – mondta Jinx –, nem kell többé Derryn keresztül foglalkoznunk vele.
Bellára a jelek szerint mély benyomást tett ez a gondolat. – De Sally nem lenne hajlandó…
– Akkor ketten leszünk egy ellen – felelte Jinx. – Nem lesz meg mindig ez az előnyünk. Miért csinálnánk mindig azt, amit ő akar?
– Igazad van – mondta Bella. – Annyi mindent nem próbáltam még ki, most meg kezd úgy kinézni, hogy a továbbiakban nem is lesz már rá sok időm.
– Ezt nem teheted – mondtam. – Roger megmondta Sallynek, hogy a fúzió még mindig kényes stádiumban van. Az ilyesmi teljesen kiboríthatja.
Jinx nevetésétől végigfutott a hátamon a hideg: – A pokolba vele meg az istenverte fúziójával. Jobban megleszünk nélküle. Jobban megvoltunk, mielőtt Roger belevágott ebbe a szarságba.
Akkor értettem meg, mi az igazi indoka, miért uszítja Bellát. Tudta, hogy a fúzió kényes ügy, és homokot akart szórni a szerkezetbe.
– Hogy csináljuk? – kérdezte Bella.
– Keresd meg a vibrátort – mondta Jinx. – Sally a komód alsó fiókjába dugta, a villanyfűtésű takaró alá.
Bella előszedte, és kipróbálta. – Pompásan működik – mondta. – És most?
– Most kihozzuk Sallyt a fényre.
– Te ezt meg tudod csinálni?
– Sally kihozott titeket a teaestélyre. Akkor én miért ne?
Jinx leült a háromtükrös toalettasztalka elé. A bal oldali tükörben megjelent Bella meztelen alakja. Lassan-lassan Jinx kemény, ráncos arca és összeszorított ajka is egyre élesebbé vált a jobb oldali tükörben. Fekete haja engem még mindig kígyókra emlékeztetett. Aztán a középső tükörben megláttam Sallyt. Kábultan és

zavarodottan nézett körül, mint akit mély álmából ébresztettek föl. Hol a jobb oldali, hol a bal oldali tükörbe nézett, és meglepetten látta, hogy a csuklóin levő kötéseket kivéve meztelen.

– Mi van? Mi folyik itt?

– Most én adok estélyt – mondta Jinx –, és te vagy rá meghíva.

Sally Bellát megismerte, de Jinx arca és hangja idegen volt neki. – Mit akartok?

– Csak szórakozni akarunk egy kicsit – mondta Bella.

– Most már erősebb vagy – mondta Jinx. – Nem kell többé félned tőlünk.

– Le akarok feküdni – mondta Sally.

– Mi is – mondta Bella. – Együtt fogjuk tölteni az éjszakát hármasban. Mint a régi szép időkben, a pizsamás partikon.

– Nézzétek, én nem tudom, hogy ti ketten mit akartok – mondta Sally –, de nem is törődöm vele. Menjetek szépen vissza, ahonnan jöttetek, és hagyjatok engem békén.

– Azt akarja, hogy hagyjuk békén – mondta Jinx.

– Ez a fensőbbséges hang inkább Nola hangjának hangzik, mint…

– Én Sally vagyok – jelentette ki élesen –, és semmi közöm hozzátok, nem is akarom, hogy legyen. Tűnjetek el.

– Ez nem olyan könnyű – mondta Jinx.

– Bizony – mondta Bella. – Ez nem olyan könnyű.

Jinx fölemelte a vibrátort, és megnyomta rajta a gombot.

Sally meghallotta a halk zümmögést, és szúrós tekintettel ránézett. – Mit csináltok?

– Mi összetartozunk – mondta Jinx. – Részei vagyunk egymásnak. Együtt és mégis külön. Nincs szükségünk senki másra, hogy kielégítse a szükségleteinket és a vágyainkat.

Megsimogatta Sally lába szárát, aztán a keze felszaladt a combjai közé.

– Ne csináld ezt! – kiáltott rá Sally élesen. Rá akart verni a kezére, le akarta söpörni magáról, de Bella lefogta a bal karját, és érezte, ahogy Jinx gyöngéd, körkörös mozdulatokkal simogatja.

– Ne – mondta Sally. – Ezt ne csináld. Nem akarom. Én nem használom ezt a micsodát.

– Én igen – mondta Bella –, amilyen gyakran csak tudom. De jobb mulatság hármasban, mint egyedül.

Bella Sally mellét simogatta, gyöngéden dörzsölgette a mellbimbóját a benyálazott ujjaival. Sally egy darabig még viaskodott, de egyre jobban zihált, rebegett a szemhéja, aztán üvegessé vált a tekintete. Megrémültem, és megpróbáltam áttörni, de nem tudtam. Túl intenzíven koncentráltak.

Aztán Jinx előszedte a vibrátort, és benyomta. A rezgésektől Sally egész testében remegni kezdett, egész teste zsibongott az apró, szelíd villamos ütésektől. *Ne*-jei egyre halkabbak lettek és egyre elmosódottabbak, rángatódzott az ajka. Bella kidugta a nyelvét, és végignyalt Sally száján. Jinx gyorsított: egyre

gyorsabban és gyorsabban döfködött a vibrátorral, dömöckölte Sallyt, és közben trágárságokat suttogott a fülébe. – Élvezz már el, te istenverte szuka. Ez az, amire szükséged volt. Hogy megerőszakoljanak. Csak az évek során mindig átpasszoltad Bellának, vagy rám hagytad, hogy vágjam ki magamat. Most csatlakozhatsz hozzánk egy jó nagy baszásban.

Sally olyan lüktető hevességgel élvezett el, hogy ívbe feszült a háta, és elájult.

Jinx nevetett, és elosont. Bella meg csak heverészett, és arra gondolt, hogy jobban kellene éreznie magát – lazának és könnyednek. Ehelyett bűntudatot érzett. Előszedett a szekrényből egy üveg Johnny Walkert, és nekifogott inni, mint a gödény.

– Ott egye a fene, akármit csinálok, soha nem jön rendesen össze.

– „Ez azért van, mert nem ez a módja."

– Ez meg ki?

– „Azért érzed rosszul magad, mert tudod, hogy rosszat tettél."

– Nem én voltam. Jinx ötlete volt.

– „Itt az ideje, hogy többé ne másokat kárhoztassunk."

Bellát nagyon bosszantotta, amiért nem tudta, férfi hangját hallja-e vagy nőét. Látott egy arcot, de teljesen elmosódottan.

– Hát a többiek igazán megérdemlik a kárhoztatást.

– „Nem volna szabad ennyit innod. Tiszta fejre van szükséged, hogy meghozhasd a döntésedet."

– Ki vagy te?

– „Tudod."

– Te vagy az, akit Derry BÖ-nek nevez?

– „Igen, én vagyok a te Belső Önsegítőd. Neked pedig engedned kell, hogy dr. Ash segítsen nektek fuzionálni, hogy ami ma éjjel történt, soha többé ne történhessen meg."

– Lehet, hogy most Sally nem akar majd fuzionálni. Lehet, hogy ez teljesen összetörte.

– Nem, vele nem lesz semmi baj. Segítettem neki, hogy kiüríthesse az agyát. Ez a dolog mélyen el van temetve a tudattalanjában."

Bella a fél éjszakát átbeszélgette a Segítővel, de amikor elaludt, még mindig nem döntött. Vasárnap reggel élete legrosszabb macskajajával ébredt, és elhatározta, hogy soha többé nem akarja véreres szemmel nézni a világot. A nap legnagyobb részét ágyban töltötte, jeges borogatással a fején, nem érdekelte, él-e, hal-e.

– Oké, BÖ – mondta végül hangosan, bár a Segítő akkor már nem volt ott. – Beolvadok. De ha elmegy a szép eszem, a te hibád lesz.

Hétfőn Sally idegesen és izgatottan ment el a terápiára, anélkül hogy valójában tudta volna, hogy miért. Aztán Roger elmagyarázta neki, hogy Bella is csatlakozik.

– *Nem* tudom – mondta Sally. – Azt hittem, jól intézem a dolgaimat, jól csinálom.
– No és az a szám a táncparketten, meg az önkezűleg ejtett sérülések?
– Annál inkább nem szabad Bellának több befolyást kapnia, mint amennyije már van.
– Ez a dolog nem így működik, Sally. Amikor maga befogadja magába Bellát, képesnek kell lennie arra, hogy kézben tartsa őt is, önmagát is, és lehetőleg ellen tudjon állni Jinxnek is. Hadd mutassak rá magának arra, hogy amit most csinál, az egy védekező mechanizmusból fakad. Ez előre látható az olyan esetekben, mint a magáé. Először jön a tagadás. Aztán az ellenállás. De most előre kell lépnünk.
– Miért ilyen hamar? Még egy hónapja sincs, hogy érzem az intellektuális lobogásnak ezt az új érzését. Miért nem tudunk várni?
– Azt terveztem, hogy adok magának még egy hónapot, mielőtt továbblépünk. Reméltem, hogy miután megfékeztem magukban az öngyilkos hajlamot, megkockáztathatjuk a lassúbb fejlődést, és közben felfedhetjük a múltat. Csakhogy előtérbe lépett a személyiségének az a része, amelyik teli van dühvel. Több erőre van szüksége a saját oldalán ahhoz, hogy ezt kézben tudja tartani. Ezért azt hiszem, az lesz a legjobb, ha felgyorsítjuk a dolgokat.
Sally hallgatott.
– Beleegyezik az összeolvadásba Bellával? – kérdezte Roger.
Sally bólintott.
– Mondja ki hangosan. Ezt szívvel-lélekkel, fenntartás nélkül kell csinálnia. Nem énmiattam, hanem saját maga miatt.
– *Beleegyezem* az összeolvadásba.
Ezután Roger előhívta Bellát, és megkérdezte, gondolkodott-e a dolgon, és hajlandó-e belemenni. Bella azt mondta, megbeszélte velem és a BÖ-vel, és úgy döntött, vállalja a részvételt.
Roger megint az aranytollat használta. – Rendben van, Bella. A nézőtér lámpái kialszanak. Fölmegy a függöny. Amikor a kulisszák közt kigyullad a világítás, egy pillanatra el fog vakulni, de tudni fogja, hogy a közönség ott van, odakinn. Egyike lesz a világ nagy mulattatóinak, de a színpadi neve Sally Porter lesz, és soha többé nem fogja felismerni önmagában az elkülönült létezést. Újra visszatér a lelke arra a zárt pályára, amelyen akkor járt, mielőtt azon az estén fellépett a karácsonyi színdarabban, és mindaz, ami a különálló Bella volt, belé fog olvadni Sally csodálatos szerepébe mint történelem.
Bella bólintott, elfogta az előadás előtti izgalom, érezte a feszültséget, a gyomra remegését, s miközben a közönség elnémult, Segítője a kulisszák mögül mosolygott rá… és várt… várt…
– Amikor háromig számolok, ki fogja nyitni a szemét. Mindebből semmire nem fog emlékezni, de tudni fogja, hogy maga Sally Porter. Mit mondtam, hányig fogok számolni?
– Háromig…

– Rendben van: indul. Egy… kettő… három…

Kinyitotta a szemét, pislogott, aztán körülnézett. Valahogy arra számított, hogy a színpadon fogja találni magát, a reflektorfényben, amit annyira szeretett. De itt volt, egyedül Rogerral, aki aggódva nézett rá.

– Hogy van? – kérdezte.

– Remekül. Izgatottan. – Rájött, hogy az izgatottság túlságosan gyenge szó erre. Ujjongást érzett, mintha szárnyalva mindennek fölé tudna emelkedni.

– Miféle izgalmat érez? – kérdezte Roger.

Nevetett, és végigfuttatta a nyelvét az ajkán. – Úgy érzem magam, mintha táncolnék. Ez azért furcsa, mert *soha* nem táncolok. Azt se tudom, hogy kell. Olyan esetlen vagyok.

– Rá fog jönni, hogy remekül táncol, Sally. Ne legyen meglepve rajta, és ne küzdjön ellene.

– Azelőtt soha még csak eszembe se jutott a tánc. Mégis… – Fölállt, hallotta a fejében fölcsendülő dallamot, nekiindult, és körültáncolta a szobát. – Elvinne engem táncolni, Roger?

– Nem hiszem, hogy ez jó ötlet lenne, Sally. Amikor ennyi változásra kerül sor az életében, kapcsolatunkat erre a rendelőre kell korlátoznunk.

– Maga nem kedvel engem – csücsörítette össze a száját. Kellett neki Roger, és tudta, hogy meg is kaphatja, ha ráhajt.

– Ez nem igaz.

– Hát, én azt hallottam, hogy egyes terapeuták a terápiás üléseken kívül is elidőznek a pácienseikkel. Nem akarok én magával kikezdeni, azt se tervezem, hogy elcsábítom, ha netán ez aggasztaná. Én csak arra gondolok, hogy most, ezekkel az új érzéseimmel, gardíroznia kellene engem az első néhány alkalommal, amikor bemegyek a városba.

– Gardírozni?

– Hogy biztosan ne kerüljek bajba. Elmehetnénk vacsorázni, elvihetne egy színházba, utána elmehetnénk táncolni, aztán a kapunál ott hagyhatna. Esküszöm, nem csábítanám beljebb.

– Én ezt nem tartom jó ötletnek.

Sally a fejére tette a kezét.

– Mi a baj?

– Kezd rám jönni a fejfájás.

Hazudott. Egyáltalában nem fájt a feje, de most már tudta, hogyan keltheti fel Roger együttérzését. Kedvem lett volna kijönni és figyelmeztetni Rogert, de úgy döntöttem, hogy inkább nem. Utóvégre Sally három az ő műve, az övé érte a felelősség. Mókás lesz látni, hogyan csavarja majd a kisujja köré. Biztosíthatom magukat, nem voltam féltékeny. Ha úgy gondoltam volna, hogy tényleg Rogerra hajt, talán beavatkoztam volna. De egyszerűen csak játszadozni akart. Ez meg felőlem oké. Amióta tudom, hogy a BÖ segíti Sallyt, örülök neki, és örülök

annak, hogy ez felment némi felelősség alól. Sally úgy ragyogott, mintha kész volna bárhová elmenni és bármit csinálni. Szerette az életet.

Egy kis megkönnyebbülést is éreztem, mert most, hogy Bella eltűnt, kisebb lett a valószínűsége, hogy Sally férfizűrökbe keveredik. A harmadik Sally képes lesz féken tartani ezeket a késztetéseket. Mégis elszomorított, hogy nem lesz többé különálló Bella. Minden hibájával együtt szórakoztató volt a jelenléte. Azok a vad dolgok, amikbe belevitt minket, izgalmasak voltak. Valami ezután hiányozni fog. Azt mondtam magamnak, hogy a szelleme tovább él Sallyben. Ez meg olyan, mint a túlvilági élet, nem? Azért, hogy megbizonyosodjam róla, egyre kerestem és kutattam utána. De így van: Bella nincs többé. És ahogy Nola és Bella eltűntek, úgy lett Sally okosabb és szexibb, mint valaha is volt. Amikor hazament, el nem tudta képzelni, miért hever a vibrátor az ágyon. Pirult is, nevetett is, amikor bedobta a szemétvödörbe. Nem lesz rá többé szüksége.

Szólítottam a BÖ-t, hogy lássam, hajlandó-e velem beszélni, de nem kaptam választ. Erre aztán úgy spekuláltam, hogy ha nő, ha férfi, még nem készült fel rá, hogy nekem is elkezdjen segíteni.

NEGYEDIK RÉSZ

Tizenhárom

Két hét múlva, szeptember elején, Sally felhívta Rogert telefonon. Valósággal könyörgött neki. – Tudom, hogy csak holnap lesz ülésünk, de kérem, vigyen el engem ma este valahová. Szükségem van rá, hogy együtt legyek valakivel, akiben megbízom. Jó voltam, féken tartottam az impulzusaimat, de szükségem van egy esti kiruccanásra.

Roger hosszú ideig gondolkodott, aztán megnyomta a titkárnőtelefon gombját. – Maggie, ugye ma estére nincs bejelentett betegem? Jó. Mondjon le minden más megbeszélést. Ma este nem leszek itt.

– Hatra készen leszek – mondta Sally.

Tudom, hogy ez indiszkrétnek hangzik, de eszem ágában sem volt egyedül hagyni Sallyt Rogerral. Azt már nem. Gondoltam, csak nyomon követem őket, úgy is mint nyomkövető. A színház előtt Sally nem tudott dönteni a zsidócsemege-étkezde és a francia vendéglő között, erre Roger egy olasz kiskocsmát ajánlott, ahol piros kockás abroszok vannak. Gondolom, Bella emlékére. Rém romantikus volt a chiantis üvegekbe dugott csöpögő gyertyákkal.

Sally nem tartotta romantikusnak. Azt mondta, szentimentális.

Jesszusom, szerettem volna behúzni neki egyet. Mindig mindent lecsepül. Kedvem lett volna ráhozni a fejfájást. Ha nem hagyja ezt abba, előkerítem Jinxet, hogy segítsen kiporolni a fenekét.

– Hogy érzi magát? – kérdezte Roger.

– Iszonyú jól – felelte. – Csak valahogy nyugtalan vagyok. Mintha mennem kellene valahová, csinálnom kellene valamit.
– Most is csinálunk valamit.
– Nem erre gondoltam – mosolygott rá Sally. – Arról beszélek, hogy valami izgalmasat kellene kezdenem az életemmel.
Miközben egyre csak nyomta Rogernak a sódert, egész idő alatt állandóan bámészkodott, hogy lássa, vannak-e más jóképű férfiak is a helyiségben, szinte mintha Roger ott se lett volna. Atyaisten, de fölhúzott. Még cikibb volt, mint azelőtt.
A darab – egy szomorúan végződő musical – óriási volt. Ha kinn lettem volna, nekem könnyeket csal a szemembe. Nem úgy Sallynek. Ő folyton csak a cselekményt elemezte, és kritizálta az éneket meg a táncot. Nekem tetszett, de azt hiszem, nekem nem túl jó az ízlésem.
Amikor Roger hazakísérte, a fülébe súgta: – Nem kell ám tényleg ott hagynia a kapunál, Roger. Velem tölthetné az éjszakát.
– Megállapodást kötöttünk, Sally.
Örültem, amiért ezt mondta. Ha beugrott volna Sally hazug felkínálkozásának, tényleg rájuk uszítottam volna Jinxet. Most még jobban tiszteltem Rogert, mert tudtam, nem ugrik be egy nőnek csak azért, mert az gyönyörű, intelligens és szexi. Úgy értem, tudta, hogy Sallyben nincsenek mély, őszinte érzések. Nem tud szeretni, és nem tud gyűlölni, így hát minden eszével és szépségével együtt még mindig csak része egy személyiségnek – és nem szükségképpen a legjobb része.
De ravasz volt ám. Amikor Roger elkísérte a kapuig, egyre azzal győzködte, hogy ha nem megy föl hozzá egy búcsúpohárra, és nem beszélget vele, talán kísértésbe esik, és újra elmegy, hogy férfitársaságot keressen magának.
– Nos, de csak egypár percre – engedett Roger.
Amikor lerakta a cuccait, és föltett egy lassú tánclemezt, azt várta, hogy Roger tüstént a karjába veszi. Ehelyett előhúzott valamit, úgy nézett ki, mint egy szivartárca.
– Volt egy olyan érzésem, hogy esetleg nehezen tud majd ma este elaludni – mondta –, hoztam hát magammal valamit, ami megnyugtatja.
No, ez meglepte. Biztos volt benne, hogy Roger már a markában van. – Nem akarok megnyugodni, Roger. Ilyen módon nem.
– Ma este ez az egyetlen módja van, Sally.
– Jogom van elmenni, és más férfitársaságot keresni, ha akarok.
– Igen, de én, mint az orvosa, ágynyugalmat írok elő magának ma éjszakára… mégpedig egyedül.
Sally érezte, ahogy felbuzog benne a harag. – Nem kellek magának, de azt se akarja, hogy valaki más megkaphasson.
– Ez nem igaz. Én csak megpróbálom visszatartani, nehogy ártson magának, amíg ebben a kényes átmeneti állapotban van.
– Átmenet? Mihez? Meg vagyok elégedve azzal, amilyen vagyok.

– De nem akarhat olyan maradni, amilyen. Maga még mindig nem stabil. További tennivalók vannak, és vigyáznunk kell, nem szabad megengednünk, hogy az impulzív viselkedésével megint szétszaggassa magát.

– Amit Roger Ash egybekötött, ember szét ne válassza? Erről van szó? Maga istennek hiszi magát, Roger?

Az orvos szótlanul elővette a tokból a fecskendőt, és a tűt fölfelé fordítva belebökte egy átlátszó folyadékkal teli kis fiolába.

– Nem akarom! – sikoltotta Sally, és kiütötte a kezéből. Ott feküdt a padlón, csak bámulták mind a ketten. – Nincs joga hozzá, hogy erkölcsi ítéleteket hozzon helyettem.

Roger előhúzta az arany töltőtollát, és szigorúan rászólt: *Ő, aki tudja, mi…*

– Nem! – sikoltotta Sally, és a fülére szorította a kezét. – Ezt nem szabad csak azért csinálnia, hogy megfékezzen. Nem vagyok gyerek, és maga mondta, hogy nem vagyok őrült. Maga is tudja, hogy ez nem etikus.

Roger csak bámult rá döbbenten.

– Ezt csak azért csinálja, hogy uralkodjon rajtam! Akkor meg miben különbözik Svengalitól? Hát puszta bábu vagyok én egy hipnotizőr kezében? Így uralkodott a feleségén is… amíg öngyilkos nem lett?

Roger elvörösödött, és lassan visszatette az arany töltőtollat a zsebébe. – Ne haragudjon. Azt hiszem, csakugyan nem az én tisztem, hogy kormányozzam a viselkedését, amíg nem válik önpusztítóvá.

– Nem akartam megbántani magát. De ha nem vagyok szabad, ha nem hozhatom meg a saját döntéseimet, ha nem jöhetek-mehetek, ahogy nekem tetszik, akkor a foglya vagyok. Márpedig ez az egész nem erre megy ki, igaz?

– Jól helyretett – mondta Roger lágyan.

Sally a karjára tette a kezét. – Még mindig jobb szeretném, ha velem maradna.

Roger fölvette a felöltőjét, és elindult az ajtó felé. Aztán visszanézett. – Csak azt ígérje meg, hogy nem fog kárt tenni magában.

– Megígérem. Amit most akarok, az éppen az ellenkezője a halálnak. Élni akarom az életet, teljes egészében, mint szabad ember, magam akarom meghozni a döntéseimet.

– Hát akkor jó éjszakát, Sally. Holnap reggel kilenckor várom a következő terápiás ülésre.

Miután Roger elment, Sally csak tétován ácsorgott. Nem tudta, mit kezdjen újonnan megtalált szabadságával. Valami belülről azt súgta neki, hogy pattogtasson kukoricát, és nézze a tévén a késői műsort, vagy fejezze be a *Moby Dick*et. De mind a két gondolatot lerázta magáról. – Nem ilyesmin járt az eszem – motyogta magában.

Tudta, az lenne a legjobb, ha otthon maradna, de csak járkált nyugtalanul le-föl a lakásban. Szeretett volna elmenni, és szeretett volna otthon maradni. Tudta, hogy odakinn nem vár rá semmi, ami neki való. Ha bolyong az utcákon, csak még magányosabb és levertebb lesz. De mégis: hátha találkozik valakivel, egy érdekes

férfival. Döntések. Döntések. Azelőtt olyan egyszerű volt minden. Fölemelte a telefont, és elkezdte Eliot otthoni számát tárcsázni, de félúton abbahagyta. Aztán Todd számát tárcsázta helyette. De amikor Todd fölvette a kagylót, csak bámult a készülékre, aztán gyorsan letette.

– Le van szarva! – mondta végül. Fölkapta a kabátját meg a retiküljét, leszaladt a lépcsőn, és kirohant az utcára. Közben eleredt az eső. Behúzódott Mr. Greenberg portálja alá, előhalászta a retiküljéből műanyag esőcsuklyáját, aztán a kirakatüveget tükörnek használva föltette. Murphy még mindig ott állt, de furcsa módon eltűnt a gumibotja. Üres jobb kezét illetlen gesztusra állították be. Ostoba ötlet, gondolta. Mintha egy rendőrnek öltöztetett kirakati bábuval egy betörőt el lehetne riasztani.

Kiment a sarokra, taxira várt, de a várost átszelő busz hamarabb jött. Fel is szállt rá: nincs értelme szórni a pénzt. A Third Avenue-nál szállt le, aztán elindult a sugárúton. Izgalmas érzés volt kinn járni az utcán, az éjszakai népség közt. Teljesen el volt képedve saját magán. Érezte, hogy ez kockázatos, de mégis mindenképpen ezt akarta csinálni. Lehet, hogy mielőtt még véget ér ez az este, találkozik a nagy kalanddal; lehet, hogy megismerkedik valakivel, aki megváltoztatja az életét. Egy véletlen, egy véletlen találkozás, és attól fogva minden egészen más irányba fordul. Ez nem igaz. Ez ostobaság. De ki a fene törődik vele? Remekül fogja tölteni az időt. Ő is éjszakai ember.

Hallgatta a Shandygaffból kiszűrődő muzsikát, és eltűnődött rajta, vajon a „shandy” csakugyan a sandából származik-e. Egyszer utána kéne néznie az etimológiájának. Odabenn nagy volt a tömeg, és látta a feléje forduló, bámészkodó, éhes szemeket. Először tetszett neki a dolog, és odasietett a bárpulthoz, hogy rendeljen magának egy *scotch*ot, de amikor valaki a fenekéhez dörgölőzött, érezte, hogy libabőrös lesz, és mintegy védekezésül szorosan magához húzta a karját.

– Hé, egyedül van? Meghívhatom egy italra?

Jóképű fickó volt. Hullámosan szárított haj, garbónyakú pulóver.

Már kezdett volna igent mondani, de azon kapta magát, hogy rázza a fejét, és egy szót sem bír kinyögni. A férfi elsompolygott. Mi a baj vele? Nem tudta, mit akar. Cigaretta után kotorászott a táskájában, és rájött, hogy nincs nála egy szál se. Szeretett volna rágyújtani, de ugyanakkor nyomasztotta a levegőben szállongó vastag cigarettafüst. Azelőtt soha nem zavarta, de most felfordult a szagától a gyomra. Mit jelent ez? Le akar szokni a dohányzásról? Gyorsan lehajtotta a skót whiskyt, fizetett, és utat tört magának a bár nyüzsgő vendégei közt. Odakinn megállt, és nekitámaszkodott a falnak, nagyokat szippantott a friss, esős levegőből.

No most dohányzik vagy nem dohányzik? Túlságosan zavarbaejtő volt a dolog, csóválta is rajta a fejét, aztán miközben tovább sétált, megpróbálta tisztázni magában. Bekukucskált a *Könyvek Bagóért* kivilágított kirakatán, odabenn emberek kotorásztak a leértékelt könyvek közt. Besodródott, és körülnézett az

egydolláros asztalnál. *Házi befőzés, könnyen, gyorsan.* Fölemelte, átlapozta, aztán visszatette. A sütés-főzés gondolata már nem vonzotta. A *New York olcsó ínyenc vendéglői* cím érdekesebbnek látszott. Már nyúlt is feléje, amikor egy élénkpiros könyvborító villant a szemébe. *A felszabadult nő szexuális tudatossága.* Amikor föl akarta emelni, megdermedt, nyúlt volna utána, de mintha megbénult volna a karja. *Az avantgarde film története* című könyvből egész stósz állt mellette, sikerült egyet rácsúsztatnia *A felszabadult nő*re, aztán remegő kézzel mind a kettőt fölemelte. Miközben végiglapozta a szexkézikönyv fényképeit, érezte, hogy elpirul. Az összefonódott meztelen testeket látva eszébe jutott, amikor Larry pornográf fényképeket mutogatott neki, amelyek olyan pózokat sugalltak, amikre szerette volna őt rávenni, olyan dolgokat, amiket csináltatni akart vele. Emlékezett rá, hogy sikoltozott és sírt, és utána lehányta az egész ágyat. Perverz és undorító. De most, ahogy nézte, érezte, hogy megbizsereg a melle, és a nyelve végigfut kiszáradt ajkán. Egyszerre taszította és izgatta az, amit látott. Ehhez egy vadidegen kell, gondolta. Azzal végig tudna csinálni minden tiltott dolgot, amit szeretne, aztán por előttem, por utánam, leléphetne, és nem érezné, hogy a férfi undorodva néz utána. De vajon a gyónásnál be kellene-e vallania? Érezte, hogy valaki nézi a háta mögül, és amikor hátrafordult, egy vigyorgó öregembert látott.

– Érdekesnek látszik – mondta. Átnyúlt Sally mellett, és kihúzott egy másik példányt ugyanabból a könyvből, aztán végigforgatta a képeket. Közben időnként Sallyre pislantott, mintha azt próbálná elképzelni, amint ezeket a dolgokat csinálja. – Sokat fizetnék egy felszabadult nőnek, akiben van szexuális tudatosság.

Meg se próbálta elrejteni a nadrágjában feszülő dudort, szembenézett Sallyvel, és végigfuttatta kezét a pocakján. – Az a nő, aki furulyázna egy kicsit, hogy kedvében járjon egy öregembernek, maga szabhatná meg az árát. Van pénzem elég.

– Nagyapó, nem bírná ki a szíve – nevetett Sally.

– Gyönyörű halál lenne – bólogatott az öreg.

– Magának, de nem nekem. – Visszadobta mind a két könyvet az asztalra, és kisétált a könyvesboltból. Nevetett, de pironkodott is, és dühös is volt egyszerre. Hagyta, hadd fürdesse az arcát a szemerkélő, hűvös eső, és várt, mintha arra várna, hogy történik valami. Fejfájásnak semmi jele. A szexuális zaklatásoktól azelőtt megfájdult a feje, de most nem. Ez biztosan jó jel, gondolta. Kezd jobban lenni. El ne felejtse elmondani Rogernak a holnapi terápiás ülésen.

Szerette volna, ha történik valami, de tudta, hogy fognia kéne egy taxit, és haza kellene mennie, mielőtt valami történik. Hirtelen újra levertnek érezte magát. Mire jó ezt a maskarajátékot végigcsinálni, ha bármiben, amit csinál, megbénítja a határozatlansága. Akár meg is halhatna, minek végigélni ezt a kínszenvedést. Kirohanhat az út közepére, aztán hadd hozza meg helyette a végső döntést egy arra robogó teherautó. Ez olyan határozott. Olyan könnyű. Olyan végérvényes.

Gyia, gyerünk! Aztán összeszedte magát. Aláírt egy egyezséget, hogy nem lesz öngyilkos, nem igaz? Nem. Az valaki más volt, egy másik országban, és az a kurva amúgy is halott már.

Ó, le van szarva ez a sok önsajnálat és önelemzés! Azért van idekinn, hogy jól érezze magát, jól múlassa az idejét. Hogy megkeféljék. És aztán, az isten verje meg, ha úgy tartja kedve, megölje magát. Az ő teste, az ő lelke, az ő élete. Azt csinál az egésszel vagy bármelyik részével, amit csak akar.

Egy italüzlet előtt ácsorogva megpillantotta a benn sorakozó borospalackokat, és erről eszébe jutott valami. Megnézte az óráját: tizenegy óra ötvenöt. Megkérdezett egy öregasszonyt, milyen nap van ma. – Péntek – mondta az öregasszony, de furcsán nézett rá.

Hiszen a péntek Kirk Silverman professzor partijainak napja. Ez az, amire szüksége van: Kirk egyik őrült, fantasztikus partijára, ahol, mint hallotta, bőven van pia, fű meg társalgás, ami feldobja az embert. Talán ez segítene összeszedni magát. Eszébe jutott a belépti díj, és bement az italüzletbe, vett egy üveg *chablis*-t. Aztán amikor meglátott egy égő lámpájú taxit, kirohant az úttestre, és leintette.

– Hé, hölgyem! – kiáltotta a taxis. – Majdnem megölte magát!

– Erre megy ki az egész élet – nevetett. – A Second Avenue és a Bleeker Street sarkára.

Hátradőlt az ülésen, és nagyon meg volt elégedve magával. Talált valami jobbat ahelyett, hogy megölje magát.

A gyatrán megvilágított lépcsőházban az ötödik emeletre kellett fölkaptatnia, lihegett, mire a lakáshoz ért. Az ajtó összevissza volt karistolva, és be volt horpasztva, ismételten megpróbálták már a zár mellett feltörni. Most acéllemez volt rácsavarozva, és a csillogó cilinderzár vadonatújnak látszott. Megnyomta a csengőt. Néhány másodperc múlva hallotta, hogy megcsörren a kukucskáló, aztán kinyitják a biztonsági láncot. Kinyílt az ajtó, és vastag szemüvegén át Kirk Silverman professzor hunyorgott a képébe.

– Nola drágám – mondta. – Csodálatos. Végre mégis rászántad magad, hogy eljössz a partimra?

A professzor feszes, testhezálló, trapéz szárú farmernadrágot és magas nyakú, sodrott mintájú fehér garbópulóvert viselt.

– Egyedül éreztem magam, és eszembe jutott, hogy péntek este van. Gondoltam, legfőbb ideje, hogy beváltsam az ígéretemet.

– „És mielőtt aludni térek, előttem sok mérföld és sok ígéret…” – ölelte magához szorosan Kirk. Átkarolta a derekát, miközben végigmentek a hosszú, keskeny előszobán. A benti beszélgetés hangja bongódobok ritmusába fulladt.

– Vegyes bandánk van máma, Nola drágám. Fogsz köztük érdekeset találni. Majd bemutatlak pár embernek, aztán hagyom, hadd menjél az utadon.

– Tudom, hogy furcsán fog hangzani, Kirk, de már nem használom a Nola drágám nevet.

– Ó? – nézett rá Kirk fürkészve. – Most hogy hívod magad?

– A Nola becenév volt. Jobb szeretném, ha mostantól Sally drágámnak szólítanál. Szakítófélben vagyok a múlttal.

– Sally? Soha nem gondoltam rád mint Sallyre. A Nola sokkal-sokkal izgalmasabb. De hát a te neved, drágám. Mármint Sally drágám. Szakítás a múlttal? Lenyűgöző. Lenyűgöző. Lehet, hogy töretlen jövődben helye lesz egy köpcös, rövidlátó közgazdászprofesszornak is?

– Miért ne? – nevetett Sally. – Lenyűgöző férfi vagy.

Kirk fölpislantott rá, szeme elmosódott a vastag szemüveg mögött. – Valahogy más lettél. A hangod. Ahogy mozogsz, a tartásod. Vibrál a nevetésed. Valami mágneses erő van benned.

– Lefogadom, ezt mondod minden magányos csellengőnek, akit csak a péntek estéidre meghívsz.

– Szó sincs róla. Csak azoknak, akikben lelki rokonságot látok. Van benned valami, Nola… Sally… ami zavarbaejtő rezgéseket kelt. Ez alatt a páncél alatt gyötrelem lakozik. Tudok egy masszázstechnikát, amivel át lehet hatolni ezen a páncélon, és olyan felszabadulást élhetsz át, amilyet még soha nem ismertél.

Már-már azt mondta, hogy nagyon szeretné kipróbálni ezt a masszázst, de Kirk biztosan megérezte hirtelen visszahőkölését, mert meghátrált, és félrelökte a konyhát a zsúfolt nappalitól elválasztó gyöngyfüggönyt.

– Most nincs időnk ezekről a dolgokról beszélgetni. Érezd jól magad. Hadd mutassalak be Eileennek, aki gyönyörű erotikus verseket ír.

Eileen végigmérte, és Sally azonnal megérezte benne az ellenségességet. Egy darabig csevegtek, aztán Eileen elnézést kért, és elment egy pohár bort keríteni magának. A szobában a díványokon körös-körül párok üldögéltek, csókolóztak, és simogatták egymást, mások meg ott ácsorogtak a közvetlen közelükben, elmélyült beszélgetésbe merülve. A távoli sarokban egy derékig meztelen fekete fiatalember lágyan ütögette a bongódobjait, középkorú nőkből verbuválódott csodálói körülülték, és ingatták a testüket a dobok ritmusára.

Sally megivott egy pohár bort, aztán még egyet és még egyet. A fű illata meg a bongódobok makacs kongása kezdte fölizgatni. Szerette volna ledobálni magáról a ruhát és táncolni a fekete fiúval. Látta vele magát a dzsungelben: táncolnak, harapdálják egymást, párzanak – de aztán leállította magát. *Faji előítéleteim vannak,* gondolta.

A félhomályban ismerőst pillantott meg a szobában. Sarah Colombo ült az egyik díványon, és egy férfi keze volt a combja közt. Nem tudta megérteni, miért gurult ettől dühbe, de berobbant a tudatába a *partnercsere,* és eszébe jutott, amikor Larry azt mondta neki, semmi rossz nincs abban, ha lefekszik a kereskedelmi osztály igazgatójával, ha ez segíti a férjét abban, hogy előbbre jusson. Iszonyodott és undorodott a gondolattól. Emlékezett rá, hogy kereken elutasította. Egy partin voltak, a kereskedelmi igazgató házában. Larry meg a hapsi felesége eltűntek. Sally túl sokat ivott, a kereskedelmi igazgató lefektette a díványra, és

gyorsan a combja közé dugta a kezét, aztán mielőtt még ellökhette volna magától, rájött a fejfájás, és elfeketedett előtte a világ.

A feketeség csak most szállt föl, de már visszaemlékezett az este további részére is. Mintha az amnézia fátyla szétnyílt volna, mint egy gyöngyfüggöny: ott feküdt, szenvedélyesen, mindent viszonzott, nyelve a férfi nyelvéhez ért, a csípője ficánkolt. Nem akart rágondolni, de az emlék egyre tisztább lett, mint egy visszaidézett álom. Szégyenkezett miatta, mégis azonosította magát Sarah Colombóval, ott a díványon. Annak a férfinak a keze az ő lába közt járt a kutató ujjaival.

Atyaisten, mi történt vele? Ennyire lealacsonyult, ilyen perverzzé válik? Soha életében nem csinált ilyesmiket. Akkor meg most hogyan emlékezhet rájuk hirtelen ilyen világosan? Történelem, gondolta egyre. Ez valaki másnak a történelme.

Megivott még egy pohárral, és azon gondolkodott, hogy a parti után ott marad Kirk Silvermannél. Elindult, hogy még egy pohárral szerezzen magának, de megbotlott.

Én kaptam el.

Úgy filóztam, hogy ez az idő, amíg részeg, pont jó lesz, hogy kijöjjek, és nyújtózzak egyet. Éreztem, hogy Jinx is elő akar bújni, de azt mondtam: – Hé, most én vagyok soron. Te kinn voltál a táncparketten, és majdnem megöltél mindnyájunkat, te kiorgiáztad magadat. Kinn maradok, és én is mulatok egy kicsit, engedelmeddel. – Minden erőmmel megkapaszkodtam, és Jinx visszahátrált.

Visszamentem a konyhába, és kerítettem magamnak egy kis kaját (a pokolba a kalóriákkal – imádom a sört meg a sajtot). Volt ott egy jóképű, borotvált fejű, karikafülbevalós fickó, el is kezdett szemezni velem, és most az egyszer hálás voltam, amiért Bella nincs már, és nem kever több zűrt. Ő nagy színjátékot rendezett volna, én meg nem vettem róla tudomást, végül aztán le is lépett egy csajjal, akinek a haja a fenekét verdeste.

Nem vagyok alkoholista vagy ilyesmi, de időnként élvezem, ha bizsergek egy kicsit. Földob, jókedvű leszek tőle, és megcsinálom azokat a blőd dolgokat, amiket szeretek csinálni. Csoportról csoportra jártam, beszéltem vagy hallgattam, de láttam, hogy Kirk Silverman egyre csak figyel.

– Nincs semmi baj, Sally?

Már-már megmondtam volna neki, hogy én Derry vagyok, de aztán gondoltam, minek zavarjam össze szegény hapsit. – Semmi bajom, jól vagyok, olyan jól, amilyen jól csak lehetek. És nagyon kedves a lakásod, és remek ez a parti, ezzel a sok gyönyörű, fantasztikus emberrel, nagy megtiszteltetés számomra, hogy itt lehetek a te intellek… intellek… – De rám jött a csuklás, és nem tudtam teljesen kimondani a szót.

– Menjünk át a dolgozószobámba, Sally. Hagyjuk itt egy kicsit a tömeget, ott majd el tudunk beszélgetni.

Mármost tudtam én, hogy nem csak beszélgetni akar, mást is. Tudják, nem vagyok bolond. De olyan egy kis emberke volt, és azzal a vastag szemüvegével olyan szomorú volt a szeme, hogy megsajnáltam, így hát vele mentem. A könyvekkel kitapétázott dolgozószobában dívány is volt, de hát erre számítottam. Amire nem számítottam, az a szoba kellős közepén álló micsoda volt. Úgy nézett ki, mint egy telefonfülke, és ólomlemezek borították.

– Hol van ebben a telefon?

– Ez nem telefonfülke. Soha nem láttál még ilyet?

– Mi ez? Egy modern szobor?

– Ez egy orgonláda.

– Ezen szoktál zenélni? Hol vannak a billentyűk? Te játsszál, én majd énekelek hozzá.

– Holtbiztos hallottál már Wilchelm Reich munkáiról, aki felfedezte az orgont?

– Hogy? Ó, persze. Hogyne. Orgonisták, vissza.

Értetlen pofát vágott. – Te pillanatról pillanatra változol, Sally drágám. Még a hangod is másként cseng.

– A pia teszi – mondtam. – Különböző emberekre különböző módon hat.

– Nem, Sally drágám, itt többről van szó. Most a melegség aurája vesz körül. Fénylő izzás, a jóság leglényege.

– Te jó isten, ez így meglátszik?

– Nagyon örülök, hogy eljöttél. Gyakran gondoltam rád.

– Mesélj nekem erről az Oregon ládáról. Onnan való? Hogy működik?

– A nagy Reich bebizonyította nekünk, hogy a libidó energiája az orgon néven ismert elektromos anyagban koncentrálódik. Ha beállsz az orgonládába, a védőpáncél segít koncentrálni a szexuális erőidet.

– Te ugratsz engem.

– Bújj bele velem, Sally.

Aztán még egyszer elismételte, de akárcsak Charles Boyer, azzal a mély, francia akcentusával. – Bújj bé vélem az órgónládába…

– Közgazdászprofesszor létedre hétszentség, hogy vad mesékkel és trükkökkel állsz elő.

Szomorúan nézett rám. – Ha az ember kicsi és rövidlátó, trükkökre van szüksége, hogy felkeltse a szép nők figyelmét. De biztosíthatlak róla, vannak olyan képességeim és tehetségeim, amelyekkel soha nem foglak untatni. Vonzódom hozzád, Sally drágám. Szenvedélyesen, mélységesen. Szeretnélek a karomban tartani, és…

– Azt akartad elmondani nekem, hogy működik.

– Fókuszálja az orgonokat, és addig sűríti a testben az energiát, amíg el nem ér egyfajta kritikus tömeget. Olyan fúzió ez, mint a hidrogénbombában. És aztán jön egy szexuális robbanás, ami messze meghalad mindent, amit valaha is ismertél, és az orgazmusok láncreakcióját indítja meg.

– Már bánom, hogy megkérdeztem.

– Hadd osszam meg ezt veled, Sally.
Megragadott, és becibált az orgonládába. A pocakja miatt igencsak össze voltunk szorulva. A lábam köré kulcsolta a lábát, és elkezdett hozzám dörgölőzni.
– Hagyd abba, Kirk.
– Sűrűsödnek az orgonok.
Belém csimpaszkodott, böködte a lábomat, mint valami kövér kutyakölyök, és nem tudtam lerázni. Nem tudtam, mit csináljak. Hagyhattam volna, hadd csinálja, sűrítse csak az orgonokat, de kezdtem aggódni a szexuális atomrobbanás miatt. Úgy gondoltam, jobb lesz, ha elindulok holmi sugárvédő óvóhely felé.
Azám, de Jinxnek épp csak ennyi ürügyre volt szüksége. Félrelökött, és mire észbe kaptam, már ki is penderítette Kirket az orgonládából, aztán az oldalára borította az egész istenverte jószágot.
Kirknek könnyek szöktek a szemébe. – Ezt nem kellett volna csinálnod, Sally.
– Te rohadt kis perverz strici, szerencséd van, hogy nem tépem ki a töködet.
Kirk eltátotta a száját, aztán becsukta, és ezt többször megismételte, mintha rágná a levegőt. El tudtam képzelni, mit gondol magában. Jinx szétlökdöste az embereket, és kirohant a lakásból, meghökkent arcokat és tátott szájakat hagyva maga után. Nem hinném, hogy Sally drágám ezek után szívesen látott vendég lenne Kirk péntek estéin. Mégpedig jó hosszú ideig.

Jinx kettesével vette a lépcsőket, miközben lerobogott az öt emeleten. Többször is majdnem elesett, de a falnak dőlve mindig sikerült visszanyernie az egyensúlyát. Kirohant az utcára, és megpróbált tájékozódni. Amikor rájött, hogy a Bleeker Street és a Second Avenue sarkán van, először taxira gondolt, de aztán másként határozott, és elindult a mellékutcán kocsit keresni, amit elfelejtettek lezárni. Az Astor Place közelében talált is egyet, és csak néhány másodpercbe telt, amíg sikerült a gyújtást rövidre zárnia. Sivító gumikkal spriccelt ki a járda mellől.
Tudtam, mit fog csinálni. Megvitattuk már a fúzió ügyét nem is egyszer, és azt mondta, soha nem fogja engedni, hogy ez vele megtörténjen. – Előbb megölöm azt a dilidoktort – mondta. – Esküszöm rá. Aztán a dolgok megint úgy lesznek, mint azelőtt voltak, mielőtt ez bejött a képbe.
Mindig komolyan veszem, amikor valamire megesküszik. Jinx mindig megtartja a szavát. Elő akarja szedni az elásott pisztolyt. Azt tervezi, hogy egész éjjel kézben tartja az ellenőrzést, a reggel kilencórai terápiás megbeszélésig, akkor bemegy a retiküljében a pisztollyal Roger rendelőjébe, és beváltja a szavát. Megpróbáltam újra kijutni, de hiába tudtam, mit tervez, nem találtam semmiféle rést, amin keresztülpréselhettem volna magam.
Emlékezett rá, hogy a pisztoly a hátsó udvaron van, elásva a telefonpózna mellett. Egész úton erre gondolt, bele is taposott a fékbe, amikor majdnem belehajtott a pirosba. Nem szabad engednie, hogy most megállítsák vagy pláne elcsípjék egy lopott kocsiban. Dolga van, amit el kell végeznie. Egyre

nehezebben tud kijutni, minden szerencsés alkalmat ki kell használnia. Lassan hajtott, ellenállt a késztetésnek, hogy tövig nyomja a gázpedált.

Egyre próbáltam kijutni, de Jinx minden kijáratot elzárt. És neki nem lehetett megfájdítani a fejét. Egyetlen módon járhattam túl az eszén és vehettem át a kormányt: ha kivárom, amíg dühének és gonoszságának kiáradása kimeríti. Akkor majd egyszerűen elengedi magát. Csakhogy el volt rá szánva, hogy ez nem történhet meg, amíg meg nem öli Rogert. Útban a lakás felé megpróbáltam fölvenni vele a kapcsolatot, ott ingerkedtem az agya peremén, olyan szavakra gondoltam, amelyek esetleg beszélgetést indíthatnak meg köztünk. Talán azért, mert túlcsordult benne a düh, talán azért, mert élvezte a hűvös, csöpögős időt, úgy határozott, hogy megengedi, hogy hozzáférjek.

– Elég lesz az éjszakázásból, hunyjunk egyet – mondtam.

– Addig nem, amíg a dilidoktor meg nem hal.

– De miért?

– Mert ő is olyan, mint az összes többi strici. Megpróbál kiirtani téged meg engem, ahogy Nolával meg Bellával csinálta. És akkor tudod, mi lesz?… Összecsomagol minket egyetlen csinos, nőnemű csomagba, és használni fogja.

– Én ezt nem bánnám – mondtam.

– Hát én meg nem akarom, hogy egy férfi, bárki rám tegye a mancsát.

– Ő nem akármilyen férfi. Melegszívű hapsi. Bella kikezdett vele, és a harmadik Sally is rávetette magát, de ő ellenállt. Ez is azt bizonyítja, hogy ő más, nem?

– Ez csak azt bizonyítja, hogy húzza az időt, amíg csak te is belé nem olvadsz Sallybe. Te vagy az, aki után koslat. De nekem eszem ágában sincs hagyni, hogy ez megtörténjen. Nem adom fel a szabadságomat, hogy Sallyt szolgáljam.

– Akkor pokoli nagy zűr lesz.

– Mindig az van.

– Ide figyelj, nekem fontos Roger.

– Az a te problémád.

– A tiéd is. Az én segítségem nélkül ki vagy rekesztve. Fogalmad sincs, mit gondol vagy csinál Sally. Ha tudsz is most már kommunikálni vele egy kicsit, csak akkor tudsz visszaemlékezni a diribdarabkákra, amikor kinn vagy. Tudod, mit csinálnak veled, ha megölöd?

– Én nem félek meghalni.

– Hát éppen ez az. Nem halnál meg. Kényszerzubbonyba húznának, és bezárnának, akkor pedig nincs többé szabadság, senkinek. És semmit se csinálhatsz a gyűlöleteddel meg a dühöddel, csak verheted a gumifalba azt az érzéketlen fejedet.

Ez beletrafált. Maga előtt látta, amit mondtam, de csak dühös lett tőle, kitörölt az agyából, és tövig taposta a gázpedált. Biztos voltam benne, hogy mindnyájunkat halálra fog zúzni, de nem: átkozottul jól vezetett.

– Miért gyűlölöd annyira a férfiakat? – kérdeztem.

– Megszegték az ígéreteiket.

– Kiről beszélsz?
Tudtam én, hogy kire céloz, de úgy spekuláltam, hogy ha tovább beszéltetem, esetleg óvatlanná válik, és ki tudok osonni.
– Larryről.
– Ő Sally férje volt, nem a tiéd.
– Lehet.
– Hogy érted ezt?
– Könyörgött Sallynek, hogy korbácsolja meg, de ő képtelen volt rá.
– Ó, az… én nem nagyon figyeltem oda. Nem szeretem a perverz szeretkezést.
– Szóval pompásan kijöttünk. Vele jutottam a legközelebb ahhoz, hogy megszeressek egy férfit, ő meg azt mondta, hogy soha senki mással nem fog törődni. Tőlem kapta azt az ezüst repülőhalas nyakkendőtűt.
– És?
– Rájöttem, hogy más nőkkel is hancúrozik. – Fékezés nélkül keresztülhajtott egy piros lámpán.
– Jesszusom, na és? Sallyt csalta meg, nem téged. Rólad nem is tudhatott. Egyszerűen csak nem tudta megérteni a hangulatváltozásokat.
– Azt hittem, barátok vagyunk, haverok, ő meg én. Aztán rájöttem, hogy Bella kijárogat, és vele hál, és ő az, aki tényleg kell neki, nem én. Ez fájt. Ez tényleg fájt.
– Te nem érzel fájdalmat.
– Ostobaságot beszélsz, Derry. Testi fájdalmat talán nem érzek, de a szívemben több kín van, mint tíz más embernek. Annyira fáj, hogy semmi mást nem akarok, csak visszaadni, fájdalmat okozni másoknak. Amikor elkezdte a partnercseréket, az jobban fájt nekem, mint azt valaki el tudná képzelni.
Természetesen igaza volt. Tudtam, mennyire elgyötört volt egész idő alatt. Nem emlékszem rá, hogy az évek során, amióta ismerem, valaha is igazán boldog lett volna. Egyszerűen nem igazság, hogy nekem annyi boldogságot és mulatságot szerez az élet, ő pedig ennyire nyomorult. A következő lámpánál megállt, egyik lábával a féken, a másikkal a gázon. Amikor a lámpa zöldre váltott, a kocsi sivítva lőtt ki.
– Rosszul érzem magam emiatt, Jinx. Bárcsak helyet tudnék veled cserélni néha, és át tudnék adni neked valamit a boldogságomból.
– Ó, fogd be a szád. Te olyan jószívű vagy, hogy hányok tőle.
– Oké, de nem vagy te olyan rossz, mint amilyemnek az emberek mondanak. Azért csinálod, amit csinálsz, mert szenvedsz.
– Talán igen. Ha ő meghal, Sally újra szét fog hasadni, Nola meg Bella ki fog jönni, és minden úgy lesz, ahogy volt.
– Nola meg Bella nincs többé. Kerestem és kutattam utánuk, és hidd el nekem, elmentek.
– Hová mehettek?
– Szeretem azt gondolni, hogy átmentek a szivárvány fölött – mondtam.

– Miii?
– Soha nem láttad Judy Garlandot az *Oz*ban? Én mindig oda akartam menni, valahova a szivárvány fölé, ahol mindnyájunkon segíthet valaki, és megadhatja azokat a dolgokat, amik mindegyikünkből hiányoznak. Álmaimban olyannak látom magam, mint ő, de kutya helyett nekem macskám van meg rubinszínű papucsom, és ötösben elmegyünk valahova a szivárvány fölött.
– Jesszusom – mondta Jinx –, te tényleg dilis vagy.
– Csak szeretem úgy érezni, hogy egy szép napon igazi személyiség leszek, és lesz valakim, akit szerethetek és akivel törődhetek. Még mindig töprengek rajta… mi történt Cinderellával.
– Megdöglött, te is tudod – reccsentett rám Jinx. – A macskának kilenc élete van.
– Megdöglött, és elrohadt.
– Nyolc másik élete van. Egy szép napon meg fogom találni.
Némán autóztunk egy darabig. Jinx a pisztolyra gondolt, én pedig megpróbáltam kispekulálni valamit, amivel visszatarthatom, nehogy megölje Rogert.
– Remélem, nem akarod Sally szép új ruhájában kiásni azt a pisztolyt – mondtam. – Követelem, hogy vigyázz rá, és ne sározd össze.
– Menj a fenébe! – A háztól egy saroknyira kiszállt a kocsiból, és egyenesen elindult kiásni a pisztolyt. Éjjel öt óra volt.
A pisztoly még mindig ott volt. Senki nem találta meg. Káromkodtam magamban, amiért nem ástam ki és nem dobtam el. Valamit ki kellett találnom.
– Nem akarom, hogy Sally ruhája bemocskolódjon – könyörögtem.
– Hagyjál most békén! – kiáltotta, és beletörölte a sáros kezét. – Nesze. Most már tényleg mocskos ez az istenverte ruha. Ha még egy szót szólsz, cafatokká is tépem.
Megkönnyebbültem. Most már föl kell mennie a lakásba átöltözni. Amikor fölértünk, azt ajánlottam, igyunk egy kortyot, de visszautasította. Csak ült, bámult kifelé az ablakon, és várta a hajnalt. Gyönyörű volt a napfelkelte. Fél nyolckor fölállt átöltözni. Biztos voltam benne, hogy a kedvenc fekete kosztümjét veszi fel. Úgy is lett. És kitűzte rá a repülőhalas ezüsttűt. No, Maggie és Roger legalább tudni fogják, hogy nem én vagyok, se Sally.
Jinx először a lopott kocsival akart menni, de aztán rájött, hogy a rendőrség esetleg már keresi, így hát inkább taxiba ült. Most már csöndben maradtam, reméltem, hogy megfeledkezik rólam, és talán egy óvatlan pillanatban el tudom kapni. Újra meg újra megpróbáltam kilopózni, de mindent betöltött a gyűlölete, nem lehetett rajta keresztültörni.
Hiszen ha telefonhoz juthattam volna, figyelmeztethettem volna Rogert. De Jinx nem engedte, hogy leadjam neki a fülest.
Ha megölné Rogert, Sally fúziója felbomlana, és Nola megölné magát. Gondoltam rá, hogy megmondom ezt Jinxnek, de ez nem tartotta volna vissza. Nem törődött vele, hogy élünk-e vagy halunk. Hát, ha Roger meghal, akkor én se

fogok törődni vele. Akkor mind az ötünknek végünk lesz. Az én hibám az egész. Ha nem jövök ki a partin, akkor Jinx soha nem juthatott volna ki.

Felment a liften Roger rendelőjéhez, és azt mondta Maggie-nek, hogy a kilencórai megbeszélésre jött. Maggie rémült arcáról láttam, tudja, hogy Jinx az. Ő is, Roger is tudták, hogy csak Jinx visel feketét, és tudtak a repülőhalas tűről is, reméltem hát, hogy felismerik a veszélyt. De Maggie csak bólintott, benyomta a titkárnőtelefon gombját, és beszólt Rogernak, hogy megjött Sally Porter. Megpróbáltam fölsikoltani: *Ez nem Sally! Ez Jinx, és meg fogja Rogert ölni!* De a szavak nem jöttek ki belőlem. Nem voltam ura se a karomnak, se a lábamnak, se a hangomnak. Tehetetlenül kellett néznem, amint Jinx kinyitja az ajtót, és bemegy.

Roger tüstént felfigyelt a fekete kosztümre és a repülőhalas tűre. Helytelenítő pillantással nézett Jinx szemébe. Tehát tudta. De azt nem tudhatta, hogy mi van a retiküljében. Megpróbáltam megtaszítani Jinx karját, hogy pottyanjon le a táskája a földre, de nem ment. Tehetetlen szemtanú lettem.

– Jöjjön be, és üljön le – mondta Roger.

Jinx rá se hederített a felkínált székre. Roger íróasztalával szemben ült le, és az ölébe tette a táskáját. Nem most rögtön fogom csinálni, gondolta. Előbb eljátszadozok vele egy kicsit. Látni akarom az arcán a meglepetést, aztán a félelmet.

– Hogy van mostanában? – kérdezte Roger.

Jinx a táskája csatjával játszadozott.

– Örülök, amiért úgy döntött, hogy benéz hozzám, és elbeszélgetünk, Jinx. Sokat gondolkodtam magán.

Jinx bosszankodott, amiért Roger átlátott rajta. Abbahagyta a színlelést. – Nem hiszek magának. Maga nem törődik velem. Nagyon jól tudom, hogy mit tervez.

– Lenne szíves nekem is elmondani?

– Mi a szarnak? Úgyse ismerné be az igazságot.

– Adjon nekem esélyt rá. Mondja el, mit gondol, aztán én majd megmondom, hogy igaza van-e.

– Oké. Maga Derryt is be akarja olvasztani, és meg akarja teremteni a negyedik Sallyt. Aztán én mindörökre be leszek zárva, mint azok az elveszett lelkek a… hogy is hívják azt, ahol a megkereszteletlen gyerekek elveszett lelkei bolyonganak?

– A pokol tornáca?

– Igen. Ha egyszer az összes többiek beolvadtak, és Sally erős lesz, én örökre ott veszek a pokol tornácán. Eszem ágában sincs hagyni, hogy ez megtörténjen.

– Mi volna, ha azt mondanám magának, hogy nincs semmiféle végérvényes tervem magával kapcsolatban? Hogy úgy döntöttem, minden lehetőséget nyitva hagyok, beleértve azt is, hogy magát olvasztom be utoljára?

– Nem hinnék magának. Maga semmi részemet nem szereti. Én vagyok a fekete bárány, akiről senki se szeretne tudomást venni. Én vagyok a csontváz a

kredencben, és nem akarom, hogy bezárjon, és eldobja a kulcsot. Annyiszor bántottak életemben, hogy semmi más nem maradt bennem, csak gyűlölet, és maga ezt a maga gyönyörű vadonatúj Sallyjében nem akarja.

– Ez nem igaz.

– Hazudik. Persze, Derry része a tervének. Hozzá fogja tenni az ő boldog, jó természetét ahhoz a hidegvérű, intellektuális szexmasinához, amit megteremtett, és akkor abba fogja hagyni. Nem fogja engedni, hogy elrontsam a maga tökéletes nőjét.

– Nem tagadom, hogy időnként gondoltam erre.

Jinx nagyon meg volt lepve, amiért ezt Roger elismerte. – De mint pszichiáternek – folytatta Roger – el kellett vetnem ezt a gondolatot.

– Lószart. – Jinx fölállt, és elkezdett hátrálni.

– Hallgasson végig. Minden pszichológus tudja, hogy minden emberben van harag és gyűlölet. Csak a saját vesztünkbe visz, ha figyelmen kívül hagyjuk a bennünk lévő gonoszt. Azt már megtanultuk, hogy azzal igazából nem tudunk megszabadulni az agresszív érzelmeinktől, ha elnyomjuk őket, és bezárjuk a kredencbe, ahogy maga mondta… mi ezt „a tudattalan elfojtásának” nevezzük… mert mindig visszatérnek, akár a kísértetek. Nekünk az a dolgunk, hogy felszínre hozzuk ezeket a kínból és frusztrációból született érzéseket. Akkor nem fekélyesednek el, és nem pusztítanak el mindent.

Én nem úgy gondolok magára, mint valakire, aki gonosz. Szerintem maga olyasvalaki, aki többet szenvedett, mint amit egy ember el tud viselni. Teljes tudatos életében maga volt a gyűjtőhelye minden érzelmi kínnak és keserűségnek, amivel a többiek nem voltak képesek szembenézni. Most eljött az ideje, hogy ezt átvigyük a teljes Sallyre. Amit maga egyedül képtelen elviselni, azzal talán meg lehet birkózni, ha öten osztoznak rajta.

– Atyaisten, maga lyukat tud beszélni az ember hasába. De én nem hiszek magának.

Már nyitva volt a táskája, már belecsúsztatta a kezét. Érezte a tenyerében a fémes markolatot, mutatóujja megérintette a ravaszt, s miközben előhúzta a pisztolyt, ki is biztosította.

Roger meglátta a pisztolyt.

Teljes erőmből sikoltoztam. Szólongattam a Segítőt, hogy segítsen nekem lefogni Jinx kezét. Addig sivítottam, míg már azt hittem, szétrobban az agyam. Jinx is megérzett valamit. Habozott, és hökkenten a fejére tette a szabad kezét.

– Megfájdult a fejem.

– És érzi? – kérdezte Roger.

Én egyfolytában csak üvöltöztem vele. Sikoltoztam… üvöltöztem… sikoltoztam… éreztem, hogy egy csöppet elgyöngül. Próbálta elhúzni a ravaszt, de a fejfájás fájdalma elképesztően hatott rá, megbénította a kezét. Lassan rákényszerítettem, hogy fordítsa el a pisztolyt Rogerről, míg végül rám irányozta.

Rámeredt a pisztolyra, nem hitte el, hogy az akarata ellenére mozdul a keze. – Ne állíts le, Derry! – mormolta. – Hagyjál…! Hagyjál…!

– Jinx! – kiáltott rá Roger. – *Ő tudja, mi van a sötétségben…*

De már késő volt. Jinx ujja megrándult, és mind a ketten hallottuk a dörrenést. Éles fájdalmat éreztem, aztán a felvillanó fényben minden elcsendesedett, és én átmentem a szivárvány fölött…

Tizennégy

Amikor Sally kinyitotta a szemét, egy díványon feküdt, és rohadtul érezte magát. Kifordította a fejét, és látta, hogy Roger és Maggie aggódva néznek rá.

Küszködve föltámaszkodott. – Roger, mi történt? Egy partin voltam, és…

– Ne is próbáljon fölkelni – mondta Roger. – Megsebesült. Nem komolyan, de veszített egy kis vért.

Aztán Sally meglátta magán a fekete kosztümöt. – Atyaisten… Ez Jinx volt!

– Most már minden rendben van.

– Mit csinált?

Látta, hogy Rogernak sápadt az arca.

– Jinx nem volt képes végigcsinálni. Rám fogta a pisztolyt, de azt hiszem, Derry valahogy közbelépett, és erre maga ellen fordította. A fontos az, hogy Jinx életében először fájdalmat érzett.

Sally visszahanyatlott a párnára. Zsibbadt volt a bal válla. – Most mit fogok csinálni? Ha Jinx ki tud jönni, és ilyesmiket tud csinálni, akkor soha nem leszek képes normális életet élni. Akkor akár meg is ölhetett volna.

– Az én hibám volt, Sally, nem a magáé. Ha elaltattam volna tegnap éjjel, és nem hagytam volna, hogy lebeszéljen róla, akkor Jinx talán soha nem jött volna elő. Majdnem elveszítettem magát. Gyorsabban kell előrelépnünk. Nem magán keresztül jutott ki, abban biztos vagyok. Derryn át jött elő. Ha maga fuzionál Derryvel, és ezt az utolsó vészkijáratot is lezárjuk, akkor biztos vagyok benne, hogy elég erős lesz ahhoz, hogy lefojtsa Jinxet.

– De mi van, ha ez nem válik be?

– Akkor még lesz időnk más dolgokkal próbálkozni. Szerintem Jinx ez után az érzelmi kisülés után egy darabig nem fog előjönni.

– „Más dolgokon” azt érti, hogy Jinxet is beolvasztja, nem?

– Végső lépésként… ha szükséges. Ha felszínre hozzuk az erőszakos impulzusait, a maga összes többi érzésével, gondolatával és érzelmével együtt, az talán ellenőrizhetővé teszi a dühét és az agresszióját. De ez csak a végső, kétségbeesett szerencsejáték lenne. És *neki* is bele kellene egyeznie.

– Azt akarja, hogy az ő gonoszsága is részem legyen?

– Hogy én mit akarok, az nem számít.

– Nekem számít.

– Hadd döntsük ezt el akkor, amikor már Derry érzelmeinek is esélyt adtunk rá, hogy részévé váljanak a maga új személyiségének. Szeretném, ha hazamenne, és gondolkodna ezen. Beszélje meg Derryvel. Aludjon rá egyet. Ha igent mond rá… és mind a ketten beleegyeznek… akkor holnap megcsináljuk. Kitűzetek Maggie-vel egy soron kívüli kezelést.

Aztán Roger azt mondta, hogy velem szeretne beszélni, és kihívott a fényre. Meg voltam lepve, és nagyon örültem, mert borzasztóan szerettem volna elmondani neki, mi történt.

– Helló, Roger – mondtam. – Örülök, hogy nem intézték el a kedvenc doktoromat.

– Magának is benne volt a keze, ugye, hogy sikerült leállítani?

– Nem hittem volna, hogy képes leszek rá. Jinx sokkal erősebb lett.

– Ezt nem tudtam – mondta Roger. – Ez nagy különbség.

Elmeséltem neki, mi történt, miután elment Sallytől, hogyan ment el Sally a partira, és hogy slisszoltam ki én, hogy én is jól érezzem magam egy kicsit, és aztán mi történt, amikor Jinx átvette az irányítást.

– Tudja, miért hoztam most ki magát, Derry?

– Mert végül rájött, hogy egyszerűen nem tud nélkülem élni?

Nevetett, és megfogta a kezemet. Jól megmarkoltam, nehogy vissza tudja venni.

– Tudja, mit mondtam Sallynek, ugye?

– Még nem vagyok rá felkészülve. Még nem akarok elmenni, Roger. Még fiatal vagyok. Szeretnék még néhány évet, amikor *én* lehetek.

– Nincs rá idő, Derry. Jinx kiegyensúlyozatlan, és maga is mondta, hogy egyre erősebb lesz. Szorosan kézbe kell vennünk a dolgokat, hogy véletlenül se csinálhassa meg még egyszer, amit ma reggel csinált.

– Félek, Roger.

– Nincs mitől félnie.

– De magának szüksége van rám. Maga is mondta.

– Eljött az az idő, amikor ezt fel kell adnunk. Meg kell erősítenünk Sallyt, és meg kell szakítanunk a kapcsolatot Jinxszel.

– Ez azt jelenti, hogy nem leszek többé nyomjelző, és nem fogom tudni, mi megy végbe az elméjükben?

– Nem az *ő* elméjük lesz az, Derry. A *maguk* elméje lesz. Maga Sally lesz, nem pusztán egy elkülönült része. Egész lesz és teljes, ahogy mindig akarta.

– Egyszerűen nem tudom magam egyként elképzelni. Valahányszor az emberek komoly dolgokról próbálnak beszélni velem, arról, hogy mi történik a világban, vagy művészetről, vagy kultúráról, valami ütődött színjátékba kezdek, hogy meg ne tudják, milyen buta vagyok.

– Maga nem buta, és ezt soha többé nem kell csinálnia. Tudni fog mindent: amit Nola, Bella és Sally megtanultak, az mind a maga tudásává fog válni.

– Mindig féltem a szextől. A hülyéskedésemmel csak ezt álcáztam.

– A szex élete normális részévé fog válni.

– Én soha nem sírtam, Roger. Soha nem éreztem igazi szomorúságot, mint más emberek. Figyeltem Sallyt, milyen boldogtalan volt, végigsírta az életét, és azt mondtam, ez olyan, mint a halál. Ezt én soha nem akartam, Roger.

– De ezt jelenti teljes személyiségnek lenni. Az több a puszta nevetgélésnél meg annál, hogy az ember jól érezze magát. Elegyes érzelmeket jelent, felelősséget, mély érzéseket, feldobottságot és letörtséget. Életünk során mindnyájan elveszítünk dolgokat és embereket, és ez elszomorít minket. Nekem hozzá kell segítenem magát, hogy elég erős legyen, hogy belékapaszkodjon az életbe, és ne szégyellje a könnyeket. Az ember sír, amikor megszületik.

– Így születtem én is?

– Nyomozzuk ki együtt, hogyan született.

– Meg vagyok rémülve.

– Én is, de nem lesz egyedül. Készen van?

– Igen. De fogja a kezem, Roger. Ne eressze el.

Láttam, hogy könnybe lábad a szeme. Megszorította a kezemet, és elfulladt a hangja. – *Ő tudja, mi van a sötétségben…*

Kiúsztam önmagamból. Hallottam, amint a távoli sötétségben azt mondja: – Visszamegyünk abba az időbe, amikor Derry létrejött. Volt valamikor egy olyan idő, amikor még nem volt más, csak Sally és Jinx, aztán történt valami, ami önálló személyiséggé hasította magát. Amikor háromig számolok, újra át fogja élni azt a napot, és felszínre fogja hozni azokat az érzelmeket. És maga is, Sally is, én is tudni fogjuk, hogyan jött maga létre.

A felhőkön és a borún át kilendültem a sötétségből. Esőben bolyongtam az utcán, Cinderellát keresve. Eszembe jutott, hogy húsvétvasárnap volt, és Sally akkor volt tízéves. Én még nem születtem meg. Erre csak három nap múlva került sor, de Jinx emlékeiből tudtam, hogyan történt, és elmondtam Rogernak.

Sally pár hónappal azelőtt talált egy megnyomorodott kiscicát, és Cinderellának nevezte el, mert hiányzott az egyik lába. Sally azt mondta, hogy a cica elveszítette az egyik papucsát a bálban, és most a hercegre vár, aki majd megtalálja, és visszahozza a papucsot. Mindig eljátszotta magának a meséket, amiket Oscar esténként mondott neki, és a Hamupipőke volt az egyik kedvence. De most először lett saját, igazi kis kedvence, ami segített neki a játékban, és rábeszélte az anyját, hogy engedje megtartani, pedig Fred ellene volt.

Tejet meg ételmaradékot hozott neki, és azt játszotta, hogy Fred a gonosz mostohaapa, aki elrejtve tartja Cinderellát a mocskos pincében, és nem engedi ki játszani.

Szerette magához ölelni Cinderellát, érezni, ahogy az arcába dorombol, és a puha szőre csiklandozza az orrát. Cinderella pedig mindig odaszaladgált hozzá, és a lábához dörgölőzött.

Mindig együtt játszottak Cinderellával, valahányszor az anyja meg a mostohaapja egyedül hagyták, és bezárták a házba. Elpanaszolta Cinderellának

minden búját-baját, a kiscica pedig figyelmesen végighallgatta, és dorombolt, jelezve, hogy érti ám, milyen aljasak az emberek Sallyhez.

Mármost abban az időben Sally azt hitte magáról, hogy ő egy nagyon feledékeny kislány. Mindig tagadta, hogy rosszat csinált volna, az anyja meg a gonosz mostohaapja pedig megbüntették, és a mostohaapja azt mondta neki, hogy szörnyen hazudozik, és bezárta a szobájába vagy egy szekrénybe. Ilyenkor aztán azt játszotta, hogy ő igazából hercegnő, és az igazi apja egy király, aki postásnak álcázva járja a királyságát, és átmenetileg rábízta őt egy Vivian nevű cselédre. Egy szép napon, ha jó kislány lesz, Oscar király vissza fog jönni, és vissza fogja őt követelni. De addig, amíg annyi rosszat csinál, amire nem tud visszaemlékezni, addig itt reked, csapdába ejtve, a szekrényben. Teljesen világos, magyarázta Cinderellának, elvarázsolta egy gonosz boszorkány, attól lett ilyen feledékeny, attól veszíti el az időt. De nem kell semmi mást csinálnia, csak meg kell várnia, amíg Oscar király visszajön, és elviszi a bűvös postástáskájában, aztán már visszaváltozhat hercegkisasszonnyá. De előbb abba kell hagynia a rosszalkodást. Persze akkor még nem tudta – senki nem tudta –, hogy ezt a sok szörnyűséget egy Jinx nevű gonosz kislány csinálja.

Nem tudtam, Jinx honnan jött. Soha nem mondta el nekem. De később elmesélte, hogy valahányszor Sallyt el akarták fenekelni, elfeketedett előtte a világ, és Jinx kapta a verést. Nem tudta, miért van ez így, de Sally egy pillanat alatt át tudott változni, és a verés szikrányit sem fájt neki, még csak nem is emlékezett rá, hogy megverték. Később aztán, amikor látta a sajgó vörös hurkákat, a szíj nyomát a karján meg a lábán, csak csodálkozott, hogy mitől lettek. Sokat töprengett rajta, hogy vajon mindenkivel ilyen varázslatos dolgok történnek-e.

Ahogy én Jinx és Sally emlékeiből össze tudom szedegetni, egy napfényes húsvétvasárnapon Sally kettesben ment Freddel a templomba, mert az anyja elment meglátogatni a nagymamát a kórházban.

Sallyt annyira lenyűgözte a feltámadás története, hogy eltátotta a száját, és Frednek oldalba kellett böknie, hogy csukja be. Amikor vége lett a prédikációnak, és kimentek, Fred gyorsan fölcsapta a fejére a szövetsapkáját. Mindig erősen jobbra félrecsapva hordta, hogy eltakarja a horpadást a kopasz koponyáján.

– Igaz ez a mese a feltámadásról? – kérdezte Sally.

– Hát persze hogy igaz. Csak nem képzeled, hogy Anderson atya hazugságot prédikál? Ez az Evangélium.

Hazafelé a kocsiban Sally egész úton azon töprengett, hogy lehet az, hogy valaki meghal, aztán visszatér az életbe. Ez pont olyan, mint a tündérmesékben. – És az is igaz – kérdezte –, hogy az Ítélet Napján a holtak feltámadnak, és visszatérnek az életbe?

– Hogyne – válaszolta Fred. – Mi hiszünk benne, és ha nem vagy pogány, akkor te is hiszel.

Sally bólintott. Tehát igenis *van* varázslat a világban. Később éppen Cinderellának mesélt erről délután, amikor Fred kijött a házból. Átöltözött munkaruhába, de még mindig a jobb szemére húzott szövetsapkát hordta. Meg akarta forgatni a kertben a földet, és ki akart szórni egy kis műtrágyát. Sally látta, hogy abban a percben, ahogy nekilátott lapátolni, kivörösödött az arca, így amikor elvigyorodott, a hiányzó fogai miatt póznára tűzött töklámpásra emlékeztetett.

– A prédikációról beszélsz a kiscicádnak, mi?

– Igazán elképesztően hangzik.

– Hát, ez a feltámadás csodája. Te is jó katolikus vagy, akár az anyád, ugye?

Sally bólintott.

– És hiszel a csodákban, igaz?

– Azt hiszem, igen.

– Hogy érted azt, hogy azt hiszed? Vagy hiszel, vagy nem hiszel, és ha nem hiszel, akkor egyenesen a pokolba kerülsz, amikor meghalsz, és nem fogsz föltámadni.

Ez megrémítette Sallyt. – Hiszek, hiszek – mondta sietve. Nem arról volt szó, mintha hitt volna Frednek, de a Biblia is ezt mondja, a pap is ezt mondta, hát akkor igaznak kell lennie.

– No, akkor akarod, hogy a szemed előtt végbemenjen egy feltámadás?

Sally meglepetten nézett föl rá.

– Tudod, macskákkal elég gyakran megtörténik.

– Hogyhogy?

– Hallottad már, hogy a macskáknak kilenc életük van?

Sally bólintott.

Fred széttárta a tenyerét. – No, hát pont erről van szó. Az Úr ilyen módon mutatja meg nekünk a csodát itt a földön. Szeretnéd látni, ugye?

Sally bólintott.

– No, akkor hozd ide Cinderellát, és végbevisszük a feltámadás csodáját, itt, a szemünk láttára. És amikor majd újjászületik, a hiányzó lába is meglesz, jobb lesz, mint újkorában. Majd meglátod.

Sally nem volt biztos benne, mit akar Fred csinálni, de magához ölelte Cinderellát, és beledörgölte az arcát a bundájába. – Meg fogjuk látni, Cinderella. A csodák meg a varázslat valódiak, látni fogunk egy feltámadást.

– De ne mondd meg anyunak. Hadd lepődjön meg, amikor majd meglátja Cinderellát az új mancsával.

Fred gödröt ásott a kert végében, a kerítés mellett, aztán letette a lapátot, és fölemelt egy követ.

– No, most Cinderella pont olyan lesz, mint Jézus, ezen a húsvétvasárnapon.

– Hogyhogy?

– Hát fel fog egyet áldozni a kilenc élete közül mindnyájunkért, ahogyan az Úr. Meg fog halni, el fogjuk temetni, aztán fel fog támadni, vadonatújan.

Sally megrémült a *halál* szótól, de kíváncsi is volt. Még soha nem látott halált. És megpróbálta elképzelni, milyen is lehet a visszatérés. – Biztos vagy benne, hogy új mancsa lesz?

– Hát persze! Csak nem gondolod, hogy az Úr úgy támasztana fel valakit, hogy részek hiányoznak belőle? A Biblia azt mondja nekünk, hogy az Utolsó Ítélet napján épek leszünk, és a betegek meggyógyulnak meg ilyesmik. A cicád olyan lesz, mint az új, játszani fog és szaladgálni, mint egy normális macskakölyök. Ugye nem tagadod meg tőle azt a veleszületett, természetes jogát, hogy ép és egészséges kiscica legyen?

Sally elismerte, hogy ez csúnya önzés volna tőle.

Fred a kezébe nyomta a követ. – Nesze. Az Úr azt mondta, az ő egyháza sziklára épüljön.

– Mit csináljak?

– Csak csapjál rá a fejére párszor, jó erősen. Attól el fog aludni. Utána eltemetjük ebbe a gödörbe, és aztán fel fog támadni. Látni fogod az egészet, és meg fogod érteni, miről is szólt az a szentbeszéd. Csöppet se fog fájni neki.

Sally visszahőkölt.

– Olyan lesz, mint Csipkerózsika, az egyik mesében, amit folyton mondogatsz, mielőtt elalszol. Emlékszel? Megszúrja az ujját, és kiserked a vére, de nem fáj neki, aztán felébred, és újra él. Na láss hozzá, és verd fejbe, különben én csinálom.

Így hát Sally fölemelte a követ. – Isten hozzád, Cinderella – mondta. – Mikor föltámadsz, meglesz minden mancsod. – Aztán teljes erejéből lesújtott a kővel Cinderella fejére. Hallotta a szörnyű, sivító üvöltést, meglátta a bezúzott koponyát meg a vért a fehér szőrön.

– De hisz vérzik! – lihegte.

– Hát persze. Mondtam neked. Nem láttad a mi Urunk képeit a keresztfán, szögekkel a két tenyerében, amint csurog belőlük a vér? A feltámadáshoz vér kell, hogy megmosdhasson a bárány vérében. A vér okozza a varázslatot.

– Mikor támad fel?

– Először eltemetjük.

Belökte Cinderellát a gödörbe, betakarta földdel, és keményen ledöngölte, aztán keresett egy nagy követ, és rátette a sírra.

– Hogy fog innen kijönni?

– Ugyanúgy, ahogy az Úr.

– Mennyi ideig fog tartani?

Fred eltette a lapátot a fészerbe, és visszaballagott a házba. A válla fölött szólt vissza. – Jézusnak három napig tartott. Gondolom, rendszerint ennyi időbe telik. Vagy amíg meg nem csókolják. Csak tartsd a szemedet a síron, és ne felejts el szólni nekem, mikor látod, hogy a kő elkezd mozogni. Itt akarok lenni, amikor meglátod, hogy föltámadt, és szebb, mint újkorában. És amikor anyu megjön, ne mondd meg neki, hogy mit csináltunk. Meg akarjuk őt lepni Cinderella új

mancsával, meg minden. Csak annyit mondjál, hogy meghalt, és eltemettük. Mást ne.

Sally addig őrizte a sírt, míg csak teljesen be nem sötétedett, és anyja be nem parancsolta a házba.

– Nem értem, hogy történhetett – mondta az anyja.

– Hát, Viv, engem is meglepett – szólt ki Fred az újságja mögül. – Sally egyszerűen fogta magát, és megölte azt a kismacskát egy kővel. Beverte a fejét.

Sallynek már nyílt a szája, tiltakozni akart, hiszen ő mondta neki, de Fred harsányan folytatta. – Tudod, hogy ez a kölyök milyen aljas dolgokat csinál. Hazudozik, aztán meg úgy tesz, mintha semmire nem emlékezne. A saját szememmel láttam, én temettem el a kert hátuljában.

Sallyt ágyba zavarták, de nem tudott elaludni, mert egyre azt próbálta kiókumlálni, miért így mesélte el Fred a dolgot. Talán azért, mert így még nagyobb lesz a meglepetés, amikor Cinderella átlép a második életébe, épen és szépen. Hű, de meg lesz lepve az anyja!

Másnap az iskolában képtelen volt koncentrálni, megszidta a tanítónője, amiért ébren álmodozik. Tanítás után tüstént kiment a hátsó udvarra, leült, és figyelte a sírt. Aztán az anyja kijött, és leteremtette, amiért ilyen gonosz gyerek, és ilyen iszonyú dolgot csinált.

– Csak várj holnapig – mondta Sally az anyjának. – Meg leszel lepve.

Vivian a fejét rázta, és azt mondta neki, hogy napról napra őrültebben viselkedik.

Másnap zuhogott az eső, és a tanítónő megengedte nekik, hogy rajzolgassanak. Sally lerajzolta Cinderellát úgy, hogy megvolt mind a négy lába. de az egyik osztálytársnője azt mondta, nem jó a kép, mert Cinderellának a valóságban hiányzik a bal mellső lába.

Sally megmagyarázta neki, azt akarta megmutatni a képen, milyen lesz Cinderella, miután feltámadt, hiszen csak egyet használt fel a kilenc életéből, újjá fog születni, és meglesz mind a négy lába…

Erre egy másik gyerek azt mondta, hogy a macskáknak igazából nincs is kilenc életük. Vitatkozni kezdtek, aztán végül a tanítónő elvágta a vitát. – Sally, igazat kell adnom Nancynek. Ez csak kitaláció… olyasmi, mint a Mikulás vagy a húsvéti nyuszi… te meg már elég nagy vagy ahhoz, hogy ismerd az élet tényeit…

Sally csak bámult rá. – És a Biblia? Hogy Krisztus feltámadt húsvétvasárnap? Az is csak kitaláció?

– Azt akarod kérdezni, hogy én mit hiszek?

Sally könnyekkel a szemében bólintott.

– Én személy szerint nem hiszek a feltámadásban, Sally. Akiknek van hitük, azok hisznek benne. Akiknek nincs, azok azt mondják rá, gyönyörű tündérmese, ami segít nekünk elfogadni a halált.

Sallynek remegett az ajka. Vadul jártatta körbe a tekintetét. – Hazudik. Mind hazudnak. Cinderella újjá fog születni. Ma lesz a feltámadása. Haza is megyek, megnézem, nem próbál-e kijönni a sírjából.

– Sally, várj!

De Sally ott hagyta a könyveit meg a pulóverét a padon, és mielőtt a tanítónő megállíthatta volna, már ki is rohant az osztályból, aztán le a lépcsőn, ki az utcára. Bár majdnem egy mérföldnyire laktak az iskolától, egy iramban, hanyatt-homlok szaladt az esőben egészen hazáig. Azt hitte, beszakad a melle, úgy lihegett, de nem tudott megállni. Oda kellett érnie. Látnia kellett, a saját szemével.

Mire az udvarra ért, vizes haja már a szemébe lógott, és egész testében reszketett. Rámeredt a kőre. De az nem mozdult. Eltelt a három nap. Eljött az ideje. Cinderellának elő kell jönnie.

Talán túl nehéz a kő, gondolta. Félretaszította, aztán figyelt, nem látja-e valami mozgás jelét az átázott földön. Cinderella hamarosan kikaparja magát a gödörből, fel fog ugrani az ölébe, és meglesz mind a négy lába. Össze fogja sározni a ruháját, de nem törődik vele.

Várt. Remélte, hogy meg fog történni, mielőtt az anyja és Fred kijönnek. Azt akarta, hogy ő legyen az első, aki látja.

Eszébe jutott, hogy hátha Fred túlságosan ledöngölte a földet a lapát hátával, meglazította hát a sarat, hogy Cinderella könnyebben ki tudjon jönni. Aztán kaparni kezdett az ujjaival. Könnyen ment, ásás közben meg-megállt, és figyelt, nem látja-e mozgás jeleit alulról. Csak ásott… és ásott… és végül hozzáért a nedves szőrhöz, és megérezte az oszló holttest bűzét. Lesöpörte a sarat a mancsairól meg a fejéről… aztán megpillantotta a lyukat, ahol bezúzta a koponyáját.

Talán ha megcsókolná, akkor minden rendbe jönne, megtörténne a csoda, és felébredne. Az állat nedves bundájára nyomta az ajkát. Érezte, hogy valami mozdul… valami csiklandós… él! Aztán elhúzta az arcát, és meglátta a véres, tátongó sebből kifelé nyüzsgő kukacokat. Nem tudott sírni. Nem tudott lélegzetet venni. Felsikoltott.

Az ő sikolyából az én nevetésem lett.

Anyja és mostohaapja futva jöttek ki a házból a sikoltozásra, és amikor meglátták a felbontott sírnál, nem tudták, mi történt.

– Sally, mit csinálsz? Megőrültél?

Hogy tudtam volna megmagyarázni nekik, hogy én nem Sally vagyok? Hogy Cinderella vagyok? Hogy nemcsak feltámadtam, hanem egy varázserejű csóktól kiscicából kislánnyá váltam, ami a legeslegnagyobb csoda.

– Ennek elment az esze – mondta Fred. – Mindig mondtam neked. Nézd meg. Nincs benne érzés. Nincs szíve. Megöli azt a szegény kiscicát, aztán kiássa, és nevet. Ez a gyerek diliházba való.

Sally anyja fölkapta a lapátot, és betakarta földdel a kismacskát. Aztán megmarkolta a sáros kezemet, és azt mondta: – Most mész a szobádba, és egész nap ott maradsz. Sally, te egy gonosz gyerek vagy.

Nem tudtam, miért hív engem folyton Sallynek. Tudtam, hogy nem Sally vagyok, hanem valaki más. Aztán eszembe jutott: én igazából Derry vagyok, a Cin-*der*-ella közepe, a név szíve. Derry – ez vagyok én. Így hát amikor az anyja Sallynek szólított, csak nevettem. – Nem tudtok ti semmit… egyikőtök sem – mondtam. És szökdécselve elindultam földeríteni Sally szobáját, megnézni minden holmiját. És attól fogva boldogan éltem.

Tizenöt

Roger felébresztett a hipnózisból, elgondolkodva rám nézett, aztán megcsóválta a fejét. – Az az elképesztő, hogy egyáltalán túlélte ezt a gyerekkort.

Én csak nevettem. – Rám érti vagy Sallyre? – kérdeztem. – Nekem sok mókában volt részem abban az időben. De arra nem emlékeztem, hogy a nevem a Cinderella második szótagjából származik. A muris az, hogy néhány nap múlva kimentem, és fölástam azt a helyet, de a kiscica eltűnt. Vivian vagy Fred biztosan kiásták, és megszabadultak tőle. Világéletemben kerestem Cinderellát, és most rájövök, hogy Sally rajtam keresztül hozta vissza az életbe egy csókkal.

– Tudja, mi történik éjfélkor – mondta Roger.

– Nem akarom, hogy a mesém véget érjen, Roger. Boldogan akarok élni, amíg meg nem halok.

– Úgy lesz, Derry, de a való világban, fuzionálva Sallyvel. A boldogsága nem fog meghalni. Belé fog olvadni annak a gyermeknek a szívébe és elméjébe, aki azon az esős napon elveszítette a hitét, és megteremtette magát. Eljött az ideje, hogy megint feladjanak egyet az életeik közül, hogy Sally újra ép és teljes legyen.

– Félek, Roger…

– Az nem baj, hogy fél. De most már tudja, hogy ahhoz, hogy maga valódi lehessen, több kell varázslatnál és tündérmeséknél.

– Mindig valódi személyiség akartam lenni.

– De elég erősen akarja-e ahhoz, hogy legyűrje a félelmet? Csak akkor fog megtörténni, ha beleegyezik, hogy fuzionál Sallyvel.

– És akkor halott leszek…

– …vagy feltámad a negyedik Sallyben.

– De kinek az elméje lesz az? Kinek az érzései?

– Ha az elméletem helytálló, akkor meg fogja őrizni a tudatát.

– És ha téves?

– Akkor egyszerűen nem tudom.

– De csakugyan azt akarja, hogy megtegyem?

– *Magának* kell akarnia, Derry.

– Egyik részem akarja, a másik nem. Jesszusom, itt állok, és már nekem is részeim vannak. Ki áll az első rész pártján?

Roger nevetett, én meg szinte fájdalmasan vágytam rá, hogy érintsen meg, vegyen gyöngéden a karjába. Nem szexuálisan, vagy semmi ilyesmi. Csak valahogy tudtam, hogy ha megcsókolna, én válnék a valódi személyiséggé, összes érzésemmel, gondolatommal és emóciómmal.

– Biztos vagyok benne, hogy hallotta, amit Sallynek, Nolának és Bellának mondtam. Gondolkodjon rajta. Holnapra tudassa velem a döntését.

– Külön-külön döntsünk, vagy beszéljük meg együtt?

– Ez magukon múlik. Talán jó lenne, ha ma éjjel kapcsolatban állnának egymással. És talán a BÖ-jük segíteni fog.

– Mint valami búcsúösszejövetel, mi?

– Úgy is gondolhat rá, mint üdvözlésre és találkozásra.

– Maga aztán szeret játszani a szavakkal.

– Holnap majd kicserélem azt a vállkötést.

Elmagyarázta, hogy ad majd Sallynek egy receptet, fölír valamit arra az esetre, ha nagyon fájna, de nem erőset és nem kábítót. A következő terápiás ülés előtt nem akart megkockáztatni egy újabb emlékezetkiesést. Aztán kihozta Sallyt, és elmondta neki ugyanezt.

Sally aznap egész este leverten és unatkozva motoszkált a lakásban. Lejátszotta mind a hat brandenburgi koncertet, amivel majdnem az őrületbe kergetett. Úgy értem, elég rémes volt akkor is, amikor Nola csinálta, de ha ő ezt tervezi a jövőnkre, akkor nem hiszem, hogy vállalom, még Roger kedvéért sem.

A veszekedés azon tört ki, hogy hol költsük el különálló személyiségekként az utolsó vacsoránkat. Ő a La Petite Maisonba akart menni, én meg Hoyhoz. Ő azt mondta, torkig van a kínai ételekkel, én azt, hogy én dettó a franciákkal. Oda lyukadtunk ki, hogy kössünk kompromisszumot. De hát akkor olyat együnk, amit egyikünk se kíván? Bedobtam azt a blőd ötletet, hogy együnk két utolsó vacsorát. Gondoltam, mi értelme számolni a kalóriákat, amikor az ember utoljára eszik életében? Sally ragaszkodott hozzá, hogy a francia legyen az első, mert nem bízott benne, hogy betartom az ígéretemet. Úgy tettem, mintha megsértődnék, de igaza volt. Csakugyan megszegek ígéreteket. Nézzünk szembe vele, világéletemben csak úgy kaphattam meg, amit akartam, ha orvul kiosontam néhány percnyi valóságért. Róla tudom, hogy soha nem szegi meg a szavát. Atyaisten, de unalmas lesz, mindig betartani az ígéreteket, és mindig megmondani az igazat. Feltámadt bennem az a sanda gyanú, hogy ha összeolvadok vele, legfeljebb néha-néha lesz módom egy-egy ártatlan hazugságra. De ezt nem mondtam meg neki. Azt mondtam: – Először a kínai vacsorát kéne ennünk, mert… te is tudod… egy óra múlva te újra éhes leszel. Fordítva ez nem menne. – Ezzel nem szállhatott vitába, így hát elmentünk Hoyhoz, ahol jól belaktam sült wontonnal, rostélyossal meg pillangórákkal. Aztán elmentünk egy hosszú sétára, hogy lejárjuk egy kicsit a vacsorát, és megbeszéljük a dolgokat.

Az emberek utánunk fordultak, de én megmondtam neki, hogy rá se rántson. Mit tudnak ők? Valószínűleg egyszerűen azt hiszik, hogy bolond.

Valahogy le volt lombozódva, megpróbáltam hát egy kicsit felrázni. – Néha azt gondolom, hogy te szereted letörtnek érezni magad – mondtam.

– Ez meg mit jelentsen?

– Hát, te többet vagy rosszkedvű, mint akárki, akit csak valaha ismertem.

– Ez butaság.

– Na, csak ne kezdj el engem lebutázni. Ha elkezded, nem leszek hajlandó fuzionálni veled.

– Miből gondolod, hogy én fuzionálni akarok veled?

– Mert neked több a vesztenivalód, mint nekem. – Erre nem válaszolt, így az volt az érzésem, jó nyomon vagyok. – Én nem vagyok valóságos, így engem nem izgat a halál vagy az őrültség. Te viszont…

– Hazudsz, mint rendesen, Derry. Mindig valóságos akartál lenni, és most itt van rá az esélyed. Én vagyok az, aki, csak amire emlékszem, legalább ötször megpróbálta megölni magát, és te meg Bella állítottatok meg. Ne játszd hát nekem a *blasé*t.

– Mi az, hogy *blasé?*

– Franciául az, hogy…

– Tudnom kellett volna…

– Azt jelenti, hogy fáradt, unja az élet örömeit, blazírt.

– Oké, igazad van. Én soha nem unom az életet.

– Én igen.

– Azt hiszem, ez is egy további ok, amiért Roger úgy gondolja, hogy a fúzió jót fog tenni nekünk. Úgy értem, én átadom neked az élet szeretetét meg a könnyed nemtörődömséget, te meg lecsillapítasz engem.

Egy hapsi egy masszázsszalon reklámcéduláit osztogatta. Kinyújtottam érte a kezem – csak a hecc kedvéért –, de Sally elráncigált onnan. Ünneprontó! Némán sétáltunk tovább egy darabig, aztán megkérdezte: – No, mit akarsz csinálni este?

– Csípjünk fel két pasit, és menjünk el velük valahová.

– Ugyan már, Derry. Ne hülyéskedj.

– Jó móka volna.

– Szép kis móka. Aztán zűrbe kerülünk, és tudod, ki, tudod, mit csinál.

Igaza volt, mint rendesen, de utálok engedni. – Várj csak. Tudom, kikkel tudnánk párosan randevúzni, akik megértenék, és nem lenne zűr.

Megállt, mert abban a pillanatban jutott neki is eszébe az az ötlet, ami nekem. – Az már lenne valami – mondta. – Pattannának.

– Akkor gyerünk. Te felhívod Toddot, én felhívom Eliotot, aztán találkozunk velük.

– Nem fog menni – mondta.

– Ugyan már. Egy utolsó dobást. Mulatunk egy nagyot.

– Őrültség… de oké. Legjobb lesz, ha felhívom Toddot, azt mondom neki, hogy magányos és rosszkedvű vagyok, és szeretnék elmenni valahová. És megmondom, hogy Eliotnak hozok egy csajt, akit nem ismer.

– Hühűű – mondtam –, óriási. De ne terveljük ki, hogy mit fogunk csinálni. Játsszunk hallás után, vagy… hogy is mondják?… imp… imp…

– Improvizáljunk. Az nekem fekszik.

– Végig fogjuk improvizálni az estét. De hogy magyarázod meg a válladat?

Erről megfeledkezett. – Természetesen megmondom az igazat.

– Ne is törődj vele – mondtam. – Hagyd rám a magyarázkodást. Én majd improvizálok egy olyan magyarázatot, amitől kettéáll a füled. Te csak vedd rá Toddot meg Eliotot, hogy találkozzanak velünk a La Petite Maisonban.

Felhívta a Sárga Keramitkockát, azt mondta Toddnak, hogy egyedül van ma este, és megkérdezte, nem volna-e kedve neki meg Eliotnak egy kettős randevúhoz, miután a vendéglő bezár. Hozna egy másik lányt. Todd megkérdezte Eliotot.

– Eliot tudni akarja, milyen a lány.

– Sokban olyan, mint én – szóltam közbe.

– Úgy érzem, sok mindenben olyannak *látszik,* mint én – tette hozzá Sally. Atyaisten, micsoda fanatikusa az igazságnak.

Todd azt mondta, hogy Eliot részéről oké a dolog, és éjjel egykor értünk jönnek a La Petite Maisonba.

Még csak tíz óra volt, így Sally azt javasolta, hogy menjünk el egy moziba agyonütni addig az időt. Ő egy klasszikus filmet akart megnézni a nagy indiai éhínségről, amit a *Pather Panchali* rendezője rendezett. Én a Marx fivérek filmjének, a *Botrány az operában*-nak a felújítását szerettem volna látni. Fej vagy írással döntöttünk, és ő nyert. Rohadtul éreztem magam, néztem az éhező indiaiakat, a legyeket, a fekélyeket meg a koldusokat, és közben teli volt a hasam kínai kajával. Így aztán elaludtam, Sally csak hadd nézze.

Amikor vége lett, azért is bűntudatot éreztem, amiért agyoncsaptam az időt, mikor olyan kevés van már a saját időmből. Úgy értem, talán az örökkévalóságig fogok aludni, mégpedig hamarosan.

Elmentünk a La Petite Maisonba, és vártuk Eliotot meg Toddot. Sally egy Harvey sherryt rendelt, én meg egy Bourbon-whiskyt. A pincér úgy nézett ránk, mintha megőrültünk volna, vissza kellett fojtanom a vihogásomat, nehogy azt higgye, olyan részegek vagyunk, hogy nem szolgálhat ki.

Amikor a hapsik előkerültek, meglátták az asztalon a két italt, aztán körülnéztek, keresték a másik csajt.

– Kiment a mosdóba – mondtam.

– De itt van – tette hozzá Sally.

Todd becsusszant Sally mellé, Eliot pedig velem szemben ült le. Eliotnak kilátszott a szőrös melle a begombolatlan aranyszín sportingből, melyhez hozzáillő aranyszín nadrágot viselt. Még jobban meghízott, minden ráncolt és

feszült rajta. Todd továbbra is farmert hordott, de felvett hozzá egy farmerzakót is.
– No és milyen? – kérdezte Eliot.
– Mondtam már, olyan, mint én – feleltem.
– Magából csak egy van – mondta Todd.
Amikor erre Sally csúnyán nézett rá, zavarba jött. – Nem viccelni akartam. Nem jól fogalmaztam meg.
– Az az átkozott nyelve! – mondtam.
A megváltozott hangra zavartan néztek egymásra. Nem mintha ujjal rá tudtak volna mutatni, de valami nem stimmelt, csak nem tudták, mi az.
– Egy új szerepet gyakorolok – mondtam nevetve.
Todd elmosolyodott. – Úgy látszik, igazán jó hangulatban van. Remélem, a barátnője is. Hogy hívják?
– Derry – köpte ki Sally. Azt hiszem, megfeledkezett róla, hogy Todd és Eliot ismernek.
Előbb egymásra néztek, aztán újra Sallyre. – Derry? – kérdezte Eliot.
Benyögtem volna valami szellemességet, de Sally megrúgott az asztal alatt.
– Bocsássanak meg egy percre – mondta Sally. – Kiugrok a mosdóba. Mindjárt visszajövök.
Kisurrant a bokszból, és gyorsan elillant, mielőtt tovább kérdezősködhettek volna. Mihelyt beértünk a női vécébe, Sallyből ellenállhatatlanul kitört a nevetés. Belőlem is. Megkönnyebbülten láttam, milyen sok van most Sallyben Bellából.
– Láttad, milyen pofát vágott Todd? – vihogott.
– Amikor azt mondtad, hogy „Derry” – tettem hozzá.
– Nem tudtam, hogy tudják a nevedet.
– Az isten szerelmére, hiszen én vagyok az, aki náluk dolgozik. Nem emlékszel?
– Most mit csináljunk?
– Elmegyünk táncolni, és megesszük a második vacsoránkat. Nem ezt akarod?
– Ez nem minden, amire gondoltam.
– Hé! – mondtam. – Ne kezdeményezz semmit. Én tartogatom magam.
– Rogernak?
– Igen.
– Sose fogod megkapni Rogert. Neki te meg én csak egy izgalmas eset vagyunk. Ez minden.
– Én több vagyok számára esetnél – mondtam.
– Ide figyelj, iszonyú tévedés az érzelmi azonosulást összetéveszteni a szerelemmel, ez nem a…
– Nem akarok erről hallani – mondtam, és a fülemre szorítottam a kezemet. Butaság volt, hiszen nem hangosan beszélt. A szavak továbbra is áthatoltak a fejemen.
– …és még ha érdekelnéd is, túl etikus ahhoz, hogy kikezdjen egy páciensével. Csak fejjel mész a falnak.

– Az én fejem.
– Az enyém is – makacskodott.
– Gondolom, téged Todd érdekel?
Elmosolyodott. – Törődik velem. Fiatal, jómódú és jóképű. Van jobb jelölted?
– Eliot jópofább, mint Todd. A szerencsejátékosok túlságosan komolyan veszik az életet, folyton számítgatják az esélyeket.
– Eliot egy középkorú pasi, akit kitataroztak. Egy renovált Don Juan. És nézd meg, hogy hízik. Hízik vissza.
– Na és akkor? Még mindig ő a szórakoztatóbb. Tud rólunk, tud a problémánkról, és elfogadja.
– Todd is tudja.
– Pont ez az – mondtam. – Azt hiszem, Todd csalódott lenne, ha rájönne, hogy már csak ketten maradtunk. Neki mi öten egy izgalmas pókerleosztás voltunk… egy *full.*
– Hát még mindig három dáma vagyunk.
– Te beleszámítod a vad dzsókert is – mondtam.
Kopogtak a mosdó ajtaján. – Sally? Minden oké? – Todd hangja volt.
– Igen, mindjárt jövök – mondta Sally.
Gyorsan megigazította a haját, aztán amikor kilökte az ajtót, Todd ott várta.
– Biztosan rendben van minden?
Sally kézen fogta, és visszahúzta az asztalhoz.
– Ne haragudjanak, fiúk. A barátnőm meglépett – mondtam. – Láttam én, hogy szemez egy jóképű hapsival. Aztán, miután megrendelte az italt, úgy tett, mintha ki kellene mennie a vécére. Valaki azt mondta, látta elmenni a hapsival. Igazán nagyon sajnálom.
Nem tudom, honnan szedtem ezt a mesét, csak úgy eszembe jutott. Sally fészkelődött, Eliot pedig letörtnek látszott. Gondolom, egy görbe éjszakát tervezett, és most biztosan ötödik keréknek érezte magát.
– Ide figyeljenek – mondta Sally. – Miért ne tölthetnénk el hármasban az estét? Úgy értem, jó barátok vagyunk. Ugyanolyan jól mulathatunk hármasban, mint a legtöbb ember négyesben. Még mindig elmehetünk táncolni, aztán ha ettünk valamit, fölmehetünk a lakásomra szórakozni egy kicsit.
No ez megdöbbentett. *Mančge ŕ trois,* gondolta magában. Nem értettem, de franciának hangzott, és abból, amit Sally érzett, tudtam, hogy mocskos dolog. Bizalmasan meg is mondtam neki, hogy én ebbe nem megyek bele.
Felváltva táncoltunk, Sally meg én, és tudom, hogy teljesen megzavarodtak. Amíg szétválasztva tartottuk őket, addig minden oké volt, de amikor együtt ültünk az asztalnál, a beszélgetés rázóssá vált. Azt kellett gondolniuk, hogy Sally a legszórakozottabb és leghabartabb agyú nő a világon, aki egyik percben mond valamit, a következőben meg ellentmond magának. Én hazudtam valamit, ő fedezte. Aztán lelepleztem a hazugságot, ő meg egyenesen visszafordította

igazsággá. Remek móka volt, kezdtem azt gondolni, nem is lenne olyan rossz fuzionálni vele. Úgy értem, nagyon messze volt már a régi Sallytől.

Hajnali háromkor jöttünk el a klubból, de addigra már kezdtem aggódni, hogy hogyan is fog majd végződni ez az este. Tudtam, hogy Sally meg akarja hívni őket egy pohár italra, és az volt az érzésem, mind a ketten azt várják a másiktól, hogy lépjen le. De Sallyből egyre sugároztak a rezgések, és azt sugallták: *orgia.* Eszem ágában sem volt *hagyni,* hogy erre sor kerüljön, de féltem, hogy ha előttem elfeketedik a világ, Jinx keresztül fog törni.

Megpróbáltam meggyőzni Sallyt, de elpöckölt magától. Nem tudtam mást elképzelni, mint hogy úgy érzi, mint Sally, Nola és Bella egybegyúrt kombinációjának most már több szavazata van, és joga van döntéseket hozni, míg azelőtt én szoktam dönteni, mivel én voltam a nyomjelző. No de én is tudok makacs lenni.

– Hát, jó éjszakát, fiúk – mondtam gyorsan, amikor kiszálltunk a taxiból. – Csodálatos este volt, de nekem holnap korán reggel fontos megbeszélésem van.

– Hé, azt hittem, fölmegyünk egy pohár italra – mondta Eliot.

– Persze hogy feljönnek – mondta Sally. – Sally Porter mindig állja a szavát.

– Egy pillanatra teljesen megzavart – mondta Todd.

– Az is jobb, mint ha lezavarnék egyet – horkantam fel.

– Vagy mint ha elzavarna – mondta Eliot.

– Jesszusom! – sóhajtott fel Sally.

– Hé! – mutatott rá Eliot Greenberg kirakatára. – Nézzétek, Murphy fityiszt mutat nekünk!

– Hol? Hadd nézzem – mondta Todd. – Aha. Látom. Ennek a Greenbergnek van humorérzéke. Hová lett Murphy gumibotja?

– Elveszett – mondtam.

Sally csak a homlokát ráncolta, mert ő nem tudott Jinx kiruccanásáról, amikor rendőrnek öltözött.

– Hé, miért nem hívják meg Murphyt is egy pohárra? – mondtam. Greenbergnek talán igaza van, gondoltam, a rendőregyenruhának mérséklő hatása lehet.

Pompásnak találták az ötletet. Megmutattam nekik, hogy lehet az alagsoron át menni, és a hátsó ajtó zárját kipattintani. Kicsempésztük Murphyt, Todd meg Eliot fölcipelték a lépcsőn, aztán leültették az egyik fotelbe. A lábát keresztbe rakták, és a karja csak lógott a fotel oldalán. Aztán Sally kinyitott egy bontatlan palack ír whiskyt, és mindnyájan megittunk egy-egy pohárral.

– Szörnyű lehet kirakati babának lenni – mondta Eliot.

– Nem is tudom – mondta Todd. – Nyugodt élet. Mint az éjjeliőrség.

– Igazi ember szeretne lenni – mondtam.

– Micsoda? – töltötte újra a poharát Eliot.

– Mint Pinocchio, a fabábu, aki igazi kisfiú szeretett volna lenni – magyaráztam.

– Ó, igen – mondta Todd. – És mikor hazudott, hosszabb lett az orra.

– Miután igazi kisfiú lett, nemcsak az orra lett hosszabb – nevetett Eliot.

– Szegény Murphy, elvesztette a botját – mondta Sally.
– Szomorú az állapotja, hogyha már nem áll a botja – vihogott Eliot.
– Hé, ez a parti kezd elfajulni – mondtam. – Én veszem a bugyimat, és megyek haza.
– Otthon van – mondta Todd.
– Akkor jobb lesz, ha maguk húznak nadrágot, fiúk, és hazamennek.
– Hohó, az este farka még hátravan – mondta Eliot.
– Akkor kössön rá csomót, és vigye haza – mondtam.
Todd nevetett, és megcsókolt.
Ez volt az a pont, ahol belém fagyott a nevetés. Erősen és intenzíven csókolt, és éreztem a testemen a testét. Őrlődtem, egyszerre szerettem volna eltaszítani és magamhoz húzni, aztán rájöttem, hogy hiszen én vagyok az, aki taszítani akar, és Sally, aki húzni, és kezdek teljesen összezavarodni. Így lesz ez, amikor fuzionálunk? *Ha* fuzionálunk. Na tessék, már majdnem belementem.
Aztán Eliot megveregette Todd vállát. – Beszállhatnék? – mondta.
Todd mély meghajlással elhátrált, mire Eliot megcsókolta Sallyt, én meg éreztem a mellén a kezét és combjának feszülő merevedését.
– Hé, Eliot – mondtam. – Ne ragadtassuk el magunkat. A partinak vége.
A fülemet majszolgatta. – Azt hittem, csak most kezdődik.
– Tévedett.
– Maga most melyik? Bella?
– Vagy Nola? – kérdezett közbe Todd.
Félrelöktem Eliotot, és rájuk meredtem. – Hogy értik ezt?
– Nem volt másik barátnő, ugye? – kérdezte Todd. – Maga kettőnkkel akart randevúzni. Maga teljesen össze van zavarodva. Az a Sally, akit mi ismerünk, soha nem dobott volna be egy ilyen cselt.
– Azt hiszem, jobb lesz, ha most elmennek, fiúk – mondtam.
Mindketten tiltakoztak, de én kitartottam. – Ide figyeljenek, emberek. Sajnálom, ha azt a benyomást keltettem volna, mintha maguk ma éjjel pontokat szerezhetnének. Mind a ketten tudnak Sally problémájáról. Nagyszerű mulatság volt, de meg kell mondanom, hogy Nola és Bella már nincsenek. Beolvadtak Sallybe. És holnap reggel én is fuzionálok vele. És utána normális személyiség leszünk.
Ez kijózanította őket. Eliot megvakarta a fejét, aztán bólintott. – Hűűű, hát ez óriási, Sally. Igazán örülök neki. – De az arckifejezéséből világosan láttam, hogy az elragadtatásnak és az izgalomnak vége. Sally most már csak egy mindennapi nő lesz – pusztán még egy lehetséges hódítás.
Toddon látszott, hogy őszintén örül. – Hé, az előny csökken, és én arra teszek, hogy a jósága ráver magára a célegyenesben. Azt hiszem, értem, mi ment végbe ma éjjel.
– Na mi? – kérdezte Eliot.

– Ne is törődj vele – mondta Todd. – De az az érzésem, hogy Sally szívesebben töltené egyedül az éjszaka hátralevő részét. Valószínűleg sok mindent végig kell gondolnia. Sally, a hét további részére vegyen ki szabadságot. Majd beállítjuk maga helyett Evvie-t.

Sally tiltakozni próbált, de én megszorítottam Todd kezét, és arcon csókoltam Eliotot. – Köszönöm, fiúk. Nagyszerű dolog, ha az embernek barátai vannak. Nem tudom, hogyan éltem volna túl az elmúlt hat hónapot maguk nélkül.

Amikor elmentek, Sally leült Murphyvel szemben a fotelbe, és hosszasan bámulta a kirakati babát. – Min gondolkozol, Murphy?

– Azt próbálja eldönteni, beleegyezzünk-e a fúzióba vagy sem – mondtam.

– Honnan tudod, hogy min gondolkozik?

– Én vagyok a nyomjelző, ne felejtsd el.

– Murphy nincs a személyiségeink közt.

– Lehetne.

– Hát ez meg mit jelentsen?

– Nézzünk szembe vele – mondtam. – Mindegyikünkkel úgy kezdted, hogy úgy tettél, mintha valóságosak volnánk. Aztán mindegyikünk saját életre kelt. Roger azt mondja, más többszörös személyiségeknek különböző életkorú, különböző fajú, sőt, különböző nemű személyiségei is vannak. Ha elképzelnéd, hogy Murphy valóságos, akkor, csak ma éjszakára, kapnál egy olyan férfit, aki ellen még Jinx se tudna semmit csinálni.

Sally elgondolkodott ezen. Lenyűgözte az ötlet. Nekem semmi mást nem kellett tennem, csak elültetnem benne a magvát. Tudom, hogy bajkeverő vagyok, de mindig szerettem volna, ha Murphy valóságos ember lenne, ha csak egy éjszakára is. Holnap el fogom veszíteni az identitásomat. Murphynek ma éjszaka nyílik az utolsó alkalma rá, hogy megtalálja magát.

Sally eljátszotta, hogy Murphy valóságos. Beszélt hozzá, megkínálta egy itallal, megsimogatta a fejét. – Menjünk táncolni, Murphy.

Föltett egy lemezt, karjába vette Murphyt, és lassan, álmatagon körültáncolta vele a szobát, mint ahogy a régi filmekben Donald O'Connor a felmosóronggyal és Costello egy kirakati lánybabával táncolt. De Sally úgy tett, mintha Murphy valóságos férfi volna, aki szerelmes belé.

Aztán meghallottam a hangot a fejében. Kísérteties volt, hiszen bár én provokáltam ki az egészet, valójában nem tudtam, hogy fog-e működni. Murphynek lágy, mély, férfias, szexi hangja volt, és erős ír tájszólással beszélt.

– Mennyit bámultam a kirakatból – mondta –, és milyen régen vágyom maga után.

Ellágyult az arca. Kék szeme gyöngéden kutatott Sally szemében. Sally szerette volna, ha megöleli, aztán az jutott eszébe, hogy az olyan volna, mintha egy démon szerető simogatná.

– Van keresztneved?

– Csak a Murphy. Mr. Greenberg csak így hív.

– Nem fáradsz bele, hogy egész idő alatt ott állsz az ajtónyílásban, fölemelt karral?
– Ez a dolgom. Minek panaszkodnék?
– Biztos nagyon unalmas. Nincs kivel beszélgetni, nincs kivel együtt lenni.
Murphy vállat vont. – Derry néha lejön hozzám, mikor te alszol. Jókat dumálunk, hosszasan elbeszélgetünk az életről, a politikáról meg azokról a problémákról, amikkel neked szembe kell nézned azzal a sok emberrel a fejedben.
– Most te is a fejemben vagy, Murphy.
– Csak ma éjszakára. Én nem vagyok olyan, mint a többiek. Nem voltam veled gyerekkorod óta.
Sally tudta, hogy Murphy szerelmes szemmel nézi, ahogy levetkőzik, és úgy érezte, ő a legszeretőbb, legkedvesebb, legmegértőbb férfi, akivel csak valaha találkozott – az a fajta férfi, akit egész életében keresett. Levetkőztette Murphyt, és magával vitte az ágyba. Murphy gyöngéden érintette meg, végigfuttatta a kezét a bőrén, megcsókolta a szemét, a mellét, simogatta minden ujjával, könnyedén, mint a pókháló.
– Én nem tudok… – mondta aztán. – Tudod, hogy nem tudok…
Sally visszacsókolta. – Nem számít, Murphy. Egész életemben csak a fantáziámban meg az álmaimban csináltam. Amíg a karjaidban tartasz, nem számít, hogyan jön a szerelem.
Aztán, később, Murphy megköszönte neki, hogy életre keltette, ha csak egy éjszakára is.
– Nem kell egyetlen éjszakának lennie – súgta neki Sally. – Eldughatlak, és meglátogathatsz, amikor magányos vagyok vagy szomorú.
– *„Nem, Sally. Nem szabad többé így gondolkodnod.”*
Sally fölült az ágyban, és körülnézett. Ismerős volt a hang.
– „Semmivé tennéd azt a sok jót, amit dr. Ashsel végeztél. Visszaesel a régi szokásodba, megint úgy próbálod megoldani a problémáidat, hogy embereket teremtesz a fejedben.”
– Te vagy a Segítő?
– „Igen, de nem azért jöttem, hogy megszidjalak. Azért jöttem, hogy segítsek előkészíteni a fúziódat Derryvel.”
– Derry is beszélget Murphyvel.
– „De Murphy nem a tiéid közül való. És visszavetné a dolgokat, ha valóságossá tennéd. Megint elkezdesz majd széthasadni, még több részre, aztán még többre és még többre. Se szeri, se száma az embereknek, akik felgyűlhetnek benned, ha nem változol meg, és nem nézel másképpen szembe a valósággal.”
– Mi a valóság?
– „Ebbe a vitába ne menjünk bele, Sally. Te is mindig ügyesen bántál a szavakkal, akárcsak Nola. De ő engedte, hogy a szavak uralkodjanak az életén.

Most arra kell használnunk őket, hogy segítsenek kibogozni a hálót, nem arra, hogy további gubancos szálakat hozzanak létre.”

– Mit csináljak?

– „Engedd el Murphyt. Hagyd, hogy az legyen, ami: kirakati baba.”

Sally bólintott, de elszomorodott. Tudta, hogy soha nem fogja használni többé emberteremtő képességeit. Felkelt, felöltöztette Murphyt a rendőregyenruhába, aztán leültette egy székre.

– Sajnálom, Murphy. Nem szabad belőled valóságos embert csinálnom – mondta.

Mikor elaludt, előbújtam, és bekapcsoltam a tévét. Először csak a monitort láttam, de aztán egy idő múlva felbukkant rajta a Segítő, és elkezdtünk beszélgetni.

– Férfi vagy, vagy nő?

– „Egy kicsit mind a kettő.”

– Hogyhogy?

– „Mindenki egy kicsit mind a kettő.”

– Ezt sose tudtam.

– „Hogy döntöttél, Derry?”

Feszengtem, fészkelődtem a széken, Murphyre néztem a félmosolyával meg a fél szemére húzott sapkájával. Kiegyenesítettem a sapkát, mert Fredre emlékeztetett vele, és ettől ideges lettem.

– „Nos?”

– Nem tudom. Félek. Nem akarok meghalni.

– „Tudod, hogy ez nem halál. Tudod, hiszen dr. Ash megmondta: ez csak azt jelenti, hogy részévé válsz Sallynek.”

– De valamiképpen mégiscsak halál, mert nem tudom, milyen lesz. Nem tudom, hogy ébren leszek-e, vagy alszom és álmodom. Hogy én leszek-e az, aki gondolkozik, vagy egyszerűen eltűnök, és nem tudok semmiről. Nem tudok többé érintkezésbe lépni Nolával vagy Bellával, hogy megkérdezzem tőlük, milyen ez, így bár látom a nyomaikat Sallyben, ez csak olyasmi, mint amikor látjuk a szülők modorát és vonásait a gyerekekben, pedig a szülők már meghaltak.

– „Én ott leszek, Derry, fogom a kezedet, és mutatom neked az utat. Ne halálként gondolj rá, inkább feltámadás lesz.”

– Ezt már hallottam egyszer.

– „De nem éntőlem. Én a te pártodon állok.”

– Az enyémen vagy Sallyén?

– „Hát, Sallyén és…”

– Aha!

– „Ti ketten valójában egyek vagytok.”

– Ez nem igaz. Te is tudod, hogy nem igaz. Mások is egyre ezt szajkózzák, mert nem képesek elfogadni, hogy ugyanabban az elmében különböző személyiségek

létezhetnek. Te ezt jobban tudod. Te itt vagy, te belénk látsz, és nem vagyunk valójában egyek. Én *én* vagyok.
– „Ez a valóság definícióján múlik.”
– Álljunk csak meg. Sallyt a helyére tetted, amikor elkezdte ezt a szót használni, és a valóságról beszélt. Nem igazságos, ha most ellenem használod.
– „Igazad van, Derry, de ha nem lépsz tovább a dr. Ash kijelölte úton, akkor szét fogtok hullani.”
– Ez azt jelenti, hogy Nola és Bella visszajönnek?
– „Ők nem. Ők fuzionáltak. De felbukkanhatnak mások. Új személyiségek.”
– Idegenek?
– „Igen. És ez könnyű módja lehet a frusztráció és a harag elkerülésének. Az emberteremtő képesség féktelenül elszabadulhat.”
– Ó, Uram Jézus!
– „Ha ellenőrzés nélkül hagyjuk, az elme újra meg újra osztódni fog, egyre több és több embert teremt, míg csak a lét lehetetlenné nem válik.”
– Úgy hangzik, mint a rák.
– „Bizonyos értelemben nagyon hasonlít hozzá.”
– Értem.
– „Tiéd a választás, Derry. A saját szabad akaratodat kell érvényesítened.”
– Most mindjárt, mi?
– „Most mindjárt.”
Ültem a sötétben, és bámultam a tévé képernyőjét. Bárcsak láthatnám, hogy a Segítő férfi-e vagy nő. A hangja olyan átkozottul ismerős. De miközben még feszengve halogattam a választ, már tudtam, hogy meg fogom tenni, mert Roger ezt kívánja tőlem. Reméltem, hogy az utolsó pillanatig halogathatom. Talán alkut tudok kötni vele. De most a BÖ a falhoz szorított, és keményen szorongatott.
– Rendben van.
– „Helyesen döntöttél, Derry. Nem fogod megbánni.”
– Ha mégis, visszajövök, és kísérteni foglak.
Aztán elzártam a tévét, és lefeküdtem aludni.

Reggel nagyon korán keltem, és visszavittem Murphyt Greenberg műhelyébe, még mielőtt kinyitott. Megcsókoltam Murphy hideg, kemény arcát, és azt mondtam neki: – Ha nincs a BÖ, akkor most valóságos ember volnál. De azért örülök, hogy legalább egy éjszakára éltél, ha csak Sally elméjében is.
Murphy nem szólt semmit, de megcsillant a szeme, amikor visszatettem az üvegajtó mögé. Aztán megigazítottam a sapkáját, és fölemeltem a jobb kezét, kifelé fordítva, hadd irányítsa a forgalmat. Fölmentem az emeletre, és reméltem, hogy minderre akkor is emlékezni fogok, amikor Sally meg én már fuzionáltunk. Kíváncsi voltam, mennyi emlékem marad – vajon fogok-e emlékezni Nolára, Bellára, Jinxre és önmagamra, vagy olyan lesz majd, mint *Az ég várhat*-ban, vagy az eredeti változatában, az *Itt jön Mr. Jordan*ban, ahol az idő előtt megölt hősnek

a végén kiürül az agya, hogy ne emlékezhessen a múltjára, amikor új testet és új életet kap. Atyaisten, ez szörnyű lenne. Ragaszkodtam a múltamhoz. Meg akartam őrizni. Az embernek múltjának kell lennie ahhoz, hogy valódi személyiség lehessen. Meg kellett volna erről kérdeznem a Segítőt.

Odafönn a lakásban egy darabig elbeszélgettem Sallyvel, amíg zuhanyozott. – Szóval mind a ketten döntöttünk, mi?

Rábólintott. – Azt hiszem, az éjszaka bebizonyítottuk, hogy ki tudunk jönni egymással. Különbözőek vagyunk, de nem összeegyeztethetetlenek. Jobb lesz, ha indulunk Roger rendelőjébe.

– Te csak menj előre – mondtam. – Nekem még egypár apró részletet el kell intéznem. Majd utánad jövök.

Gyönyörű októberi délelőtt volt: a levegő friss, az ég mélykék. Sally úgy határozott, hogy nem sajnálja a pénzt taxira. Örült, amiért Roger adott neki egy nap gondolkodási időt. Most már biztos volt benne, hogy a fúzió be fog válni.

Odafenn a magánrendelőjében Roger csöndesen tanulmányozta az arcát, miközben kicserélte a vállán a kötést.

– Hogy érzi magát ma reggel?

– Csodálatosan – felelte Sally.

Roger a markába nyomott egy blokkot, hogy írja alá a nevét, aztán bólintott, amikor megnézte. – Akkor mondja el nekem, mi történt tegnap, és hogyan döntöttek.

Sally elmesélte a kettős randevút Eliottal és Todd-dal, ezt Roger mulatságosnak találta. Azt is elmondta, hogyan csentük ki a kirakati babát Greenberg műhelyéből, és hogy egész idő alatt ott ült a partin.

– Szóval maga meg Derry jól kijönnek egymással.

– Azt mondanám, hogy igen.

– És hogyan döntött a fúzióról?

Sally csak bólintott.

– Örülök neki – mondta Roger. – Most hipnózisba viszem, és előhívom Derryt. Megoszthatja vele ezt az élményt.

– Vissza fogok rá emlékezni?

– Részben. Az ő emlékei össze fognak olvadni a magáéival, de magára a fúzióra valószínűleg csak annyira fog emlékezni, ahogy egy gyerek emlékszik a születésére.

– Egyesek azt állítják, hogy fel tudják idézni a születésük traumáját.

– De legtöbbünk nem emlékszik rá. – Felemelte az arany töltőtollat. – És most Derryvel akarok beszélni – mondta. – *Derry, gyere ki a fényre.*

– Helló, Roger – üdvözöltem. – Örülök, hogy kihívott.

– Biztosan hallotta, amit beszéltünk. Beleegyezik a fúzióba?

Bólintottam. – De szeretném, ha egyet megtenne nekem, Roger. Tudom, hogy szakmailag nem helyes, de nagyon szeretném, ha az utolsó pillanatban

megcsókolna. Egy igazi csókkal. Akkor úgy lenne, mint a tündérmesében, ahol a csók feloldja a boszorkány gonosz varázslatát.

Roger mosolyogva bólintott. – Rendben van, Derry. Én leszek a maga Bűvös Hercege. A csókom meg fogja törni a varázst, és valóra fog válni az álma: valóságos személyiséggé válik. *Ő tudja, mi van a sötétségben…*

Eltűntem, aztán a sötétség mögül hallottam, amint Roger azt mondja: – Visszamegyünk abba az időbe, Derry, amikor Sallyt rászedték, hogy ölje meg Cinderellát. De most megvalósítjuk a kilenc élet meséjét. Ahogy ott áll, és nézi a kiscicáját a sárban, láthatja majd, hogy visszajött, szebb, mint újkorában, és megvan mind a négy lába. Mindjárt itt az éjfél. És most, hogy tudjuk, hogy Derry igazából Cinderella szíve, legközepe, visszaváltoztatjuk azzá, ami az átalakulása előtt volt. A lovakat fehér egerekké. A kocsist úritökké. És magát, Derry… Sallyvé. Még egy pillanat, aztán tizenkettőt üt majd az óra, és az utolsó óraütésre örökre belé fog olvadni abba a Sallybe, aki valamikor volt.

Elkezdett számolni, én meg láttam Sallyt a bálban, a gyönyörű, intelligens Sallyt, ékes fehér ruhában, amint Rogerral táncol. Amikor az óra ütni kezdett, Roger hangját hallottam. Mély volt, de el-elfulladt, és tudtam, hogy szomorú, amiért örökre elmegyek.

– Egy… kettő… három…

Hamupipőke kimenekült a palotából, és leszaladt a lépcsőn. Ragyogó színekben pompázott, mint a szivárvány íve.

– Négy… öt… hat…

Olyan gyorsan szaladt, hogy elveszítette az üvegcipellőjét. Haza kell érnie, mielőtt átalakul.

– Hét… nyolc… kilenc…

Be a kocsiba, hallani a kocsist, amint biztatja a hófehér méneket, vágtatnak az úton, hogy visszaérjenek, mielőtt éjfélt üt az óra, mielőtt újra hétköznapi lánnyá változik.

– Tíz… tizenegy… tizenkettő!

A Segítő intett. Roger előrehajolt, és gyöngéden szájon csókolt – és ez volt az utolsó, amiről Derryként még tudtam. Beléáramlottam Sallybe, feladtam az életemet, és a negyedik Sallyvé váltam.

ÖTÖDIK RÉSZ

Tizenhat

Amikor kinyitottam a szemem. Rogert láttam, aggódva hajolt fölém.

– Szóval megtaláltál, Bűvös Herceg – mondtam.

– Csak a rend kedvéért – mondta –, mondja meg a nevét.

– Sally Porter.

– És hogy érzi magát?
– Mintha hosszú ideig futottam volna a sötétben. Mintha elveszítettem volna valamit, de ugyanakkor megtaláltam volna magam. Tudom, hogy Sally vagyok, de Derry is vagyok.
Ezek a szavak igazából nem fejezték ki az érzéseimet. Teljességet éreztem és izgalmat. Gyönyörű volt a világ, és mindenkit szerettem benne. Nem mintha naiv lettem volna vagy bolond. Tudtam, hogy van benne szenvedés, veszteség és gonoszság, de ez mind távol volt tőlem. Biztonságban éreztem magam, és boldog voltam.
Aztán észrevettem a vállamon a kötést. – Valamit elfelejtettem, nem? Elfojtottam valamit.
Roger segített felülni. – Fájdalmas élményen ment keresztül. Érzelmi és testi hegek maradnak utána.
– Azt hittem, meggyógyultam. Egy pillanatra olyan boldognak, olyan teljesnek éreztem magam.
– Úgy is kell. Nagyon sokat vitt végbe, és továbbra is így fogja érezni. Lehet, hogy időnként fel fognak magában bukkanni mélyen eltemetett emlékek. A régesrég elfelejtett élményeket kínos lesz fölidézni. Szerelmeket. Veszteségeket. Gyűlölködéseket. De ezeket csak történelemként fogja megismerni.
– Nem tudom, miről beszél – nevettem fel. – Soha életemben nem gyűlöltem senkit.
– Ez azért van, mert maga kedves és csodálatos ember – bólintott Roger.
Láttam, hogy valami nyugtalanítja, de még nem hajlandó beszélni róla.
– Szeretnék magának eszközöket adni hozzá, hogy ura legyen önmagának, és elkerülje az öntudatvesztést. A mi társadalmunkban manapság sokat beszélnek arról, hogy „engedjük el magunkat”, engedjük a belső személyiségünket uralkodni, és hányjunk fittyet a kognitív vagy intellektuális folyamatoknak. A maga számára ez a romantikus magatartás veszélyes lehet.
– Kétlem, hogy én valami ilyesmibe belesodródnék – mondtam.
– Azért lesznek idők, amikor úgy fogja érezni, hogy már-már elveszíti önmagát. Most jószerivel saját magára lesz utalva… nem lesz senki, aki a segítségére siessen, senki, aki nyomon követné a gondolatait és a cselekedeteit, önmagán kívül…
– A BÖ meg a nyomjelző.
– Mi?
– Csak úgy beugrottak ezek a szavak. Nem így nevezte egyszer őket? A BÖ és a nyomjelző.
– Így van. És helyettük magának kell lennie a saját kalauzának és saját váltóőrének, aki nyitva tartja a fő vágányt, amikor teljes sebességgel robog.
– Rajongok a metaforáiért. Amíg csak nem kell egy féktelen fékezőre hivatkoznom mentségül.
– Szeretném, ha megtanulna bizonyos gyakorlatokat.

– Lehetek az Orient Expressz?

Egy pillanatig csak vizsgálgatott, mélyen a szemembe nézve, mintha megpróbálna a pupillám mögé látni. Feltérdeltem, és az arcához dugtam az arcomat. – Kettőt látok magamból. A szemüvege mindegyik lencséjében egyet.

Rátette a kezemre a kezét, aztán fölfordította, mintha vöröspecsenyézni akarna. – Meg kell értenie, hogy még mindig ketten vannak – mondta.

Megpróbáltam elhúzni a kezemet. – Ne mondja ezt. Még tréfából se.

– Ez nem tréfa. Szembe kell néznie bizonyos dolgokkal, mielőtt elmegy.

– Nem akarom hallani.

– Csak a tudás védheti meg. Ma afféle lelki műtéten esett át. Valaki meg fogja próbálni újra széttördelni magát. Valaki, a belsejében, aki felnagyítja magában az elfojtott haragot. Fegyverekre van szükségünk, hogy megvívjunk vele.

– Jobb szerettem, amikor eszközökről beszélt. A fegyverektől félek.

– Jól van. Eszközökre – mondta. – De nem akarok ezekben a dolgokban szavakon lovagolni. Elég volt a megnevezésekből. A nevek hajlamosak realitásokat teremteni, hogy beteljesítsék önmagukat. De lesznek helyettük érzések, intuíciók, finom percepciók. Maga nagyon érzékeny teremtés, Sally. Előre meg fogja érezni azt, amit a fejfájás és az öntudatvesztés előtti hűvösségként vagy auraként jellemzett. Azt mondta, hogy ez a figyelmeztetés csak néhány másodpercig tart.

– Nem emlékszem, hogy ezt mondtam volna.

– Amíg vissza nem térnek az emlékei, meg kell bíznia az én magnószalagjaimban és feljegyzéseimben. A figyelmeztetés néhány másodperce alatt még van rá esélye, hogy fenntartsa az ellenőrzést. Fog tőlem kapni egy poszthipnotikus szuggessztiót. Ha szorosan összekulcsolja a kezét, és háromszor megszorítja, akkor meg tudja előzni az öntudatvesztést. Valahányszor érzi az aurát, ezt fogja csinálni, és ettől a feszültségérzés meg a fejfájás enyhülni fog. Fenn fogja tartani az ellenőrzést.

– Értem – mondtam.

– Akkor minden rendben, Sally. *Ő tudja, mi van a sötétségben…*

Aztán, amikor kijöttem belőle, a szemembe nézett. – Hogy érzi magát?

– Nyeregben – feleltem. – És érzem a jelenlétet. Az *itt*et és a *most*ot. Mintha határozott súlyom volna, ami szilárdan nyugszik az itt és mostban. Nem tudom, miért, de ez új érzés. Mintha azelőtt könnyű és légies lettem volna.

– És jó érzés?

Ezen elgondolkoztam, aztán bólintottam. – Valahogy valóságosabbnak érzem tőle magamat.

Megszorította a kezem, és én visszaszorítottam az övét. – Erre gondolok – mondtam. – Szilárd, valóságos és jó.

– Ennek az érzésnek folytatódnia kell, és ki kell virulnia. Ó, lehet, hogy lesznek pillanatok, amikor irreálisnak fogja érezni magát. Mindenki átéli ezt az érzést, a könnyűséget… a fantáziát… az illúziót. De ha együtt fogja el az aurával, ami

figyelmezteti az öntudatvesztésre, akkor tudni fogja, mit csináljon. Emlékszik rá, mi az?

Összekulcsoltam a kezemet, és háromszor megszorítottam.

Amikor vége lett a terápiás ülésnek, nem tudtam ellenállni, odahajoltam hozzá, és arcon csókoltam. – Csodálatosan érzem magam – mondtam –, és ezt csak magának köszönhetem. Maga a legnagyszerűbb orvos a világon.

Szélesen elmosolyodott, csak úgy sugárzott. – Én is sokat köszönhetek magának, Sally. Legyen ma nagyon jó napja, és holnapután ugyanebben az időben várom.

Odakinn az jutott eszembe, hogy a gyerekek biztosan így látják a világot. Friss szemmel. Minden arcba belenézve. Magunkba szíva minden kirakatot, fölfelé bámulva, hogy lássuk a tetők építészeti részleteit, amelyek mellett már ezerszer elmentünk, de soha nem láttuk őket. A Fifty-seventh Streeten megbámultam a műkereskedéseket, galériákat. A Fifth Avenue-n a légitársaságok irodái eszembe juttatták azokat a helyeket, ahová Roger meg én ellátogathatnánk, azokat a dolgokat, amiket láthatnánk. Ő persze valószínűleg járt már Európában. De ha megmutathatná valakinek, ő is új szemmel látná. Az én szememmel. Én meg az övével.

Tudtam, hogy Roger szeret. És egyik részem az első naptól fogva szerelmes volt belé, ahogy csak megláttam a rendelőjében. És akkor mi van, ha ő ezt érzelemátvitelnek nevezi? Majd én megmutatom neki, hogy többről van szó ennél. Megváltozott az elmúlt néhány hónap alatt. Melegebb lett, megértőbb.

Mikor megláttam egy anyát, amint a két kissrácát vonszolja, hirtelen rájöttem, hogy én is megváltoztam. Nem gondoltam a gyerekeimre, amióta utoljára felhívtam Larryt. Ez nyugtalanított. Az idő. Akár egy csomóra kötött rugalmas gumikötél. Egyes napok korszakokká nyúltak. Más napok, sőt hetek, egyszerűen elvesztek, minden összegabalyodott és összecsomózódott. De hogy feledkezhettem meg Patről és Pennyről? Eszembe jutott, hogy igazán el kell mennem meglátogatni őket. Meglepetésszerűen. De ez nem jó. Homályosan volt egy olyan érzésem, hogy a telefonhívásaimmal, amelyekre soha nem emlékeztem, alighanem zaklathattam Larryt. Még mindig szeretem és kívánom Larryt. Nem, várjunk csak. Soha nem szerettem, és minden bizonnyal nem kívántam. Akkor meg mi ez? Megálltam a Rockefeller Centernél, és leültem egy padra. Egyik részem szerette, mert elvett feleségül, és kiszabadított arról a szörnyű helyről, amit az otthonomnak neveztem. De ez nem volt szerelem. Ez függő viszony volt. Így volna Rogerral is?

Kerestem egy telefonfülkét, aztán átkutattam a retikülömet aprópénz után. Tárcsáztam, és három csöngetés után Anna jelentkezett.

– Ne tedd le – mondtam. – Sally beszél.

– Ó, atyaisten! Már megint?

– Ide figyelj, Anna, én megváltoztam. Azért hívtalak, hogy bocsánatot kérjek tőled és Larrytől a sok zűrért, amit okoztam nektek. Rájöttem, milyen türelmesek voltatok hozzám, és megígérem, hogy nem lesz velem többé bajotok. Terápia alatt álltam, egy nagyszerű orvos kezelt, és azt hiszem, meggyógyultam. Nem elmezavar volt vagy ilyesmi, hanem valami, amiről biztosan olvastál, vagy láttad a tévében, úgy hívják, hogy többszörösen hasadt személyiség. Ez volt velem. És a problémáimat a többiek okozták. Az idő túlnyomó részében nem emlékeztem rá, hogy mit csináltam.

– *Sally?*

Larry hangja volt. Biztosan fölvette a másik készüléket.

– Igen, ezúttal az egész és teljes Sally, képességeinek teljes birtokában. Az emlékeim legnagyobb része visszatért, és…

– Megváltozott a hangod – mondta Larry.

– Csak új trükkel próbálkozik – mondta Anna.

– Nem hibáztatlak, amiért gyanakszol – mondtam –, de meg kell értened, hogy olyankor én csakugyan több különböző személy voltam. Egy szép napon talán meglátogathatlak benneteket, és akkor elmagyarázom nektek az egészet. De legfőképpen azt szeretném, ha Pat és Penny tudnának róla, hogy megérthessék, miért voltak a dolgok olyanok, amilyenek. Ha felfogják, hogy igazán szeretem őket, és soha nem akartam ártani nekik, az elég lenne nekem.

– Szép kis mese – mondta Anna.

– Egy pillanat – mondta Larry. – Sally, ez tényleg elég lenne neked?

– Megesküszöm rá.

– De azért vissza akarod kapni őket, igaz?

– Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem. De most már megértem, hogy nekik nem ez lenne a legjobb. Nekik stabil otthonra van szükségük, és tudom, hogy te meg Anna szeretettel nevelitek őket.

– Nahát, én meg azt hittem, azért telefonálsz, hogy boldog születésnapot kívánj nekik – mondta Larry. – Ha akarod…

– Megfeledkeztem róla! – kiáltottam bele a telefonba. – Atyaisten, Larry, teljesen megfeledkeztem róla. Ma van? Nem, várj csak. Holnap.

– Rendezünk nekik egy kis partit, holnap délben egykor. Ha el akarsz jönni, azt hiszem, nincs semmi akadálya.

– Ó, köszönöm, Larry. Akkor lesz időm megvenni az ajándékaikat. És nem kell aggódnod. Nem lesz semmi zűr. Most már teljesen ura vagyok magamnak.

Letettem a kagylót, és sietve elindultam a Sixth Avenue felé. Bárcsak tudnám, mijük van, mire van szükségük, mit szeretnének. Olyan keveset tudok róluk. Nehéz bevallani, de a saját gyerekeim idegenek lettek számomra. Annyira bele voltam bonyolódva a saját problémáimba, hogy tulajdonképpen soha nem láttam őket felnőni.

Jártam az üzleteket, ki-be, ki-be, megpróbáltam olyan holmikat keresni nekik, amelyeket hosszú ideig megőriznek, és valami különlegeset jelentenek majd

nekik. Először arra gondoltam, hogy veszek Patnek egy elefántcsont és ébenfa sakk-készletet, intarziás sakktáblával, de aztán rájöttem, hogy még arra se emlékszem, megtanítottam-e valaha sakkozni. Ó, istenem, még abban sem voltam biztos, hogy hány évesek. Várjunk csak. Ezt ki tudom számítani. Abban az évben, amikor leérettségiztem, tizenkilenc évesnek kellett lennem. Vagy csak tizennyolc voltam? Nem, tizenkilenc. Akkor az ikrek tizenegy évesek. Nem, a tizedik születésnapjuk lesz holnap. Szóval, ha én huszonkilenc éves vagyok… Vagy csak huszonnyolc? Kutatni kezdtem a táskámban, kétségbeesetten kerestem a jogosítványomat, aztán elgyöngülten dőltem a pultnak. Huszonkilenc éves vagyok, az ikrek tízévesek. De megrémített, amikor rájöttem, hogy milyen nagy hézagok vannak a memóriámban.

Végül úgy döntöttem, hogy Pennynek egy olajfestékes készletet veszek, Patnek pedig egy fényképezőgépet meg két mai regényt. Ajándékcsomagolást kértem hozzájuk, aztán hazamentem a lakásba. Korán megvacsoráztam, és megpróbáltam felkészülni rá, hogy találkozni fogok a gyerekeimmel meg a volt férjemmel.

Englewood felé a buszon a *déjŕ vu* zavaró érzése fogott el. Bár megnyugtattam magam, hogy még soha nem tettem meg ezt az utat Larry új házához, se a feleségével, Annával nem találkoztam, mégis úgy képzeltem, hogy csúnya, sárga-vörös, modern, kétszintes tanyaház lesz, négy római oszloppal, a pázsiton pedig egy gázlámpautánzattal.

Amikor megérkeztem, döbbenten láttam, hogy a ház pont olyan, ahogy a lelki szemeim előtt megjelent. Ez nem lehet *déjŕ vu.* Nekem már valamikor járnom kellett itt. El volt temetve valahol az emlékezetemben, de most napvilágra került, mint ahogyan egy tengeri élőlény kifehéredett váza előbukkan, amikor a tenger homokrétegeket mos el a partról.

Biztos voltam benne, hogy még soha nem jártam ott, de átvillant az agyamon egy összetört Mercedesben ülő rendőr látomása. A ház, egy autós hajsza, egy rendőr.

Gyorsan eltemettem ezt a szellemi csontvázat, de a körvonalai megmaradtak, mint valami homokszobor. Amikor nekiindultam a kocsifeljárónak, Anna kijött a pázsitra üdvözölni. Meg voltam lepve, milyen kicsi, és hogy milyen kerek szeme van. Hirtelen meg-megiramodva mozgott, aprók, élesek voltak a gesztusai, akár egy mókuséi, amelyik kész az első hangos zajra eliszkolni.

– Larry elment a tortáért – mondta. – Mindjárt visszajön.

– Szép házatok van – mondtam.

– Örülök, hogy tetszik. Azt hiszem, olyan divatosan nosztalgikusnak látszik ettől a gázlámpától.

– Korán jöttem, tudom – mondtam. – De be kell vallanom, már alig vártam, hogy ideérjek.

– Gyere csak be. Így legalább láthatod Patet és Pennyt, mielőtt a többi gyerek megérkezik.

Követtem a porcelánszobrocskákkal, csecsebecsékkel és Ming stílusú vázák utánzataiba dugott művirágokkal telizsúfolt nappaliba. A falakat rémes romantikus tájképek borították: viktoriánus kertek és ősi római romok.

– Milyen kedves ház – mondtam. – Mennyi gyönyörű holmi.

– Mindig úgy éreztem, hogy a gyerekeknek a művészet közegében kell nevelkedniük.

A nappali ajtajában felbukkant Pat és Penny. Kíváncsiak voltak, de visszahúzódtak, mintha nem tudnák, hogyan is üdvözöljenek. Meg voltam döbbenve, mennyit nőttek egy év alatt. Még nagyrészt mind a ketten megőrizték a nyári színüket, le voltak sülve. Patnek rövidre vágták a szőkésbarna haját, drapp pantalló volt rajta, tengerészkék blézerrel. Pennynek kolbászhurkákba rakták be a haját, ő zöld organdiruhát viselt. Mind a ketten úgy néztek ki, mintha egy őszi vissza-az-iskolába katalógusból léptek volna ki. Gyűlöltem Annát, amiért ezt tette velük.

Kinyújtottam feléjük a karomat, kissé vonakodva oda is jöttek. Megöleltem és megcsókoltam őket, de fájt az engesztelhetetlen merevségük.

– Mutassátok meg anyátoknak a szobáitokat, addig én nekilátok, és befejezem a terítést a partira – mondta Anna. – Biztosan szeretné látni a sok szép holmitokat.

Örömmel láttam a szobáikban a nyitott könyveket: szóval még mindig szeretnek olvasni. Könyvekről meg sportról beszélgettünk, és Patre mély benyomást tett, hogy mennyire értek a rögbihez. Azt mondtam, biztos vagyok benne, hogy a Dallas Cowboys ott lesz a rájátszásban, és idén is bejut a dintőbe. Pat a Giantsnek szurkolt, de elismerte, hogy csuda izgalmas látvány, amikor Roger Staubach begyújtja a rakétát, és megjátssza a harmadik labdát, vagy lerázza a védőket előretörés közben.

– Mindig szerettem a rögbit – mondtam. – Középiskolás koromban én voltam a szurkolók vezetője.

– Ezt nekem sose mondtad – mondta Pat. – Hogyhogy nem?

– Ó – nevettem –, biztos említettem. Valószínűleg csak nem emlékszel rá.

– Én emlékeznék rá! – mondta dacosan. – Nekem jó a memóriám!

Mit is mondtam én? Soha nem szerettem a rögbit. Halvány fogalmam se volt róla, kicsoda Staubach, vagy hogy mi az a rájátszás. De Pat értette, tehát nem lehetett totál hülyeség. Honnan szedtem én ezt? Mikor voltam én valaha is a szurkolók vezetője?

– Utálom a rögbit – mondta Penny. – Olyan erőszakos játék.

– Anna is ezt mondja – panaszkodott Pat. – Nem engedi nézni.

– Papának hamarosan haza kell érnie – mondta Penny. – Furcsán fogsz viselkedni, mikor itt lesz?

– Hogy érted ezt? – kérdeztem.

Pat oldalba bökte a könyökével, erre elhallgatott.

Nem akartam forszírozni a témát, de miközben Pat megmutatta nekem a vadonatúj bélyeggyűjteményét, Penny néhány percnyi gondolkodás után kibökte:

– Én se emlékszem, hogy beszéltél volna nekünk arról, hogy te voltál a szurkolók vezetője. Ha mind a ketten elfelejtettük, ez azt jelenti, hogy olyanok leszünk, mint te?

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Anna azt mondja, Papa mesélte neki, hogy fura dolgokat csinálsz, aztán elfelejted. Ha valamelyikünk elfelejt valamit vagy hazudik, kiabál velünk, és azt mondja: „Az anyátokra ütöttetek."

Pat újra megbökte a könyökével, de Penny csak dühösen nézett rá. – Ez az igazság. Ezt mondja.

Én csak álltam döbbenten, égett az arcom, nem tudtam, hová forduljak, hová bújjak.

– Jól vagy, Mama? – kérdezte Pat.

– Igen, csak rám jött egy kis szédülés. Azt hiszem, a betegségem miatt sok mindent elfelejtettem. De soha nem hazudtam. Csak az volt, hogy mikor elfelejtettem dolgokat, amiket csináltam, az emberek azt mondták, hogy hazudok.

– Mi is olyanok leszünk, mint te? – kérdezte Penny.

– Szó sincs róla, drágám. Ha a szülőnek valami betegsége van, az nem jelenti azt, hogy a gyerekek is megkapják. Biztos vagyok benne, hogy neked nagyon jó a memóriád.

Penny megdörgölte az arcát az öklével. – Múlt héten megfeledkeztem a házi feladatomról – zokogott fel. – És elvesztettem a zsebpénzemet. Pat pedig elfelejtette megoldani a matematikai tesztjének az utolsó kérdését, ami a lap hátán volt.

– Ez nem jelent semmi…

– Olyanok leszünk, mint te! – Éles volt a hangja. – Nem akarok olyan lenni, mint te! Kérlek, ne engedd, hogy olyan legyek!

Pat szájon vágta, erre Penny üvölteni kezdett, és belérúgott. Pat belemarkolt a hajába. – Pofa be! – kiáltotta. – Papa azt mondta, ne izgassuk fel, mert rémes dolgokat csinál velünk.

Éreztem a hűvösséget, a feszültséget a levegőben, a kezdődő fajfájást a tarkómon. Van valami, amit csinálnom kellene. De mi az? Nem tudtam rá visszaemlékezni. Olyan erős volt az aura, mintha hideg statikus elektromosság járná át a testemet.

Amikor láttam, hogy Pat és Penny egymásnak esnek, hirtelen viszolyogni kezdtem a fiamtól. Szerettem volna megmarkolni a torkát és megfojtani.

Aztán eszembe jutott. Kezeket összekulcsolni, háromszor megszorítani. Szorítottam, és szorítottam, és szorítottam. Aztán az aura elhalványult, a testem pedig, amely már zsibbadt volt és jéghideg, kezdett fölmelegedni.

– Nézd csak! – kiáltotta Penny.

Mind a ketten rám bámultak.

– El fogsz ájulni? – kérdezte Pat.

– Ne bánts minket! – sikoltott fel Penny.

Pat kirohant a szobából. – Jobb lesz, ha hívom Annát! – kiáltotta.
– Ne! – lihegtem. – Eszem ágában sincs senkit bántani. Csak egy kicsit elszédültem. Kérlek, ne zavarjátok Annát. Úgyis mennem kell.
Lerohantam az osztott felső szint lépcsőin, vissza a zsúfolt nappaliba, amitől klausztrofóbiás lettem. Anna előjött a családi szobából.
– Larrynek már vissza kellett volna érnie. El nem tudom képzelni, mi tarthatta föl.
– Nem tudok tovább maradni – mondtam. – Fontos megbeszélésem van.
Előbb egy kérdő tekintet, aztán megkönnyebbülés ült ki a szemébe. – Biztos vagy benne? Penny és Pat annyira várták, hogy megoszthassák veled a születésnapi tortájukat.
Szerettem volna felsikoltani – *hazug!* –, de mosolyt erőltettem magamra. – Jobb lesz így. Amúgy is számolom a kalóriákat. Jobb, ha kitérek a kísértés útjából.
– Hát, meg tudlak érteni – mondta Anna. – Megmondom Larrynek, hogy itt voltál.
– Add át neki üdvözletemet.
– Sajnálni fogja, hogy nem találkoztatok.
El kellett tűnnöm, mielőtt Larry visszajön. Valami azt súgta nekem, hogy ha meglátom, nincs a világnak az az önuralmi gyakorlata, nincs olyan kézösszekulcsolás és -szorongatás, ami visszatarthatna az öntudatvesztéstől.
A buszmegállóhoz menet láttam egy kocsit, a vezetője Larryre hasonlított. Hátrafordult, és utánam kiáltott, de én csak néztem egyenesen magam elé, és úgy tettem, mintha se látnék, se hallanék. Egyre gyorsabban mentem, már majdnem szaladtam. A kocsi visszarükvercelt.
– Sally? A ház az ellenkező irányban van. Szállj be!
Nem bíztam magamban annyira, hogy válaszoljak neki vagy akár csak ránézzek.
– Jól vagy, Sally? Nincs semmi bajod?
Csak mentem tovább. A tekintetem előremeredt. Aztán láttam az arcán a csalódott fintort, visszatette direktbe a kocsit, és elrobogott.
Amikor felszálltam a buszra, mindenki felém fordult, hogy megnézze magának azt a nőt, aki összekulcsolja a kezét és bőg.

Tizenhét

Roger azt mondta, jó jel, hogy képes voltam elhárítani az öntudatvesztést és az átváltást.
– Átváltást? Mivé?
– Azt hiszem, abba most nem kell belemennünk – mondta. – Egyelőre jobb lesz, ha bizonyos dolgok homályban maradnak.
Újabb homokkal borított csontvázak.

– Azt hittem, az egész mélyterápiának az az alapja, hogy előhozzuk az elfojtott anyagot, hogy ne okozhasson pusztító tüneteket.
– Ezzel a legtöbb esetben én is egyetértek. De magának időre van szüksége, hogy hozzászokhasson az új Sallyhez. Maga még törékeny. Az ikrekhez fűződő érzelmei arra utalnak, hogy az ellenségessége közel van a felszínhez.
– Akkor jól tettem, hogy megfutamodtam?
Bólintott. – Ez volt az önfegyelmi gyakorlatok első próbája. Olyan ez, mint egy új gát: nem szabad elsőre túlságos nyomásnak alávetni. Fokozatosan kell felépíteni az ellenállását, hogy megelőzhessük az összeomlást.
– Mondhatom magának, annyira fájt, amikor láttam, mi történik a gyerekeimmel, hogy biztosra vettem, hogy össze fogok roppanni.
– Nos, kitartott, és azt hiszem, ez jutalmat érdemel.
– Ez még mindig a viselkedés módosítása?
– Bizonyos értelemben. Jutalmazzuk meg, amit meg akarunk erősíteni, és büntessük azt a viselkedést, amit meg akarunk változtatni. Sokan ezt erkölcsi alapon ellenzik, de kapcsolatba léptem más többszörösen hasadt személyiséget kezelő terapeutákkal, és azt mondták, hasznos eszköz.
– Oké – mondtam –, jutalmazzon meg.
– Mit szeretne?
– Vigyen el valahová. Menjünk el egyszerűen sétálni a városba, de most mindjárt. – Befelhősödött a szeme, erre gyorsan visszakoztam. – Persze, ha úgy gondolja, hogy ez helytelen…
– Ó, nem. Nagyon szeretnék elmenni magával. Egyszerűen csak más pácienseim is lesznek ma délután. És tudja, milyen kínos egy megbeszélést lemondani.
– Hát persze, ne haragudjon. Milyen érzéketlen vagyok! Lett egy kis szabad időm, hát egyszerűen nem gondolkoztam.
– De az estém szabad – tette hozzá gyorsan. – Mihez volna kedve? Vacsora? Vagy színház? Vagy táncolni?
– Mit szólna mind a háromhoz? Vagy ez túlzott mohóság?
– Kész a randevú programja.
Szerettem volna megcsókolni, de visszafogtam magam. Gazdálkodni kell a boldogságom fitogtatásával, egyszerre mindig csak egy kicsit költhetek el belőle. Ahogy F. Scott Fitzgerald egyszer megjegyezte, az érzelmi bankszámla kimerült. Nem akartam túllépni jó érzéseim egyenlegét. – Oké – mondtam. – Majd egyedül kóborlok a városban, elfoglalom az elmémet ma estig. Az a gyanúm, most másnak fogom látni a várost, mert én is más vagyok. Tudja, mire gondolok?
– Csak spekulálhatok rajta – mondta –, de igazából nem tudhatom. Úgy képzelem, ez olyan lehet, mint valahová sok évi távollét után visszajönni. Az ember megváltozik, aztán mindent új ismereteinek és új tapasztalatainak a perspektívájából figyel meg. Ugyanaz és mégis más: megváltozott.
Megbeszéltük, hogy az *A Lovas, Aki Ismerte Őt*ben találkozunk, ott megvacsorázunk, aztán elmegyünk egy off-Broadway színházba. Roger az

ajtóhoz kísért, de mielőtt sarkon fordulhatott volna, megcsókoltam. Összerezzent, éreztem a karján a feszültséget, de aztán fölengedett. Bár nem viszonozta a csókomat, hálás voltam, amiért nem húzódott el előle.

Miután amúgy is a Village-ben volt randevúnk, elhatároztam, hogy a délutánt is ott töltöm. Elmentem a metróval a Washington Square-ig, ahol elragadtatva fedeztem fel egy késő őszi szabadtéri képkiállítást.

A festményeket nézegetve megint megborzongtam a ráismerés érzésétől, de leráztam magamról. Előbb a sakkozókat néztem, aztán a gyerekeket bámultam a játszótér homokozójában.

Ötkor bementem a kávéházba, hogy találkozzam Rogerral.

Az *A Lovas, Aki Ismerte Őt*ben a bővítés befejezését ünnepelték, és amikor a tömegen keresztültörve bementem az új toldalékba, észrevettem, hagy a falak ott is európai újságokkal vannak kitapétázva, de ellentétben a nagy étterem megsárgult újságjaival, ezek vadonatújak, és a műszegénység hamis légkörét kölcsönzik a helyiségnek. A régi meg az új nem elegyedett el. Lehet, hogy amikor a friss újságok megsárgulnak, beolvadnak majd a régiek közé.

Amikor Abe Colombo meglátott, odasietett hozzám a pult mögül. Idegesnek látszott. – Nola, nem látunk itt szívesen.

Nem voltam benne biztos, hogy jól hallottam-e. – Mi?

– Aki másnak a festményeit széthasogatja, az egy szar.

– Miről beszélsz?

– Ha a saját munkádat el akarod pusztítani, az oké. Ehhez egy művésznek joga van. De valaki másnak a munkáját tönkretenni, az a legaljasabb…

– Nem tudom, miről beszélsz.

– Ha Mason elkap itt, meg fog ölni. Én nem akarok itt zűrt.

– Esküszöm, hogy soha semmit nem csináltam a képeivel.

– Mason azt mondja. te csináltad. Tűnj el.

– Találkozóm van itt valakivel – mondtam.

– Megmondtam neked, ha Mason meglát, neked fog esni. Minden este bejön. Nagyon kérlek, menj el, mielőtt megjön.

Kezdtem dühös lenni. Éreztem, hogy lihegek. – Ez egy nyilvános hely, és én nem csináltam semmit, amiért így bánjatok velem. Tessék, dobjál ki, ha akarsz, de akkor kezet kell emelned rám. Aztán találkozunk a bíróságon.

Ökölbe szorult a kezem, tudatos erőfeszítéssel próbáltam szétnyitni, pedig éreztem a tenyeremben a ragacsos izzadságot.

Abe rám meredt. – Tudod, én régebben szerettelek. Figyelmeztetlek, hogy ha verekedésbe keveredsz itt Masonnel, én leszek az, aki vádat emel ellened.

Otthagyott, én meg leültem egy kis kerek asztalhoz a kirakat mellé. Reszkettem, és megfájdult a fejem. Szerettem volna földhöz vágni a hamutartót meg a só- és borsszórót, de nem vágtam. Meg kellett őriznem az önuralmamat. Csak ültem az asztalnál, szorosan összekulcsolt kézzel, mint egy iskolapadban, és bámultam

kifelé a kirakat ablakán. Imádkoztam magamban, hogy jöjjön Roger minél hamarabb.

Sarah, Abe felesége elindult felém a fekete balettdresszében meg a fehér kötényében, a palatáblára írott étlappal, de aztán meggondolta magát, és továbbment. Biztos voltam benne, hogy mindenki sugdolózik, és engem figyel. Így hát még mindig volt valami. ami elveszett, még mindig voltak eltemetett emlékeim. Felidéztem magamban azt az estét, amikor megmutattam Toddnak a képeimet, és utoljára láttam Masont. Emlékeztem rá, hogy Todd megcsókolt, aztán odalökött a díványra. És ez volt minden. De valami másnak is történnie kellett, különben nem fogott volna el az az érzés, amit most éreztem – kedvem lett volna rapityára zúzni a helyiséget. De nem fogom. Itt fogok üldögélni, és füstölgök magamban, amíg meg nem jön Roger, és el nem visz valahová máshová vacsorázni.

Bejött Kirk Silverman. Integetni kezdtem neki, de úgy tett, mintha nem látna. Emlékeztem rá, hogy elmentem a partijára, de arra nem, hogy hogyan jöttem el tőle. Még mindig a második felvonások… Atyaisten, mikor fogom betölteni a hézagokat, mikor fogom megismerni a saját történelmemet?

Aztán az oldalkirakaton keresztül megláttam Mason köpcös alakját a kávéház felé csörtetni. Abban a pillanatban ő is meglátott engem.

Masonről nem sokat tudtam azon kívül, hogy tagja a Meleg Koalíciónak, de most emlékeztem rá, hogy tüstént megkedveltem, amikor a padlása egyik részét kibéreltem műteremnek. Férfias külsejű nő volt, és bár magamban úgy gondoltam rá, mint egy morcos, de barátságos kis pekingi palotapincsire, most úgy nézett rám, mintha tényleg meg akarna harapni. Első ösztönöm azt súgta, hogy lógjak meg a hátsó ajtón, de már benn is volt a toldalékban, és a tömegen keresztülcsörtetve egyenesen az én asztalom felé tartott. Sarah Colombo is meglátta, és megállította. Ahhoz túl messze voltak tőlem, hogy halljam, mit mond Mason, de vörös volt az arca, amikor félrelökte Sarah-t, és felém jött.

– Régen kereslek, te rohadt szuka!

Csak ültem, uralkodtam magamon, de a szívem gyorsan vert, és izzadt a tenyerem. – Abe elmesélte nekem, mit mondtál. Esküszöm, nem emlékszem rá, hogy elpusztítottam volna a képeidet.

– Piszkos hazug! Gyere csak ki, majd felfrissítem az emlékezetedet.

– Eszem ágában sincs verekedni veled – mondtam. Ha azt mondod, hogy kárt okoztam, megfizetek érte. Én mindig kedveltelek, Mason. Kérlek, próbálj megérteni. Beteg voltam. Nem voltam észnél, én…

Pofon ütött.

– Ez csak a kezdet! – üvöltötte. – Most darabokra téplek!

Éreztem a hűvösséget, az aura kezdetét, de leküzdöttem. Fenn kell tartanom az ellenőrzést. Túl sok forog kockán ahhoz, hogy elveszítsem az öntudatomat. Összekulcsoltam a kezemet.

Megragadta a karomat, fölrántott a székről, aztán szétrántotta a kezemet, és bevonszolt a tömeg közepébe, amely szétnyílt, és gyűrűt formált körülöttünk. Abe elindult felénk, de amikor látta, hogy Mason elkapott, megállt, és keresztbe fonta a karját.

– Mason, ne! – könyörögtem, és megpróbáltam összekulcsolni a kezem. – Esküszöm! Úgy segítsen engem…

Meglendítette a szabad öklét, és úgy gyomron vágott, hogy elállt a lélegzetem. Elestem, ő meg rám vetette magát, és mind a két karomat leszorította a földre. Isten látja a lelkemet, nem akartam én verekedni. De ott, a padlón fekve hirtelen elfogott az az érzés, hogy ha én nem védem meg magam, valaki más fog megvédelmezni. Küszködve próbáltam kiszabadítani a karomat, aztán, miközben már kezdett megfájdulni a fejem, beletérdeltem az oldalába, és kitéptem magam a szorításából.

Átfordultam, fél karommal elkaptam a nyakát, és leszorítottam a fejét. Fogalmam sincs, honnan tanultam ezt a birkózófogást. Hallottam, ahogy felhördül és gurgulázik. Valaki azt mondta: *Rántsd meg! Törd ki a nyakát!* – és tudtam, hogy egy hirtelen kézmozdulattal meg is tudnám tenni.

Tenyérrel egymás felé fordítva összekulcsoltam a két kezemet, ujjaim egymásba fonódtak, de a karom még mindig satuba fogta a nyakát. Egyszer megszorítottam.

Öld meg! Öld meg a szukát!

Először azt hittem, a tömegből biztat valaki. Aztán rájöttem, hogy a hang a fejemben szól. Jómagam lassú voltam és megfontolt, de körülöttem minden gyorsan, rángatózva mozgott, mint valami régi filmen.

Mason csapkodott, hadonászott, megpróbálta elérni a fejemet, de kitértem előle. Addigra már megnyugodtam, és teljesen ura voltam a helyzetnek. A jobb kezemmel meghúztam a bal karomat, de csak annyira, amennyi elég volt ahhoz, hogy egy pillanatra elálljon a lélegzete, de meg se próbáltam komolyan kárt tenni benne, amikor másodszor és harmadszor is megszorítottam a kezemet.

– Beszélni akarok veled – mondtam lassan. – Meglazítom a szorításomat, hogy lélegzetet tudjál venni, de azt akarom, hogy nagyon figyelj rám. Bólints, ha beleegyezel, és nem küszködsz tovább.

Hörgött, de bólintott. Meglazítottam a fogásomat, de csak annyira, hogy lélegzetet tudjon venni. Teljesen ura maradtam a helyzetnek.

– Ezt a verekedést nem én kezdtem, de sokkal erősebb vagyok, mint amilyennek látszom. Ha akarnám, egy gyors rántással kitörhetném a nyakadat. Érted?

Bólintott. – Beteg voltam. Ezt most nincs időm elmagyarázni. El kell hinned, ha azt mondom, hogy elveszítettem az öntudatomat, és tudatosan semmit nem csináltam a képeiddel. Olyasmi ez, mint amikor tökrészeg vagy, és utána nem emlékszel semmire. A különbség az, hogy a berúgást az ember maga választja, én meg soha nem akartam szándékosan elveszíteni az eszméletemet. Bocsánatot szeretnék kérni azért, amit ő… amit műveltem, de azt akarom, hogy itt, mindenki előtt ígérd meg, hogy ha elengedlek, nem támadsz rám többé. Ha ez még egyszer

megtörténik, esetleg elveszítem az önuralmam, és akkor tényleg elintézlek. Nem mintha akarnám, de néha csinálok dolgokat, anélkül hogy tudnám. Most éppen egy hajszál választ el tőle.

Hallottam a saját hangom elkeseredett keménységét. Mason kissé felém fordította a fejét, és amikor rám nézett, a gyűlölet félelemre váltott a szemében. Bólintott. – Oké… – lihegte –, eressz… el. Nem… fogok… semmit… csinálni…

Amikor eleresztettem, átfordult, és két kézzel dörgölni kezdte a torkát. Felálltam, ő is felállt.

– Most elmegyek – mondtam. – És soha többé nem jövök ide vissza. Ha egyszer véletlenül egymásba futunk, menjünk el szó nélkül egymás mellett. De újra csak azt mondom… nagyon sajnálom.

Mason elhátrált, én meg az asztalomhoz mentem a retikülömért. Aztán még egyszer, utoljára, körülnéztem, és kimentem.

Roger a MacDougal Street keresztezésénél ért utol. Az arcomba nézett. – Mi történt?

Az erő, a hidegvér, az önbizalom hirtelen mind kiszaladt belőlem. Úgy éreztem, tüstént összeesem. Roger kapta el a karomat, és tartott meg.

– Mi van, Sally? Mi a baj?

Elbőgtem magam. – Vigyen haza, Roger. Fázom. Kérem, vigyen haza.

A taxiban elzokogtam neki, hogy mi történt. – Meg akartam ölni, aztán elszaladni, és keresni egy sötét pincét, ahol elvághatom a torkomat.

– De semmi ilyesmit nem csinált. Néhány héttel, talán még néhány nappal ezelőtt is elveszítette volna az öntudatát. De megállta a helyét, megvédte magát, önállóan, egyedül. Büszke vagyok magára.

– De meg akartam ölni!

– Az ölni vágyás emberi dolog. Az impulzus megfékezése érett és civilizált dolog.

Amikor a bérházhoz értünk, kifizette a sofőrt, aztán a lépcsőnél elkezdett volna jó éjszakát kívánni.

– Fel kell jönnie, Roger. Most nem tudok egyedül maradni.

Kicsit habozott, aztán bólintott. Miközben fölfelé mentünk a lépcsőn, belékaroltam.

– Miért nem tudok visszaemlékezni rá, mi történt Mason képeivel? Miért van bennem űr a helyén?

– Sok minden van az életünkben, Sally, ami nyomtalanul eltűnik. Elfojtjuk a kínos élményeket. Kitöröljük a traumákat és az álmokat, és ettől hézagok maradnak az emlékezetünkben. Az évek során ezek közül egyesek bezárulnak, mint a karmolásokon a heg, és örökre lepecsételődnek. Mások levedzenek, mint a gennyes sebek. Mind a kettő fájdalmas, de az ember megtanul bánni velük.

– Még nem gyógyultam meg, Roger. Vagy igen?

– Úton van feléje, Sally.

– De még nem. Van valami, amit nem tudok.

– A tudást nem lehet siettetni.

Leültem melléje a szófára, és a mellére hajtottam a fejemet. Hallottam, hogy nagyon gyorsan ver a szíve.

– De nekem siettetnem kell, Roger. Az az iszonyatos előérzetem van, hogy történni fog valami velem. Minden nap minden percét élnem kell, mert valaki vagy valami el fogja rabolni tőlem az időt. Mindig bezártam és bereteszeltem az ajtómat, hogy ne lophassák el a pénzemet vagy a holmimat, de soha nem ébredtem tudatára, hogy valaki egész idő alatt lopkodja az életem óráit és napjait. Pedig nem vehetek belőlük magamnak többet. Nem tudom megtakarítani, nem tudok kamatot szedni rájuk, vagy befektetni őket. Csak elkölteni tudom őket, másodpercről másodpercre. Ezek a többiek pedig állandóan belopództak az elmémbe, éjjel-nappal, és elrabolták tőlem. Olyan sokat vettek el, hogy úgy érzem, sietnem kell, hogy kárpótolhassam.

– Maga reszket, Sally.

– Szorítson magához, Roger. Széthullok.

Szorosan magához ölelt. – Ez csak annak a sokkja, ami Masonnel történt. Pssz. El fog múlni. Próbálja elengedni magát. Én is megteszem, amit csak tudok, hogy megnyugtassam: *Ő tudja, mi…*

Egy csókkal leállítottam. Belecsimpaszkodtam, és erősen az ajkára nyomtam az ajkamat. Hosszan és mélyen viszonozta.

Aztán visszahúzódott, és a szemembe nézett. – Miért akadályozta meg, hogy hipnózisba vigyem?

– Mert ura akarok maradni magamnak, Roger.

– Nem lett volna szabad megcsókolnom.

A szájára tettem az ujjamat. – Én csókoltam meg magát – mondtam, és újra megcsókoltam, ezúttal könnyedén, éppen csak súrolva az ajkát.

– Szeretem magát, Roger.

Megrázta a fejét, és eltolt magától, aztán felállt, és szembefordult velem. – Ezt nem szabad, Sally, ez helytelen.

– Maga is kíván. Tudom.

– Mennem kell.

– Nem hagyhat így itt. Ha nem akar a magáévá tenni, legalább szeretetet adjon nekem.

– Nem tudok! – kiáltotta. – Nem érti, hogy nem tudok? Az isten szerelmére! Ezért ölte meg magát a feleségem.

Ez úgy jött, mint egy arculcsapás. – Mit beszél?

– Amikor egy férfi kimerült, az az egész életére kihat, nem csak a pácienseekkel való kapcsolatára. Amikor az ember holtfáradt és kimerült, akkor többé nem törődik másokkal. Végigcsinálja a mozdulatokat, a hókuszpókuszt, de belülről valójában halott.

Járkált le-föl, rázta a fejét, és minden kiömlött belőle. – Évekig el tudtam rejteni a kollégáim, sőt még a pácienseim elől is. De a feleségem elől nem tudtam

elrejteni. Hiába próbáltam megértetni vele, hogy ez nem az ő hibája. És nem azért van, mert kevésbé szeretem. Testileg és érzelmileg egyaránt kiégtem, mert a test és a lélek *egy dolog.* Amikor az ember éjjel-nappal elmebetegekkel dolgozik, nem hajszolhatja az énjének csak az egyik részét, és ha bizonyos határon túl hajszolja a szellemét, nem remélheti, hogy ez a testét nem befolyásolja. Az ember lassan elsorvad. Kezdetben törődik az emberekkel, és átadja magát nekik. Aztán az egyformaság, az állandó ostrom, nap mint nap, évről évre, érzelmi eltompulást okoz, és az ember érzéketlenné válik. Eltékozolta minden együttérzését, semmi nem maradt belőle sem önmagának, sem a családjának. De az ember ezt eltitkolja. Mivel tudja, hogy együttérzést várnak tőle, együttérzést színlel. De kezdi megvetni magát a képmutatásért. Aztán megideologizálja a dolgot és azt mondja, azért csinálja, mert az embereknek szükségük van rá. De ez is hazugság. Az emberek megérzik a hidegségét. Megérzik a visszahúzódását. Különösen a skizofréniások, akik nagyon érzékenyek. Ó, istenem, ők aztán tudják, mikor színleli csak az ember, hogy törődik velük. És a bűntudattól, amiért él, elfonnyad a lélek.

Könnyek ültek a szemében, és akármennyire szerettem volna is megölelni, nem mertem megtörni kitárulkozásának bűvöletét.

– A feleségem tudta. Lynette kifinomult, sebezhető asszony volt, és amikor nem tudtam többé szeretkezni vele, saját magát kárhoztatta miatta. A szerelmes szavaim nem cáfolhatták meg, hogy a testem nem reagál az ő szükségleteire.

Merev tekintettel bámult rám. – Nem érti? Nem ő követett el öngyilkosságot. Én öltem meg, pontosan úgy, mintha én kötöttem volna a nyakára a kötelet, én hurkoltam volna föl az ágra, és én rúgtam volna ki alóla a széket. Én tettem. Mert csaló vagyok. Kibelezett, üres ember, aki parádézik föl-alá, és azt színleli, hogy él.

Amikor megfogtam a kezét, hagyta, hogy lehúzzam magam mellé. – Örülök, hogy elmondta nekem, Roger. De ahogy, mint mondja, az elmebetegek tudják, mikor színleli, hogy törődik velük, ugyanúgy azt is tudjuk, mikor színleli azt, hogy *nem* törődik velünk.

Szeme kutatva fürkészte az enyémet, és tiltakozni kezdett, de befogtam a száját a kezemmel. – Most hagyjon engem beszélni – mondtam. – Lehet, hogy ki *volt* égve, de én nem érzem magában a változást. Tudom, hogy igenis törődik velem. És ha önmagán kívül csak egyetlen embert szeret, akkor már a többiekkel is törődik. Képes lenne a szemembe nézni, és azt mondani, hogy nem szeret?

Megrázta a fejét. – Tudja, hogy szeretem.

Simogatni kezdtem az arcát. – Akkor, ha igaz az, amit mond, és a lélek és a test befolyásolják egymást, akkor képesnek kell rá lennie, hogy a testével is szeressen.

– Sally, ne…

Gyöngéden csókolgatni kezdtem. Kigomboltam az ingét, és megcsókoltam a torkát. Éreztem, hogy remeg az ajkam alatt, és tudtam, hogy hányódik a kudarc

félelme és az esetleges siker bűntudata között. Mire lassan levetkőztettem, már kezdett mohón reagálni. Amikor félretoltam, meghökkenten nézett rám.

– Lassan – mondtam. – Nagyon lassan, és nagyon gyöngéden. Nem kell sietni… Csak simogassuk egymást egy darabig…

Végigsimogattam, tetőtől talpig, és mintha forró áram folyt volna az ujjai és az ujjaim közül a testébe. Megcsókolta a mellemet, elkalandozott a bőrömön, és hamarosan megelevenedett, kemény lett, készen állt.

– Sally – suttogta –, de hosszú ideje… De nekünk nem szabad…

Magamba irányítottam, de aztán, amikor éreztem, hogy a testem már befogadja, megéreztem az aurát. Összekulcsoltam a kezemet a tarkója mögött, és összeszorítottam, de a koponyám fájdalmasan lüktetni kezdett. Testének minden taszítása dübörögve csapódott belém, mintha a fejemig érne, és újra meg újra kővel sújtana le a koponyámra.

Sikoltozni szerettem volna, de tudtam, hogy az leállítaná és lehervasztaná. Így csak lélekben sikoltoztam, szorongattam a kezemet, és viaskodtam a fejfájással, ami azzal fenyegetett, hogy összezúz. *Nem! Hagyjál békén! Nekem teljes személyiségnek kell lennem!*

Roger a magáévá tett, és én kínlódva is viszonoztam az ölelését. De amikor utána gyöngéden megcsókolt, és szétnyitottam az összekulcsolt kezemet, kettéhasított a fejfájás. Hallottam, amint visszhangzik az agyamban a jól ismert süvöltés. Aztán eszembe jutott, hogy kiről feledkeztem meg, és el kellett engednem magam.

Jinx süvöltözött.

A haja csupa kígyó volt, attól féltem, kővé válok, ha az arcába nézek. Viaskodott velem, mint a sötétség angyala, és kicsavarta a kezemből a valóságot. A világ optikai érzékcsalódássá vált. Egyik pillanatban még ura voltam – Roger szerelmének az edénye –, aztán két egymással szembenéző profilra hasadtam, és Jinx átvette a kormányt. Ott volt, teljesen átvette az irányítást. Én meg csak néztem fölfelé a sötét szakadékból, és figyeltem, éreztem, mi megy végbe benne.

Jinx a középkorú orvosra nézett, aki a karja közt tartotta, aztán szembeköpte.

Roger védekezésül az arca elé emelte a kezét. Jinx végigkarmolta a keze fejét, belemarkolt a hajába, megcibálta, rugdalta, visítozott.

– Te strici! Te mocskos vén kéjenc! Szállsz le rólam! Te rohadt kurafi! Kikaparom a szemedet! Megöllek!

Úgy meztelenül kirohant a konyhába, és megkereste a nagykést. Nem fog megint meglépni előle, nem fogja megint megúszni. És ha meghalt, akkor a saját teste, a saját lelke, a saját élete fog uralkodni a létén. Ölni fog, ölni és ölni. Sebezhetetlen. Büntetlenül megölhet idegeneket, aztán eltűnhet, és a többiek fognak megfizetni érte. De öt helyett most csak kettő van. A negyedik Sallyt fogják megbüntetni, ő meg szabadon folytathatja.

De először vérnek kell folynia. Hulljon dr. Ash vére. Látta, hogy Roger az ajtónyílásból bámul rá. Közben felhúzta a nadrágját. Amikor meglátta Jinx

kezében a kést, fölkapott egy párnát a bőrfotelről. Szóval össze fognak csapni! Meg fogja nyúzni a hulláját, és felszögezi a bőrét a falra. Hallani akarja a sikoltozását. Hallani akarja, amint kegyelemért könyörög, hogy megtagadhassa, el akarja választani a testét a lelkétől és pokolra vetni.

– Szenvedj! – süvöltötte. – Aztán dögölj meg!

Meglendítette a kést, és belehasított a bőrpárnába.

– Jinx, kérem – mondta Roger. – Nyugodjon meg. Beszéljük meg.

– Te szavakkal ölsz – károgta Jinx. – Lenyomod a szavakat az emberek torkán, és megfojtod őket velük, ahogy a feleségedet megfojtottad, a tudás fájáról vett szavak kötelével. Szavakkal maszturbálsz! Nyúlósan, sikamlósan és buján törnek föl belőled, és ölnek a rejtett jelentésükkel és a hazugságokkal… hazugságokkal… hazugságokkal…

– Az rendben van, hogy gyűlöl engem, Jinx, de erre a kés nem válasz.

– Akkor kérdés. Az igazság metsző éle.

Vagdalkozott és döfködött, felsértette a férfi mellét, és úgy belevágott az ujjaiba, hogy elejtette a párnát. Aztán Roger meglepetésszerűen abbahagyta a visszavonulást, és rávetette magát. Jinx kétszer is beledöfött a vállába, mire Roger leterítette, és rátérdelt a kést tartó kezének a csuklójára. Aztán elkapta Jinx torkát.

– Te kurva! – mennydörögte. – Én öllek meg előbb. Te nem létezel! Kísértet vagy a pokolból!

Fájdalmat nem érzett, csak azt, hogy ujjak mélyednek a torkába, és a fulladozástól könnyű a feje. A fények elhalványultak. Roger arca összemosódott. Tudta, hogy el kell hagynia a testet, különben meghal. Haljon csak meg Sally. Hadd szorítsa ki belőle Roger a lelket, aztán, amikor Sally meghalt, ő, Jinx szabad lesz, Rogert pedig annyira gyötörni fogja, amit tett, hogy megöli magát.

Hirtelen érezte, hogy Roger elereszti, és hallotta, amint azt mondja: – Atyaisten, mit csinálok? *Menj vissza a sötétségbe!*

Nem értek vele semmit, gondolta Jinx, miközben elslisszolt. Most már erős vagyok, bármikor átvehetem az uralmat megint, annyi időre, amennyire csak akarom.

Mert csak ő tudott szembenézni azzal, ami a sötétségben van…

Tizennyolc

Egy kórházi szobában ébredtem fel, kezem-lábam szét volt feszítve, és bőrbilincsekkel az ágy fejéhez és lábához erősítve. A vizeletszagtól fulladozni kezdtem. A fejem fölött a villanykörtét drótháló vette körül, az ablakokat pedig láncfüggöny borította. Odakinn havazott.

Segítségért sikoltoztam, de be voltam rekedve, és fájt a torkom, csak valami reszelős hang tört fel belőle. Kulcs fordult a zárban, és egy gumitalpú cipőben

kacsázó ápolónő behozta a vacsoratálcát. Bőr kulcstartóban nagy kulcscsomó csörömpölt az övén. Mrs. Fenton volt.

– Oké… oké… – mondta. – Vacsora, Jinx, de ha megint az arcomba köpöd az ételt, akkor lenyomok egy csövet a torkodon, és beléd tömöm.

Nyugi, mondtam magamban, próbálj rájönni, mi történt. Nyilvánvalóan összetévesztenek valakivel. Fenton egyszerűen nem ismer fel.

– Megértetted, Jinx? – Dühösen villogott a szeme, és fenyegető volt a hangja.

Bólintottam. – Jó leszek, Mrs. Fenton.

– Ó, ez aztán a változás – húzta fel a szemöldökét.

– Elnézést kérek, ha problémákat okoztam.

Ez megzavarta, és most alaposabban megnézett. – Hogy hívnak?

– Sally Porter.

Eltűnt a szeméből a kemény kifejezés. – Nahát, legfőbb ideje, Sally. Hál' istennek. Hosszú ideje várunk magára. Várjon egy percet. Dr. Ash kérte, hogy azonnal értesítsük, mihelyt kijött.

– Így kell maradnom, lekötözve?

– Csak amíg visszajövök. Tartson ki egy kicsit, aztán kényelembe tesszük.

Mrs. Fenton kiment, aztán a nagyszájú Duffyval jött vissza, akinek be volt kötözve az arca.

– Én nem bízom ebben a ringyóban – morgott Duffy.

– Minden rendben van – mondta Mrs. Fenton. – Ez a másik.

– Én még mindig nem veszem be ezt a Jekyll és Hyde dumát. Ez csak megjátssza magát. De ha még egyszer az arcomnak megy, akkor megkapja tőlem a magáét. Aszondom, nagy hiba levenni róla a bilincset. – Dühösen meredt rám, miközben kioldotta a bal lábamat, aztán habozott egy kicsit, mintha azt várná, hogy rugdalózni kezdek. Amikor nem csináltam semmit, megint felmordult. – Megjátssza magát, gyengeséget színlel.

– Dr. Ash úgy rendelkezett, hogy tüstént vegyük le róla a bilincseket, mihelyt Sallynek nevezi magát. Most már szabadítsd meg tőlük.

– Bocsánatot kérek, ha megsebesítettem – mondtam. – Nem emlékszem rá.

Mire Duffy végzett a bilincsek kioldásával, bejött Roger. Amikor megláttam, elsírtam magam.

– Nincs semmi baj, Sally. Sírja csak ki magát, engedje ki a gőzt. Lidércnyomást élt át. De most már kiszabadult belőle, és ez az, ami számít.

– Mi történt, Roger? Együtt voltunk, és aztán…

Roger intett a fejével Duffynak, hogy tűnjön el, de jelezte, hogy Mrs. Fenton maradjon.

– Mrs. Fenton majd segít magának lezuhanyozni és felöltözni, aztán behozza a rendelőmbe. Végig fogunk menni az egészen.

– Mi történt velem, Roger?

A szemembe nézett. – Hibát követtünk el. Olyan ez most, mintha hosszú-hosszú ideig aludt volna, Sally. Majd a rendelőmben elmagyarázom. Van róla egy videószalagunk. Azt hiszem, itt az ideje, hogy végre a saját szemével is lássa.

Zuhanyozás után Mrs. Fenton segített nekem megfésülködni, és előkerített egy ruhát a holmikból, amit behoztak a kórházba. A kék ruhámat kértem, mert tudtam, hogy Roger azt szereti a legjobban. Bárminél hamarabb szerettem volna beszélni Rogerral, Mrs. Fenton azonban ragaszkodott hozzá, hogy előbb ebédeljek meg.

– Kábultnak és furcsán lelassultnak érzem magam – mondtam neki.

– A gyógyszerektől, amiket beadtak magának… vagy neki. A Demerolnak semmi hatása nem volt… arra a másikra… és dr. Ash azt mondta, hogy többszörösen hasadtaknak nem lehet Thorazint adni. Így aztán valami új szert használtak, de lehet, hogy maga másképp reagál rá. Lelassította magát, annyi szent.

A folyosón minden ajtó előtt egy pár cipő állt. Ettől az az érzésem támadt, hogy itt kísértetek állnak őrségben. Hogy eljussunk a kijárathoz, végig kellett mennünk a nappalin. Egyes betegek trágárságokat üvöltöztek, amikor megláttak, mások a fal felé fordultak, mintha meg lennének rémülve. Miféle szörnyeteggé válhattam, hogy ilyen hatással voltam rájuk?

Mrs. Fenton azt mondta, várjak kinn az üvegfalú nővérfülke mellett, amíg ő letelefonál, hogy visz már. Nővérek kávézgattak odabenn, kíváncsian néztek rám. Az egyik fölállt, kijött, és az arcomba nyomta az arcát.

– Hogy hívnak? – kérdezte parancsolón.

– Sally Porter – mondtam.

– Hazudsz – mondta. – A többieket átverheted a színjátékoddal, de én majd szemmel tartlak.

Mrs. Fenton félretolta, és rászólt, hogy hagyjon engem békén. Aztán kinyitotta a folyosóra vezető ajtót, és kiballagtunk a nappaliból.

Hosszú séta következett, aztán lifttel lementünk a legalsó szintre, onnan pedig az alagútrendszeren haladtunk át, melynek minden kereszteződését dróthálós ajtók zárták le.

– Hol vagyunk?

– Ez az alagút vezet ki a maximálisan biztosított zárt osztályról. Valamennyi épület közt föld alatti összeköttetés van, így nem kell kivinnünk a pácienseket a szabadba, ha átmegyünk egyik épületből a másikba.

– Kívülről úgy látszik, mintha minden épület külön állna, nem is lehet tudni, hogy össze vannak kötve. Amikor először itt voltam, sejtelmem sem volt ezekről az alagutakról.

– Akkor önként feküdt be, Sally. Soha nem kellett zárt osztályra helyezni.

– Nagyon rémes voltam most, Mrs. Fenton?

Bólintott, de nem nézett rám. – A legrosszabb, amit csak valaha láttam.

Az alagút felfelé emelkedett, és egy súlyos, kettős ajtóhoz érkeztünk. Mrs. Fenton kinyitotta az övén csüngő kulcscsomó egyik kulcsával, aztán a másik oldalán a felvételi szárny jól ismert, hűvös neonvilágítású csarnokában találtam magam.

Maggie már várt rám. – Sally, de jó látni magát – ölelt magához. – Hogy érzi magát?

– Kicsit lomhának – feleltem.

– Jobb lesz, ha most visszamegyek a kórterembe – mondta Mrs. Fenton. – Hív majd egy ápolót, aki visszakísérje?

– Majd én mindenről gondoskodom – mondta Maggie. – Köszönöm.

– Sok szerencsét, Sally – veregette meg Mrs. Fenton a vállamat.

Maggie bevitt Roger kórházi rendelőjébe. Roger fölállt, amikor bementünk. – Üljön le, Sally. Sok munka vár ránk. – Odabiccentett Maggie-nek. – Vegye elő a videókazettát, amit a múlt héten felvettünk.

– Múlt héten? – suttogtam. – Hát ilyen régen…?

– Majdnem egy hónapja – bólintott Roger.

– Atyaisten. Mit fog nekem mutatni, Roger? Meg vagyok ijedve.

– Ez természetes, Sally. De eljött az ideje, hogy lássa, mi történik, amikor elveszíti az öntudatát. Biztosan úgy érzi, mintha aludt volna. De a teste nem aludt. Miközben fuzionáltattuk a többi személyiségét… a nevüket többé nem ejtjük ki… magában amnézia alakult ki velük és az egész élménnyel kapcsolatban. És azt hittem, ez jó dolog.

– Akkor miért akarja megmutatni nekem a videókazettát?

– Mert a többi összeolvadásra csak azután került sor, miután maga már mindegyikükkel kapcsolatba lépett.

– Ugye, nem akar most megint megváltoztatni?

– Azt hittem, elkerülhetjük ezt, Sally. Azt reméltem, hogy amikor kiteljesedettebbé, mélyebb és komplexebb egyéniséggé válik, el tudja majd nyomni ezt a másikat. De ahogy maga erősebb lett, úgy lett erősebb ő is. Mintha lépésről lépésre egyre komolyabb vetélytársává vált volna magának a másik oldalon. Nem lehet bezárni és megfeledkezni róla. Foglalkoznunk kell vele, napvilágra kell hoznunk, meg kell beszélnünk vele egyre fokozódó gyűlölködését és erőszakos késztetéseit.

– Azt hittem, *én* én vagyok a fontos magának, Roger.

– Persze hogy maga a fontos, Sally. Higgye el.

– Nem vagyok benne biztos, Roger. Lehet, hogy előtérbe került magában a tudós, a kutató, akit lenyűgöznek az elképzelései, aki látni akarja, mi fog történni. Azt hiszem, a maga számára fontosabbá vált, hogy befejezze a munkáját az irántam való érzelmeinél.

– Nincs előttünk más út, Sally.

– De van. A szerelemnek képesnek kell rá lennie. A szeretetnek le kell tudnia győzni a gyűlöletet.

– Most Derry beszél magából, Sally. Elnézést, nem lett volna szabad kimondanom a nevét. Amit mondani akartam, az az, hogy ha használja az intellektusát, rá fog jönni, hogy ez egy szentimentális elképzelés. Tudom, hogy maga valójában éppúgy nem hisz abban, hogy *Omnia vincit amor,* mint én.

Fájt, amikor ezt mondta, de igaza volt.

– Félek, Roger.

– Mindnyájan félünk az erőszakos impulzusoktól. De uralkodunk rajtuk, és pozitív cselekvésekké transzformáljuk őket. Amikor izolálta az elfojtott haragot, és elválasztotta a teljes énjétől, gyermeki elméjében kialakult egy zsák… egy lelki fekély… aztán nevet adott neki, és így megteremtette első társszemélyiségét, az erőszak és a gonosz alteregóját.

– Azt hittem, a pszichiáterek nem használják a „gonosz” szót.

– Igaza van. Ez erkölcsi ítélet, de hogyan lehetne másképp jellemezni azt a személyiséget, amelyik a lelkének a sötét oldalán rúgkapál?

– Mi lesz, ha utána meggyűlölöm magát?

– Ezt a kockázatot vállalnom kell. Ha le kell mondanom magáról, hogy megmenthessem, akkor ez erkölcsi kötelességem.

– Most meg ki a szentimentális?

– Fogalmazzuk másképpen. Szakorvosként az a véleményem, hogy ha nem megyünk végig az úton, akkor Jinx el fogja pusztítani magát.

– És maga nem akarja, hogy ez a maga lelkiismeretét terhelje.

Láttam az arckifejezéséről, hogy megbántottam. – Ne haragudjon, Roger. Ez nem volt igazságos.

– Részben igaza van.

– Úgy érti, hogy ez így is, úgy is szerencsejáték?

– Igen.

Maggie bejött egy videókazettával, Roger pedig beletette a képmagnóba. Először képtelen voltam rávenni magam, hogy ránézzek a képernyőre. Aztán meghallottam a hangot: harsányan, alantasan dőlt belőle a trágárság. Befogtam a fülemet, és lehunytam a szemem. De hang áttört. Lassan leeresztettem a kezemet, és ránéztem a képernyőre.

Az arc, amiről álmodtam már, de még soha nem láttam, amint átveszi a testem fölött az uralmat, a düh grimaszában rángatózott, üvegesen csillogott a szeme. Azt mondta: – …Amikor kiszabadulok ezekből a bilincsekből, kikaparom a szemedet, te rohadt strici! Soha semmi mást nem akartál, csak kihasználni őt és megbaszni. Azt hitted, el tudsz szigetelni, meg tudsz semmisíteni. Hát túljárok én még az eszeden. Akkor öllek meg, amikor a legkevésbé várod. Aztán meg megölöm Sallyt.

– És mi lesz belőled, Jinx?

– Szabad leszek, mint a szél.

– Te is halott leszel.

– Én hiszek abban, ami a halál után van, Ash – nevetett Jinx. – Én az ördög gyermeke vagyok, és a lelkem be fog költözni valaki másba. Tudja, én csupa elme vagyok, csupa képzelet, engem nem kötöz le a test. Amikor az övé megszűnik létezni, találok magamnak egy másikat… aztán megint egy másikat… Lehet, hogy itt születtem, de mindig utazni vágytam. A boszorkányok örökké élnek. Salemben elégettek, de az ő testében újjászülettem.

Taszított és lenyűgözött. Hihetetlen volt látni a hasonmásomat: izzik benne a gyűlölet, ömlik a mocsok a számból. Aztán rájöttem, hogy el kell fogadnom a kárhoztatást. Azért teremtettem meg a képzeletemből ezt a szörnyet, hogy elkerüljem a fájdalmat, aztán eltaszítottam magamtól. Ő kapta a büntetést, neki kellett elviselnie az emberek hazugságainak, képmutatásának és szadizmusának a túlnyomó részét. Amikor a magányosságáról meg a szenvedéseiről beszélt, könnyek szöktek a szemembe. Tudom, hogy hülyén hangzik, de szerettem volna a karomba ölelni, és azt mondani neki: „Nem kell többé gyűlölködnöd, nem kell többé magányosnak lenned.” Jóvá kellett ezt tennem neki.

– Nincs jogom megtagadni – mondtam. – Én vagyok a felelős érte. De gyorsan csinálja, mielőtt meggondolom magam.

Roger elzárta a képmagnót. – Gondoltam, hogy ezt fogja érezni – mondta.

Hipnotizált, és Jinxért küldött. De ő nem volt hajlandó előjönni.

– Ha nem hajlandó együttműködni – mondta Roger –, a maga révén talán akkor is rá tudunk jönni, hogy miért. – Visszavitt abba az időbe, amikor Jinx született, és elkezdtem emlékezni…

Hétéves voltam. December volt, hajnal. Közvetlenül a nagyapám halála előtt. Láttam magamat Nettie nagymama lakásán, Brooklynban, a Sutter Avenue-n, a fűszerüzlet fölött, ahová mama néha elvitt, amikor a ruhagyárban kellett dolgoznia. Egyedül voltam a konyhában, hallottam, amint a nagymama fölkel, kijön a hálószobából, és fölveszi a kalocsniját meg a báránybut mellényét. Mindig ezeket viselte, amikor téli reggeleken kihordta a tejet. Azt mondta, maradjak nagyapa szobájában, hátha szüksége lesz valamire. Én meg megmondtam neki, hogy nem akarok egyedül maradni nagypapával. Féltem tőle, mert csúnya dolgokat próbált csinálni velem.

Nagymama megpofozott, és azt mondta, ne mondjak ilyen szörnyű hazugságokat egy köztiszteletben álló öregemberről, aki tanít a vasárnapi iskolában. Azt mondta, üljek az ágya közelébe, hogy tudjam, ha ágytálra vagy orvosságra van szüksége, aztán bezárt a szobába.

Kiabáltam neki az ajtó mögül, hogy félek, de már távolodtak a léptei, nyílt a külső ajtó, aztán becsapódott, én meg csak bőgtem, és kuporogtam a bezárt ajtó előtt. Segítségre volt szükségem, de nem volt senki, aki hallhatott vagy segíthetett volna. Hátrafordultam, és láttam, hogy nagypapa három nagypárnával van feltámasztva, és engem néz. Az arca sárga és beesett, a szája a fogsora nélkül csupa ráncba csücsörödik. Rám szólt, hogy hozzak neki egy pohár vizet.

Sikoltoztam, hogy nem megyek a közelébe, nem engedem, hogy megfogdosson. Azt mondta, én csak úgy képzelem, hogy ő csúnya dolgokat művel velem. Ő az én nagypapám, szereti az ő szép kis unokáját, és mindenféle játékokra meg fog tanítani. Küszködve fölemelte a takaróját, térdig le volt eresztve a pizsamanadrágja, a micsodája meg mereven fölállt. Lehunytam a szemem, és könyörögtem Istennek: tegye meg, hogy meghaljon, és ne kelljen ránéznem, és ne kelljen azt a micsodát megérintenem, és mindenféle borzasztó dolgot csinálnom, amikre meg akar tanítani…

A következő emlékem rózsaillat. Mikor kinyitottam a szememet, nagyapa a koporsóban feküdt, az arca már nem sárga volt, hanem fehér, és úgy kitelt, mint egy kirakati babáé, és az emberek könnyes szemmel álldogáltak körülötte. Nagyon csöndesen, moccanás nélkül ültem, mert nem tudtam, hogy ment végbe a varázslat. Én akartam, hogy meghaljon, de nem tudtam, hogy az ember meg tud ölni valakit, ha a halálát kívánja.

Hallottam, amint az emberek azt mondják, hogy jó ember volt. És most mennyire fog hiányozni a vasárnapi iskolában. És hogy Sally milyen jól viselte, pedig egy szobában volt a haldoklóval, akinek a jelek szerint görcsei lehettek. Nem emlékszem semmire, de több eszem volt annál, mint hogy ezt bárkinek megmondjam.

Ekkor felejtettem el először valamit.

Roger visszahozott a jelenbe. – Tehát akkor jött ki Jinx… – mondtam – amikor a nagyapám megpróbált meggyalázni.

Roger újra megpróbálta előhívni Jinxet, de nem jött. Aztán harmadszor is megpróbálta, azt mondta, Jinx ott lesz azon a napon, amikor nagypapa meghalt – és emlékezni fog rá, hogy egyedül maradt vele a szobában.

Jinx kinyitotta a szemét, és ez most olyan volt, mintha én lettem volna ott, és én figyeltem volna. Nem tudta, mennyi ideje van a szobában. Megpróbálta kinyitni az ajtót, aztán teljes erejéből nekiveselkedve megpróbálta betörni. Nagypapa integetett neki, hogy jöjjön az ágyhoz. Kitakarta a meztelenségét, és Jinx gyűlölte ezért.

– Gyere ide nagypapához, Sally. Legyél jó kislány, legyél kedves öreg nagypapádhoz. Nem fog fájni.

Jinx vad tekintettel nézett rá, aztán körülnézett a szobában, keresett valamit, amivel megvédhetné magát. Közelebb ment az ágyhoz, úgy tett, mintha meg akarná tenni, amit nagypapa akart. De amikor nagypapa utánanyúlt, visszahúzódott. Végül nagypapa elkapta a haját, odahúzta magához, és leszedte róla a bugyiját.

– Jónak kell lenned nagypapához. Öregember vagyok, és már nincs sok…

Jinx küszködött és sikoltozott, de senki nem hallotta, senki nem segíthetett rajta. Aztán nagypapa hóna alá dugta a kezét, és megcsiklandozta. Nagypapa nevetve

visszahőkölt. Jinx újra megcsiklandozta a hóna alját, az oldalát, és nagypapa elengedte a haját.

– Majd én megleckéztetlek! – süvöltötte Jinx.

– Ne, Sally! – Nagypapa nevetett, kapkodta a levegőt, és az ágy egyik oldaláról a másikra hengergőzött, hogy kibújjon Jinx fürge ujjai alól, amelyek egész testét végigcsiklandozták. Fulladozott és köhögött, és Jinx rájött, hogy amíg csiklandozza, addig semmit nem tud csinálni vele. A fulladozásból lihegő hörgés lett, aztán nagypapa hányni kezdett. Jinx elhátrált mellőle, olyan rémes szaga volt. Nagypapa keresztben feküdt az ágyon, a szeme kidülledt, a szájára ráfagyott a nevetés, a hányadék lecsurgott az állán.

Jinx fölvette a bugyiját, aztán leült a padlóra az ajtó mellé, és várt.

Később bejött nagymama, és kivitte a szobából. – Ó, te szegény gyerek – mondta. – Iszonyatos, ilyet végignézni.

– Csúnya dolgokat próbált csinálni velem – mondta Jinx. – Örülök, hogy meghalt.

Nagymama megint megpofozta. – Soha ne mondjál ilyeneket – süvöltötte. – Te gonosz kölyök! Soha ne mondjál ilyesmiket senkinek, különben egyenesen a pokolba kerülsz, és mindörökké égni fogsz. Rossz vagy, gonosz vagy… ördögivadék vagy.

De Jinx elhúzódott előle, és kirohant a házból a hidegbe. Szaladt, elmenekült a bűz, a nagymama pofonjai és nagypapa kidülledt, halott szeme elől…

Hallottam, amint Roger hangja visszahívja Jinxet a jelenbe, de nem akart előjönni. Tovább akart futni, futni az örökkévalóságig, hogy soha ne lásson minket többé. Nem akart visszamenni a sötétségbe, nem akart kiereszteni engem. Úgy gondolta, nem érdemlem meg, hogy egész idő alatt kinn legyek, miközben ő odabenn van a csapdában. De Rogernak megvolt hozzá a hatalma, hogy visszahozza, éreztem, ahogy húzza, Jinx pedig hallotta a szavait… *Mindebből annyira emlékezhet vissza, amennyire akar. Az egészre, egy részére vagy semmire…*

Kinyitottam a szemem, és éreztem, hogy csurognak a könnyek az arcomon. – Én soha nem akartam ilyesmiket csinálni, Roger. Próbáltam én elmondani nagymamának meg anyámnak, de senki nem volt hajlandó meghallgatni. Senki nem akart rajtam segíteni. Senki nem törődött azzal, hogy ilyesmiket csináltat velem. Megpróbáltam elmondani nekik, de gonosz, hazug kölyöknek neveztek. Annyira szégyellem magam. Annyira szégyellem…

– Nem szabad a nagyapja haláláért magát kárhoztatnia.

– Félelemből és dühből teremtettem Jinxet. Vissza kell hát fogadnom önmagamba – mondtam. – Gyorsan csinálja, Roger. Nem volt tisztességes tőlem, hogy megfutottam, elbújtam és elhagytam, hogy neki kelljen egyedül elviselnie minden fájdalmamat, szomorúságomat és gyűlöletemet, de semmi része ne legyen a boldogságomban.

Roger összekulcsoltatta velem a kezemet. – Jinx, maga kínból és haragból született – mondta. – De Sally most azt akarja, hogy újra egyesüljön vele.

Hallottam a hangját. Kiabált. – Nem akarom! Önmagam maradok, amíg csak ég és pokol össze nem olvad!

Fájdalmat éreztem: a körmeim mélyen belevájtak a kezem fejébe. Amikor lenéztem, láttam, hogy vérzik.

Roger úgy bámult maga elé, mintha nem tudná, most hogyan tovább. – A többiek készségesen beolvadtak – mondta. – Tudhattam volna, hogy Jinx erre nem lesz hajlandó. Semmi módon nem tudom rákényszeríteni, hogy föladja az identitását. Neki kell akarnia, magától kell föladnia a különállását.

– Szóval semmiért volt az egész – mondtam. – Az összes többiek, a küzdelem, a fúzió. Jobban járnék, ha meghalnék, mint hogy olyan életet éljek, amely, valahányszor pislogok egyet, optikai csalódássá változtat.

– Soha ne adja föl! – kiáltotta Roger. – Meg kell találnom a módját, hogyan juthatok át a védőfalán. Talán ha messzire visszamegyünk az időben, túl a védelmi vonalain.

A nevetés, amely feltört a torkomból, anélkül hogy uralmam lett volna felette, Jinx nevetése volt. – Vissza kell mennie az emberi tudat hajnaláig.

Ekkor meghallottam a fejemben a BÖ hangját. – „Ez a válasz és ez a kulcs – mondta. – Menj vissza a kezdet kezdetéig.”

Megmondtam Rogernak, mit mondott a Segítőm.

– Rendben van – mondta Roger. – Ha a BÖ úgy érzi, hogy ez kell hozzá, akkor megcsináljuk.

Megijesztett vele, de csak ültem csendesen, és figyeltem.

Fölemelte az arany töltőtollát. – Az elméje most egy időgép, és vissza fog térni vele a múltba, végigjárja az egész utat. Miközben héttől zérusig számolok, visszafordítjuk a kereket, egészen az emberi tudat hajnaláig. Amikor odaérkezik, elmondja, mit lát.

Számolt, és az elmém visszahullott önmagába.

Vissza Jinx gyűlölködő, gondolkodó, emlékező elméjébe…

Egyszer volt, hol nem volt, időtlen időkkel ezelőtt, gondolta, messze-messze visszafelé. A védővonalak előtt. Az emberi öntudattá hasadása előtt, amikor még minden elme egy volt, nem voltak elkülönült személyiségek, csak egyetlen egyetemes Elme, mindenki beszéd nélkül tudott és kommunikált. Minden elme kölcsönösen egymásba hatolt. Mindegyik nyíltan megosztotta a gondolatait mindenkivel. Nem volt félelem. Nem volt fájdalom. Nem volt harag. A parancsok kimondatlanok voltak. Az Elme úgy működött, mint egy hatalmas szél, és a lelkek mind úgy sodródtak benne, mint a szélfútta levelek. Semmi nem maradt rejtve. Nem volt gyanakvás, féltékenység, gyűlölködés… Minden egyes elme nyitva állt a totalitás előtt. Nem volt gyötrött tudattalan. Nem voltak lidércnyomások. Egyetemes szellem lebegett a föld fölött.

Aztán valami előreláthatatlan történt. A telek hosszabbak és hidegebbek lettek, mint azelőtt. Az emberi emlékezet évtízezredei során soha nem emlékeztünk ilyen hidegre. Számtalan has korgott, nyaggatta az Elmét, sürgetően több ennivalót követelt. De nem volt elég.

Így hát a nagy Elme úgy határozott, hogy egyes szájakat etetni fog, a többieket pedig visszametszi, mint az ágakat. Néhány tízezer testre fogja korlátozni magát, a többieket pedig elbocsátja.

Aztán egyetlenegy ellenállt. Az összes nőstény közül ez az egy elszigetelt magának egy sarkot, az öntudatos egyedüllét kicsiny szigetét, elcsente részesedését a teljes Elméből. A közösség nem tudta, hol van vagy kicsoda, csak ösztönösen megérezte az elszigetelődés durva élét valahol az egyetemes tudatban. Ez a nő én voltam.

Én másnak születtem, mint a többiek. Amikor elvettek az anyamellről, többet akartam. Később nyugtalanságot éreztem, a múló idő érzetét. Nem tudhattam, hogy egyedül én érzek haragot, amikor fáj a gyomrom az éhségtől. Az Elme megérezte ezt, és egy ideig a közösség több élelmet juttatott nekem. Amikor először párzottam, furcsa reszketést éreztem a testemben. Az Elme meg volt döbbenve. Soha még egyetlen részét sem foglalkoztatta ennyire a teste.

Amikor a saját gyermekemet szoptattam, éreztem a melegséget meg a lüktetést, ahogy szopott, és ellenálltam, amikor más nőstények nyúltak feléje, hogy ők is megszoptassák. Nem voltam hajlandó más gyermekét elfogadni. Az Elme életem minden szakaszában megbüntetett én voltom érzéséért. Nincs különálló *te,* suttogta az Elme. Csak az egész van.

Aztán egy szép napon rábukkantam egy elvékonyodott foltra tudatosságom egyik sarkában, és lyukat vájtam az öntudat kirojtosodott szövetébe. Először megrémített a mögötte lévő sötét ismeretlen, és gyorsan visszavonultam, mielőtt még az Elme megtalálhatná a hasadást. De nehezemre esett távol tartanom magam tőle, és időről időre kipróbáltam, ahogyan a nyelv a hiányzó fog helyét tapogatja. Felfedeztem, hogy a résen át kívül tudom juttatni a közösségi elme sátrán önmagamra vonatkozó gondolataimat, és tudatosságom saját zsákjában titokban tarthatom őket.

Gyűjtöttem a személyes gondolatokat és érzéseket, és elrejtettem őket, ahogyan a levelekbe burkolt bogyókat a barlang mellett, kivettem a tudást a csoportelméből, és átraktam a saját, személyes elmémbe. Amikor a kislányom sírt az éhségtől, titokban megetettem, de nem engedtem magamnak, hogy gondoljak rá, nehogy az Elme megtudja. Ugyanezt csináltam azzal a hímmel is, aki először párosodott velem. Különlegessé váltunk egymás számára.

A gyermekem úgy nőtt fel, hogy mindenki másnál jobban szeretett engem a törzsből. Az Elmét nyugtalanította ez a perverzió, és bár úgy söpört végig a faj tudatán, akár a forgószél, nem tudta megtalálni az én privát elmém helyét, amelyet magam teremtettem magamnak. Nekem, a páromnak és a gyermekemnek volt ennivalónk, tápláltuk a testünket, miközben a többiek éheztek.

Megtanítottam rá a gyermekemet, hogyan csináljon magának saját titkos elmehelyet a gondolatai számára, ahol elrejtheti a tudást a többiek elől, ahol felhalmozhatja az emlékeket és a tanultakat. A párom erős volt, húst talált, és elrejtette az erdőben, és elrejtette a tudást is. És kettesben megtanítottuk rá a gyermeket, hogyan csinálja ugyanezt.

De az Elme gyanakodott. Hallgatózott, keresett, kutatott, és egy szép napon rajtakapott minket. Az egész közösség nekünk esett. A kínok kínját szenvedtük, de nem voltam hajlandó elviselni a tudatos Elme kínzásait. Nem csináltunk semmi rosszat. Nem tűrjük tovább. Elmenekülünk az Elme elől, és mindegyikünk a maga személyes, titkos helyein fog élni.

Így hát a lyukon át átléptünk saját tudatunkba, kirekesztve minden fájdalmat és szenvedést, amelyet a nagy Elme zúdított ránk. Aztán a nagy Elme még tovább hajszolt bennünket, vizek özönlöttek hatalmas áradatban, elárasztották a lyukat, és mindörökre kizártak minket – kiközösítettek a gondolat nagy, örvénylő közösségéből. A tudás a visszájára fordult. Titkos rejtekhelyeink váltak tudatos elménkké, és a nagy, közös Elme lett a tudattalanunk.

Egy új emberfajta anyjává váltam, melynek minden tagja saját tudattal rendelkező individuum, és örökre kihasadt az emberi faj nagy, közös létéből, csak titokban surran vissza néha, elidőzik álmokban, őrültségben, misztikus megvilágosodásokban, hogy fenntarthassa magát, de soha nem azért, hogy osztozzon a legfelsőbb emberi szellem közös tudatában.

Lehasadt leszármazottaim sokasodtak és szaporodtak, és mivel tudatában voltak a testüknek, erősek lettek. Titkos ambíciók, kapzsiság és kéjvágy fejlődtek ki bennük. Nemzedékeik nemzedékeket nemzettek, és felfedezték a tüzet, a kereket, a kést és az ágyút, és leigázták a földet, mert elszaporodtak, miközben a nagy Elme – aki nem törődött ezekkel a kitaszítottakkal – még mindig csak nyesegetett. És az Új Nép megtanulta a gyűlölködést és a háborút. Minden egyes elszigetelt örököse „Léleknek” vagy „Szellemnek” nevezte emlékezetében a nagy Elmét, és hajtotta a vágy, hogy visszataláljon Hozzá. De nem volt már többé egyetlen nyelv, egyetlen beszéd, egyetlen gondolat az egész föld. Nagy Bábel lett belőle.

Így teremtette meg az emberi faj a saját többszörös személyiségeit, és attól fogva boldogtalanul élt, amíg csak…

Ahogy Jinx kiöntötte magából a látomását, megborzongtam. Hiszen ez holtbiztos őrült. Amint egyre többet tudtam Jinxről, kezdtem azt hinni, hogy szabadon választott, amikor elvágta magát az emberi fajtól. Nekem ki kellett őt rekesztenem, hogy elszigetelhessem magam ettől a gonosztól. Nem voltam hajlandó lelkemnek ezt a dühös, elkínzott oldalát elfogadni. Enyém a felelősség. De hát szerinte az emberi fajjal kezdettől fogva ez történt…

Tudtam, hogy mivel én vagyok a nagyobb entitás, nekem kell folyosót nyitnom a sötétségbe. Engednem kell, hogy újra csatlakozzon a többi részemhez, és el kell

fogadnom őt, *úgy, ahogy van,* minden dühével, frusztrációjával és gyűlölködésével együtt – ami mind magányos szenvedéseiből született. Remegtem, mert tudtam, hogy amíg nem kérem a bocsánatát, és nem fogadom szeretettel, nem lehetek igazán teljes emberi lény.

Roger megfogta a karomat. – Magának kell Jinxet megkérni, hogy adja a beleegyezését – mondta.

– Nem hiszem, hogy rám hallgatna.

Kitártam az elmémet, és azt mondtam: – Jinx, bocsáss meg nekem.

Nem válaszolt.

– Jinx, most már tudom, hogy mit szenvedtél el, és miért voltál elvágva tőlem. Te vagy az a harag, amit én soha nem tudtam kifejezni. Vissza akarlak kapni. Teljes személyiség akarok lenni, valódi személyiség, és ezt csak a te réveden tudjuk végbevinni. Így most halottak vagyunk, el vagyunk pusztítva, széjjel vagyunk tépve, mert soha többé nem tudunk az időben élni.

– Én meg vagyok elégedve a dolgokkal úgy, ahogy vannak – mondta Jinx.

– De a dolgok nem maradhatnak így – mondtam neki. – Én most túl erős vagyok, és te is túl erős vagy, széjjel fogjuk tépni magunkat. Nem élhetünk kettészakítva, Jinx, és nem élhetünk többé az elhitetés világában. És nem élhetünk úgy életünk hátralevő részében, hogy egyre az álmos szemű postást várjuk, aki majd elvisz minket a postástáskájában a bűvös várba. Egyesítenünk kell az erőinket, és az itt és mostban kell élnünk. A Segítő is így akarja.

Jinx felsóhajtott. Ez volt a legmélyebb, legszomorúbb sóhaj, amit csak életemben hallottam.

– A bocsánatodat kérem, Jinx. Azért a sok szenvedésért, amit neked okoztam. Minden szenvedést a te fejedre halmoztam, aztán amikor kínodban odacsaptál, gonosznak neveztelek. Ezért is a bocsánatodat kérem. Gyere vissza hozzám. Hiányzol nekem. Szükségem van rád. Szeretlek, mindazért, amit elszenvedtél, és esküszöm, soha többé nem foglak elkergetni.

Jinx újra felsóhajtott, aztán hallottam a hangját. – Rendben van – mondta. – Fáztam és féltem. Nem akarok többé egyedül lenni.

– Beleegyezik? – kérdezte Roger.

– Beleegyezem – mondta Jinx.

– Akkor *gyere ki a sötétségből.*

Kijött a sötét barlangból, és mellém állt. Megfogtam reszkető kezét.

– Amikor hatig számolok – mondta Roger –, Jinx nem fog többé ellenállni a fúziónak. Mind a ketten újabb utazásra indulnak, de most a jelenben. Mit mondtam, meddig fogok számolni, Jinx?

– Hatig… – suttogta.

– Maga nem földhözragadt test többé – mondta Roger. – A tudata egy patak, frusztrációjának és kétségbeesésének hegyeiről folyik lefelé, keresztülfolyik más forrásokon és csermelyeken…

Jinx látta önmagát: patak volt! Először a hegycsúcs fagyos levegőjében csörgedezett, aztán a lejtőket követve, kidőlt fákon át, sziklákat kerülgetve folyt, zuhogott, kereste az útját lefelé a föld lyukaiba és hasadékaiba.

– …Most a frusztráció áradata összevegyül, és egyetlen haragos folyóvá dagad, amely úgy folyik lefelé, mint a nagy Mississippi, keresztülszelve Sally elméjének kontinensét…

Jinx látta a rohanó, örvénylő haragot, amint a lucskos emlékek hulladékait magával ragadva állandóan azzal fenyeget, hogy kicsap partjai közül, és gyűlölettel és erőszakkal árasztja el elmém síkságait, de azért hangos morajjal siet dél felé, hogy egyesüljön a nagy öböl vizeivel.

– Most már egyszer és mindenkorra összeolvadtak – mondta Roger. – Jinx dühe, gyűlölködése és bánata most már mindörökké Sally szeretetében fürdik. Nincs többé különálló Jinx. Sally megnyitja magát előtte. Csak az ötödik Sally van, aki… ha szükséges… maga fejezi ki ellenséges és agresszív érzelmeit. Amikor *ötig* számolok, Sally fel fog ébredni, és Jinxnek soha többé nem lesz szüksége különálló tudatra. Egyetlen személyiséggé fognak egyesülni, amíg csak élnek. És emlékezni fognak…

Félve vártam a számolást.

– Egy…

Sírást hallottam.

– Kettő…

Ez a BÖ volt.

– Három…

Megláttam az arcát, kínba rándult, a szája nyitva volt, a szeme tűzben égett.

– Négy…

Magába szívta Jinx minden dühét, hogy megmentsen engem. Ez Oscar arca volt.

– Öt…

Megpróbáltam leállítani a fúziót, de már késő volt.

És akkor Oscar és Jinx mindketten eltűntek, és tudtam, hogy első Segítőm odaadta az életét, hogy létrehozza a fúziót. Az apám csakugyan meghalt.

Átkoztam Rogert, és üvöltöztem vele, csak annyi időre hagytam abba, amíg lélegzetet vettem. Rázúdítottam mindent, a kezem újra meg újra ökölbe szorult, és markoltam az asztal lapját, nehogy nekiessek a körmeimmel.

– Nincs semmi baj, Sally – mondta Roger lágyan. – Számítottam rá, hogy gyűlölni fog.

– A gyűlölet túl enyhe szó! Rosszul vagyok magától. Undorodom magától. Megölte Oscart.

Már nem tudtam uralkodni magamon. Remegtem. Éreztem, hogy folynak az arcomon a könnyek, aztán csak sírtam, sírtam, míg teljesen ki nem merültem.

– Szeretem magát, és gyűlölöm magát, de nem értem, miért.

– Az összes érzelmét visszaszerezte, Sally.

– De én nem akarom gyűlölni.

– Idővel meg fogja tanulni, Sally, hogy hogyan fejezze ki, aztán hogy hogyan szabályozza, hogyan szorítsa partok közé. Nem lesz többé könnyed és örökösen kedves és szelíd. Dühbe fog gurulni, amikor kell, és azokra a dolgokra fogja a haragját irányítani, amelyek megérdemlik.

– Ennél többről van szó. Iszonyú dolgokat lennék képes csinálni. Tudnék hazudni, csalni, lopni. Tudnék ölni.

– Minden ember képes ezekre a dolgokra. De ez Sallynek csak az ötödrésze. A többi osztozik az emberi faj lelkiismeretében, és uralkodik magán.

– Mi fog velem történni?

– Elölről fogja kezdeni. Meg kell ismernie magát teljes bonyolultságában. Vissza fog térni az emberi nembe. Nem fogja tovább keresni Oscart. Új életet fog felépíteni.

– Atyaisten – mondtam. – Ez nem olyan érzés, mint amilyennek gondoltam. Azt hittem, gyönyörű lesz. Azt hittem, életem hátralevő részét azzal fogom tölteni, hogy jól mulatok, élvezem a szerelmet, és felderítem a világot. De most a legtöbb dolgot, amit fontosnak tartottam, mintha nem volna érdemes többé csinálni.

– Ezt várni lehetett. Maga most mindent új perspektívából lát.

– Azelőtt olyan biztos voltam benne, mi helyes, mi a helytelen, mi a jó, mi a rossz. De a világ még mindig rohadt egy hely. Az emberek még mindig becsapják, elárulják, kirabolják és öldösik egymást… egyénileg éppúgy, mint országonként. Valamikor azt hittem, mindenre tudom a választ. Egyetlen világ van. Az olvasztótégely. Az egység álma, az én egységem és az emberi faj egysége. De most már nem vagyok benne biztos többé. Ott van az a sok árnyék, különbség, kivétel. Mintha egy széttöredező világba születtem volna újjá, amely tüstént megváltoztatja a kérdéseit, mihelyt azt hiszem, hogy megtaláltam rájuk a válaszokat.

– Nincs ebben egyedül, Sally. Mások is keresik a megoldásokat. Derék emberek.

– És egyesekben összekeveredik a jó és a rossz – mondtam.

Roger bólintott. – Most már elég erős hozzá, hogy szembenézzen önmagával. Azt hiszem, Todd ki fogja várni, hogy mi történik.

– Todd nem – ráztam meg a fejem. – Neki csak a jó részeim kellettek, meg az az izgalom, amit egy kiszámíthatatlan nő jelentett. Ó, lehet, hogy megbizsergette az esély, hogy akármikor felrobbanhat bennem valami. De ő csak a jóságra fogadott. És ez túl könnyű. A jóságot bárki szeretheti. A szentimentális, kegyes, kéztördelő, szenteskedő jóságot.

– És Eliot?

– Kedves fickó, de őt, azt hiszem, csak az a gondolat vonzotta, hogy öt nőt szerethet egynek az érzelmi áráért. Nem, mind a kettővel szakítani fogok. Új állást keresek magamnak.

– Hát persze, természetesen, de semmi rossz nincs abban, ha…

– Maga mindenestül elfogadott engem, Roger. A jót és a rosszat. Maga tett engem teljes emberré. Maga az egyetlen.
– Beszéltünk már az indulatátvitelről – csóválta meg a fejét.
– A pokolba az absztrakt elméletekkel. Az indulatátvitel a szeretet egyik formája. Bárhogyan elfogadom, ahogy csak megkaphatom.
– Mondok magának valamit. Ne találkozzunk egy darabig. Lássuk, mennyire lesz tartós a fúzió, és mit érez majd egy év múlva. Miután az indulatátvitel hatása elmúlt, ha nem változik át, vagy nem teremt új személyiségeket, és ha még mindig vissza akar jönni, akkor megpróbálhatjuk.
Meg voltam döbbenve. Nem számítottam rá, hogy most nem akar látni többé. – Még nem vagyok rá felkészülve, hogy a magam útját járjam. Beszélnem kell magának az érzéseimről, az emlékeimről, amelyek elárasztják az agyamat. A jövőre vonatkozó terveimről…
Kezembe nyomta a hipnózishoz használt aranytollat. – Írja le, csak saját magának. Helyezze perspektívába az életét. Amíg maga a zárt osztályon volt, behoztak hozzám egy új esetet. Többszörösen hasadt személyiség, egy kislány, akinek hét másik személyisége van, közülük kettő öngyilkos hajlamú, egy erőszakos, egy pedig csodagyerek, aki zongorázik és zenét szerez. Az ezen a területen végzett munkám miatt küldték most hozzám.
– Még egy? Atyaisten, ez rémisztő.
– Ennek a gyereknek most szüksége van a segítségemre, és hála azoknak az ismereteknek, amelyeket a maga kezelése során szereztem, képesnek kell lennem segíteni rajta. Nemsokára leülök vele. Magát elbocsátom. Nem mondok istenhozzádot. Reggel majd lejövök, és kikísérem.
– Ne, ezt ne – mondtam. – Inkább egyedül megyek el.
Arcon csókolt, aztán ott hagyott a rendelőben. Üldögéltem egy darabig, aztán Maggie értem jött, és visszakísért.

Másnap reggel havazott. Fenton nővér segített csomagolni, de egyedül mentem el. A liftben benyomtam a FÖLDSZINT gombot, és vártam. Félig-meddig arra számítottam, hogy újra széthullok, de önmagam maradtam. Odalenn megnéztem az órát a recepció asztala felett. Tíz óra harminckettő. Bizonyos értelemben az egész csak az idő kérdése: emlékezni a múltra, átélni a jelent, előlegezni a jövőt. Az órák összes töredékének és szilánkjának meg kell lennie, hogy az ember – ha akarja – mindegyiket a helyére tudja tenni, és felül tudja vizsgálni létének történetét, önmaga kronológiáját. Amikor a busz a megállóba állt, újra megnéztem az órámat. Tíz óra harminckét perc. Vajon meg tudom tenni az egész utat, a városon keresztül a lakásig, anélkül hogy elveszíteném az időt?
Bámultam a hóesést, néztem, ahogy az emberek fehér halmokba lapátolják a havat. Óvatosan lépkedtem. Amikor felszálltam a buszra, egy fiú hógolyót hajított felém. Dühbe gurultam, és az öklömet ráztam feléje. Vártam, mikor fogom érezni a fájdalmat a tarkómon, de a fejfájás nem jött. A sarkon leszálltam a buszról, és

az óra szerint tíz óra ötvenkilenc volt. Huszonkét percig utaztam a városon keresztül, és minden másodperc az enyém volt.

Odafönn a lakásban az a mindent elsöprő érzés fogott el, hogy mostantól fogva minden nap minden pillanatát egyetlen személyiségként fogom őrizni. Ez már valami, olyasmi, amit egy valóságos személyiség, egy teljes személyiség boldogságnak nevezhet.

Elhatároztam, hogy lemegyek kocogni a hóba. Az épületből kifelé menet megláttam Murphyt Greenberg kirakatában. – Végbevittem, Murphy – mondtam neki, miközben futni kezdtem. – Teljes, valódi személyiség vagyok.

Gumibotja még mindig nem volt, de ahelyett, hogy fityiszt mutogatott volna a világnak, irányította a forgalmat a felfelé fordított tenyerével. Úgy nézett rám, mintha integetne a világnak.

Visszaintegettem neki.

EURÓPA KÖNYVKIADÓ, BUDAPEST
FELELŐS KIADÓ OSZTOVITS LEVENTE IGAZGATÓ
SZEDTE ÉS NYOMTA A SYLVESTER JÁNOS NYOMDA
FELELŐS VEZETŐ HANUSZEK BÉLA IGAZGATÓ
KÉSZÜLT SZOMBATHELYEN, 1989-BEN
A NYOMDAI RENDELÉS TÖRZSSZÁMA 88/5622
FELELŐS SZERKESZTŐ VÁRADY SZABOLCS

A VÉDŐBORÍTÓ ÉS KÖTÉSTERV PINTÉR LÁSZLÓ MUNKÁJA
MŰSZAKI SZERKESZTŐ PINTÉR LÁSZLÓ
MŰSZAKI VEZETŐ MIKLÓSI IMRE
KÉSZÜLT 18,27 (A/5) ÍV TERJEDELEMBEN, TIMES BETŰVEL

ISBN 963 07 4844 4